1# A NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROBIN COOK

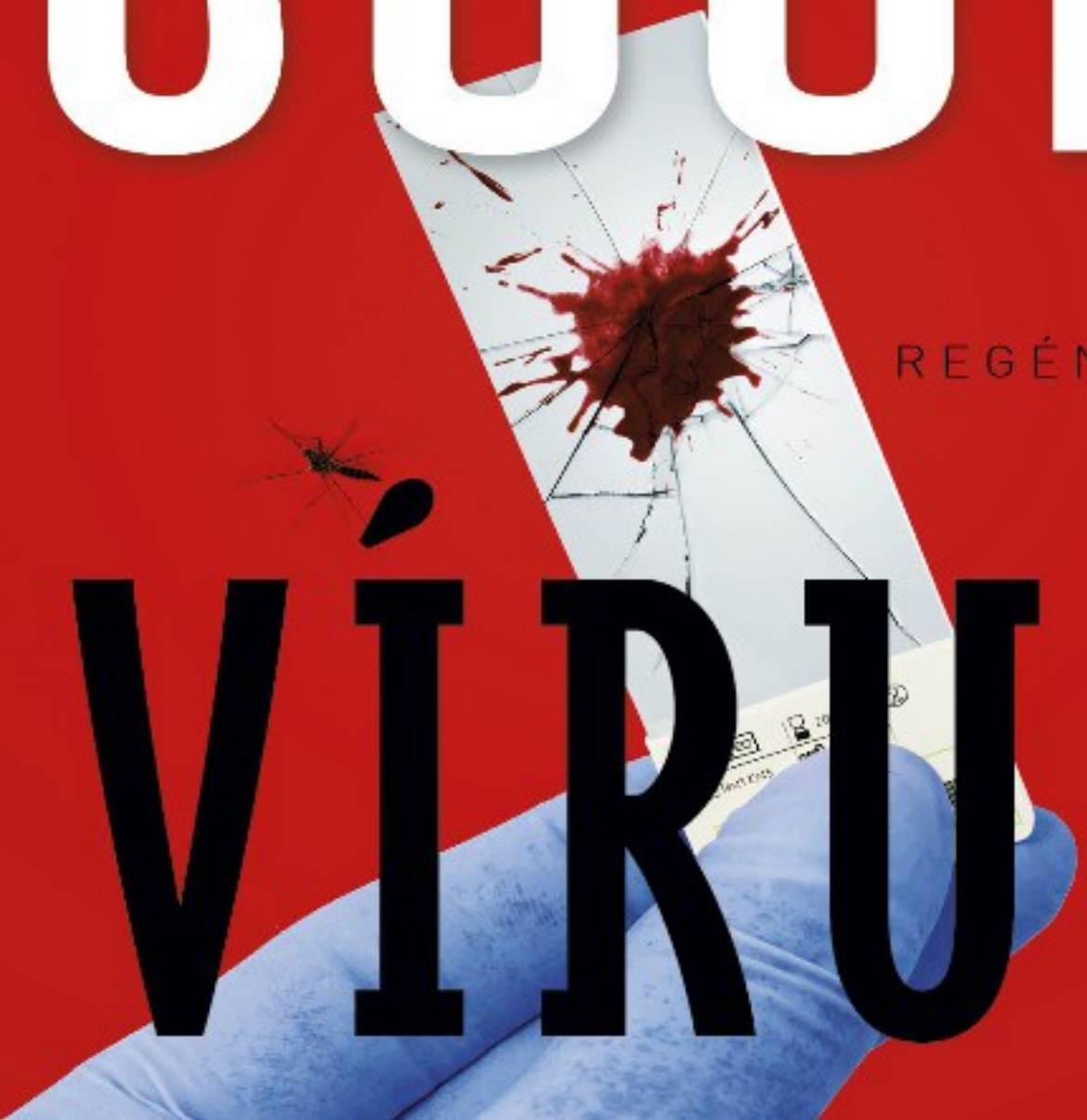

REGÉNY

VÍRUS

ROBIN COOK

V Í R U S

Geopen
2021

Ezt a regényt abban a reményben írtam, hogy a kongresszusi képviselők végre felismerik, milyen égető szükség lenne egy életképes és fenntartható egészségügyi rendszerre.

ELŐSZÓ

A Covid-19-járvány veszedelmes és rettegett ellenségként ma ugyanúgy kisajátítja az orvosok és kutatók figyelmét, mint egy évszázaddal korábban az influenza. A SARS-CoV-2 és az influenza A (H1N1) egyaránt képes súlyos légzőszervi betegségeket okozni, ráadásul könnyen terjed emberről emberre – ennek köszönhető, hogy rövid időn belül végigsöpört az egész földgolyón.

Noha jelenleg ez a két biológiai entitás áll az érdeklődés középpontjában, más vírusok ugyanilyen joggal keltenek bennünk aggodalmat – és követelnek tőlünk ugyanakkora óvatosságot –, mivel magasabb halálozási aránnyal és súlyosabb szövődményekkel járnak, betegségeket okozhatnak. Habár ezek a kórokozók nem terjednek légi úton, s ezáltal kevésbé fertőzőek, a maguk lassabb – bár kitartóan gyorsuló – ütemében így is képesek elterjedni a világon, köszönhetően főként a klímaváltozásnak és az ember mindenhová elérő jelenlétének. Különösen szembeötlők azok a vírusok, melyek a szúnyogokat használják fel szaporodásukhoz és fennmaradásukhoz, ezek felelősek ugyanis a sárga-, dengue és nyugat-nílusi lázért, továbbá azokért a megbetegedésekért, melyek az agy életveszélyes gyulladásos állapotát, az enkefalitiszt idézik elő. Körükbe tartozik a vírusos keleti lóenkefalitisz vagy KLE, melynek mortalitási rátája a harminc százalékot is elérheti. Ahogy súlyosbodik a klímaváltozás, az agresszív szúnyogfajok – mint az ázsiai tigrisszúnyog, mely e veszedelmes vírusokat hordozza, és mindeddig csupán a trópusi éghajlati övben fordult elő – kitartóan mind északabbra húzódnak, és a mérsékelt égövi térségekben is elterjednek: az Egyesült Államokban Maine államig, míg Európában egészen Hollandiáig.

Ezek a félelmetes vírusok nem is találhattak volna alkalmasabb hordozót, noha az ember számára kevés idegesítőbb állat létezik, mint ez a levakarhatatlan vérszívó. A legtöbben fel tudunk idézni olyan megzavart nyári szunyókálást, esti sétát, erdei kirándulást vagy tengerparti grillezést, amelyet a nőstény szúnyogok jellegzetes zümmögése tett tönkre. Csaknem százmillió évnyi evolúciós fejlődés után (bizony, még a dinoszauruszok is szenvedtek a szúnyogoktól!) az idegesítő rovarfaj nőstényei ma is megszerzik véres lakomájukat, amiért akár az életüket is készek feláldozni. Bizonyos, máig ismeretlen okok miatt a nőstény ázsiai tigrisszúnyogok különösen vonzónak találják a 0-s vércsoportú nőnemű embereket, bár szükség esetén

beérik más vércsoporttal vagy akár a hím egyedekkel is.

A szúnyog-kórokozó együttműködés sikerének fényes bizonyítékaként minden évben csaknem egymillió ember hal meg a rovarok által terjesztett betegségekben. Egyes természettudósok úgy becsülik, a szúnyogok által továbbított kórokozók felelősek a valaha élt összes ember közel felének haláláért.

Dr. Robin Cook

ELŐHANG

Noha a szúnyogok naponta több mint kétezer ember haláláért felelősek, káros ténykedésük közel sem merül ki ennyiben – az általuk okozott halálesetek súlyos szövődményei megfertőzik magát a társadalmat is. Ilyen gyászos eseménysorozat kezdődött 2020 nyarán a massachusettsi Wellfleet idilli kisvárosában, a Cape Cod-öböl felőli oldalán, méghozzá nem máshol, mint egy lepukkant garázs oldalának támasztott régi gumiabroncs sötét belsejében, ahol egy nőstény ázsiai tigrisszúnyog a pangó esővízbe rakta le petéit.

Július huszadikán a peték kikeltek, s ezzel kezdetét vette a tíz napig tartó elképesztő átalakulás, melynek során a lárvákból bábok, majd kifejlett rovarok lettek. Amint elérték a felnőttkort, a szúnyogok máris tudtak repülni, majd három napon belül engedelmeskedtek a szaporodás ellenállhatatlan és ösztönös késztetésének, amihez a nőstényeknek vért kellett szerezniük. Magasan fejlett érzékelőszervükkel észleltek is egy áldozatot: egy gyanútlan kék szajkót. Sem a szúnyogok, sem a kék szajkó nem tudhatta, hogy a madarat korábban megfertőzte a keleti lóenkefalitisz – igaz, akkor se törődtek volna vele, ha történetesen tudják, a kék szajkóhoz hasonló madarak ugyanis békésen megférnek az olyan parazitákkal, mint a KLE, melyeket a szúnyogok immunrendszere is könnyedén semlegesít. Miután belakmároztak a kék szajkó véréből, a szúnyogok újra felröppentek, hogy alkalmas helyet keressenek petéik lerakásához. Hetekkel később a fertőzött szúnyograj keletre, az Atlantióceán felé indult. A rengeteg ragadozó miatt számuk mostanra látványosan megcsappant, ugyanakkor tapasztaltabbá is váltak. Megtanulták például, hogy az emberek sokkal könnyebb prédák, mint a tollas madarak vagy a bundás emlősök. Az is kiderült számukra, hogy a tengerpart ígéretes célterület lehet késő délután vagy kora este, amikor mindig akadnak viszonylag mozdulatlan és fedetlen emberek.

Augusztus 13-án fél négykor a KLE-vel fertőzött nőstény ázsiai tigrisszúnyogok feléledtek délutáni szunyókálásukból. A Gull Pond egyik nyaralójának tornáca alatt találtak menedéket a kíméletlen nappali hőség elől, most pedig egy tömegben, vérre szomjazva és fajuk jellegzetes fülsértő zümmögésével rajzoltak ki. Néhány balszerencsés egyedet leszámítva elkerülték a ragacsos pókhálókat, kijutottak a napfényre, s miután

összerendeződtek, miniatűr vadászgéprajként indultak bevetésre. Ösztönösen érezték, hogy a tengerpart ott lesz hatszáz méternyire keletnek, a fekete- és szurokfenyőkből álló erdősávon túl. Ha útközben meg nem ették őket vagy nem találkoztak a szokottnál erősebb ellenszéllel, háromnegyed órába telt, míg áthidalták a távolságot, és eljutottak a potenciális célpontokig.

ELSŐ KÖNYV

1. FEJEZET

Augusztus 15.

– Oké, srácok! Fél öt van, ideje beröffenteni a grillt! – Brian Yves Murphy összecsapta tenyerét, hogy magára volna családja figyelmét. Felesége, Emma, és leánya, Juliette kényelmesen elterült a szerény kétszobás nyaraló nappalijában, amit két hétre béreltek ki a massachusettsi Wellfleetben, nem messze a kikötőtől. Mindannyian alaposan kimerültek a tevékeny és élménydús nyári naptól, mellyel vakációjuk utolsó hete kezdődött. A Covid-járvány miatt döntöttek úgy, hogy idén inkább kibérelnek egy csendes kis faházat, és nem repülnek Floridába, hogy szokás szerint Emma szüleinek üresen álló lakásában töltsék a szabadságukat.

– Legalább most az egyszer nem pihenhetnénk tíztizenöt percet? – csengett Emma, pedig tudta, hogy a grillezésben Brian nem ismer tréfát. Nem mintha ő nem törekedett volna rögeszmésen arra, hogy a lehető legtöbbet hozza ki a nyaralás minden percéből, amíg kitart ez a kellemes idő. Nem kérdés, éppoly megszállottan betáblázta az egész napját, mint a férje. Aznap reggel is hajnaltájt kelt, és nesztelenül kilopakodott a házból, hogy bringázzon egy nagyot, és már nyitáskor ott toporogjon a helyi pékség előtt azokért a kivételes mandulás kézműves croissant-okért. Első nap kitörő örömmel nyugtázta, hogy egy igazi francia pékség is működik ezen az isten háta mögötti helyen. A manhattani Inwood lakóiként tőrőlmetszett New York-inak tartották magukat – s ennek megfelelően elmaradott vidéknek mindent, ami a városhatáron kívül esett.

– Bocs, de most nincs idő lustálkodni – rázta a fejét Brian. – Szeretnék még az esti csúcs előtt kiérni a Newcomb Hollow Beach parkolójába, hogy rendes helyünk legyen. – Már az első napokban kiderült, hogy a Newcomb Hollow a kedvenc atlanti partszakaszuk, ahol csak kevesen járnak, és a magas homokdűnék alkalmas fedezéket nyújtanak az óceáni szelek elől.

– Mire ez a nagy sietség? – kérdezte Emma. – A tűzgyújtási engedéllyel együtt a parkolót is megváltottuk.

– Tényleg leparkolhatunk, csak majd ki tudja, hol. A Newcomb Hollow Beach nem csak a mi szívünk csücske.

– Oké, oké – adta be Emma a derekát. Felkelt és kinyújtóztatta vállát, ami még most is sajgott a reggeli kajakozástól, mindkettőjük egyik kedvelt

sporttevékenységétől. Kora délután megcsinálták a szokott minitriatlonjukat is: elkerekeztek a tíz mérföldre eső Truróba, és leúsztak egy mérföldet az öbölben, mielőtt futottak másik ötöt Cape Cod védett partszakaszán. A négyéves Juliette eközben egy Becky nevű helybéli középiskolással töltötte a napot, akit nagy szerencséjükre már az első napon megismertek. Külön is hálásak lehettek, amiért a bébiszitter kamasz létére meglepően jól viszonyult a Covid-19-járvány által megkövetelt teszteléshez, maszkviseléshez és szociális védőtávolsághoz.

– Hozom a törölközőket, a grillt, a faszenet, a székeket és a játékokat – indult Brian a konyha felé. – Bepakolok mindent. – Napok óta csak erre az alkalomra várt. Habár így nem látták a naplementét, amit minden este végignéztek a Cape Cod-öbölnél, a zabolátlanul vad atlanti partvidék csodálatosnak ígérkezett, különösen a nyaraló előtti szűkös és kagylókkal teliszórt vízparthoz képest.

– Vettem – bólintott Emma, mielőtt lenézett Juliette-re. A kislány szemlátomást békésen aludt, bár könnyen előfordulhatott, hogy csak színlelt, mint oly gyakran, ha nem akarta, hogy abajgassák. Behunyt szemmel és résnyire nyílt ajkakkal szorongatta kedvenc játékát és állandó társát, Nyúl úrfit: a harminccentis, világosbarna, lógó fülű és igencsak elnyűtt, ráadásul félszemű plüssállatot. Emma most is alig tudta levenni a tekintetét Juliette-ről, akit anyaként a világ legédesebb teremtésének tartott. Egyszerűen nem tudott betelni fitos kis orrával, cseresznyepiros ajkaival és tömött szőke hajával.

Briannel ezt eleinte nem tudták hová tenni. Arra számítottak, hogy kislányuk anyja lángoló vörös fürtjeit vagy apja hollófekete haját örökli, ehelyett aranyló szőke lett, mintha az első pillanattól nyilvánvalóvá kívánná tenni egyediségét. Ugyanez történt az íriszével: zöld szemű lett, szöges ellentétben Emma mogyoróbarnájával és Brian kékjével. Akadtak persze egyezések is, például mindhárom Murphynek folyamatosan kennie kellett magát a naptejjel, mert sápadt, már-már áttetsző bőrük rosszul viselte az éles napfényt. Arányos testalkatuk és hosszú tagjaik is sok hasonlóságot mutatott. Juliette már négyévesen éppoly sportosnak és magasnak ígérkezett, mint az apja vagy az anyja, akik 183 és 175 centire nőttek.

– Hé, te meg mit csinálsz? – kérdezte férje, ahogy átfurikázott a nappalin a hordozható grillsütővel, és rajtakapta, amint Juliette-en legeltette a szemét. – Mozgás, mozgás! Mi ez a fennakadás?

– Csak megcsodáltam a lányunk tökéletességét – vallotta be Emma. – Iszonyú mázlisták vagyunk, hogy nemcsak egészséges, de ilyen meseszép is. Szerintem a legszebb kislány a világon.

Brian forgatni kezdte a szemét.

– Még jó, hogy ennyire pártatlan vagy. Igen, tényleg szerencsések vagyunk, de nem lehetne, hogy magunkba fojtsuk a csodálatunkat, amíg leparkolunk és kiülünk a partra?

Emma a férje felé hajította úszósapkáját, aki nevetve és könnyedén kitért előle, mielőtt kirontott az udvarra és hagyta, hogy a külső rovarhálós ajtó becsapódjon mögötte. A jellegzetes hang Emma eszébe juttatta a nyarakat, melyeket gyermekként Long Islanden töltött. Apja, Ryan O'Brien jól elboldogult, miután vízszerelési vállalkozásba fogott Inwoodban. Emma és Brian egyaránt a jókora ír közösségben nőtt fel, és már az általánosban felfigyeltek egymásra, bár Brian két évfolyammal feljebb járt.

Emma azzal készült a szabadtéri sütésre, hogy bement a konyhába, előszedte a hűtőtáskát, s miután bepakolta a fagyasztóból kivett jégakkukat, megtöltötte az előző nap előkészített húspogácsákkal és az aznap reggel a kikötőnél vett friss rákokkal. Maguknak egy palack habzóbort, Juliette-nek némi frissen facsart gyümölcslevet is betett. A kukoricacsövek külön bevásárlószatyorban várakoztak a péksüteményekkel.

Félórával később a család már a Subaruban ült, és keletnek, a Cape Cod-i Természetvédelmi Terület felé tartott. Juliette-et bekötötték az ülésébe, a hűtőtáska, a kis felfújható szörfdeszka és a három összecsukott kempingszék mellé. A kislány szokás szerint kezében szorongatta Nyúl úrfit, mialatt a rajzfilmet nézte az ülés háttámlájába szerelt képernyőn, a lába alatt mindenféle játékkal: homokozólapátokkal és formákkal, szivacslabdákkal és beach ball ütőkkel.

Amikor keresztezték a 6-os főutat, Brian és Emma egyszerre fordult a wellfleeti rendőrség felé. Az ódivatú oromzatos épület fehér deszkaborításával és manzárdablakaival inkább emlékeztetett bájos fogadóra, mint rendőrőrsre.

– Mindig az jut róla eszembe, milyen lehet rendőrnek lenni itt, a semmi közepén – tűnődött el Emma. Visszafordult, hogy vessen még egy utolsó pillantást a festői épületre és a parkolót körülzáró rönkkerítésre. Járőrautót semerre sem látott.

– Nehéz elképzelni. – Brian fejében ugyanaz a gondolat járt, aminek

Emma hangot is adott. Ez gyakran előfordult velük, annak jeleként, mennyire szorosan összefonódott az életük. Nem csupán néhány saroknyira, ugyanabban a manhattani kerületben nőttek fel és ugyanabba az általános iskolába jártak, de végül mindketten a büntetőjogot választották szakiránynak, csak Brian a Long Island-i Adelphin, míg Emma a bronxi Fordhamen – noha külön középiskolába jártak, az irányultságuk hasonló maradt. Mindketten kiemelkedően tanultak, emellett a sportokban is jeleskedtek: Brian a fociban, birkózásban és baseballban, Emma a gyephokiban, kosárban és softballban.

– Az biztos, hogy rém unalmas lehet, ha összevetjük a munkánkkal – állapította meg Emma, ahogy visszafordult a szélvédő felé. Főiskola után ő és Brian egyenest a New York-i rendőrakadémiára került, és járőrként szolgált a legnyüzsgőbb New York-i kerületekben. Ötévnyi példás szolgálat után vették fel őket az ESU vészhelyzeti egységhez. Emma még kadétként járt az ESU akadémiájára, amikor addig párhuzamosan futó pályájuk újra keresztezte egymást. Brian az ESU A csapat tagjaként a szabadnapjain önkéntes segítői munkát végzett az akadémián. így próbált naprakész lenni és formában maradni, amiért el is nyerte méltó jutalmát, amikor találkozott a néhány női növendék egyikével, beleszeretett és feleségül vette.

– Pláne idényen kívül – sóhajtott fel Emma. – Ha tudni akarod, én képtelen lennék rá. Nincs az a pénz.

Jobbára fekete- és szurokfenyőkből álló erdősávon haladtak át, eközben elhagyták az északi Gull Pondot, ami közel esett a Long Pondhoz, ahol aznap reggel kajakoztak. Minthogy először látogattak a Cape Codra, kellemes meglepetésként érték őket a kristálytiszta tavak, melyek oly közel estek az óceánhoz és az öbölhöz. Amikor megkérdezték ezekről az egyik helybélit, hosszasan mesélt nekik a jégkorszakról és a gleccserek munkájáról.

A Gross Hill Road egyenesen a Newcomb Hollow Beachre vezetett. Felélénkültek, amikor befordultak a parkolóba: a kimerültén vánszorgó nyaralók épp ellenkező irányba tartottak, a parttól a kocsijuk felé, megrakodva az elképesztő mennyiségű napernyővel, kempingszékkel és akkora hűtőládákkal, melyek mellett egyszerű habszivacs táskájuk reménytelenül elavultnak tűnt. Akadtak bronzbarnára sült helyiek, csak számban messze alulmaradtak a rákvörös turisták mellett.

– Ajaj – nézett el Emma egy kamasz lányt, akinek a bőre éppoly érzékenynek tűnt, mint az övék. – Neki se lesz nyugodt éjszakája…

– Nem úgy, mint nekünk – lelkendezett Brian, ahogy beállt egy helyre, amelyet alig néhány lépés választott el a füves dűnék felé kígyózó gyalogösvénytől. Juliette szokás szerint izgatott lett a tengerparttól, és türelmetlenül kipattant az autóból, míg szülei rakodtak, de lelkesedése ellenére hagyta, hogy Nyúl úrfi mellé rátukmáljanak egy kukoricával teli papírzacskót és néhány játékot is. Míg Emma a hűtőtáskát és a törölközőket vitte, Brianre maradt a grillsütő, a faszén és a három kempingszék.

Késő délutánra járt, a válluk felett szétáradó napfény telten aranyló árnyalatban fürdette a tájat. A part felől érkezők ugyanúgy viselték a maszkjukat, mint a Murphy család. Amikor felért a dűne gerincére, Emma és Brian megállt megcsodálni a széles homokfövenyt és a végtelenbe vesző Atlanti-óceánt. A langy szellő hátán elért hozzájuk a parton megtörő méteres hullámok moraja. A visszavonuló dagály számtalan kisebb-nagyobb pocsolyát hagyott maga után – Juliette éppúgy imádta ezeket, mint amennyire tartott az óceántól. A csodálatos tájképet a nagy gomolyfelhők koronázták meg, ahogy vattacukorpamacsokként lebegtek felettük.

– Merre? – kiáltott vissza Juliette a válla felett.

– Te mit gondolsz? – kérdezte Brian Emmát.

– Legyen észak – felelte Emma, miután elnézett mindkét irányba. – Arra kevesebben vannak, és látok egy jókora dagonyázóhelyet közvetlen előttünk.

– Balra – kiáltott az apja Juliette-nek, aki máris szaladni kezdett a víz felé.

Az ösvénytől jó harmincméternyire, egy meredek homokdűne tövében vertek tábort. Míg Brian megküzdött a grillsütővel, Emma lefújta kislányukat naptejjel. Juliette a törölközőn hagyta Nyúl úrfit, mielőtt szökdécselve a kis tavacska felé vette az irányt.

– Ne menj a vízbe, amíg oda nem érek! – kiáltott utána az apja. A kislány kurta legyintéssel jelezte, hogy hallotta.

– Szerinted mikor együnk? – tette fel a kérdést Emma.

Brian megvonta a vállát.

– Rád bízom. Csak húsz perccel előtte szólj, hogy begyújtsam a szenet. – Beszórta a grillsütőbe és rácsukta a fedelet. – Addig lubickolunk egyet Juliette-tel.

A következő negyvenöt percben a vízparton szaladgáltak, és vagy ők kergették Juliette-et, vagy az őket. Briannek egyszer sikerült becsábítania kislányát az óceánba, miközben végig fogta a kezét, de látta, hogy ezt már korántsem élvezi annyira, azért visszatért vele a biztonságos pocsolyához.

Nem sokkal ezután látta, hogy Emma kezdi előkészíteni a kukoricát immár árnyékos táborhelyükön. Vette a lapot, és közölte Juliette-tel, hogy ideje grillezni, azután versenyt futottak a parton. Juliette lelkesen sikongatott a kilátástól, hogy lehagyhatja apját, és mivel Brian jókora előnyt adott neki, elsőként is ért a célba.

– Attól tartok, hívatlan látogatóink vannak – jelentette Emma, amint visszatértek.

– Hogy érted? – ráncolta a homlokát Brian. Körülnézett, de leginkább csak az égen. A Newcomb Hollow-n tett korábbi látogatásukon összetalálkoztak néhány állhatatos és kifejezetten arcátlan sirállyal.

– Nem sirályok – olvasott felesége a gondolataiban. – Szúnyogok.

– Komolyan? – Meglepőnek találta ezt, különösen ilyen friss szélben.

– Igen, komolyan – felelt Emma. – Nézd csak!

– Felemelte bal karját, és a deltaizom tövére mutatott. A fehér mintás fekete szúnyog szemlátomást arra készült, hogy megmarja, de mielőtt még kárt tehetett volna benne, Emma nyitott tenyerével lecsapta. Ahogy felemelte kezét, láthatóvá vált a véres paca – eszerint a rovar már megmart valakit, csak korántsem lakott jól.

– Nem hinném, hogy már láttam volna ilyen szúnyogot – ráncolta a homlokát Brian. – Egész érdekes a mintázata.

– Nekem megvolt. Ázsiai tigrisszúnyog.

– Hol a frászban találkoztál te ázsiai tigrisszúnyoggal?

– Az ESU akadémia egyik orvosi előadásán tanultunk az arbovírus-fertőzések és a klímaváltozás kapcsolatáról. Az előadó külön kiemelte az ázsiai tigrisszúnyogot, ami azelőtt kizárólag a trópusokon élt, de mostanra egészen Maine-ig felhúzódott.

– Én vajon miért nem hallottam erről? – panaszolta fel Brian.

– Más idők járnak, vénember – nevette el magát Emma. – Ne feledd, két évvel előttem jártál!

– Egyáltalán, mi ez az arbovírus izé?

– Emlékszel, mit tanultunk a sárgalázról és a Panamacsatorna építéséről? Na, a sárgaláz tipikusan arbovírusos betegség.

– Ne már. Azt mondod, Amerikában is van sárgaláz?

– Ha jól emlékszem, utoljára 1905-ben New Orleansben észlelték. – Emma hirtelen mozdulattal beletúrt a hajába, hogy elhessegesse maga körül a rovarokat. – Nem bírom már hallgatni a zümmögésüket. Téged nem

bosszantanak?

– Nem is tudom. Juliette, te hallasz egyetlen szúnyogot is?

Juliette nem válaszolt, csak anyjához hasonlóan legyezgetni kezdett a feje körül.

– Hoztál szúnyogriasztót? – kérdezte Emma egyre nagyobb bosszúsággal.

– A kocsiban van. Elszaladjak érte?

– De most, ha lehet – kérte Emma. – Különben lőttek a bulinak.

Brian minden további sürgetés nélkül maszkot húzott, végigkocogott a parton, és felkaptatott a dűnére. Ahogy gondolta: a kocsi kesztyűtartójában talált egy flakonra való Offot. Mire tíz perccel később visszatért a partra, Juliette-et újra a pocsolyában találta.

– Nem hiszed el – csóválta a fejét Emma, mialatt felvitte a riasztót –, de ezek a dögök csak még agresszívebbek lettek, miután elmentél. Be kellett küldenem Juliette-et a vízbe.

– Pedig siettem, ahogy bírtam. – Brian átvette a spray-t, és lefújta magát, azután kihívta Juliette-et a vízből, hogy ő is védve legyen.

Amint elűzték a szúnyogokat, folytathatták a grill-partit. A kukoricacsövek kerültek fel először a parázsra, majd a húspogácsák és a rákok következtek. Mire elkészült a vacsora, az egész partszakaszt elborította a dűne árnyéka, noha az óceán a felhőkkel együtt tovább fürdött a napfényben.

Miután megették a részüket, és nagyjából rendet raktak, Brian és Emma kényelmesen hátradőlt a maga kempingszékében, hogy elégedetten kortyolgassa a habzóbort és élvezze a kilátást. A lenyugvó nap. noha már nem látszott, rózsaszínre festette a felhőpamacsokat. Juliette visszatért a vízpartra, hogy várat építsen a nedves homokból.

Egy ideig egyikük sem szólt. Végül Emma törte meg a csendet.

– Nem akarok partigyilkos lenni – fordult Brian felé –, de szerintem kicsivel előbb vissza kéne mennünk New Yorkba.

– Ne már! Miért? Még maradt majdnem egy hetünk! – Briant azért is meglepte a felvetés, mert éppen Emma találta ki, hogy utazzanak Cape Codra, és láthatóan jól is érezte magát. Az időre se lehetett panaszuk.

– Talán, ha most hazamennénk, lehelhetnénk egy kis életet az üzletbe.

– Azt is megmondanád, hogyan? – kérdezte a férfi. – Tavasszal se betegedtünk bele a munkába, de júliusra az összes megbízónk felszívódott.

Nyolc hónappal korábban Brian és Emma leszerelt a New York-i

rendőrségtől, hogy saját személyvédelmi ügynökséget indítson, amit nemes egyszerűséggel a Személyvédelmi Ügynökség névre keresztelt. Vérmes reményekkel kezdtek bele a vállalkozásba: ESU-rendőrtisztként mindketten megszerezték az elérhető legjobb képzést és legtöbb tapasztalatot – Brian hat, Emma négy éven át, az ötéves járőri pályafutásukról nem is beszélve. Mire leszereltek, mindketten őrmesteri rangban szolgáltak, és Brian már a hadnagyi vizsgát is letette, méghozzá színjelesre. Az általuk előző nyáron megbízott tanácsadócég gyors sikert és komoly potenciált jósolt a vállalkozásnak, miután állítólag számításba vett minden piaci tényezőt. Épp csak a Covid-járványra nem számított, ami szinte lenullázta a szolgáltatásaik iránti igényt. Olyannyira, hogy az elmúlt hónapban egyetlen megbízásuk sem akadt.

– Nincsenek világmegváltó ötleteim – vallotta be Emma –, egyszerűen csak rosszul érzem magam attól, hogy itt lazulunk és élvezzük az életet, miközben sejtelmünk sincs arról, mi lesz ősszel. Tudom, hogy ez már nagyon ránk fért, különösen Juliette-re, miután egész tavasszal otthon gubbasztottunk, de szerintem kiszórakoztuk magunkat. Felőlem akár holnap indulhatunk.

– Az ősztől se így, se úgy nem várhatunk sokat – sóhajtott fel Brian. – Amikor lemondták az ENSZ-konferenciát, tudtam, hogy az összes üzleti tervünk mehet a kukába. Pedig az az egy hét is feltehette volna a céget a térképre. – Mivel jó kapcsolatokkal rendelkeztek a rendőrségen, pontosan tudták, mekkora terhet ró a hivatalos szervekre egy ekkora esemény biztosítása. Decemberben még azon aggódtak, hogy a résztvevők feléhez sem lesz elég ember.

– Téged kicsit sem aggaszt, hogyan fogjuk átvészelni ezt a járványt, ha az ősznek is lőttek?

– kérdezte Emma. – Máris lemaradásban vagyunk a jelzáloggal.

Briant és Emmát egyaránt takarékosságra nevelték. Amikor dolgozni kezdtek a rendőrségen, messze többet tettek félre, mint a barátaik és munkatársaik, emellett bölcsen fektették be a pénzüket. Amikor Emma elvégezte az ESU akadémiát, és összeházasodtak – még mielőtt Juliette megszületett volna –, a megtakarításaikból befizethettek az inwoodi Nyugati 217. utcában álló néhány Tudor-stílusú családi ház egyikére, alig egy saroknyira Emma szüleinek Park Terrace West-i otthonától. A Subarut leszámítva egyedül ezt mutathatták fel.

– Mások se fizetik a kölcsönüket – vont vállat Brian. – Letárgyaltuk a bankkal, emellett van némi készpénztartalékunk is. A jelzáloggal nem lesz gond. Szerintem jól tettük, hogy nem fektettünk be több pénzt. így telik majd a kiadásokra, köztük Camila fizetésére.

Amikor New Yorkba is elért a járvány, Camila Perez, a Személyvédelmi Ügynökség egyetlen alkalmazottja beköltözött hozzájuk, és azóta is velük élt. Ezért is remek dolog, ha valakinek telik rendes különálló családi házra. A tavasz folyamán Camila alkalmazottból mindinkább családtaggá lépett elő. A nyaralásra is elhívták, de ő inkább otthon maradt, hátha bármi intéznivalója akad a vállalkozásban. Előző héten érkezett is néhány megkeresés – néhány nagyformátumú hamptoni esküvőt kellett volna biztosítaniuk.

– Mennyivel jobban kezeled ezt az egészet, mint én – sóhajtott fel Emma. – Tényleg elképesztő, hogy így ki tudod kapcsolni az agyad.

– Azért nekem se megy olyan könnyen – vallotta be a férfi. – Ne hidd, hogy én nem aggódok, csak engem az éjszaka közepén szokott kitörni a frász. Otthon képtelen vagyok lejárni, de itt kinn a parton, ahol süt a nap és fújdogál a szél, könnyű elvonatkoztatni.

– Azért nem baj, hogy ilyesmiről beszélünk, mialatt elmerülsz a panorámában? Vagy inkább fogjam be?

– Miért lenne baj? – kérdezett vissza Brian. – Bökd csak ki, ami a szívedet nyomja.

– Oké. Most éppen azon agyalok, jó ötlet volt-e, hogy mindketten egyszerre lépjünk ki a rendőrségtől. Egyikünk talán maradhatott volna a biztos fizuért…

– így visszatekintve talán okosabb lett volna – engedte meg Brian –, de egyikünk sem akarta. Közös vállalkozásban gondolkodtunk, valami másban, valami újban. Amikor az embert elkapja a hév, nem töpreng azon, hogy mi legyen a B terv. Különben is, hogy döntöttük volna el, ki maradjon ki a buliból és ragadjon le az unalmas állásánál? Feldobtunk volna egy érmét? Én továbbra is úgy gondolom, hogy jók vagyunk, csak legyen már vége ennek az átkozott járványnak! Nem csak mi vagyunk ilyen szorult helyzetben. A Covid millióknak betett.

– Bár igazad lenne – sóhajtott fel Emma, mielőtt nagyot csapott a tarkójára. – Ezek a rohadt dögök! Téged miért nem csipkednek össze?

– Lövésem sincs. – Brian hátranyúlt a széke mögé, és újra elővette az Offot. – Biztos nem olyan édes a vérem, mint a tiéd – jegyezte meg cinkos

mosollyal.

2. FEJEZET

Augusztus 19.

Brian arra ébredt az újabb pihentető éjszakai alvásból, hogy a wellfleeti kikötő felett éles és bántó hangon perlekednek a sirályok. Ahogy a hátára fordult, és átnézett az ablak vékony gézfüggönyén, eltűnődött, mennyi lehet az idő. Végül leolvasta a telefonjáról: 6:25. Vetett egy pillantást Emma oldalára, és látta, hogy máris felkelt, ahogy mostanában szinte minden reggel. Elmosolyodott, ha a finom péksüteményekre gondolt, melyek csak arra vártak, hogy ő is felkeljen.

Míg a madarak tovább veszekedtek a távolban, felkelt, hogy használja a nyaraló egyetlen mosdóját, ám mielőtt belépett volna a folyosóról, pillantása a nappali felé tévedt, és meglepetten látta a kanapén alvó Emmát. Gyanította, hogy korai kelőként most is rosszul aludt – talán megint az anyagi helyzetük miatt aggódott, amit a tengerparti grillezés óta minden áldott nap szóba hozott. Akárhogy is, igyekezett hangtalanul mozogni. Miután kijött a mosdóból, támadt egy ötlete, ami még inkább Emma nyugalmát szolgálta: aznap ő ugrott el a pékségbe. Bármi legyen is az ok, amiért felesége a kanapén aludt, ő is megérdemli, hogy kipihenje magát.

Csendben biciklisnadrágot és pólót húzott, majd ránézett Juliette-re is, ébredezik-e már. Még nem, ahogy várta. Nem csoda, ha kimerült a sok testmozgástól, ráadásul a nyaralás alatt a szokottnál később is feküdt, hiszen éjszakába nyúlóan társasoztak. Lábujjhegyen osont át a nappalin, kezében a cipőjével. Amilyen óvatosan és nesztelenül csak tudta, betette maga mögött a másképp zajos külső ajtót, azután elégedetten nyugtázta, hogy felesége békésen alszik tovább.

Ahogy elkerekezett a wellfleeti kikötő mellett, nem csupán a sirályokat láthatta, de az okot is, amiért tovább rikoltoztak: halászok tisztogatták alattuk a fogást. A kikötő után áttekert a bájos wellfleeti belvároson is, ahol helyenként több száz éves, mégis jó karban lévő házak maradoztak el mellette. Külön imádta a görög oszlopfős nagy tornácokat.

A kiruccanás további részében sajnos a főúton haladt, ami nem sok látványosságot kínált, viszont nem kellett messzire mennie, és más járművel se nagyon találkozott. A lehető legtöbbet akarta kihozni a testmozgásból, ezért teljes sebességgel tekert, így kevesebb mint tizenöt perc alatt elérte a

pékséget. Az üzlet még nem nyitott ki, de máris többen várakoztak előtte, ami töretlen népszerűségét tanúsította.

Húsz perccel később már újra a kerékpáron ült, és északnak tartott. Amikor visszatért a nyaralóhoz, betolta a biciklit a garázsba, majd amilyen csendesen csak tudott, belépett a házba. Emmát nagy meglepetésére nem találta a kanapén. A szobájukban feküdt az ágyon, magzati pózban és tágra nyílt szemmel. Meg sem mozdult az érkezésére.

– Förtelmesen érzem magam. Szörnyű éjszakám volt.

– Annyira sajnálom, kicsim. – Leült mellé az ágy szélére. – Mi a baj? – Meglepte felesége rosszulléte, hiszen hármuk közül mindig ő állt ellen leginkább a megfázásnak és egyéb szezonális nyavalyáknak. Általában Juliette betegedett le elsőként, gyakran összeszedett valamit az oviban vagy az egyik játszópajtásánál, azután mindig ő következett. Emmát rendszerint elkerülte a baj, pedig ő ápolta mindkettőjüket.

– Egyszerűen mindenem fáj – nyögött fel most.

– Lázad is lehet?

– Igen. Hol reszketek, hol izzadok.

Brian gyengéden a homlokára fektette tenyerét. Szinte lángolt.

– Hánytam is – panaszolta fel Emma. – Hogy nem ébredtél fel rá?

– Miért nem keltettél fel? – kérdezte tőle nyugtalanul.

– Értelme lett volna? – kérdezett vissza felesége bosszúsan. – Úgysem tehettél volna semmit.

– Mégiscsak jobb lett volna, mint egyedül szenvedni.

– Nem mindegy, ha úgyis szenvedek? – csattant fel Emma. – Mindenem fáj, kettéhasad a fejem, és tiszta merev vagyok. Életemben nem éreztem magam ennyire pocsékul.

– Legalább bevettél egy Nurofent? – Brian kinyújtotta a kezét, hogy megmasszírozza felesége nyakát. Legalább ennyivel segíteni akart, de Emma elhúzódott az érintésétől.

– Oké, egy Nurofen nem árthat – nyögött fel, ahogy visszahanyatlott az ágyra.

– Nem fáj a torkod? Nem köhögsz? Kapsz rendesen levegőt?

– Nem – préselte ki magából Emma. – Tudom, mire gondolsz, de ez nem koronavírus. Azok alapján, amit a Covidról tudok, biztosan nem. A szaglásomat se veszítettem el. Nem, semmi ilyesmi.

– Ezzel együtt le fogunk tesztelni koronavírusra – szögezte le Brian

nyugodt hangon. – Ki kell zárnunk a lehetőséget.

– Tőlem! – nyögött fel Emma ingerülten.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Brian. – Hoztam friss ropogós mandulás croissant-t…

– Most mondom, hogy kiokádtam a belem. Szerinted tényleg mandulás croissant-ra vágyok?

– Oké, oké – csitítgatta Brian. – Hozok egy Nurofent. Vagy mindjárt kettőt. – Felállt és kisietett a fürdőbe a tablettákért, azután a konyhába egy pohár vízért. Kicsit meglepőnek találta felesége szokatlan ingerültségét. Cseppet sem vallott rá. Eddig akármilyen megpróbáltatás érte, nem kapta fel a vizet, csak legyintett, és tette tovább a dolgát.

Most engedelmesen bevette a gyógyszert, amit a kezébe nyomott, azután újra elterült az ágyon.

– Megyek, megnézem, hol van errefelé egy kórház – élénkült fel Brian. – Addig is segíthetek még valamiben? – Felesége csak behunyta a szemét és megrázta a fejét.

A nappaliban Brian felnyitotta a laptopot, hogy megkeresse a legközelebbi kórházat, ahol letesztelhetik Emmát koronavírusra. Mivel aCovid-19 tünetei sokfélék lehettek, nem értette, miért olyan biztos benne a felesége, hogy nem kapta el a vírust. Bárhogy történt is, nemsokára kiderül. Átfutott az agyán, hogy rákeres egy helybéli dokira, de kételte, hogy többet tudna náluk. Az ESU akadémiáján olyan alapos orvosi képzést kaptak, hogy mindketten elmehettek volna mentősnek. Ha találgatnia kellett volna, szerinte Emma valamilyen ételmérgezést kapott, alighanem a vacsorára evett ráktól, bár furának találta, hogy neki nincs semmilyen tünete. Ezzel együtt remélte, hogy felesége egy nap alatt leküzdi a betegséget – akármi legyen is.

Rövid idő alatt megtudott mindent, amit akart, azután visszatért a hálóba. Felesége még most is behunyt szemmel feküdt a hátán.

– Emma? – suttogta. Ha elaludt, nem akarta felébreszteni.

– Mi van? – kérdezte Emma anélkül, hogy felnyitotta volna a szemét.

– A Cape Cod Kórház van a legközelebb. Hyannisben, innét negyvenöt percnyire. Azt javaslom, menjünk oda, amint készen állsz rá. Minél előbb csináltatjuk meg a tesztet, annál előbb megtudjuk az igazat.

– Nem akarok egy lekotlott falusi rendelőbe menni, hogy elkapjak valamit. – Emma mogyoróbarna szemeiben dühös tűz parázslóit.

– Igazságtalan vagy – hányta a szemére Brian.

– Abból, amit a neten olvastam, teljesen vállalható kórház. Különben is, nem akarunk mást, csak csináltatni egy koronavírus-tesztet.

– Azt már nem! Vissza akarok menni New Yorkba. Ha már megvizsgálnak, csinálják egy tisztességes kórházban.

– Ezért menjünk haza? – hőkölt hátra Brian. Még mindig maradt négy napjuk a nyaralásból, amit előre kifizettek.

– Most mondom! – csattant fel Emma. – Nem tetszik, ahogy érzem magam, és félek, hogy csak rosszabb lesz. Ez tuti nem valami megfázás.

– Oké, oké – adta meg magát Brian. – Még ma elmegyünk. Összecsomagolok, bepakolom az autót, és felteszem a bringákat meg a kajakot. Te addig próbálj egy kicsit ellazulni, oké?

3. FEJEZET

Augusztus 19.

A holmijuk becsomagolása és az autó megrakodása tovább tartott, mint Brian gondolta, és Juliette csak tetézte a problémát. Emma ingerlékenysége különösen őt kavarta fel – nem értette, hogy az anyja egyszeriben miért nem törődik vele –, ezért Brian az idő nagy részében ő vigasztalta és próbálta lekötni. Ez akkor működött a legjobban, ha őt is bevonta a csomagolásba és pakolásba, így viszont minden sokkal tovább tartott, mint ha egyedül csinálta volna az egészet.

Már tizenegy is elmúlt, mire végül kitolatott a felhajtóról, és megkezdték az ötórás utat a Nagy Alma felé. Juliette gyerekülése a vezetőülés mögé került, így egészen hátra tudta dönteni Emmáét. Készített néhány szendvicset az útra; a hűtőtáskát is megpakolta vízzel és gyümölcslével. Minél hamarabb haza akart jutni Emmával.

Az út nagy részében be kellett érnie a saját társaságával, mivel Juliette mesét nézett, Emma pedig az ablakhoz ékelt párnán aludt. A homlokán csillogó veríték azt jelezte, hogy a láza nem hagyott alább.

A csend és nyugalom esélyt adott neki arra, hogy tovább szorongjon a Személyvédelmi Ügynökség állapota felett. Nem hazudott Emmának – a vakáció és az ismeretlen terep valóban megkönnyítette a számára, hogy kiverje fejéből a munkát –, most azonban, hogy hazafelé tartottak, minden korábbi félelme kezdett újjáéledni. A járvány miatt elenyészően kevés üzletember utazgatott és szorult rá a személyvédelemre, ráadásul nem úgy tűnt, hogy a helyzet nemsokára normalizálódik. Csak abban reménykedhetett, hogy az esküvői megkeresésekből tényleges és fizető megbízatás lesz. Ezért is várta, hogy újra lássa Camilát, hátha történt némi előrelépés ezen a fronton.

Bár a gyér forgalomban nem sok késedelmet szenvedtek, határozottan megkönnyebbült, amikor elérték a Henry Hudson hidat. Ez azt jelentette, hogy nemsokára hazaérnek, végre ágyba dughatja Emmát, és megmérheti a lázát. A veríték egész úton tovább gyöngyözött felesége homlokán, és azt is tudta, hogy az ülésébe beszíjazott Juliette-nek is fogytán a türelme.

Így amikor bekövetkezett a katasztrófa, minden gondolatát az kötötte le, hogyan viszi majd be a házba Emmát és Juliette-et egyszerre. A műszerfal felől érkező ütemes dobolás hívta fel figyelmét a bajra. Pillanatokon belül a

mozgás is tudatosult benne, ami egybeesett a zajjal. Amikor tekintete abba az irányba fordult, elszörnyülködve látta, ahogy Emma egész teste ráng a lázgörcstől – lábával hol a műszerfalat, hol a gumiszőnyeget rugdalja; innét eredt az ütemes hang. Mindeközben biztonsági övvel leszíjazott teste ívben hátrafeszült, karjai vadul verdestek, a feje újra és újra az ablaküvegnek csapódott.

Szó szerint elveszítette az uralmat az autó felett, ahogy kitért Emma felé lendülő bal ökle elől. Görcsösen kapaszkodott a volánba, míg a jármű csikorgó gumikkal ide-oda kacsázott. Amint visszanyerte az uralmát, beletaposott a fékbe, és némi nehézség árán sikerült lehúzódnia az út szélére, amit a többi sofőr dühödt kürtöléssel és obszcén mozdulatokkal fogadott. Juliette mostanra teli torokból sikított.

Az egészségügyi technikusi tanfolyamról emlékezett rá, hogy amíg a görcsös rohamok abba nem maradnak, meg kell akadályoznia, hogy Emma kárt tegyen önmagában. Ebben szerencséjére a biztonsági öv is segítette, így leginkább amiatt aggódott, hogy a heves rángások közepette Emma súlyosan beüti a fejét az ajtó acélvázába. Szabad kezével azt is próbálta meggátolni, hogy összeverje a lábait a műszerfalban. Felesége tökéletes fizikai kondíciója nem könnyítette meg a dolgát; latba kellett vetnie minden erejét.

Végtelennek tűnő idő után, de a rángások végül enyhültek, majd teljesen abbamaradtak, így lefektethette Emmát a hátradöntött ülésre, és nekitámaszthatta fejét az ablaküvegnek. Ösztönösen tudta, hogy a roham legfeljebb néhány percig tarthatott. Felesége szájából kevéske vér szivárgott, annak jeleként, hogy elharaphatta a nyelvét, a légzése azonban újra szabályosnak tűnt.

Kiegyenesedett az ülésben, és sietve kikapcsolta az övét. Juliette vigasztalanul zokogott a hátsó ülésen, ezért kiugrott a kocsiból, feltépte az ajtaját, és szorosan magához ölelte. Minden rendben van, hajtogatta újra meg újra, a maminak nincs semmi baja, csak be kell vinniük a kórházba.

– Apunak most muszáj tovább vezetnie, jó, kicsi szívem? – Amint Juliette könnyei kezdtek elapadni, gyengéden lefejtette nyakáról a karjait. Juliette, ha vonakodva is, de engedte fölegyenesedni. Brian még egyszer megszorongatta a vállát, mielőtt visszaült a helyére és vetett egy pillantást Emmára. Ébren találta, de szemlátomást zavart állapotban. Elmondta neki, hogy már egész közel vannak az otthonukhoz, de akkor is beviszi a kórházba – ugyanarra a helyre, ahol Juliette is született. Azt is tudatta, hogy görcsrohama volt, amire

Emma csak bólintott, de nem adott hallható választ.

A Dyckman Street-i lehajtónál elhagyták a Henry Hudson Parkway-t, és már csak néhány tömb választotta el őket a Manhattan Memória! Kórház inwoodi tömbjétől. Mint a legtöbb New York-i negyedben, Inwoodban is több kórház üzemelt. A Murphyk az MMK-t választották, méghozzá Emma javaslatára, akinek gyerekkorában itt vették ki a manduláját. Brian is ismerte a helyet: abban a két évben, amit járőrként New York utcáin töltött, hónapokra a 34. körzetbe osztották be, miután valaki betegszabadságra ment, így sokat időzött a kórházban, különösen hétvégén és a szabadnapjain. Neki jól jött a túlórapénz, a kórháznak az egyenruhás rendőr jelenléte. Elég időt töltött itt, hogy némelyik orvos előre köszönjön neki, és a nővérekkel tegeződésre váltsanak.

– A maminak a kórházban kell maradnia? – kérdezte Juliette, amint Brian befordult a Broadway-ről a kórházi parkolóba.

– Nem hinném – felelte neki –, de várjuk meg, mint mond a doktor bácsi. Biztosak akarunk lenni, hogy nincs semmi baja, igaz?

A sürgősségi bejáratához hajtott, és megállt a mentők között.

– Hogy érzed magad, Emma? – kérdezte. – Be tudsz jönni a kórházba, vagy hozzak egy tolószéket?

– Jól vagyok – válaszolt a felesége monoton hangon. A görcsroham óta most először szólalt meg.

– Biztos? – A tekintete még most is zavartnak tűnt, mint aki nem egészen önmaga. Emma ezúttal nem válaszolt, így kiszállt a kocsiból, kivette Juliette-et, és az utas felőli oldalra került. Amikor kinyitotta az ajtót, Emma nem tett rá kísérletet, hogy kiszálljon, ezért behajolt és kicsatolta az övét. Arról is gondoskodott, hogy mindannyian viseljék a maszkjukat.

– Rendben – bólintott. – Akkor most bemegyünk. – Gyengéden kisegítette feleségét, hogy némiképp bizonytalan lábakon, de az ő támogatásával induljon a sürgősségi osztály bejárata felé.

4. FEJEZET

Augusztus 19.

Fél ötre járt, közeledett a vacsoraidő, így a sürgősségi osztályon sem nyüzsögtek annyian. Rövid ideig sorban kellett állniuk az információs pultnál, de amint Brian elmondta, miért vannak itt, a kellemes modorú triázsnővér azonnal bekísérte őket egy vizsgálóba, és megkérte Emmát, hogy feküdjön le. Miközben ő rákötötte a pácienst a szívmonitorra, és értesült a történtekről, a kíséretükben lévő ügyintéző felvette az adataikat és a betegbiztosítási információkat. Tőle kapták meg az aláírásra váró nyomtatványt is, mellyel felhatalmazást adtak a vizsgálatra. Miután elintézték a papírmunkát, Brian elsietett Juliette-tel, hogy elvigye az útból a kocsit.

Az autóban Juliette újra sírva fakadt, és követelte, hogy a mamájával lehessen. Bár szokványos körülmények közt nagy türelemmel viselte lánya hisztériás rohamait, Brian kezdett kijönni a béketűrésből, így amikor Juliette nem volt hajlandó elfoglalni a gyerekülést, nem győzött uralkodni magán. Ez újfent eszébe juttatta, hogy szüksége lesz valami erősítésre. Az anyjának, Aimée-nek is szólhatott volna, mégis Camilát választotta, aki az elmúlt öt hónapban amúgy is Juliette pótanyukája lett. Várakozásának megfelelően Camila elborzadt, amint értesült a történtekről, és tüstént felajánlotta, hogy gondoskodik Juliette-ről.

– Oké, barackvirág – fordult Brian a kislányához, amint kinyomta a telefont. A tudattól, hogy úton van a segítség, könnyebben uralkodott az érzésein is. – Camila idejön, hogy hazavigyen. Habár Juliette még hevesebb hisztivel fogadta a bejelentést, apját már nem tudta kizökkenteni nyugalmából – tudta, hogy az ismerős környezettől úgyis megnyugszik. Felkapta Juliette-et, szorosan magához ölelte, s bár ettől kevésbé keservesen sírt, továbbra sem engedte el.

Tíz perc se kellett, hogy Camila megérkezzen. Egy szemvillanással később már ki is nyújtotta karját Juliette után, aki boldogan átvándorolt hozzá.

– Jaj, szegény kicsikém – ölelte meg Camila. Láthatóan buzgott benne az anyai ösztön, Brian pedig nagyra értékelte, hogy ebben a nehéz pillanatban mellette áll.

Camila harminckét éves, első generációs kubai-amerikaiként felhőtlen és

önfeledt személyiség volt, mindenkor kapható a mosolyra és nevetésre. Ettől inkább tűnt éretlen kamasznak, mint felnőttnek, főként így, hogy előszeretettel viselt szakadt és koptatott farmert. Középen választotta el hosszú, dús, göndör fekete haját, Brian és Emma azonban még nagyobb irigységgel tekintett olajbarna bőrére, ami talán még sosem látott naptejet. Akárcsak ők, Camila is a manhattani Inwoodban töltötte szinte egész életét, még baráti társaságuk egy részén is osztozott. Talán csak annyiban különböztek, hogy ő a Broadway keleti, főként latinókkal benépesített oldalán nőtt fel, míg Brian és Emma az ír nyugati oldalon.

Akárcsak Brian, Camila is az Adelphi Egyetemre járt, csak épp közgazdaságot és üzletvezetést tanult – ezért is reagált Brian és Emma álláshirdetésére. A két kiugrott rendőr olyasvalakit keresett, aki segíthetett beindítani egy új biztonsági céget. Szerencsére mindkét fél megtalálta a számítását: Camila üzleti ismeretei vetekedtek Brian és Emma bűnüldözésben szerzett tapasztalataival. Amikor márciusban New Yorkban is kitört a járvány, éppoly természetességgel ajánlották fel a szobát munkatársuknak, mint ahogyan Camila kapott a lehetőségen. Otthon súlyos alapbetegséggel küzdő idős nagyszülők is éltek, akiket semmiképp sem akart veszélybe sodorni.

– Amint lehet, én is megyek Emmával – nyugtatta meg Brian, ahogy odaadta Juliette-nek Nyúl úrfit, akit a kislány lelkesen magához ölelt.

– Ne aggódj. Szerzek valami kaját, és lekötöm Juliette-et.

– Nem lehetek elég hálás. Megmented az életem.

Amikor látta elhajtani Camilát és tudta, hogy vigyáz Juliette-re, máris biztatóbbnak látta a helyzetet, amellyel ezek után majd könnyedén elbánik. Először is visszament a betegfelvételre, hogy felesége állapotáról érdeklődjön, de csak annyi információt kapott, hogy az orvos hamarosan válaszol a kérdéseire.

Olyan messzire ült le a többi embertől, amennyire csak lehetett – még ha át is kellett húzódnia a váró túlsó végébe –, a sürgősségi osztályon ugyanis érezhetően felpezsdült az élet. Egyenruhás rendőrként is mindig azt tapasztalta, hogy közvetlenül vacsora előtt és után több páciens érkezett.

Lassan telt az idő. Jobb dolga nem lévén, elővette telefonját, és ha vonakodva is, de felhívta az anyját, Aimée-t. Gyanította, a család nagyasszonyaként aggódni fog és ragaszkodni ahhoz, hogy segítsen – akár mindjárt itt a kórházban, akkor is, ha ezzel többet árt, mint amennyit használ.

Mégis kötelességének érezte, hogy tájékoztassa a történtekről. Anyja azzal a dallamos és elbűvölő francia akcentussal szólt bele a telefonba, amelyet sosem sikerült teljesen levetkőznie.

Aimée Franciaország északi részén nőtt fel, egész pontosan Normandiában, és negyvenegy évvel korábban érkezett az Egyesült Államokba, hogy a patinás Barnard College-en tanuljon. Itt ismerkedett meg Brian apjával, aki éppen sportösztöndíjjal tanult a Columbián. Aimée kapta lánykori neveként a Juliette-et, ami még Franciaországban is ritkaságnak számított – Emma és Brian az ő tiszteletére nevezte el a kislányát. Brian kihagyta az udvariassági köröket, és egyenesen a lényegre tért: a sürgősségi osztályról telefonál, mert Emma aznap reggel influenzaszerű tüneteket mutatott, majd ahogy elérték Manhattant, váratlanul súlyosbodott az állapota, és görcsrohamot kapott.

– Te jó ég. rettenetesen sajnálom. – Aimée hangja megtelt aggodalommal. – Már jobban van?

– Még nem sikerült beszélnem az orvosokkal. Jelenleg is vizsgálják. A saját lábán jött be, de elég zavartnak tűnt.

– Gondolod, hogy koronavírus? – kérdezett rá Aimée.

– Remélem, nem – felelt Brian. – Nem hinném, mert nincsenek meg a jellemző tünetek, mint a köhögés, a légzési nehézségek vagy a szaglás elvesztése, de ki tudja? Az biztos, hogy magas láza van. Meglátjuk.

– Hol van Juliette?

– Camila néhány perce hazavitte. Még csak egy órája lehetünk itt.

– És te? Veled minden rendben?

– Elvagyok, csak nyugtalanít ez az egész. Még sosem láttam Emmát ennyire elesettnek.

– El tudom képzelni, milyen érzés lehet. Szeretnéd, ha odamennék, hogy ne legyél egyedül?

– Nem szükséges – vágta rá Brian. – Most, hogy Juliette-ről már gondoskodnak, nem lesz gond. Járvány idején praktikus okokból a kórház se nagyon örül a hozzátartozóknak. Szólok, amint tudni lehet valamit.

– D’accord. – Aimée máig nem szokott le arról, hogy francia kifejezésekkel fűszerezze beszédét. – Felhívom Emma anyját, és beszélek vele. Biztos be akar majd menni a sürgősségire. Ismered Hannah-t, tudod, milyen akaratos.

– Kérlek, beszéld le valahogy. Esküszöm, szólok, amint megtudok

valamit.

Miután értesítette az anyját, felötlött benne, hogy felhívhatná a két bátyját vagy a húgát – azzal is menne az idő. Még akkor is ezen tűnődött, amikor a nevén szólította egy magas, vékony és aránylag fiatal orvos, aki épp akkor lépett ki a váróba. Gyűrött orvosi ruhájában, sapkájában és maszkjában, a zsebébe dugott színes tollakkal és a nyakában lógó sztetoszkóppal éppen úgy festett, mintha a *Vészhelyzetből* szalajtották volna.

Felpattant, hogy magára vonja az orvos figyelmét.

– Mr. Brian Murphy? – tudakolta a doktor, amint a közelébe ért. Ezután lehalkította a hangját. – Ön Emma Murphy férje? – Jellegzetes akcentusa alapján Brian indiainak vélte.

– Az vagyok – vágta rá feszülten. A doktor hangneméből kiérezte, hogy valami nem stimmel.

– Dr. Darsh Kumar vagyok. Fontos hírt kell közölnöm a felesége állapotával kapcsolatban.

– Oké… – Megacélozta magát arra, amit hallania kell.

– Felvettük a kórházba. Ami azt illeti, egyenesen felszállították az intenzív osztályra.

– Oké… – ismételte meg, miközben kezdett erőt venni rajta a páni rémület, mégis nyugalmat erőszakolt magára. – Az intenzívre? De hát miért?

– Vizsgálat közben újabb rohamot kapott – árulta el dr. Kumar. – Szerencse, hogy már bekötöttük az infúziót, így gyorsan stabilizáltuk. Most már nyugalmi állapotban van, de még mindig zavart. Szigorú megfigyelés alatt kell tartanunk.

Brian bólintott. Gondolatai fénysebességgel cikáztak.

– Zavartabb, mint mikor megérkeztünk?

– Meglehet, bár nem feltétlenül. Biztosan nem tudnám megmondani.

– Van már diagnózis? Lehet koronavírus?

– Elképzelhető, bár ezekkel a szimptómákkal nem valószínű. Abban máris biztosak vagyunk, hogy valamiféle enkefalitisz, vagyis agyvelőgyulladás.

– Tudom, mi az enkefalitisz. Rendőrként orvosi technikusi képzést kaptunk.

– Még nem tudjuk, mitől alakult ki a betegség – folytatta zavartalanul dr. Kumar. – Vírusfertőzésre gyanakszunk. Mintát vettünk a gerincvelő-folyadékból, és elküldtük a laborba, így hamarosan tudni fogjuk, mivel állunk szemben. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, nyugat-nílusi vírus, esetleg

Lyme-kór. Míg Cape Codon nyaraltak, kapcsolatba kerülhettek szúnyogokkal vagy kullancsokkal?

– Kullancsokkal nem, de négy-öt napja a tengerparton grilleztünk, ahol akadt pár szúnyog.

– Akkor talán vírusfertőzés, de egyelőre felesleges spekulációkba bocsátkozni. A kezelésen nem változtat semmit.

– Milyen kezelést kap?

– Lényegében támogatjuk az életfunkcióit. Elsősorban oxigént kap. Bár gyorsan leküzdöttük a görcsrohamot, a véroxigénszint vészesen leesett.

– Láthatom? – kérdezte Brian kétségbeesetten.

– Egyelőre nem – rázta a fejét dr. Kumar. – Most vitték át MRI-re és CT-re.

– Mindkettőre? Miért?

– Ezt inkább ráhagynám a radiológus kollégákra. Addig is az adminisztráción beszélni kívánnak önnel a felesége kórházi felvételéről. – A terem túlsó vége és a BETEGFELVÉTEL feliratú ajtó felé mutatott, azzal sarkon is fordult.

– Elnézést – kiáltott utána Brian. – Amint lehet, beszélni szeretnék a feleségemmel…

– Majd szólok a nővérnek – szólt vissza az orvos a válla felett, mielőtt eltűnt arra, amerről jött.

Miután vett egy nagy levegőt, hogy összeszedje magát, Brian fogta kevéske holmiját, és átsétált a betegfelvételi irodára. Nem tudta, mit akarhatnak tőle, hiszen már minden szükséges információt megadott a pultnál.

A méretes irodában több széksor állt szemben két íróasztallal. A krémszínű falakon sorakozó bekeretezett fényképekről komoly öltönyös üzletemberek néztek le rá, akik között csak elvétve akadtak nők. Gyaníthatóan a kórház vezetését láthatta. Az egyik íróasztalnál sötét hajú és szemű, középkorú nő várta, aki fehér köpenye alatt tarka virágmintás ruhát viselt.

– Mr. Murphy? – szólította meg, amint belépett. Rajtuk kívül más nem is tartózkodott a helyiségben.

– Igen – felelte –, Brian Murphy vagyok. – Leolvasta a másik névtábláját: Maria Hernandez.

Közelebb lépett az íróasztalhoz, mely elé néhány hónapja nagy plexiüveg

lapot erősítettek. Mintha csak egy bankfiókban lettek volna: az üveglap alján kis rést hagytak, melyen át ki-be adogathatták az iratokat.

– Brian Murphy – ismételte meg Maria, miközben oldalra billentett fejjel tetőtől talpig végigmérte. – Nem rokona véletlenül Conor Murphy nyomozónak, a 34. körzet parancsnokának?

– Az apám volt. – Brian meglepődött, hogy a nő a maszk ellenére felismeri. Szerencsére ő még azelőtt töltött rövid időt a 34. körzetben, hogy az apját kinevezték parancsnokká.

– Abban a pillanatban láttam, ahogy belépett.

– Mariát szemlátomást büszkévé tette *a* felismerés. – Szakasztott az apja. A férjem, Adolpho, aki közegészségügyi ellenőr Inwoodban, jól ismerte. Ami azt illeti, gyakran eljártak sörözni munka után.

– Ami azt illeti, az apám túlságosan szívesen járt el sörözni munka után. – Brian nem szerette, ha eszébe juttatták, hogy végül apja is áldozatul esett az írek átkának, az alkoholizmusnak. Maria megjegyzése arra is emlékeztette, milyen hátrányai vannak, ha valaki olyan környéken él, ahol mindenki ismeri a másikat. Ahol kibogozhatatlanul egybefonódnak az életek.

– Ezt én is elmondhatnám Adolphórói, ha már itt tartunk – csóválta a fejét Maria. – Maga is rendőr?

– Csak voltam. Decemberben kiléptem, hogy saját vállalkozásba fogjak. Az egyik bátyám még rendőr, ahogy a nagybátyám, a nagyapám és a dédapám is az volt. – Amióta csak az eszét tudta, ő is rendőr akart lenni, végül mégis leszerelt, hogy elkerülje a csapdát, amelybe az apja, a nagyapja és a dédapja is beleesett. A személyvédelmi vállalkozás lehetővé tette számára, hogy új, kreatívabb módon használja fel rendőrségi hátterét és tapasztalatait, mielőtt a rutin és az évek őt is megviselik.

– Ki ez az Emma Murphy? – emelte fel Maria a betegfelvételi lapot.

– A feleségem – felelte Brian. – Emma O'Brien. A szüleit talán ismeri is. Az apja alapította az Inwoodi Víz- és Fűtésszerelő Műhelyt.

– Igen, így már megvan. Sajnálom, hogy hozzánk került, pláne egyből az intenzívre.

– Mit mondjak, én is. Szóval, mit keresek itt?

– Csak alá kell írnia ezeket a felvételi űrlapokat. – Maria egy kötegnyi formanyomtatványt csúsztatott át a plexi résén.

Brian belelapozott, és látta, hogy csak a szokásos apró betűs szöveg, amihez sosincs elég türelme. Leginkább az adóbevallásra emlékeztette.

– Mi ez a sok papír? – kérdezett rá.

– Csak a szokásos. Jobbára arról szólnak, hogy felhatalmazza csodás intézményünket, orvosainkat és nővéreinket a felesége ellátására. Meg persze beleegyezik, hogy fizeti a szükséges szolgáltatásokat.

– Nincsenek meg az egészségügyi biztosításunk adatai? – ráncolta a homlokát Brian.

– Ha megadta őket a betegfelvételnél, benne van minden – vont vállat Maria. – Csúsztassa vissza, mindjárt ránézek.

Brian tette, amit mondott. Maria megnyalta mutatóujját, mielőtt szélsebesen forgatni kezdte a lapokat. Néhány pillanat alatt megtalálta, amit keresett.

– Igen, itt is van. Peerless Egészségbiztosító és a kötvényszám. Minden oké.

– Akkor jó – sóhajtott fel megkönnyebbülten Brian. – Már alá is írom.

Maria visszatolta a papírköteget a plexirésen át.

– Miért a Peerlessnél vannak? – tűnődött el, míg ő az aláírásokkal bíbelődött. – Miért nem tartották meg a régi rendőrségi betegbiztosítást? Mármint, éveken át rendőrtiszt volt, nem? Én se cseréltem le Adolpho biztosítását. Ilyet sehol se talál a piacon.

– Amikor Emmával kiléptünk, hogy saját céget alapítsunk, ez jóval többe került, mint gondoltuk, ezért meg kellett fognunk mindent centet. Nem engedhettük meg magunknak, hogy fenntartsuk a rendőrségi biztosítást és a sok extrát, ezért átmeneti megoldást kerestünk. A Peerlesstől megkaptuk, amit vártunk. Tulajdonképpen csak a lányunk miatt akartuk biztosítani magunkat, aki idő előtt született. – Visszacsúsztatta az iratokat a túloldalra.

– Mostanság elég népszerű ez a társaság – bólintott Maria. – Sokszor találkozom a nevével. Oké, elintéztünk mindent. Remélem, Emma gyorsan felépül.

– Kösz, Maria. Jót beszélgettünk.

Visszatért a váróterembe. Született problémamegoldóként frusztrálónak találta a tehetetlenséget, mégsem mehetett el anélkül, hogy ne kapott volna több információt és megnyugtatást Emma állapotáról. Annak érdekében, hogy biztosan ne feledkezzenek el róla, visszatért az információs pulthoz, és lényegében újra bejelentkezett, majd közölte az ügyintézővel, amit dr. Kumartól hallott – vagyis hogy láthatja a feleségét, amint elvégzik rajta az MRI- és CT-vizsgálatot. Az ügyintéző megerősítette, hogy a nővérek abban a

pillanatban értesíteni fogják, amint ez megtörténik. Habár élt benne a gyanú, hogy a nő csak le akarja rázni, Brian újra helyet foglalt egy félreeső sarokban, és rákészült a hosszú várakozásra.

Csigalassan elvánszorgott egy újabb óra. Jobb híján azokat leste, akik végtelen sorban érkeztek a sürgősségire – hol a saját lábukon, hol hordágyon. Sokakat egész kiterjedt családjuk elkísért, akiket a biztonságiak a koronavírus-járvány miatt nem engedhettek be. Kevésbé stresszes körülmények közt talán szórakoztatónak is találta volna az inwoodi közösség e hatásos keresztmetszetét. Még ismerte is némelyik pácienst és kísérőt, de nem állt szóba senkivel, és szívesebben rejtőzött a maszkja mögé, hogy távoli megfigyelő maradjon.

– Mr. Murphy? – szólították meg.

Épp egy újabb érkező mentőautót figyelt, mielőtt felkapta fejét, hogy szemközt találja magát egy maszkot és arcpajzsot is viselő nővérrel, névtáblája szerint Claire Baxterrel.

– Igen, én vagyok Brian Murphy.

– Dr. Kumar szólt, hogy látni szeretné a feleségét, mielőtt felviszik az emeletre. Kérem, jöjjön velem.

Felpattant és követte a nővért a sürgősségi osztály mélyére. Egy nagyobb vizsgálóba kísérték, ahol Emma mélyen aludt a kórházi ágy felhúzott korlátjai mögött. Nagy megkönnyebbülésére teljességgel szokványosnak tűnt, leszámítva az oxigént biztosító orrkanült és a vörös haját fedő kórházi sapkát. Másként porcelánfehér bőre mintha ki is pirult volna, ami még inkább feleslegessé tette az infúziót és a mutatóujjára csatlakoztatott pulzoximétert. Dr. Kumar éppen az MR-eredményeket tanulmányozta egy számítógépes kijelzőn.

Brian közelebb lépett az ágyhoz, és gyengéden Emma karjára fektette kezét, hátha ezzel felébreszti. Felesége meg se moccant.

– Mélyen alszik a nyugtátoktól, amiket a görcsrohamra adtunk – jegyezte meg dr. Kumar, mielőtt sietve az ágy túloldalára került. – Még mindig zavart, de örömmel tudathatom, hogy az oxigénszaturációja normalizálódott. Ez azt jelenti, hogy a tüdőfunkciók tökéletesen működnek, vagyis nagy valószínűséggel nem koronavírussal van dolgunk, és nem lesz szükség lélegeztetőgépre. Mellesleg a SARS-CoV-2 tesztje is negatív lett.

– Ez biztató – bólintott Brian. – Mit mutat az MRI és a CT?

– Mindkettő virális enkefalitiszre utal – felelt dr. Kumar. – Még

fontosabb, hogy konzultáltam egy fertőzésekre szakosodott kolléganővel. Szerinte annak figyelembevételével, hogy a feleségével Cape Codon nyaraltak és a tengerparton szúnyogokkal találkoztak, nagyobb valószínűséggel van dolgunk keleti lóenkefalitisszel, mint nyugat-nílusi lázzal, de még folynak a laborvizsgálatok. A kollegina emlékeztetett rá, hogy az elmúlt néhány évben Massachusettsben meredeken megnőtt a KLE-es esetek száma.

– Még sosem hallottam a KLE-ről.

– Nincs vele egyedül – bólintott dr. Kumar –, de higgyen nekem: az éghajlatunkkal együtt ez is változni fog.

– Súlyos betegség? – kérdezett rá vonakodva Brian. Nem tudta biztosan, hogy hallani akarja-e a választ.

– Nos, igen, könnyen az lehet. Különösen, ha neurológiai rendellenességekkel társul.

– Ahogy a feleségemnél.

– Ahogy a feleségénél – erősítette meg dr. Kumar.

– Ezért is utaltam be az intenzív osztályra. Azt akarom, hogy állandó megfigyelés alatt tartsák, különös tekintettel a további esetleges rohamokra, az orientációs zavarokra és a véroxigénszintre.

– Ön szerint mennyi ideig tartják bent az intenzíven? – kérdezte Brian. – Amennyire ismerem, attól csak még inkább stresszes lesz…

– Kis szerencsével csak pár napig – felelte dr. Kumar.

– Holnap majd felhívja valaki az osztályról, és tájékoztatja az állapotáról.

– Előre is köszönöm. Mondja, ez a KLE ragályos?

– Emberről emberre nem terjed – nyugtatta meg dr. Kumar.

– Hát, ez is valami – sóhajtott fel Brian.

– A betegséget a szúnyogok terjesztik, ami azt jelenti, hogy egyre fontosabbá válik a szúnyogcsípések elkerülése, kivált az olyan esti grillpartikon, amilyet önök is tartottak. Az ázsiai tigrisszúnyogok ilyen körülmények közt érzik magukat igazán elemükben.

Abban a pillanatban két kórházi beteghordó jelent meg. Egyikük szó nélkül Emma ágyának végébe került, és kioldotta a féket, mielőtt társa sietve kimanőverezett a vizsgálóból. Brian még utánuk lépett, és még egyszer megszorította felesége karját, mielőtt a beteghordók kitolták az ágyat. Önkéntelenül arra gondolt, mikor láthatja őt újra – különösen ilyenkor, járvány idején, amikor szigorúan korlátozzák a látogatás rendjét.

– Visszakísérem a váróba – ajánlkozott Baxter nővér.

Brian csak bólintott, és követte ugyanazon az ajtón át, melyen Emmát kitolták, csak ők ellenkező irányban indultak el a folyosón. Azt remélte, erőt merít abból, ha láthatja Emmát, de nem így történt. A nővér is hiába próbálta szóval tartani, mialatt egyre fokozódó haraggal gondolt a sorscsapásokra. Először a koronavírus tett keresztbe gondosan felépített üzleti terveiknek, most pedig egy olyan betegség támadta meg a feleségét, amelyről életében nem hallott. A helyzeten tovább rontott, hogy mindez akkor történt, amikor próbálták a lehető legtöbbet kihozni a nehéz helyzetből, és egy kis családi kiruccanással elfeledtetni az egész járványt.

Öt perccel később nekiindult a rövid gyalogútnak a kórház és Nyugati 217. utcai otthona között. Sokat számított, hogy végre kiszabadult az MHK falai közül, bár ettől még ugyanúgy azt érezte, mint ha érzelmi maratont futna. Értetlenül állt azelőtt, hogyan különbözhet ennyire a tegnap a mától. Tegnap még szinte felhőtlen örömmel állt minden nehézség elé; ma már az Emma iránti aggodalom tölti ki az életét.

Hazatérésekor megkönnyebbülten látta, hogy Juliette békésen alszik az ágyában – előre aggódott, hogyan lesz majd türelme a követelőzéséhez. Camila elmondása szerint lánya nem sokat evett, és a hosszúra nyúlt fürdő után alig várta, hogy ágyba kerüljön.

– Tényleg megmentetted az életem – hálálkodott Brian, ahogy elnézte békésen szuszogó kislányát, karján elmaradhatatlan Nyúl úrfijával. – Az biztos, hogy nagyon értesz a nyelvén. Ahogy a kórházban viselkedett, attól féltem, egész éjjel fent lesz.

Csendben becsukta az ajtót, nehogy felébressze Juliette-et.

– Egy kis tündér – mosolygott Camila. – Érthető, hogy Emma rohama és a kórház megrémítette, de lenyugodott, amint hazaértünk. Hogy van Emma?

– Csak néhány pillanatra láthattam – sóhajtott fel Brian. – Mélyen aludt a gyógyszerektől, így nem beszélhettünk.

– Most már biztosan minden rendben lesz. Nem lehet még tudni, mikor engedik haza?

– Nem, még nem. Egyelőre nem tehetünk mást, mint hogy szorítunk érte. – Nem említette Emma második rohamát. Maga se tudta, miért. Talán ő is próbálta elfelejteni.

– Nem vacsorázol? – vetette fel Camila. – Hazafelé annyi kaját vettem a Floriditában, ami hármunknak is elég. Van husi, bab és sárgarizs. Juliette

nem sok kárt tett bennük…

– Jó, hogy legalább te odafigyelsz. Nekem eszembe se jutott volna, hogy a kajáról gondoskodjak. Mivel szolgáltam rá, hogy ilyen barátom legyen?

– Akkor mit szóljak én? – harsant fel Camila jellegzetes nevetése. – Úgy látszik, ez nyerő helyzet.

A vacsora felett megosztott néhány jó hírt is. Elmondása szerint délután kiderült, hogy igény lenne egy október elején, Southamptonban tartott egyhetes menyegző biztosítására.

– Óriási cirkusz lesz, az egész országból érkeznek a magángépek. A szerencsés Calvin Foster a Priority Capital befektetőcégtől. Hihetetlen, de személyesen ő keresett meg. Veled akart beszélni, ezért megadtam a számodat. Megígértem, hogy holnap visszahívod.

– Úgy lesz – bólintott Brian. – Mondott valamit a Covid-19 korlátozásokról?

– Mi az hogy! – felelte Camila. – Érkezés előtt mindenkinek tesztet kell csinálnia, de a helyszínen is lesz rá lehetőség.

– Szuper, ez tényleg jó hír. Egy ekkora buli nagyot lendítene az anyagi helyzetünkön, különösen, ha némelyik vendég személyi testőrt kér.

– A szám ott vár az irodában. – Amikor Emma és Brian elindította a Személyvédelmi Ügynökséget, az otthonuk étkezőjét alakították át mindhármuk számára kényelmes irodává.

– Nem említette véletlenül, honnét hallott rólunk? – A karantén a legelső naptól megnehezítette szolgáltatásuk népszerűsítését. Újabban már csak a neten hirdettek, ott se túl sokat. Miután mindenki begubózott az otthonába, egyszerűen senkinek sem kellett védelem.

– Azt mondta, Michael Comstock helyettes rendőrfőnök adta meg neki a számot.

– Tényleg? Ez fantasztikus. – Michael Comstock helyettes rendőrfőnök vezette a New York-i Rendőrség vészhelyzeti egységét, az ESU-t. Brian hat évet szolgált a parancsnoksága alatt, Emma négyet. Amikor mindketten kiléptek a rendőrségtől, tartottak tőle, hogy ez neheztelést szül az ESU-nál – főként úgy, hogy búcsúbulit se tartottak. A tény, hogy Comstock beajánlotta a Személyvédelmi Ügynökséget, mindenképp kedvező előjelnek tűnt.

Vacsora után, míg ő rendbe tette a konyhát, Camila visszatért az irodába, hátha talál néhány kósza kintlévőséget. Valamivel később csatlakozott hozzá, hogy végezzen némi kutatást a keleti lóenkefalitisz kapcsán. Miután olvasott

róla, azt kívánta, bárcsak ne tette volna. A Covid-19 árnyékában minden vírusfertőzést paranoia övezett, de számtalan lehetséges szövődményével a KLE ezen túl is különösen riasztó betegségnek tűnt. Nem úgy tűnt, hogy felesége néhány nap alatt elfelejti, mint valami kellemetlen kis közjátékot.

5. FEJEZET

Augusztus 20.

Talán meg életében nem aludt ilyen rosszul. Folyton felriadt, forgolódott és hánykolódott, közben szüntelenül Emmára gondolt és arra, hogyan viselheti az intenzív osztály bezártságát. Remélte, a gyógyszerek elejét veszik a további görcsös rohamoknak és elfeledtetik vele, milyen stresszes környezetben van. Nem sokkal hajnali négy után másodszor is felkelt, hogy körbejárja a házat, miközben azon tépelődött, hogy felhívja-e a kórházat és rákérdezzen-e Emma állapotára. Végül nem telefonált. Nem mintha nem akart volna, egyszerűen csak kétellte, hogy kapcsolnák neki az osztályt – vagy lenyugodna attól, ha mégis.

Nyolcra a többiek is felébredtek. Míg Juliette rajzfilmeket nézett a tévében, ő megivott Camilával egy kávét a reggelizősarokban. Lakótársát nem lepte meg a hír, hogy szemhunyásnyit is alig aludt.

– Talán az lenne a legjobb, ha megpróbálnád lefoglalni magad – javasolta. – Hívd fel azt a Calvin Fostert. Több okból is fontos lenne, hogy szerezzünk valami komolyabb melót. Nem ártana gatyába rázni a céget…

– Oké, vettem a célzást – sóhajtott fel Brian. – Persze, mindjárt telefonálok. Veled mi lesz?

– Én beérem azzal is, ha Juliette boldog és kiegyensúlyozott. Rettenetesen hiányzik neki Emma. Tapasztalatból mondom. Amikor a mamám kórházba került tüdőgyulladással, annyi lehettem, mint most ő, de máig emlékszem, mennyire rémültnek és elhagyatottnak éreztem magam.

– Én is látom rajta, hogy szenved. – Brian vetett egy gyors pillantást Juliette felé. – Nem tudom, négyévesen lehetsz-e depressziós, de ha igen, az tutira ilyen. Máskor nem tudod levakarni magadról, ma reggel meg csak feküdt az ágyában, és a plafonra meredt. Nyugodtan engedd tévézni, ha azzal elvan. – Normál körülmények között szigorúan korlátozták a képernyő előtt töltött időt, de most tényleg kellett valami, ami elvonta Juliette figyelmét.

– Oké – bólintott Camila. – Mivel nincs sok dolgom az irodában, és szépen süt a nap, arra gondoltam, elviszem az Isham Parkba, hogy kifutkározza magát. Imád felmászni azokra a sziklákra.

– Jó ötlet, legalább lekötöd egy időre. Ebéd után én is teszek egy erőtlen kísérletet, hogy elrángassam az Emerson játszóra. Azt is szereti, különösen a

hintákat.

Kilencre, amint Camila és Juliette elhagyta a házat, Brian lehorgonyzott az íróasztalához. Legelőször is rákeresett a neten Calvin Fosterre és a Priority Capitalre. Lenyűgözték a látottak. A Priority a nagyobb New York-i befektetési cégek közé tartozott, Calvin Foster pedig külön is ügyes befektető és pénzember hírében állt. Már épp készült felhívni, amikor megcsörrent a telefonja. Dr. Gail Garner kereste az MMK intenzív osztályáról.

– Mrs. Murphy állapota kielégítő. Noha van egy kisebb hőemelkedése, minden életfunkciója normális és stabil. Az a baj, hogy továbbra is gondok vannak az idő- és helyérzékelésével, bár ezen a téren is érezhető némi javulás. Szerencsére minden gépi támogatás nélkül is jól működik a légzőrendszere, s mint talán már tudja, a koronavírus-tesztje is negatív lett…

– Van már egyértelmű diagnózis? – kérdezett közbe.

– Igen. Ahogy gondoltuk, keleti lóenkefalitisz. Brian nagyot nyelt, ahogy hirtelen kiszáradt a torka. Azok után, amiket előző este a Wikipedián olvasott, valami más diagnózisban reménykedett, és nyomban eszébe jutott minden lehetséges szövődmény. A neurológiai tünetek sem utaltak semmit jóra. Ennek ellenére még most is nehezére esett elhinni, hogy a klímaváltozás következtében felesége kórházban fekszik egy olyan súlyos vírusfertőzéstől, amiről azelőtt még csak nem is hallott.

– Ilyen esetekben kötelességünk értesíteni a New York Állami Közegészségügyi Hivatalt, amit meg is tettünk – folytatta dr. Garner. – Talán önt is megkeresik, bár tájékoztattuk őket, hogy a páciens nemrégiben a massachusettsi Cape Codon járt, és a hozzátartozó elmondása szerint szúnyogcsípés érhette. Van esetleg bármilyen kérdése?

– Meglátogathatom?

– Tartok tőle, hogy a jelenlegi járványhelyzetben az intenzív osztályon teljes látogatási tilalom van érvényben.

– Igen, ezt sejtettem – sóhajtott fel. – Ön szerint meddig kell még az intenzíven maradnia?

– Azt mondanám, még legalább huszonnégy órát. Ha stabil marad az állapota, utána átkerülhet egy szokványos kórterembe. A neurológus ma vizsgálja meg, és az eredmények figyelembevételével dönt a továbbiakról.

– Tájékoztatnak az állapotáról?

– Feltétlenül, amennyiben bármi változás történik – biztosította dr. Garner. – Ha gondolja, holnap reggel ilyenkor újra telefonálhatok.

– Nagyra értékelném.

Ahogy kinyomta a telefont, tudatosult benne, hogy szó szerint reszket a hallottaktól. Bele se akart gondolni, mi minden történhet Emmával. Kötelességének érezte, hogy minden szorongása ellenére megossza a fejleményeket Aimée-vel és Emma anyjával, Hannah-val. Mindketten olyan kérdésekkel bombázták, amelyekre nem tudta a választ, de megígérte nekik, hogy amint hall valamit, újra telefonál.

Nagy levegőt vett, hogy lehiggadjon, aztán felhívta Calvin Fostert – már csak azért is, hogy addig se gondoljon Emma helyzetére. Szerencsére kiderült, hogy Calvin Foster nem csupán elsőrangú befektetési bankár, de szívélyes és közvetlen ember is, aki nagyban megkönnyítette a dolgát azzal, hogy nem kellett eladnia magát neki. Néhány percnyi csevegés után kiderült, hogy mindent tud az előéletéről – beleértve a vészhelyzeti egység elit A osztagánál töltött éveit is.

– Honnét ismeri Comstock helyettes rendőrfőnököt? – kérdezte tőle, miután a beszélgetésből kiderült, hogy Michael nem csupán munkakapcsolatban áll Calvinnel.

– Ó, már középiskolába is együtt jártunk – felelt kedélyesen Calvin. – Ő ajánlotta a biztonsági cégét. Meg kell mondjam, csupa szépet hallottam magáról. Úgy tudom, ki is tüntették a példamutató szolgálatáért.

– Ahogy sok más rendőrt. – Sosem szeretett kérkedni az eredményeivel, főként mert mindig úgy érezte, ennél többre is képes lenne – bármit gondoljanak róla mások.

– Azt mondja, ESU-kadétként valami mesterlövészdíjat is elhappolt a többiek elől – jegyezte meg Calvin.

– Még szerencse, hogy erre a képességemre van a legkisebb szükség.

Calvin elnevette magát.

– Igen, azt gondoltam. Engem ezzel együtt sikerült lenyűgöznie.

– Akkor miben segíthetek? – Brian alig várta, hogy rátérjenek az üzletre.

– Szeretném tudni, biztosítaná-e a vállalkozása a lányom esküvőjét, amelyet október közepére tűztünk ki. Pokolba a koronával, nem igaz? Nem akarjuk túlbonyolítani a dolgot, de azért jó lenne, ha nem kéne aggódnunk a biztonság miatt. A buli a szabadban lesz, valami bazi nagy sátor alatt. A mai kölykök már egészen más világban élnek, mint mi, ha érti, hogy gondolom.

– Sajnos túlságosan is. Jól tudom, hogy a southamptoni nyaralójukban lenne a menyegző?

– Az a terv. Úgy sejtem, nagyjából ötven vendégre lehet számítani. A felük magángéppel jön, és van, aki saját testőrséggel. Lesz elég embere egy ilyen esemény biztosításához?

– A New York-i Rendőrség vészhelyzeti osztagának szabadnapos munkatásait foglalkoztatjuk, akik készséggel és elegendő számban a rendelkezésünkre állnak. Biztos vagyok benne, hogy meg tudunk felelni az elvárásainak.

– Remek. Akkor már csak egy biztosítási tervre és egy költségbecslésre van szükségem. Mikorra tudná elkészíteni?

– Először is szükségem lesz egy vendéglistára az elérhetőségekkel, azután látnom kell a southamptoni nyaralót is, hogy képet alkothassak a helyszínről. Ez néhány nap alatt meglehet. – Brian örült a figyelemelterelésnek. Habár nem szívesen hagyta el a várost, míg Emma a kórházban feküdt, Southampton csak alig kétórányira esett.

– Az egyik titkárnőm még ma elküldi a southamptoni címet és a vendéglistát. Szólok a feleségemnek, hogy várja. Március óta kint lakik a főiskolás lányunkkal, csak én ingázom ide-oda.

Megállapodtak abban, hogy újra beszélnek, amint Brian felméri az igényeket és elkészíti a költségbecslést, aztán elköszöntek egymástól. Ahogy letette a telefont, újra fellángolt benne az Emma iránt érzett aggodalom.

– Jesszusom – mormolta maga elé. Belegondolt, hogyan lesz képes megbirkózni ezzel a bonyolultnak tűnő biztonsági kihívással, miközben amiatt is aggódhatott, milyen állapotban lesz Emma október közepére. A Személyvédelmi Ügynökséget kezdettől együtt csinálták, de most meg kellett találnia a módját, hogy egyedül is boldoguljon.

6. FEJEZET

Augusztus 20.

Már elmúlt délután egy óra, mire Brian és Juliette hazafelé indult az Emerson játszótérről, ami nem esett messze; csak öt-hat háztömbnyi utat kellett megtenniük. Bárhogy igyekezett is, nem tudta rávenni kislányát, hogy kezdjen magával valamit a játszón – csak ücsörgött mellette a pádon, Nyúl úrfit ölelgette, és beérte azzal, hogy elnézte a játszadozó gyerekeket. Nagyon nem vallott rá ez az érdektelenség és lustaság. Hamar kifogytak a beszédtémákból is, főként azután, hogy Briannek be kellett vallania: nem tudja, mikor engedik haza Emmát a kórházból.

– Megjöttünk – kurjantotta el magát, amint beléptek az ajtón. Camila kisietett az irodaként használt étkezőből, mielőtt még levethették volna a cipőjüket.

– Na, milyen volt a játszón? – érdeklődött Juliette-nél. – Jól mulattál?

– Rajzfilmet akarok nézni – jelentette be Juliette, aki látványosan eleresztette füle mellett a kérdést, és egyenesen a konyha felé vette az irányt.

Váltottak egy nyugtalan pillantást.

– Nincs túl jó kedve – suttogta Brian. – Játszani se akart a gyerekekkel.

– Reggel az Isham Parkban is ezt csinálta – csóválta a fejét lemondóan Camila. – Meglátjuk, hátha van kedve enni valamit.

– Calvin Foster emberei nem jeleztek vissza, míg távol voltam?

– De, kaptunk egy e-mailt a helyszín címével és előzetes vendéglistával. A kórházból is hívtak.

– Komolyan? – élénkült Brian. – Valamelyik orvos?

– Nem – felelte Camila. – Roger Dalton keresett az adminisztrációról. Azt mondta, hívd vissza, amint tudod. Az asztalodon van a közvetlen száma.

– Az adminisztrációról? – ráncolta a homlokát Brian. Egyfelől megkönnyebbült, másfelől nyugtalanná vált. – Mit akarhat?

– Nem mondta. Csak arra kért, hogy mielőbb hívd fel. Elég sürgősnek tűnt.

Brian bólintott, bár el se tudta képzelni, miről lehet szó, amikor minden papírt aláírt és minden kérdést tisztázott Maria Hernandezzel. Leült az asztalához, és kézbe vette a cetlit, hogy felhívja a rajta szereplő számot. A vonal túlsó végén tüstént bejelentkezett egy markáns New York-i akcentussal

beszélő harsány bariton. Brian bemutatkozott, és megemlítette az üzenetet, amit kapott.

– Igen, köszönöm, hogy visszahívott – hallotta Rogert. – Én kaptam Emma Murphy esetét, és adódott egy kis probléma. Szerintem az lenne a legjobb, ha személyesen fáradna be a kórházba, hogy megbeszéljük.

– Miféle probléma? Emmával van valami?

– Nos, inkább az egészségbiztosításukkal van gond.

– Minden vonatkozó adatot megadtam Mrs. Hernandeznek, és aláírtam az összes betegfelvételi űrlapot. Miért nem vele beszél?

– Nem Emma Murphy kórházi felvételéről van szó – árulta el Roger –, hanem a tegnapi sürgősségi betegellátásáról. Okvetlenül beszélnünk kell arról, hogyan szándékozik fizetni.

– Mi az ördögről beszél? Miért kellene fizetnem?

– Tényleg jobb lenne, ha ezt személyesen beszélnénk meg. Látom, Inwoodban lakik, szóval talán nem olyan nagy kérés, hogy fáradjon be. Egész délután bent leszek.

Brian hirtelen rádöbbent, hogy a vonal megszakadt. A férfi egyszerűen rátette a telefont. Türelmetlen mozdulattal tette le a sajátját. Nem tudta, hogy bosszankodjon-e vagy inkább aggódjon. Végül az a megfontolás billentette át a mérleget, hogy hatással lehet Emma kezelésére, ha nem tesz eleget a felkérésnek. Nem gondolta, hogy ez valóban bekövetkezhet, de a távoli lehetőség is arra a döntésre indította, hogy visszatérjen a kórházba, és felkeresse az adminisztrációs részleget. Miután elköszönt Camilától, pontosan ezt tette.

Amikor belépett a főbejáraton, több mentőt látott a sürgősségi kapujánál. A központi váróterem is jócskán megtelt, így várnia kellett, amíg sorra került az információs pultnál. Még járőr korából emlékezett, merre vannak az irodák, azt viszont nem tudta, Roger Dalton melyikben dolgozik. Végül kiderítette ezt is.

Mintha éles határvonalat húztak volna az impozánsan új, mégis végtelenül steril márvány előtér és a kórház irodai szintje közé, ahol vastag padlószőnyeg tompította el a lépteit, és a fűzöld falakon értékes műalkotások függtek. Számára úgy tűnt, ez az épületrész inkább illene valamelyik jól menő multi székházába, mint egy nagyvárosi kórházba. Még egy óriási üvegfalú tárgyalót is látott mahagóniasztallal és magas támlás székekkel, melyek mintha egy bank igazgatótanácsi gyűlésére várakoztak volna. A

tárgyaló mellett nyílt a kórházigazgató hasonlóan előkelő irodája. Rendőrként ismerte a kórház korábbi vezetőjét, a neves sebészből lett igazgatótanácsi elnököt, de azt is tudta, hogy a helyét időközben új ember foglalta el, miután a Manhattan Memóriái Kórház nyolc évvel korábban megvásárolta és magába olvasztotta az Inwoodi Közösségi Kórházat. Az új vezetés alatt teljes körű átalakítást végeztek, és a kórházat betagozták a már meglévő láncba.

Mivel útbaigazítást kért a számtalan titkárnő egyikétől, gyorsan megtalálta Roger Dalton irodáját, de így is várakoznia kellett, amíg Roger nem végzett az előző ügyféllel. Csaknem húsz perc telt el, mire Dalton megjelent irodája ajtajában, és beinvitálta.

Legelőször azt állapította meg magában, hogy Roger Dalton egyáltalán nem úgy fest, mint a zengő bariton alapján képzelte volna. Tekintélyt parancsoló alak helyett magas, vézna fickót látott, akinek vállán úgy állt a sportzakó, mintha vállfára akasztották volna. Maszkja mögött ösztövér arc lapult meg, melynek mélyen ülő szemeit vastag keretes szemüveg is rejtette. Hátrafésült, őszes hajával leginkább láncdohányos, alkoholista vagy nagybeteg benyomását keltette.

– Köszönöm, hogy befáradt – vágott bele Roger, miután visszaült íróasztala mögé és hellyel kínálta. – Nyilván tudni szeretné, miért ragaszkodtam a személyes találkozóhoz. Attól tartok, rossz hírt kell közölnöm.

Noha a telefonhívás alapján tudta, hogy Roger nem Emma állapotáról beszél, a szíve így is kihagyott egy ütemet, mielőtt a férfi folytatta:

– Egészségbiztosítója, a Peerless megtagadta, hogy kiegyenlítse a felesége sürgősségi ellátásának 27 432,88 dolláros költségét.

– Máris felvették a kapcsolatot a Peerless-szel? – Roger bejelentése több szempontból is megdöbbentette, de leginkább mégis azzal, hogy ilyen rövid idő alatt benyújtották a kárigényt. Emmát csak előző nap vették fel. Valamiért azt feltételezte, hogy a biztosítási ügyintézés hetekbe, ha nem hónapokba telik.

– Nos, igen – köhintett Roger. – Talán nem gondolná, de a járványhelyzet a kórházakat is nehéz pénzügyi helyzetbe hozta. Fő bevételi forrásaink, jellemzően a halasztható sebészi beavatkozások, olyan szintre estek vissza, ami arra kényszerít bennünket, hogy szigorúbban kezeljük az egyéb költséges területeket, különös tekintettel a sürgősségi betegellátásra.

Megmondom őszintén, nem örültem, amikor kiderült, hogy a Peerless az

egészségbiztosítójuk. Fogalmazzunk úgy, hogy a velük kapcsolatos tapasztalataink nem éppen kellemesek, épp ezért haladéktalanul benyújtottam a követelésünket. Formájukhoz híven haladéktalanul tudatták is velünk, hogy megtagadják az ellátás kifizetését, ami, attól tartok, teljesen szokványos ügymenet a részükről. A Peerless a létező legkreatívabb indokokkal képes kibújni a fizetési kötelezettség alól.

– De miért nem állják a feleségem sürgősségi ellátását? – kérdezte Brian még most is értetlenül. – Ennek semmi értelme.

– Mint mondtam, a Peerless hallatlanul kreatív, ám az adott esetben teljesen egyértelmű az érvelése. Még a nagyobb biztosítók, mint az Anthem vagy a United is élnek ezzel. Mondom a lényeget. Sok szó esik arról, hogy csökkenteni kell az egészségügyi kiadásokat, épp ezért az egészségbiztosítóknak kötelességük behúzni a vészféket, vagy legalábbis úgy tenniük. Az egyik sokat vitatott terület a „sürgősségi” betegellátás jogtalan igénybevétele. A sürgősségi osztályok működtetése rendkívül költséges, különösen az olyan Trauma 1 -es szintű központok esetében, mint a mienk. Egyszerűen túl sokan használják a szolgáltatást a nem sürgősségi ambuláns betegellátás igénybevételére, szemben az olyan, valóban sürgősségi beavatkozást igénylő problémákkal, mint a szívroham, az agyvérzés, a súlyos traumák és hasonlók. Sok egészségbiztosító kötelességének érzi, hogy gátat vessen az efféle visszaéléseknek, különösen napközben, amikor a páciens felkereshetné a háziorvosát vagy éppen a sürgősségi betegellátásra szakosodott kisebb klinikákat.

– Úgy érti, a Peerless álláspontja szerint az agyvelőgyulladásos feleségemnek, amikor görcsös lázrohamot kapott, nem szabadott volna az MMK sürgősségi osztályához fordulnia?

– Nos, igen, amennyire látom, pontosan ezen az alapon tagadják meg a kifizetést – erősítette meg Roger.

– De hát ez nevetséges! – csattant fel Brian. – Egy életveszélyes görcsroham ne minősülne orvosi vészhelyzetnek?

Roger megvonta keskeny vállát, és széttárta vézna karjait.

– Attól tartok, ezt önnek és a biztosítójának kell megharcolnia. Addig is itt egy tetemes kórházi számla, amellyel kezdenünk kell valamit. Ezért is mondtam a telefonban, hogy ki kell találnunk, milyen formában kíván fizetni. Különösen annak fényében, hogy a felesége jelenleg is a kórházunk páciense, és éppen az intenzív osztály hasonlóan költséges erőforrásait használja. Brian

gondolatai a fény sebességével cikáztak a létező összes irányba. Hogy történhet ez vele? Hogy foroghat veszélyben a felesége egészségügyi ellátása egy felelőtlen betegbiztosító miatt? Nevetségesnek és méltatlannak találta az egész helyzetet.

– Mit mond a Peerless a feleségem kórházi ápolásáról? – nyögött fel tehetetlenül, miközben rendezni próbálta gondolatait.

– Egyelőre semmit, mert azt még nem számláztuk ki – vont vállat Roger. – Mondom, mit javaslok. Ha hajlandó lenne fizetni, mondjuk úgy ötezer dollárt havonta, készséggel eltekintenénk a további kamatoktól. Tisztában vagyunk vele, hogy ez komoly megterhelés mindenki számára…

– Megterhelés? – fakadt ki Brian. – Maga ezt nem érti! Hogyan engedhetnék meg magamnak ekkora kiadást, főként az adott körülmények között?

– Rendben, akkor mondja meg ön, milyen törlesztési ütemtervet javasolna. – Roger összefonta az ujjait, és felkönyökölt az íróasztal lapjára.

– Előbb inkább beszéljük át ezt a számlát. Huszonhétezer dollár? Hogy a frászba jött ez ki? Ennyiért új autót kapni…

– Nos, nem egészen – magyarázta türelmesen Roger. – Az összeg egyáltalán nem kirívó, és összhangban van a szolgáltatás minőségével. Mint említettem, a sürgősségi betegellátás rendkívül költséges. A feleségén több radiológiai vizsgálatot és gerincvelő-csapolást végeztek, ehhez jönnek a különféle konzultációk, drága gyógyszerek, magas színvonalú laboratóriumi tesztek. Az ellátásában számos magas fizetési kategóriába sorolt nővér és orvos vett részt, a vizsgálat során ráadásul újabb rohamot is kapott, amit szintén el kellett látni. Hamar összejön egy ekkora összeg.

– Látni akarom a tételes számlát – követelte Brian.

– A számlázási osztályon bármikor kaphat egy másolatot. Ez természetesen a jogában áll.

– Itt és most akarom látni. Minden benne van a számítógépben, semmiből nem áll kinyomtatni.

– Nem hinném, hogy ezzel közelebb kerülnénk a megoldáshoz…

– Nem érdekel – szakította félbe Brian. – Látni akarom.

– Kérem, ahogy óhajtja. – Roger felvette a kagylót, és elintézte a hívást. Mostanra láthatóan ugyanolyan dühítőnek találta ezt a megbeszélést, mint ő.

Míg a férfi telefonált, igyekezett lehiggadni. Rádöbbent, hogy muszáj lesz közvetlenül a Peerless-szel tárgyalnia. Képtelenségnek találta, hogy az

egészségbiztosító megtagadja egy nyilvánvalóan sürgős egészségügyi ellátás megtérítését, még ha mások vissza is élnek a biztosításukkal. Ez csak valami félreértés lehetett. Talán nem tudták, hogy több roham is történt, vagy nem értesültek a felállított diagnózisról.

– Oké – tette le Roger a telefont. – Hamarosan megkapja a másolatot.

– A sürgősségi számlája nem adható hozzá ahhoz, ami a feleségem felvételével keletkezett?

– Sajnos nem – rázta a fejét Roger. – A sürgősségi számlája mindig külön kezelendő. Meg tudná mondani, hozzávetőleg milyen futamidőt tartana elfogadhatónak?

– Már a jelzáloghitellel is el vagyok maradva!

– fakadt ki Brian. – A járvány gúzsba köti az egész gazdaságot. Maga szerint mégis honnan a francból tudnék elővarázsolni huszonhétezer dollárt? Úgy nézek ki, mint egy elcseszett bűvész?

– Higgadjon le, ha kérhetem – szólt rá Roger.

– Én itt próbálok civilizált társalgást folytatni.

– Igaza van – sóhajtott fel Brian. Össze kellett szednie magát. – Bocsásson meg, de egyszerűen kész vagyok ettől a helyzettől. Sosem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet velem. Mindig is jó betegbiztosításom volt, ezért abba a hitbe ringattam magam, hogy ez már örökké így lesz. Nyilván nincs más: tárgyalnom kell a Peerless-szel, és elérnem, hogy álljanak jót a kötelezettségükért.

– Jó terv, de csak ha azonnal végre is hajtja – bólintott kimérten Roger. – Nem húzhatja sokáig. Beszéljen a biztosítójával, azután rögtön térjen vissza ide. Bizonyára megérti, hogy az MMK önálló gazdálkodási egység, melynek szintén jót kell állnia a saját anyagi kötelezettségeiért.

Kopogtatás hallatszott, majd egy titkárnő lépett az irodába, hogy kisebb papírköteget helyezzen az asztalra. Roger csak egyetlen pillantást vetett a részletes számlára, mielőtt odatolta elé.

– Sok szerencsét.

Brian elvette és végigpörgette a papírköteget, noha már első pillantásra is látta, hogy Roger igazat mondott: ezzel tényleg nem ment semmire. Hiába próbálta értelmezni a számlát, amikor a lapokon szinte mást se látott, csak betűkből és számokból álló ötletszerű kódokat, mögöttük dollárra és centre lefordított értékükkel. Viszolyogva dobta le a papírköteget az asztalra.

– Ez nem is emberi nyelven íródott. Mintha valami istenverte

számítógépes program lenne…

– Én figyelmeztettem, hogy nem sokra megy vele.

– Miért van titkosítva? Miért nem szerepel az adott szolgáltatás vagy termék az árával együtt? Ennek így semmi értelme.

– Az árképzés bizalmas információnak minősül – magyarázta Roger. – Nem adhatjuk ki csak úgy az ellenérdekelt egészségbiztosítóknak.

– Nem értem – csóválta Brian a fejét. – Nincs minden terméknek és szolgáltatásnak szabott ára?

Roger gúnyos horkanással fogadta a naivitását.

– A különféle egészségbiztosítókkal más és más árfolyamon dolgozunk. Minden azon múlik, milyen pozíciókat tudunk kialkudni magunknak. Azt hittem, ez nyilvánvaló.

– Inkább kész agyrém! Életemben nem hallottam ilyet. Akkor én is kezdjek alkudozni?

Roger szívből nevetett, noha láthatóan kezdte elveszíteni a türelmét.

– Fogalmazzunk úgy, hogy nincs abban a helyzetben. Egy magánszemély mindig teljes árat fizet.

– Miért is? Miért kell többet fizetnem ugyanazért a szolgáltatásért, mint egy egészségbiztosítónak?

– Mert így működik az amerikai kórházi betegellátás – csattant fel Roger. – Nincs időm ezt elmagyarázni, egyébként pedig nem is kötelességem. Egyvalamit tehetek: talán szerezhetek egy könnyebben értelmezhető számlát, amelyet szívesen elküldök az e-mail-címére, ha megadja.

– Sosem gondoltam volna, hogy így mennek a dolgok. – Brian lefirkantotta az e-mail-címét, és átadta a cetlit. – Amint hazaérek, felhívom a Peerlesst, azután visszajelzek. Ez csakis valami durva félreértés lehet.

– Legyen így – bólintott Roger. – Én is jelentkezem, amint rá tudom venni a számlázási osztályt, hogy tegye érthetőbbé a számláját, bár figyelmeztetnem kell, hogy sokkal okosabb attól sem lesz. Mint mondtam, a kórházi árszabás nagyon kényes információ.

– Vállalom a kockázatot. – Némi szarkazmussal hozzátette: – Köszönöm, hogy rám szánta az értékes idejét.

Mihelyt elhagyta az irodát, felötlött benne, hogy talán érdemes lenne megpróbálkozni a látogatással a második emeleti intenzív osztályon, de két okból is lebeszélte magát erről: csak magára haragítaná a kórház nagy hatalmú urait, ha pedig Emma még mindig annyira zavart, úgysem emlékezne

a látogatására, ha sikerülne bejutnia hozzá. Inkább használta az előtérben található belső telefonok egyikét, hátha el tudja érni az intenzív osztály nővérpultját, de ezzel sem volt szerencséje.

Kilépett a kórházból a meleg késő nyári napsütésbe, melynek szépsége sajnos teljesen érintetlenül hagyta. Mintha transzban lett volna, úgy indult neki a Broadway-nek és fordult dél felé. Immár nem csupán Emma betegsége és állapota rémítette halálra, de a kilátás is, hogy ki kell fizetnie egy tetemes számlát, amire nem telik neki. Csak abban reménykedhetett, hogy a Peerless Health követett el olyan hibát, ami egyetlen telefonhívással orvosolható, de miután beszélt Roger Daltonnal, valahogy már ebben se bízott. Úgy érezte magát, mintha egy halálos örvény készülne magába szippantani, hogy lehúzza a legsötétebb mélységbe.

7. FEJEZET

Augusztus 20.

A séta a kórház és a Nyugati 21 7. utcában álló ház között elégnek bizonyult ahhoz, hogy összeszedje magát, tőle telhetőén lehiggadjon és gondolkodjon. Mindig a tettek emberének tartotta magát, aki kihívást lát a nehézségekben, így mire befordult az utcájába, már nem feltételezett a Peeriess részéről semmi szándékosságot, sőt mindinkább meggyőződött arról, hogy valamiért teljesen félreértették Emma állapotát, és egy telefonhívás hatására felülvizsgálják korábbi álláspontjukat. Miután ez a kérdés látszólag megoldódott, a kórházi árszabáson és az egészségügyben forgó hihetetlen mennyiségű pénzen tűnődött. Hajmeresztőnek találta, hogy egyetlen látogatás a sürgősségi osztályon huszonhétezer dollárt kóstáljon – még ha Roger Dalton nem is talál ebben semmi kivetnivalót, sőt egyenesen megmondja, hogy nincs itt semmi látnivaló.

Amikor Juliette idő előtt született, alkothatott némi képet az égbe szökő kórházi árakról, csak akkor több mint egy hónapnyi intenzív ellátásról beszéltek, és a számla még így sem borította meg a családi költségvetést, hiszen Emma rendőrségi egészségbiztosítása mindent fedezett. Ahogy belépett a kapun, leginkább az a momentum irritálta, amikor Dalton nyilvánvalóvá tette előtte, hogy a kórházi költségek a biztosító függvényében változnak, de neki, mint utolsó senkinek, ki kell pengetnie a „teljes árat”. El sem tudta képzelni, mi van azokkal, akiknek nincs semmiféle biztosításuk.

„Micsoda rohadt, elcseszett, igazságtalan rendszer”, morgolódott magában, ahogy felhágott a lépcsőn és elérte otthonát – a kismillió inwoodi társasház közé ékelődő családi házak egyikét.

Belépett a konyhába, ahonnét rajzfilmzenét hallott kiszűrődni. Juliette valóban a tévé előtt parkolt, míg Camila a konyhaasztalnál ült laptopjával.

– Hahó mindenki – préselt ki magából egy kis lelkesedést. – Mi újság idehaza?

– Juliette nem éhes – közölte Camila. – Hiába kínálgattam neki a sonkás-sajtos rántottét, ami amúgy a kedvence, egy falatot se akar enni.

– Hát Nyúl úrfi? – kérdezte Brian Juliette-től. A nyuszi szokás szerint mellette ücsörgött. – Ő sem enne egy sonkássajtos rántottét?

– Nyúl úrfinak fáj a feje – közölte Juliette anélkül, hogy egy pillanatra is

levette volna tekintetét a képernyőről.

– Jaj, el is felejtettem – csacsogott Camila. – Juliette azt mondja, hogy Nyúl úrfinak fáj a feje.

– Annyira sajnálom – csóválta a fejét Brian. – Nyúl úrfinak talán nem kellene olyan sokat néznie a tévét. Nem lehet, hogy attól fájdult meg a feje?

– Megtudtam valami érdekeset – válaszolt Camila, amikor nyilvánvaló lett, hogy Juliette nem fogja megtenni. Félrevonta Briant, és lehalkította a hangját. – Utánanéztem, lehetnek-e a gyerekek depressziósak. Kiderült, hogy igen, de jóval gyakoribb gond a reaktív szorongás. Úgy tűnik, Juliette kisasszony esetében is ilyen külső tényezőkhöz köthető átmeneti szorongással van dolgunk.

– Logikus. Nem csoda, ha szorong attól, hogy látta begörcsölni az anyját. Én is ugyanezt élem át.

– Szerintem most az a legfontosabb, hogy mindenben támogassuk. Jelen pillanatban akár úgy is, hogy engedjük tévézni.

– Egyetértek – bólintott Brian.

– Szóval, mi volt a kórházban? Mi hír Emmáról?

– Emmáról semmi hír, a kórház viszont azt követeli, hogy zsebből fizessem ki a tegnapi sürgősségi ellátást.

– Azta, tényleg nem vesztegetik az időt!

– Várj, még nem tudod, mennyit követelnek. Rablás fényes nappal! A sietség alapján úgy tűnik, a kórházat anyagilag ugyanúgy megviseli a koronavírus-járvány, mint mindenki mást. Kiderült az is, hogy nem éppen felhőtlen a kapcsolata a biztosítónkkal, amely mellesleg máris megtagadta az ellátási költség megtérítését. Őszintén remélem, hogy ez csak valami félreértés. Fel kell hívnom őket, hogy tisztázzuk. Nem baj, ha egyelőre rád hagyom Juliette-et?

– Elvagyunk – biztosította Camila. – Intézd el azt a telefont. Tudod, kéz- és lábtörést. Tavaly nekem is meggyűlt a bajom a nagymamám egészségbiztosítójával.

Amikor visszatért átmeneti irodájába, Brian kikereste a biztosítási kötvényt, hogy leolvassa róla a kötvényszámot és a vállalat elérhetőségét. Feltűnt neki a manhattani szám és a központi postacím, ahogy leült az íróasztalhoz, hogy megejtse a hívást. Mialatt kicsörgött, belegondolt, hány Peerless-alkalmazott dolgozhat otthonról, és hányán lehetnek ténylegesen bent az irodában.

Miután a központ fogadta a hívását, végig kellett hallgatnia a lehetőségek végtelen listáját. A legutolsót választotta: az ügyfélszolgálatot, ahol további választások elé állították. Öt perccel később, amikor végre sikerült elvergődnie egy hús-vér emberig, és elmagyarázta, hogy egy kórházi számla kiegyenlítésének megtagadásáról lenne szó, közölték vele, hogy a kárbecslési osztály vezetőjével kell beszélnie. Ezután nem csekély bosszúságára további harminc percen át várakoznia kellett és hallgatnia a végtelenített liftzenét. Ahogy telt az idő, türelmetlensége egyre csak fokozódott.

– Itt Ebony Wilson. – Markáns, határozott, mégis behízelgő hang tört át a háttérzenéből. – Kivel van szerencsém beszélni?

Megadta a nevét, majd elárulta, miért telefonál – nevezetesen azért, mert a biztosító megtagadta egy számla kiegyenlítését az MMK Inwood sürgősségi osztálya felé. Hozzátette, hogy az egész csak valami félreértés lehet, amelyet ezúton szeretne tisztázni.

– Természetesen tudok önnek segíteni – felelt Ebony végtelen nagylelkűséggel. – Lenne olyan szíves megadni a kötvényszámát?

Bediktálta a számot. Minden betűt és számot gondosan ejtett, nehogy ebből is tévedés legyen. Olyan gyorsan túl akart esni ezen, amennyire csak lehetett.

– Kérnék egy pillanatot. – Egy szemvillanással később azon kapta magát, hogy tovább hallgatja a lélekölő liftzenét. Tudta, hogy ettől le kéne higgadnia, de ilyen körülmények közt a zene éppen ellenkező hatást ért el. Már a sikítófrász határán járt, amikor Ebony kellemes hangja visszaúszott a vonalba. – Rendben, Mr. Murphy. Itt fekszik előttem a biztosítási kárigény. A Manhattan Memóriái Kórház küldte Emma Murphy sürgősségi betegállátása ügyében. Erről lenne szó?

– Igen, ez az. – A liftzenével ellentétben Ebony hangjának határozottan örült, sőt megnyugtatónak találta. – Merő kíváncsiságból: a Peerless belvárosi irodájából beszél vagy otthonról dolgozik?

– Az irodában vagyok – árulta el Ebony. – Osztályvezetőként ugyanúgy bejárok dolgozni, mint a középvezetők nagy része. A titkárnők ugyanakkor többnyire otthon dolgoznak. Miért kérdi?

– Nincs különösebb oka, csak merő kíváncsiságból. Feje tetejére állt a világ, aki csak teheti, otthonról dolgozik. Eltűnődtem, hogy mehet ez a biztosítóknál…

– Értem. Nos, elolvastam a kárbecslői jelentést. – Ebony ügyet sem vetett

Brian pikírt megjegyzésére. – Amennyire látom, minden a legnagyobb rendben van. Miért gondolja, hogy félreértés történt?

– A feleségemnek görcsös lázrohama volt a Henry Hudson Parkway-en, miután egész nap rosszul érezte magát. Amint a roham elmúlt, egyenesen bevittem az MMK Inwood sürgősségi osztályára.

– Igen, mindez benne van a jelentésben – erősítette meg Ebony –, ugyanakkor itt az áll, hogy négy harminckor Emma Murphy a saját lábán ment be a sürgősségi osztályra, és kivárta a sort a betegfelvételnél.

– Ez igaz, de teljesen össze volt zavarodva. Mentőt hívtam volna, csak az sokkal tovább tart. Amikor rohamot kapott, a kórháztól alig tizenöt percnyire álltunk félre.

– Tökéletesen egyetértek önnel, Mr. Murphy. Mentőt hívni nyilvánvalóan felesleges és felettébb költséges lépés lett volna, ám ugyanezt elmondhatjuk arról is, hogy a sürgősségi osztályra vitte a feleségét, amikor ugyanúgy elláthatta volna a háziorvosa vagy akár egy sürgősségi klinika.

– Nincs háziorvosunk – szúrta közbe Brian. – Tökéletes az egészségi állapotunk, minden áldott nap mozgunk. A négyéves kislányunknak van gyerekorvosa, de mi nem igénylünk háziorvost.

– A feleségének van nőgyógyásza?

– Hogyne, természetesen, évente egyszer elmegy ellenőrzésre.

– Fiatal nők esetében gyakran a nőgyógyász tölti be a háziorvos szerepét. A felesége elmehetett volna a nőgyógyászához, hogy ellássa és szükség esetén kórházba utalja.

– De hát ez képtelenség! – Brian máris felkapta a vizet.

– Nyugodjon le, Mr. Murphy. A dühkitörések nem visznek előrébb. Hadd magyarázzak el valamit. A Peerless Egészségbiztosító és igazgatója, Heather Williams egyaránt felelősségteljes tagja közösségünknek, városunknak és hazánknak. A lehető legkedvezőbb áron nyújtunk egészségbiztosítási szolgáltatásokat a tagjainknak, ám ez felelősségteljes magatartást követel meg az ő részükről is. Hadd kérdezzek valamit, Mr. Murphy. Olyan tüzetesen végigolvasta a Peerless-szel kötött szerződését, amint azt az ügynöke tanácsolta?

Brian tekintete a vaskos iratkötegre vetült. Igazság szerint egyáltalán nem olvasta a szerződést, s amennyire tudta, Emma sem. Ha már itt tartunk, életében nem olvasott végig egészségbiztosítási szerződést, még New York-i rendőr korában sem.

– Vetettem rá egy pillantást. – Szégyellte bevallani az igazat.

– Nos, alaposan végig kellett volna olvasnia, mielőtt aláírta. Azt javaslom, legalább most tegye meg. Látni fogja, hogy szolgáltatásaink elérhetősége érdekében bizonyos korlátozásokat vezetünk be, és pontosan definiáljuk a tagjaink felelősségi körét. A szerződésben pontosan meghatározzuk, mely esetben térítjük meg a sürgősségi betegellátás költségeit, különösen hivatali időben, amikor a háziorvosok és a sürgősségi klinikák szolgáltatásai is elérhetőek. Tudnia kell, hogy nagyon komolyan vesszük a feladatunkat, és a magunk részéről mindent elkövetünk az egészségügyi ellátás költségeinek csökkentése érdekében.

Miközben Ebony gépies hangon felmondta a sürgősségi betegellátás felelősségteljes használatáról és az egészségügyi költségek lefaragásáról szóló bemagolt szövegét, Briannek eszébe jutott, amit Roger Daltontól hallott. Ebony ekkor újra magára vonta a figyelmét:

– Amennyiben nem ért egyet a döntésünkkel, természetesen jogában áll felülvizsgálatot kérni.

– Miért állnék meg egy felülvizsgálatnál? – fakadt ki. – Szerintem egyenesen törvényszegést követnek el, amikor megtagadnak egy jogos kárigényt.

– Természetesen jogában áll ügyvédet fogadni vagy akár polgári keresetet benyújtani, de hadd mondjak valamit. A jogi képviselet nagyon sokba kerül. Tapasztalataim szerint – márpedig elhiheti, hogy kiterjedt tapasztalataim vannak ezen a téren, mivel nap mint nap találkozom ilyen esetekkel – csak az idejét és pénzét fecsérelné. A Peerless Egészségbiztosító tökéletesen ismeri a szolgáltatási üzletág minden csínját-bínját, ezért is tud ennyire sikeres lenni. Egy egész jogi osztály foglalkozik nálunk a peres ügyekkel. Azt tanácsolom, ha ez számít valamit, hogy kérjen online felülvizsgálatot, hátha megváltozik a cég álláspontja. Időnként kiderül, hogy a kárbecslő hibát követett el, és ilyenkor jótállunk a követelésért. Lenne esetleg még valami, amiben segíthetek?

Pontosan úgy érezte magát, mint a Roger Daltonnal folytatott beszélgetés után: ezúttal is percek kellettek ahhoz, hogy lehiggadjon. A legkevésbé sem tartozott azok közé, akik lépten-nyomon perrel fenyegetőznek. Elkötelezett rendőrként egyáltalán nem szívelte az ügyvédeket, és azt is el kellett fogadnia, hogy Ebonynak alighanem igaza van: egy olyan nagyvállalat ellen, melynek saját ügyvédi gárdája, sőt jogi osztálya van, semmi esélye nincs.

Nem maradt más lehetősége, mint online felülvizsgálatot kérni.

Rákeresett a Peerless Egészségbiztosító webcímére, hogy bejelentkezzen, ám mielőtt ezt megtette, szánt némi figyelmet az oldalra, amelyet lényegében most másodszor látott. Mihelyt áttekintette az új belépőknek szánt tájékoztatót, rákattintott az üzleti szekcióra. Kiderült, hogy a vállalatot két éve kirobbanó sikerrel vezették be a tőzsdére, azóta pedig megkétszerezte az értékét, így a NASDAQ legdinamikusabban növekvő cégei közé tartozott. Az is egyértelmű lett, hogy a sikert szinte teljes egészében a vállalat elnökvezérigazgatójának, Heather Williamsnek tulajdonították. Brian megnézte a nő fényképét. Mély benyomást tett rá fiatalságával – alig múlhatott harminc –, akárcsak a tekintetéből áradó dölyfös tekintéllyel.

A kép felkeltette a kíváncsiságát, ezért új oldalt nyitott, és ránézett Heather Williamsre. Meglepte, milyen sok anyag hozzáférhető vele kapcsolatban. Végül egy újabb keletű életrajzi bejegyzést választott, ahol a biztosító vezetőjét ábrázoló kép éles kontrasztot alkotott a Peerless oldalán látott jellegzetes félalakos üzleti portréval – egy festményről készült, mely a rókavadászok hagyományos öltözékében, lova és vadászkopói társaságában örökítette meg az önhitt Heather Williamst. Megdöbbentette ez az ábrázolásmód – az ő fejében a rókavadászat az angol királyi ház tagjaihoz és azokhoz kötődött, aki görcsösen törekedtek arra, hogy tőrőlmetszett arisztokratának tűnjenek. A kép önmagában kiváltságos családi háttérre és neveltetésre utalt. A cikkből ki is derült, hogy Heather Williams egy nyugat-texasi olajbáró leányaként egy angliai bentlakásos iskolában tanult, felsőfokú végzettségét pedig a Yale-en és a Harvard üzleti karán szerezte meg.

– Szent ég – nyögött fel olvasás közben. Williamst egyenesen a Harvardról vették fel a céghez, amit akkortájt alapított egy csapat fiatal vállalkozó, hogy az Obamacare állami szubvencióit felhasználva betörjön az egészségbiztosítási piacra. Heather Williams azonnal felismert egy másik, jövedelmezőbb utat – ahelyett, hogy a politikai széljárással változó támogatásokra épített volna, a rövid távú egészségbiztosítási piacot célozta be. Agresszív és kreatív marketingtevékenységének köszönhetően alig néhány év alatt lett pénzügyi igazgató, majd két évvel később elnök-vezérigazgató, s mivel egymaga megtriplázta a cég tőzsdei értékét, a Wall Street az üzleti világ új üdvösképét látta benne. A cikk végéről Brian visszatért a rókavadász Williamst ábrázoló képhez. Ahogy elnézte, önkéntelenül is eltűnődött, mennyiben függ a Peerless és elnökének sikere az

övéhez hasonló, élből visszautasított biztosítási kárigényektől. Mivel percekig ezen merengett, úgy döntött, ideje visszatérnie a Peerless weboldalához. Fontosabb dolga is akadt a tűnődésnél – például felülvizsgálati kérelmet benyújtani Emma ügyében és abban a reményben, hogy ezzel elérheti a döntés semmissé nyilvánítását.

Amint letudta ezt a kellemetlen kötelességet, egy időre mentesítette Camilát Juliette-től, és közel egy órán át felolvasott neki a *Micimackó kuckójából.* Mire felnézett a negyedik fejezetből, azt találta, hogy kislánya békésen alszik. Amilyen csendesen tudott, kisettenkedett a szobájából.

– Mennyi infót ássak elő a Foster-lagzi vendégeiről? – tudakolta Camila, amint belépett az irodába és helyet foglalt az asztalánál.

– Minél többet – felelte, miközben bekapcsolta saját számítógépét. Őszintén remélte, hogy a Foster-menyegzőre akkor is sor kerül, ha beüt a Covid sokat emlegetett második hulláma. Ezzel a hittel ment fel a Személyvédelmi Ügynökség netbankjának oldalára, hogy lássa, van-e elég pénzük leszerelni a kórházat, ahol Emmát továbbra is kezelik, amennyiben a Peerless végképp megtagadja a segítségnyújtást. Az egyenleg várható módon nem sok okot adott a bizakodásra – ha az elkövetkező hónapban nem fut be valami komolyabb megrendelés, az alapvető kiadásokat és a család élelmezését is csak nagy nehézségek árán tudják fedezni.

– A likviditásunk egy rossz vicc – adott hangot kétségbeesésének. Több okból is jobb lett volna, ha nem mennek vakációzni Cape Codra, még ha bagóért jutottak is a nyaralóhoz. Ugyanezt a gondolatmenetet követve még inkább azt kívánta, bár ne mentek volna grillezni a tengerpartra. Mennyire más lenne most minden!

– Mintha nem tudnám – sóhajtott fel Camila.

– Most már tényleg ránk férne egy kis szerencse. Szurkolok, hogy meglegyen a Foster-buli. Addig is ragaszkodom hozzá, hogy egy centet se fizessetek, amíg egyenesbe nem jönnek a dolgok.

– Azt nem lehet, Camila – tiltakozott Brian. Komolyan is gondolta.

– Tudom, hogy hónapok óta ti sem kaptok fizetést. Szerintem ez így fair, főként azután, hogy nálatok lakom.

– Miért ne laknál, ha egyszer a családhoz tartozol? Fogalmazzunk inkább úgy, hogy késve kapod meg a fizetésedet. Jelen körülmények között ebbe még belemennék.

– Ha neked könnyebb így, akkor legyen – bólintott Camila.

Az egyezség figyelembevételével újra áttekintette a számokat, de még akkor is lehetetlennek tűnt, hogy kiköhögjön öt-tízezer dollárt a kórház leszerelésére, ha a bank további haladékot ad a jelzálogkölcsön részleteire. Ha már eszébe jutott a jelzálogkölcsön, úgy döntött, felhívja a bankárját, Marvin Freemant is. Míg átment a hívás, magában hálát adott az égnek, hogy Emmával nem vettek fel üzleti kölcsönt a vállalkozás beindítására, csak átütemezték a jelzálogkölcsönt. A szokott udvariassági körök után rá is tért hívása céljára.

– Küszködünk, ahogy egy ilyen járványhelyzetben várható.

– Maguk és még kismillió másik vállalkozás.

– Mit gondol, van esélyünk arra, hogy újra áttárgyaljuk a jelzálogkölcsön feltételeit, s ezáltal egy kis működő tőkéhez jussunk?

– Még egy éve sincs, hogy átütemeztük a jelzálogkölcsönüket, Brian. – Marvin hangja érezhetően veszített barátságos jellegéből, sokkal inkább hivatalossá vált.

– Féltem, hogy ezt mondja – sóhajtott fel Brian. – Mi a helyzet a vállalati hitelkerettel? Van valami, amihez szükség esetén nyúlhatunk?

– Milyen fedezetet tudna felkínálni a hitelkeretre? – érdeklődött Marvin. – Vannak kötvényei vagy részvényei?

– Nem, nincs semmilyen fedezetünk, kizárólag a ház.

– Sajnos ez megköti a kezemet, barátom. Fedezet nélkül nem kínálhatok semmilyen hitelkeretet. A bank már így is engedélyezte a jelzáloghitel törlesztésének átütemezését.

– Amit nagyra is értékelek, Marvin. Úgy tekintek rá, mint egyfajta hitelkeretre.

– Szíve joga, de figyelmeztetnem kell, hogy a közeljövőben folytatnia kell a törlesztést.

– Megértem és kösz, Marvin.

– Sajnálom, hogy nem segíthettem többet. Amikor kinyomta a telefont, tovább meredt a gyászos banki egyenlegre. Hallotta a bank álláspontját, miszerint sehogy sem fizetheti ki az MMK számláját anélkül, hogy ezzel ne sodorná veszélybe önmagát, Emmát és Juliette-et, plusz a szárnyait bontogató vállalkozást. Egyre inkább úgy érezte, a világ legnagyszerűbb országában egyetlen egészségügyi vészhelyzet is elég ahhoz, hogy egy tisztes és keményen dolgozó család sorsa bizonytalanná váljék.

8. FEJEZET

Augusztus 27.

Valamivel reggel nyolc után lépett ki a bejárati ajtón, s miközben feltette a maszkját, végignézett az utcán, ahol javában zajlott az felújítás, de még csak odáig jutottak, hogy felmarták a felső burkolatot. Már azt is veszélyesnek találta, hogy gyalogosan átkeljen az úttesten, és sejtelme sem volt arról, mikor temetik be ezt az aknamezőt. Mintha csak a saját életére tekintett volna.

Emma egy hét után is a kórházban feküdt, és az állapota nem javult úgy, mint remélte. Az intenzíven töltött első huszonnégy-negyvennyolc órában azt az információt kapta, hogy kezdi visszanyerni az orientációs képességét, ezért át is tették egy hagyományos kórterembe. Itt már meglátogathatta, de azt kellett látnia, hogy a mentális állapota napról napra változó – sokszor fel sem ismeri, és a legtöbbször mélyen alszik. A láza továbbra is magasra szökött, ami arra utalt, hogy a KLE dacol az immunrendszer által termelt antitestekkel, és még nagyon is aktív.

A kórteremben legalább láthatta Emmát, és hosszabb időt tölthetett mellette, köszönhetően Camilának, Aiméenek és Hannah-nak, akik felváltva vigyáztak Juliette-re. Szegény kislánynak borzasztóan hiányzott az anyja, ettől dacos, ingerlékeny és visszahúzódó lett, ráadásul bárhogy igyekeztek, továbbra sem evett rendesen. Brian nem győzött hálálkodni, amiért nem egyedül kellett hordoznia ezt a terhet, amihez aligha lett volna elegendő türelme. Már azt is komoly próbatételnek élte meg, hogy éjjelente megvigasztalja Juliette-et, amíg álomba sírja magát.

Habár kivett egy egész délutánt, hogy kiszaladjon Southamptonba, megszemlélje Foster palotának beillő nyaralóját és találkozzon a leendő arával, mielőtt Camila elkészíti az esküvő költségvetését, minden fennmaradó időt Emmára szánt. Annál is inkább, mert úgy érezte, a nővérek nem követnek el minden tőlük telhetőt, hogy a felesége mielőbb felkelhessen. Saját orvosi technikusi képzéséből tudta, mennyire fontos, hogy a páciens lehetőség szerint ne töltsön túl sok időt az ágyban.

Napjában többször is felállította Emmát, hogy folytonos zsörtölődése ellenére megsétáltassa a folyosón. Amikor két nappal korábban is ezt tette, változást figyelt meg a mozgásában. Eleinte fel se tűnt neki a nehézkessége

és esetlensége, a rákövetkező huszonnégy órában azonban mindinkább szembeötlő lett. Amikor előző nap felsegítette az ágyból, határozottan látta, és fel is hívta rá Emma kezelőorvosa, dr. Shirley Raymond figyelmét. Az orvos konzultált a neurológussal, aki felvétele óta követte Emma állapotának változásait. Ez az új tünet, amit az orvosok spaszticitásnak neveztek, csak fokozta szorongását. Ahogy az MMK Inwood felé vette az irányt, máris amiatt aggódott, hogy talán ma még rosszabb állapotban találja Emmát.

Szinte fájóan hiányolta a testmozgást, így aztán szó szerint elfutott a kórházig, amit a szájmaszk talán nem könnyített meg, de még ez a kényelmetlenség is megérte. Amikor a főbejáraton át belépett az előtérbe, az információs pult mögül a nevén szólították. Napi szinten annyi időt töltött a kórházban, hogy lassan mindenki megismerte.

– Mr. Murphy! – szólította meg az egyik rózsaszín ruhás ügyintéző. – Harriet Berenson szeretné látni.

– Ki az a Harriet Berenson? – kérdezte. Kissé kifogyott a szuszból, jóllehet alig több mint egy hét telt el, mióta Emmával megcsinálták a minitriatlont.

– Betegelbocsátási szakreferens. A másodikon van az irodája.

Hátrahőkölt. Nem is tudta, hogy létezik ilyen poszt. S vajon miért akart szót váltani vele egy betegelbocsátási szakreferens, hacsak nem azért, mert el akarták bocsátani Emmát? De hát hogyan tehettek ilyet, különösen most, egy ilyen új és riasztó szimptóma megjelenése után? Egy pillanatig habozott, hogy Emmához menjen-e az első emeletre vagy Harriet Berensonhoz a másodikra, mielőtt az utóbbi mellett döntött. Minél előbb tudnia kellett, ha akár csak szóba került Emma elbocsátása. Elborzadt, ha csak belegondolt az otthoni betegápolás kilátásaiba.

– Á, igen – fogadta Harriet, amint betette lábát az irodájába. Felvette és felütötte az asztalán fekvő egyik dossziét. – Emma Murphyt ma elbocsátjuk. Intézkedni szeretnék a továbbiak felől.

– A feleségemet nem bocsáthatják el – közölte Brian kéretlen egyszerűséggel. Amennyire tudta, még a legelemibb életfunkcióival is gondok lehettek. – Ez nem történhet meg. Az otthonunkban nincsenek meg az ellátásához szükséges feltételek. Az ő állapotában aligha tud lépcsőzni, márpedig a hálók mind az emeleten vannak.

– Ezt jó tudni – bólintott Harriet. – Ezért vagyok itt: meggyőződöm arról, hogy a felesége megkapja a szükséges gondoskodást. Amennyire látom,

gondoskodnunk kell egy ápolási osztályon történő elhelyezésről.

– De hát egyre nehezebben jár! – tiltakozott Brian. – Napról napra romlik az állapota!

– Úgy véli, egy rehabilitációs kórház jobb választás lenne?

– Honnét tudjam? – hebegte Brian. – Még bele se gondoltam ebbe. Eszembe se jutott, hogy ki akarják adni. Még mindig a KLE vírusfertőzés tüneteivel küzd, és úgy tudom, továbbra is magas láza van.

– Dr. Katherine Graham nem így gondolja – szállt vitába Harriet. – Ma reggel aláírta a zárójelentést.

– Ki ez a dr. Graham? – Most először hallotta a nevet.

– A vezető főorvosunk.

– Dr. Shirley Raymond tudja, hogy el akarja bocsátani a feleségemet? – Előző nap délben összefutott Emma kezelőorvosával, de nem említett neki semmi effélét.

– Okvetlenül – bólintott Harriet. – Mint mondtam, dr. Graham a vezető főorvosunk. Ha a feleségének segítségre van szüksége ahhoz, hogy újra megtanuljon járni, akkor nyilvánvalóan egy rehabilitációs kórház a megfelelő választás. Mit szólna a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központhoz? Közel esik, Hudson Heightsban, és nagyon jó híre van. Sok pácienst küldünk oda.

– Egy ápolási osztálynál mindenképpen jobb választás – fogadta el Brian. A rehabilitációs kórház elfogadhatóbban hangzott, ha nem is lelkesedett érte.

– Oké, akkor ezek szerint intézkedem – jelentette ki Harriet. – Tudom, hogy a Hudsonben van szabad hely, épp tegnap küldtem oda valakit. Ma leszóltak, hogy fel kell keresnie Roger Daltont, közvetlen azután, hogy velem beszélt. Tudja, merre van az irodája?

– Tudom. – Cseppet sem örült neki, hogy újra találkoznia kell a férfival. Az egy héttel korábbi, nem éppen kedélyes hangú beszélgetés óta egy szót sem váltottak, és amennyire ő látta, jól is tették – miért piszkálgatták volna a kórházi számla kényes kérdését? Most viszont, hogy Emmát elbocsátották, nem halogathatta tovább a dolgot.

Miután elhagyta Harriet irodáját, újra elgondolkodott: Daltont látogassa meg előbb vagy Emmát? Vonakodva úgy döntött, jobb túlesni Daltonon, mivel nem tudhatja, hogyan fogadja majd Emma az elbocsátása hírét.

Leereszkedett a lépcsőházban az első szintre, és újra belépett a plüss-szőnyeges folyosók világába.

Roger Daltonnal nem volt akkora szerencséje, mint Harriet Berensonnal: a

férfi nem csupán tárgyalt valakivel, de még valaki várakozott rá az irodája előterében. A helyzet legalább esélyt kínált arra, hogy átgondolja Emma elbocsátását. Mostanáig nem barátkozott meg az ötlettel, de elfogadta, hogy a hozzávetőleges helyét leszámítva semmit sem tud a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központról. Egy rehabon Emma talán még több figyelmet is kap – ezzel együtt nyugtalanná tette, hogy nem tudja, mire számíthat a továbbiakban.

Amikor végül bejutott Dalton irodájába és helyet foglalt, azt hitte, készen áll bármire, amit csak a férfi mondhat neki. Mint kiderült, tévedett. A beszélgetés eleve rosszul indult.

– Azt gondoltam, fel fog keresni a sürgősségi ellátással kapcsolatos kintlévősége ügyében – kezdte Roger szigorú, sőt egyenesen vádló hangon.

– Úgy is volt – védekezett Brian –, csak felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a biztosítási kárigény elutasítása miatt, és vártam a választ.

– Megkapta a válaszát – horkant fel a férfi. – Tegnap e-mail útján tájékoztatták róla, hogy a biztosítási kárigényét ismételten elutasították. Tudom, mert újra érvényesíteni akartam a követelést, amikor nem jelentkezett a megbeszéltek szerint.

Brian egy pillanatra levette tekintetét Roger maszkos arcáról, ahogy felszikrázott benne a harag. Már a legutóbbi alkalommal megutálta ezt a kicsinyes bürokratát – a mostani viselkedése azt is eszébe juttatta, miért.

– Felteszem, azt fogja mondani, hogy nem is látta az e-mailt – tette hozzá Roger lekezelő hangon.

Brian rászánt néhány pillanatot, hogy lehiggadjon.

– Ahogy mondja. Még nem volt szerencsém a Peerless válaszához. Tudja, kicsit be vagyok havazva, mióta a feleségem nem tud magáról. Megint a sürgősségi számlájáról akar társalogni?

– Nem, ezúttal nem – vágta rá Roger.

– Akkor talán kibökhetné, miről van szó.

– Attól tartok, újabb rossz hírrel kell szolgálnom. Amikor tegnap a kórház vezető főorvosa arról tájékoztatott, hogy elbocsátja a feleségét, készítettem egy előzetes kórházi számlát, s mivel meglehetősen rossz tapasztalataink vannak a Peerless Egészségbiztosítóval, haladéktalanul elküldtem nekik. A félelmeim sajnos beigazolódtak, amikor a Peerless arról tájékoztatott minket, hogy nem fedezi a becsléseim szerint 161 942,88 dollárra rúgó kórházi számlát sem. A megkövült csendben Brian egyszerre próbált befogadni két

hihetetlen tényt: a kórházi számla döbbenetes léptékét, és hogy a betegbiztosítója újfent nem hajlandó megtéríteni a felesége kórházi költségeit. Nem tudta, melyik a botrányosabb.

– Mire véljem a hallgatását, Mr. Murphy? – akarta tudni Roger. – Komoly problémával állunk szemben. Őszintén szólva intézményünk egyre nehezebben boldogul ezekkel a rövid távú egészségbiztosítási szolgáltatásokat nyújtó cégekkel, melyek különösen a jelen koronavírus-járvány idején szaporodtak el, amikor sokan elveszítették a munkáltatói egészségbiztosításukat.

– Százhatvanezer dollár tényleg nem csekélység – sikerült kinyögnie Briannek, miközben magában arányítani próbálta ezt a csillagászati összeget.

– Manapság semmilyen szempontból nem számít kivételesnek – biztosította Roger. – Ne feledje, a felesége hét teljes napot töltött az intenzív osztályunkon, amelyet ugyanolyan költséges fenntartani és üzemeltetni, mint a sürgősségi ellátást. Ez idő alatt ráadásul számtalan diagnosztikai eszközt igénybe vett, több MRI-t és számos elektroenkefalográfiai vizsgálatot végeztek rajta.

– Ha maga mondja… – Brian gondolatai szélvészként száguldoztak, ahogy hiába próbáltak kapaszkodót találni. Életében nem találkozott hasonló nagyságrendű összeggel – csak mikor Emmával megvették a házat, de azt is befektetésnek tekintették, nem egyszeri kiadásnak –, ráadásul a felesége még ettől sem gyógyult meg.

– Kérem, Mr. Murphy – sóhajtott fel Roger. – Ez súlyos probléma, amely megköveteli a teljes figyelmét. Megoldást kell találnunk.

– Megindokolták egyáltalán, miért nem hajlandóak kifizetni egy centet sem a kórházi számlából?

– Ami azt illeti, igen – bólintott Roger. – Azt mondták, az önrészesedéshez van köze, ami világos és egyértelmű módon megállapításra került a szerződésében. Olvasta az említett szerződést, Mr. Murphy?

– Nem túl gondosan – vallotta be Brian, bár semmivel sem töredelmesebben, mint Ebony Wilsonnak.

– Azt mondanám, ez komoly hiba volt – jegyezte meg leereszkedően Roger.

Brian ellenállt a kísértésnek, hogy rákérdezzen: ő vajon hány regény terjedelmű, jogi bikkfanyelven megfogalmazott biztosítási szerződést olvasott végig életében?

– Azt tudom, hogy a biztosításom tízezer dolláros önrészt tartalmaz. Ez nem azt jelenti, hogy a biztosítónak kellene fizetnie a többi költséget?

– Minden szerződés más és más – fogalmazott óvatosan Roger. – Ezt önnek kell kiderítenie, de addig is mit javasol az immár 189 375,86 dolláros összeg kapcsán, amellyel az MMK Inwoodnak tartozik? Tudnunk kell, máskülönben átutalom az ügyet a behajtási osztálynak.

– Még a mai napon tisztázni akarom a dolgot a Peerless-szel – jelentette ki Brian. – Ezúttal nem érem be egy telefonos csevejjel. Ekkora összegről csak személyesen vagyok hajlandó tárgyalni.

– Ezt elfogadom – bólintott Roger –, de utána haladéktalanul kapcsolatba kell lépnie velem. Nem dughatja homokba a fejét.

– Nyugodt lehet, ide vezet majd az első utam, de addig is kérdeznék valamit. Mi volt előbb: az önök döntése, hogy elbocsátják a feleségemet, vagy a Peerlessé, hogy nem fizeti ki a számlát?

– Nem igazán értem, hová akar kilyukadni. – Roger hátradőlt székében, és összeráncolt homlokkal meredt rá vastag keretes szemüvege mögül.

– Nem tudok szabadulni a rossz érzéstől, hogy azért adják ki ilyen hirtelen a feleségem, mert a kórház attól tart, hogy futnia keli a pénze után.

– Nevetséges még a felvetés is – fortyant fel Roger. Előrehajolt székében, és haragos pillantást vetett rá. – A klinikai dolgozók, értse ezen az orvosokat és nővéreket, minden döntésüket a páciens érdekeinek figyelembevételével hozzák. Mi itt az adminisztrációs részlegen soha nem folyunk bele, soha! Mi csupán gondoskodunk az intézmény működőképességéről. A kettő soha semmilyen szinten nincs hatással egymásra.

– Igazán? – kérdezte csípősen Brian. – Amennyire tudom, korábban egyszer sem került szóba a feleségem elbocsátása, pedig külön gondot fordítottam rá, hogy napi szinten beszéljek a kezelőorvosával, dr. Raymonddal. Azután, egyik pillanatról a másikra, jött ez a döntés. Éppen akkor, amikor a feleségemnél új tünetként megjelent a spaszticitás. Amennyire én látom, semmivel sincs jobb állapotban, mint amikor felvették.

– Hadd mondjak magának valamit, fiatalember. – Roger ráemelte görcsös mutatóujját. – Ez a kórház soha nem engedi, hogy a pénzügyi megfontolások befolyásolják a betegellátást. Soha! Mélyen sértőnek találom még a felvetést is.

– Csak úgy mellékesen… – Brian provokatív módon felvonta a szemöldökét. Nem csekély örömet okozott neki, hogy ő váltotta ki Roger jól

látható bosszúságát és feszengését. A hosszúra nyúlt csend után lezárta a kérdést: – Ki ez a dr. Graham, az önök állítólagos vezető főorvosa? Még nem volt szerencsém találkozni vele, pedig több mint egy hete minden áldott nap bejárok a feleségemhez. Ő most akkor a klinikai vagy az adminisztratív személyzethez tartozik?

– Mit akar ezzel?

– Csak azon töprengek, hogy dr. Graham a páciensek vagy az intézménye jóléte miatt aggódik-e inkább. Ennyire egyszerű.

– Dr. Graham adminisztratív munkakörben dolgozik, de ettől még ugyanúgy orvos – méltatlankodott Roger. – Az orvosi eskü örök életre kötelez. Azt hittem, ez még az ön számára is nyilvánvaló.

– Szívből remélem, hogy igaza van. – Brian felállt, amint tudatosult benne, hogy a férfiból aligha húz ki egyenes választ. – Addig is kérek egy másolatot a kórházi számlából, ezúttal emberi nyelven. Még a második sürgősségi számla is olyan volt, mintha egy Enigma kódolóval készült volna.

– Meglátom, mit tehetek – bólintott kimérten Roger –, de hadd figyelmeztessem: a kórházi számla minden bizonnyal összetettebb lesz, mint a sürgősségi osztályé, legfőképpen az intenzív ellátásra vonatkozó rész. Emellett nem csupán az MMK Inwood számláját fogja megkapni, de a felesége ellátásában részt vevő orvosokét is, amennyiben nem az MMK Inwood alkalmazásában állnak.

– Mégis, miféle orvosok ezek? – Brian visszahanyatlott a helyére. Az újabb tétel csak tetézte bosszúságát, vagy még inkább: nyomorúságát.

– Különféle specialisták – adott kitérő választ Roger. – Olykor független orvosokkal is konzultálunk.

– Értsem ezt úgy, hogy még nincs vége a meglepetések sorának?

– Ha úgy tetszik…

– Hát csak rajta, ne kíméljen. – Brian újra felpattant, hogy távozzon. – Addig is, remélhetőleg még a mai nap folyamán konzultálok a Peerless-szel, hogy mielőbb újra élvezhessem a társaságát.

Ahogy felfelé tartott a lifttel, nem tudott szabadulni a rossz érzéstől, hogy Emmát anyagi okokból bocsátják el a kórházból, amit egyenesen felháborítónak talált. Amikor belépett a kórterembe, felesége mélyen aludt, ahogy mostanában egyre gyakrabban. Ahelyett, hogy felkeltette volna, elsétált a nővérpulthoz. Az elmúlt több mint egy hétben megismerkedett minden nappalos nővérrel, beleértve a főnővért, Maureen O’Harát is, akinek

fivérét közelről ismerte – a középiskolában egy osztályba jártak, s később együtt jelentkeztek a rendőrakadémiára is.

– Szóval Emmát ma elbocsátják – sóhajtott fel, miután magára vonta Maureen figyelmét. A zömök és erőtől duzzadó nő, aki sok szempontból emlékeztetett a bátyjára, vaskézzel irányította a negyedik szintet. Ahogy a legtöbb ápolónő, a szájmaszk mellett arcpajzsot is viselt.

– Igen, én is hallottam – felelte. – Ami azt illeti, meg is lepett a dolog.

– Ön szerint nem kellene elbocsátani? Maureen megvonta a vállát.

– Nem sok mindent tudunk kezdeni vele. Ha már itt tartunk, a család és az ismerős környezet többet segíthet, mint bármilyen fizikoterápia. Egyedül az aggaszt, hogy mi történik, ha újabb rohama lesz.

– Engem is – vallotta be Brian. – Mi a helyzet ezzel a dr. Katherine Grahammel?

– Hogy érti?

– Nem is tudom. Az imént közölték velem, hogy ő írta alá a zárójelentést.

– Nincs ebben semmi meglepő – vont vállat Maureen. – Sok esetben ő csinálja.

– Mégis, miféle orvos? – puhatolózott Brian. – Még sosem találkoztam vele.

– Nem nagyon szokott lejárni a szintre. Az adminisztráción van irodája. Úgy tudom, belgyógyászként kezdte, mielőtt vezető főorvos lett belőle.

– Hát dr. Raymond? Ő bent van?

– Hátul az iktatóban. Öt perce sincs, hogy láttam bemenni.

Abban a tudatban, hogy tiltott területen jár, Brian az iktató ajtajához lépett, és benyitott. A rengeteg kartoték helyett, amit várt, mindenfelé számítógépes monitorokat látott. Dr. Raymond több más kollégájával egyetemben adatokat vitt fel. Nem hallatszott már, csak a klaviatúrák kopogása.

– Elnézést, dr. Raymond – emelte fel a hangját öntudatosan. – Válthatnánk egy szót?

Megkönnyebbülésére a nő nyomban felállt és az ajtóhoz lépett, hogy fojtott hangon megkérdezze, mit keres itt.

– Most hallottam, hogy elbocsátják a feleségem – felelt suttogva.

Dr. Raymond kilépett az iktatóból, és engedte becsukódni az ajtót.

A főnővérrel ellentétben a szikár dr. Shirley Raymond szinte vibrált az idegességtől és feszültségtől.

– Igen, engem is csak ma reggel értesítettek.

– Szóval nem ön hozta meg a döntést? – Briant meglepte, hogy nem a kezelőorvos dönt ilyen kérdésekben.

– Nem, egyáltalán nem. Számomra egyértelmű, hogy Emma még most is a vírusfertőzés következményeitől szenved, miként az is, hogy aluszékony és zavart. Amennyire tudom, még a neurológia sem végzett a spaszticitás okainak feltárásával.

– Az a legújabb, hogy a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központba kerül.

– Ó, ezt még nem hallottam. – Dr. Raymond megvonta a vállát. – Ott jobb lesz neki, gondolom, csak ügyelni kell az esetleges további görcsrohamokra, mert az enkefalitisz egyértelműen továbbra is aktív. A Hudsonben erre is lesz mód, bár, ha rajtam állna, inkább tartanám itt, intenzív megfigyelés alatt.

– Úgy tudom, dr. Graham írta alá a zárójelentését. Ismeri?

– Hogyne. Az egyik itteni nagykutya.

– Jó orvos?

Dr. Raymond idegesen felnevetett.

– Micsoda kérdés! Igen, azt hiszem, jó orvos.

– Hogy őszinte legyek, kicsit aggódom. Ön szerint elképzelhető, hogy anyagi megfontolások miatt bocsátják el a feleségemet?

A doktornő határozottan megrázta a fejét.

– Nem. Mi nem így működünk. Kell lennie valami valós indoknak, amiért dr. Graham elbocsátja a feleségét. Talán fel kell szabadítania az ágyakat egy várható Covid-19-felfutás miatt.

– Önnek elhiszem. Hát, köszönöm az őszinteségét, és azt is, hogy gondoskodott Emmáról.

– Ugyan már. Sok szerencsét. Attól tartok, ez nem lesz egyszerű menet Emmával. A KLE nagyon makacs betegség.

– Igen, kezdem látni. – Brian elfordult, hogy visszatérjen a kórterembe. Az aznapi beszélgetések jobban felkavarták és összezavarták, mint hitte volna.

9. FEJEZET

Augusztus 27.

Már elmúlt délután kettő, mire kilépett a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központból, és megállt a lépcsőn, hogy összeszedje magát. Stresszes délelőtt állt mögötte. Emma nem akarta elhagyni az MMK Inwoodot, bár nem sokat tehetett a költözés ellen, és azt is be kellett látnia, hogy a kórházban nem sokat javult az állapota. Igaz, a sürgősségi betegfelvétel óta nem érte újabb roham, így talán a szigorú felügyeletre sem volt már akkora szüksége, s valahogy a „rehabilitáció” szó is jobban csengett Brian fülében, mint az intenzív vagy az ápolási osztály. Itt komolyabb előrelépést érhettek el Emma mozgáskoordinációs zavarainak leküzdésében is – gondolta, mielőtt látta a helyet.

A felvételi procedúra során újabb papírokat kellett aláírnia, melyeken megadta a biztosítása adatait, és kötelezte magát az esetleges költségek vállalására. Amennyire megismerte a Peerlesst, ezzel csak újabb adósságot vett a nyakába, miközben a meglévő tartozásait sem tudta rendezni.

Ha ez sem lett volna elég, a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központot mélyen kiábrándítónak találta. Szöges ellentétben a nemrég felújított MMK Inwooddal, egy koros és lelakott épülettel szembesült, különösen Emma leendő helyén.

Még rosszabb, hogy látványosan kevesebb ápoló jutott a páciensekre, mint az MMK-ban, így felesége aligha kapta meg a szükséges figyelmet és felügyeletet. Nagy szerencse, hogy maga Emma mintha észre se vette volna, milyen környezetbe került, csak mély álomba zuhant, mihelyt ágyba fektették és ellenőrizték az életjeleit. Szörnyen megviselte őt az átszállítás, jóllehet az MMK gondoskodott mentőről, és mindkét helyen kórházi ágyon mozgatták. Maga az utazás is legfeljebb tizenöt-húsz percet vett igénybe, és végig mellette lehetett.

Brian szempontjából az is felért egy durva kijózanodással, hogy Emma egy ártatlan grillpartin elkaphatott egy sosem hallott egzotikus betegséget. Keményen dolgozó és szabálykövető emberként mindig úgy érezte, ura az életének – hát most kicsúszott kezéből az irányítás. Mintha mindeddig egy feneketlen szakadék felett lógtak volna, melynek létezését nem is sejtették, és most, hogy Emma hirtelen megcsúszott, hiába próbálná visszatartani a

lezuhanástól. Azt se hitte volna, hogy egyheti kórházi ápolás képes felforgatni a családja egész életét, hála egy gátlástalan egészségbiztosítónak. Köztörvényes bűncselekménynek érezte, hogy máris közel kétszázezer dollárral tartozott – és még hol a vége!

Előhalászta zsebéből a telefont, hogy gyorsan felhívja Aimée-t, tudassa vele Emma áthelyezését, és megkérje, hogy adja tovább a hírt Emma anyjának is. Beavatta őt a látogatásokra jelenleg érvényes korlátozásokba és követelményekbe is. A hívás végére úgy eluralkodtak rajta a hirtelen és váratlan érzelmek, hogy kis híján elsírta magát.

– Jól vagy, Brian? – kérdezte Aimée elcsukló hangja hallatán.

– Sosem hittem volna, hogy ilyesmi történhet velünk – sikerült válaszolnia egy idő után. Nem osztotta meg anyjával anyagi problémáit, sem aggodalmát, hogy Emmát éppen ezek miatt bocsátották el a kórházból. – Remélem, a Hudson beválik.

– Biztosan úgy lesz – nyugtatgatta Aimée. – Sok barátom megjárta már a rehabot, és mind felépültek. Nem a Ritz vagy éppenséggel az MMK, de a személyzet kedves és gondoskodó.

– Nagyon remélem, különben tényleg elszabadul a pokol. – Amilyen gyorsan eluralkodtak rajta az érzelmek, ugyanúgy formálódtak izzó haraggá, amikor eszébe jutott, hogy fel kell keresnie a Peerless Egészségbiztosító központját.

– Bocs, anya, de most mennem kell.

– Jól van, kisfiam. Szólok Hannah-nak, hogy Emma a HRK-ban van, és megszervezzük a látogatását. Te csak menj haza, és gondoskodj az imádnivaló unokámról. Nagy szüksége van rád. Brian kinyomta a telefont, és alig várta, hogy felkeresse a Peerlesst. Belegondolt, hogyan juthat el oda. Mivel minél előbb túl akart lenni a látogatáson, a metró mellett döntött. Inwoodból így juthatott el a leggyorsabban Manhattan központjába.

Tíz perccel később már az A vonal egyik szerelvényén robogott délnek, s közben a kórházi számlára gondolt, amelyet Roger Dalton e-mailen küldött át neki. Futólag áttekintette, míg Emma elbocsátására várt. Amint azt Roger előre jelezte, többnyire éppúgy értelmezhetetlennek találta, mint a sürgősségi ellátás számláját, akadtak viszont tökéletesen érthető tételek is, melyek a végletekig felbőszítették. Olyan költségek, mint 970 dollár valamiféle „fizioterápiás állapotfelmérés” címén.

A dátum alapján be tudta azonosítani az epizódot. Egy fiatal, lendületes és

sugárzóan jókedvű nő jelent meg Emma ágyánál, hogy felsegítse és megsétáltassa a folyosón – pontosan úgy, ahogy tizenöt perccel korábban ő is tette. A kórház harminc dollárt számolt fel egyetlen ibuprofén-tablettáért is, amelyet ugyanazon a napon kért, amikor Emma fejfájásra panaszkodott. Ha ilyen tételekből állt az egész számla, akkor a tartozás követelése felért egy közönséges rablással.

A Columbus Circle-től csak rövid sétát kellett tennie a Hatodik sugárútig, ahol a Peerless Egészségbiztosító központja működött. Furának találta, hogy Manhattan szívében jár, mégis alig lát embert. Ahogy a metrón, itt is szinte mindenki maszkot viselt. Amikor elérte magát az épületet, kedvező előjelként értékelte, hogy alig néhány ajtó választja el a Priority Capitaltől. Ha a befektetési cégre és Calvin Fosterre gondolt, újjáéledt benne a remény, hogy elfogadják a proccos southamptoni esküvőre készített ajánlatát, amivel végre némi bevételt biztosítana magának.

Szántszándékkal nem kért időpontot a Peerlessnél, hiszen kételte, hogy szívesen látnák. A vállalatok manapság korlátozták a személyes kontaktust, helyette szívesebben vették a telefonos kapcsolatot vagy a még személytelenebb e-mailt. A hozzá hasonló elégedetlen ügyfeleket sokkal könnyebben leszerelhették a biztos távolból, lehetőleg a neten. A Peerless Egészségbiztosító irodáinak felkeresését emellett a biztonsági emberek is megnehezíthették, akiket előszeretettel alkalmaztak a manhattani irodaépületekben, ő azonban mindmáig megőrizte rendőrigazolványa másolatát. A tény, hogy a NYUGALMAZOTT szó is szerepelt rajta, alig csökkentette hatékonyságát, ennek köszönhetően a nagyváros szinte valamennyi ajtaja megnyílt előtte. Azt is tudta, hogy a legtöbb belvárosi irodaházban kiöregedett New York-i rendőrök álltak őrt.

Ahogy áthaladt a forgóajtón, máris készenlétbe helyezte tárcáját. Akárcsak odakint az utca, az épület belső tere is szinte kongott az ürességtől. A biztonsági pult felé haladtában örömmel látta a plexiüveg mögött helyet foglaló jól öltözött, ezüstös hajú és kissé túlsúlyos úriembert, aki kackiás bajuszával és sörtére nyírt hajával is nyugdíjas rendőr benyomását keltette. Begyakorolt mozdulattal villantotta fel neki az igazolványát, mielőtt bennfentes és cinkos pillantást váltottak, mint egy zártkörű klub tagjai.

– Hogy s mint, cimbora? – érdeklődött.

– Kösz, megvagyok – felelte a biztonsági őr széles vigyorral. – Belváros Északi Körzet?

– Nem talált. ESU.

– Nem mondja. – Az ESU nagy tiszteletnek örvendett a New York-i Rendőrség berkeiben: mindig őket hívták, ha egy rendőrjárőr súlyosabb problémával találta magát szembe. – Miben segíthetek?

– Hát maga? Utoljára hol szolgált?

– Az Északi Körzetből mentem nyugdíjba. Így esett le ez a meló.

– Irigylem is érte. Úgy látom, itt tényleg nem kell megszakadni.

A biztonsági őr jóízűt nevetett.

– Kifogta a délutáni csúcsot, amúgy egy hullaházban nagyobb élet van. Nem hiszem el, hogy egyszer minden visszatér a rendes kerékvágásba. Szóval, miben segíthetek?

– Beszélnem kell valakivel a Peerless Egészségbiztosítótól – felelte. – Sokan vannak bent, vagy inkább otthonról dolgoznak?

– Néhányan bejárnak. Többnyire a fejesek. Nem a titkárnők vagy a lótifutik.

– Esetleg Ebony Wilson? Nem ismeri véletlenül?

– Hogyne ismerném! Azok közé tartozik, akik naponta bejárnak. Ő legalább emberszámba vesz. Mindig köszön, nem úgy, mint a nagyasszony.

– Heather Williams? – Lelki szeme előtt megjelent a rókavadásznak öltözött, pöffeszkedő fiatal nő képe.

– Nem tudom a nevét – vont vállat az őr. – Nem is vagyok rá kíváncsi.

– Miért?

Az őr mindkét irányba elnézett, mintha meg akarna győződni arról, hogy senki sem hallgatózik az amúgy teljesen néptelen előcsarnokban. Mostanra a takarító is felszívódott, aki a forgókereszteket fertőtlenítette, amikor Brian belépett.

– Az a sznob tyúk mindenkinél különbnek hiszi magát. Én aztán tudom, épp eleget látom. Nemcsak hogy nem köszön, de tudomást se vesz a létezésemről. Csak átvonul a sleppjével, mintha ő lenne a pápa.

– Miféle sleppjével?

– Mindig hárman-négyen loholnak a nyomában, kész röhej, ahogy a kívánságait lesik. Arra nem képes, hogy egy liftet hívjon magának. Nem is beszélve a fegyveres testőreiről. Egyszer dumáltam az egyikkel. Kiderült, hogy tengerészgyalogos volt.

– Fegyveres testőrök? Azért ez meglepő. Nem gondolja, hogy az a tengerészgyalogos csak szívatta?

– Megesküszök az összes bibliára – fogadkozott a férfi. – Nekem elhiheti.

– De miért? – Ez finoman szólva is túlzásnak tűnt.

– A fickó szerint a csajnak a bőre alatt is pénz van. Tíz millát kaszál egy évben.

– Képtelenség. – Egy feltörekvő kis egészségbiztosító igazgatója az életben nem keresett ennyit.

– Csak hiszi – erősködött az őr. – Történetesen én is tőzsdézek, szóval tudom, hogy az egyik nagy eü-cégnél, amibe befektettem, a góré húsz millánál is többet keres.

– Ne már. – Sosem hitte volna, hogy ilyen fizetések létezhetnek az egészségügyben, bár Emma csillagászati kórházi számlája segített perspektívába helyezni a dolgokat. Ilyen haszonkulcs mellett valakinek piszkosul jól kell járnia.

– Mondom! Az egészségbiztosító most a legjobb befektetés. Gondolja csak át.

– Úgy lesz. – Még most is nehezére esett hinnie a biztonsági őrnek. Durva túlzásnak tűnt, hogy valaki húszmilliót kaszáljon egészségbiztosítással.

– Egy ekkora épületben sok mindent hallhat, ha nyitva tartja a fülét – tette hozzá a férfi.

– Azt meghiszem. Szóval, mit gondol? Beszélhetek Ebony Wilsonnal?

– Ja, fent van a helyén.

– Az jó, mert rajta van a listámon.

– Csinált valamit?

– Nem, nem – biztosította sietve. – Csak kérdezek tőle ezt-azt a Peerless kapcsán. Hányadik emelet?

– Ötvennegyedik. Akarja, hogy felszóljak neki?

– Isten ments. Tudja, hogy megy ez. Jobb, ha nincs ideje felkészülni a kérdésekre.

– Ja, még megvan. – Az őr felemelte a hüvelykujját. – A bal szélső forgókereszten át menjen.

– Úgy lesz – bólintott, amint a forgóajtón át egy fiatal és fiatalosan is öltözött – farmeros, pólós, tornacipős – férfi lépett be. Elhaladtában megvillantotta kártyáját az őr felé, ahogy a forgókeresztek felé indult.

– Üdv, Mr. Bennet – köszönt neki az őr, mielőtt odasúgta neki: – Ő is a Peerlessnél van.

– Akkor kapóra jöhet. – Gyors elhatározásra jutott. Sietve a látogatói kapu

felé indult, és átfurakodott rajta, hogy Mr. Bennet után siessen, aki mostanra beszállt az egyik liftbe, mely a negyvenedik és hatvanadik közti szinteket szolgálta ki. Még sikerült odaérnie, mielőtt bezárult az ajtó.

– Bocs – kért elnézést, ahogy belépett.

– Semmi gond – legyintett Mr. Bennet nagylelkűen.

– Az őrtől hallom, hogy ön is a Peerlessnél dolgozik – említette meg neki mintegy mellékesen.

– Valóban – ismerte el Mr. Bennet. – Értékesítési igazgató vagyok. Hát maga?

– Biztonsági cégem van – vágta rá. – Remélem, nem veszi rossz néven, de inkább néztem volna egyetemistának, mint egy biztosító igazgatójának.

– Dehogy, inkább elismerésnek veszem. – Mr. Bennet nevetve dobta hátra szőke haját.

– Hallom, a Peerlessnek jól megy a szekér.

– Ahogy mondja.

– Gondolja, hogy érdemes befektetni?

– Hogy érdemes-e? – kapott levegő után Mr. Bennet. – Még szép! Ebben a járványhelyzetben úgy viszik a rövid távú biztosításainkat, mintha nem lenne holnap. Ha befektetésben gondolkodik, jobb ajánlatot nem talál.

– Hát, ha maga mondja. – Előzékenyen megbökte a homlokát. – Kösz a tippet.

– Igazán nincs mit.

A felvonó megállt az ötvennegyedik szinten, ahol Mr. Bennet kiszállt. Brian nem sokkal maradt le mögötte, így a férfi belépőkártyájával mindketten egyszerre jutottak be a Peerless épületrészébe. Egy pillanattal később már ott álltak az üres recepciós pult előtt, az előkelőén berendezett, csupa bőr előtérben, kilátással nyugatnak, a Hatodik sugárút és a Hudson folyó egy kis szelvénye felé. A figyelmet mégsem a panoráma sajátította ki, hanem a rókavadászathoz öltözött Heather Williams közel életnagyságú portréja.

– Megbocsásson – fordult felé Mr. Bennet –, de kihez is jött?

– Ebony Wilsonhoz – felelte szórakozottan. Nehezére esett levenni tekintetét a festményről, főként úgy, hogy eszébe jutottak a biztonsági őr megjegyzései a modell nárcisztikus személyiségéről.

– Várja önt?

– Természetesen – biztosította. – Elárulná, merre van az irodája?

– Hogyne. Kérem, kövessen.

Miután megkerültek egy sor üresen álló titkárnői asztalt, Mr. Bennet kinyitott egy ajtót, és bekukkantott.

– Van itt valaki, Ebony, aki veled akar találkozni.

– Ki az? – hallotta Brian a kérdést.

Mr. Bennet szintén kérdő tekintettel fordult vissza felé.

– Brian Murphy. – Az ajtóhoz lépett és bekémlelt. Ellentétben Roger Daltonnal, akinek külleme rácáfolt mély baritonjára, Ebony Wilson és tekintélyt parancsoló hangja tökéletesen passzolt egymáshoz. Sportos külsejű afroamerikai nőt látott, aki befonva hordta sötét haját, és egy monitornál ült.

– Jót beszélgettünk, Mr. Murphy – kiáltott vissza kedélyesen Mr. Bennet, mielőtt továbbindult a saját irodája felé.

– Én is örvendtem.

Ebony hátradőlt a székében, és kihúzta füléből a vezeték nélküli kis fülhallgatót, melyen át a telefonos megkereséseket bonyolította. Oldalt billentette a fejét, és alaposan végigmérte.

– Brian Murphy – ráncolta a homlokát. – Ismerjük egymást?

– Fogjuk rá. – Brian betoppant a kis irodába, és kéretlenül elfoglalta a két szék egyikét. – Úgy egy hete beszéltünk telefonon.

– Egész álló nap emberekkel beszélek telefonon. Ennél többre lesz szükség. A Peerless alkalmazottja?

Brian gúnyosan felnevetett.

– Nem, nem vagyok a Peerless alkalmazottja, és még soha nem találkoztunk. Legutóbb arról beszéltünk, hogy a Peerless visszautasította a biztosítási kárigényemet a feleségem sürgősségi betegellátása kapcsán. Azt tanácsolta, kérjek felülvizsgálatot, amit meg is tettem, csak hogy újra elutasíthassanak. Mégsem ezért vagyok itt.

– Hogy a pokolba jutott át? – akarta tudni a nő, miközben felegyenesedett a székében.

– Szépen besétáltam – vont vállat Brian.

– Nem, úgy értem, hogyan jutott át a biztonsági ellenőrzésen és szambázott be a részlegünkre?

– Mr. Bennet volt olyan kedves és bekísért. Ami a biztonsági ellenőrzést illeti, csak annyit kellett tennem, hogy felmutattam az igazolványom. Ön is szeretné látni? – Előrehajolt, hogy kihúzhassa tárcáját a farzsebéből.

– Nem szükséges, ha egyszer itt van. Oké, szóval Peerless-ügyfél. Ha nem egy elutasított kárigény miatt van itt, akkor miért?

– Nem mondtam, hogy nem egy elutasított kárigény miatt vagyok itt – igazította ki a nőt. – Ami azt illeti, nagyon is ezért jöttem, csak már rég nem a sürgősségi betegellátás számlájáról van szó. Ezúttal a kórházi betegellátás költségeiről derült ki, hogy a Peerless nem hajlandó fedezni őket, és hát tudni szeretném, miért. Az a helyzet, hogy pont ilyen helyzetekre kötöttünk betegbiztosítást: amennyiben bármelyikünk kórházba kerülne.

– Mégiscsak jobb lenne, ha megmutatná az igazolványát – közölte Ebony. – Ennek semmi értelme.

Brian engedelmeskedett, és felvillantotta az igazolványát, a nőt mégsem tehette úgy lóvá, mint a biztonsági őrt – közvetlen közelről is meg kívánta vizsgálni.

– Értem, szóval nyugalmazott rendőr. – Visszaadta az igazolványt. – Nem tűnik nyugdíjasnak.

– A feleségemmel indítottunk egy biztonsági céget – magyarázta Brian. – Ő is a rendőrségnél volt.

– Gondolom, ezért kötöttek biztosítást a Peerlessnél.

– Ahogy mondja. Próbáltunk felelősségteljes döntést hozni, hiszen már nem engedhettük meg magunknak azokat az extrákat, amelyek a rendőrségi biztosítással jártak.

– Esetleg tudja a kötvényszámát?

– Hogyne. – Meg is adta Ebonynak, aki kikereste az adatlapját a számítógépén. Míg olvasott, felmérte környezetét. Még a kis irodát is gazdagon berendezték – vajon milyen luxuslakosztálya lehetett itt Heather Williamsnek? Felötlött benne, hogyan telik erre abból a kétszáz dollárból, amit Emmával havonta fizetnek. Azután eszébe jutott, hogy decemberben, amikor megkötötték a szerződést, az ügynökük megemlítette: úgy viszik a kötvényeket, mint a cukrot, ugyanis sok kisvállalkozó egyszerűen nem engedheti meg magának a hagyományos egészségbiztosítást, amit a jól menő vállalatok fizetnek a dolgozóiknak. S ez még azelőtt történt, hogy a járvány következtében mintegy húszmillió amerikai elveszítette a munkahelyét és azzal együtt a munkavállalói egészségbiztosítását is. Ha közülük csak egymillió fordult a Peerlesshez, az is havi 200 milliós bevételt generált a cégnek.

– Oké, megtaláltam az ügyét, és elolvastam a legutóbbi kárbecslői jelentést. Végtelenül egyszerű a dolog. Gondosan elolvasta a szerződés szövegét, ahogy legutóbb, a sürgősségi ellátás számlája kapcsán javasoltam?

Mintha azt mondta volna, hogy olvasatlanul írta alá…

– Nem, még nem – vallotta be Brian. – Mióta beszéltünk, csak a feleségem betegségével vagyok elfoglalva.

– Oké, akkor lenne egy kérdésem. Tisztában van azzal, hogy a szerződése tekintélyes önrészesedést tartalmaz?

– Természetesen – vágta rá. – Az ügynökünk közölte is, hogy tízezer dollár.

– Azt az összeget is ismeri, amelyet a Peerless fizet egynapi kórházi ellátásért?

– Nem, erre nem emlékszem pontosan.

– A szerződés tizenharmadik oldalán feketén-fehéren azt olvashatja, hogy a Peerless az önrészesedés levonása után ezer dollárt fizet naponta.

Brian hirtelen elszégyellte magát, amint tudatosult benne, mekkora bolondot csináltak magukból. Bármilyen komoly összegnek érezték azt a napi ezer dollárt, amikor a szerződést aláírták, Emma ellátása az MMK Inwoodban naponta húszezer dollárnál is többe került.

– Ejtsünk néhány szót az önrészesedésről – lépett tovább Ebony. – Tudomása van arról, hogy működik az önrész a Peerlessnél?

– Gondolom – felelte Brian. – Azt jelenti, hogy nekünk kell állnunk az első tízezer dollárt, azután belép a képbe a biztosító.

– Nos, nem, a Peerless rövid távú biztosításának önrészesedése nem így működik. Ezért is kellett volna gondosabban elolvasnia a szerződését, Mr. Murphy. A Peerless Egészségbiztosító esetében az önrészesedés a Peerless kifizetéseihez kötődik, nem pedig a szerződő fél kifizetéseihez.

– Nem tudom követni. – Teljesen összezavarták ezek a ködös fogalmak.

– A Peerless nem fizet a legelső naptól ezer dollárt naponta, csakis nulla önrészesedés mellett. Tízezer dollár önrészesedés esetén ez praktikusan azt jelenti, hogy csak a tíz napot meghaladó kórházi kezelés költségeit állja. A tizenegyedik naptól kezdve a Peerless természetesen jótáll a napi ezer dolláros kötelezettségéért. Az önrészesedésnek ezt a kreatívan új értelmezését nagyra becsült elnök-vezérigazgatónk és korábbi pénzügyi igazgatónk, Heather Williams dolgozta ki.

– De hát ez elmebaj! – hebegett Brian. – Pont az ellentéte annak, amit bárki gondolna az önrészről.

– Bocsásson meg, de a szerződés egyértelműen kifejti a koncepciót. Pontosan ezért ajánljuk minden ügyfelünknek, hogy nagyon gondosan

olvassa el. Ügynökeink külön hangsúlyt fektetnek arra, hogy ügyfeleinkkel megértessék a biztosítás lényegi pontjait. Mindez a tájékoztató anyagainkban is szerepel, melyekből nyilván ön is kapott.

– Kaptam – vallotta be Brian, aki ettől függetlenül továbbra is úgy érezte, hogy becsapták és kihasználták. Igazából már azt sem tudta felidézni, Emmával miért választották éppen a Peerlesst. Ki találta a céget: ő vagy Emma? Nem tudta. Csak a beszélgetésükre emlékezett, hogy kellene valami „szükség esetére”, és hogy a kormány által szorgalmazott rövid távú megoldások talán nekik is megfelelnének. Valójában totális kényszerhelyzetbe kerültek – hála a nagyvállalati és állami alkalmazottakra szabott egészségbiztosítási rendszernek.

– Van még valami, amiben segíthetek? – tudakolta Ebony. Látszott rajta, hogy máris a türelme végén jár, amiért ilyen hívatlanul állított be hozzá. – Tudja, folytatnom kellene a munkámat. Legalább egy tucatnyian várnak rám.

– Lenne még néhány kérdésem. – Brian érezte, ahogy kipirul a torkában felkúszó indulattól. – Elnézem ezt a közel száznyolcvanezer dolláros kórházi számlát, amely ráadásul egyre tovább nő, és nem értek semmit. Sosem hittem volna, hogy a kórházi ápolás ilyen sokba kerül, de magát és a barátait ez nyilván nem lepi meg, ha egyszer ebben a rohadt rendszerben dolgoznak. Szóval a kérdésem: túl ezen a törvényes lopással felérő önrészesedési sémán, hogyan képesek nyomorult ezer dollárt kínálni naponta, amikor pontosan tudják, hogy a legelső kórházi számla csődbe fogja vinni az ügyfeleiket? Az rendben van, hogy mi, hétköznapi emberek semmit sem tudunk a kórházakról, de maguk előtt tényleg nem titok, hogy az a napi ezer dollár annyit ér, mint lepisálni az erdőtüzet…

– Itt álljunk meg, Mr. Murphy! – kiáltott fel Ebony látható méltatlankodással. – Nem fogom hagyni, hogy rajtam vezesse le a frusztrációját.

– Talán tényleg nem tehet erről – ismerte el Brian. – Bocsásson meg, amiért pont magának öntöm ki a lelkem, de képzelje magát az én helyzetembe. Teljes csőd fenyeget, és talán valamennyi megalázó feltételük fel van sorolva az apró betűs részben, mégis átverve érzem magam. Mondhat bármit, szerintem ez akkor is csalás. Szeretnék panaszt tenni tisztességtelen üzleti gyakorlat miatt. Biztos van valamilyen fogyasztóvédelmi hivatal vagy ilyesmi.

– Természetesen jogában áll panaszt emelni vagy akár keresetet

benyújtani, ezt már egy hete is megmondtam. – Ebonyt valamivel engedékenyebbé tette a bocsánatkérése és megváltozott hangneme. – Ugyanakkor azt is tudnia kell, hogy gyakorlatilag semmi esélye nincs bármilyen pozitív változás elérésére. A Peerless tudatosan, a kormány törekvéseivel összhangban tölt ki egy fontos piaci rést, és a lehető legkedvezőbb áron kínálja szolgáltatásait. Bárki választhat magának olyan egészségbiztosítást, amely nagyobb fedezetet nyújt, netán állja a teljes kórházi számlát, de egy ilyen rövid távú biztosításnál pontosan azt kapja, amiért fizet.

– Mi lenne, ha elintézné, hogy szót válthassak nagyra becsült elnök-vezérigazgatójukkal? Ő nyilván pontosan tudja, mit tesz azokkal az emberekkel, akik a cégével szerződnek.

Ebonynak az álla is leesett színlelt meglepetésében.

– Azt a szócsatát én is megnézném – csóválta a fejét. – Hadd áruljak el valamit: Heather Williams meglovagolja az aktuális hullámot, és szóba sem áll a magunkfajta halandókkal. Jól végzem a munkám, el is ismernek érte, mégsem találkozhatok vele személyesen. Nagymenő befektetők fizetnének azért, hogy rájuk szánja az idejét.

– Elbűvölő teremtés lehet – jegyezte meg epésen Brian, ahogy eszébe jutott a biztonsági őr jellemzése.

– Megéri a pénzét, semmi kétség, de piszkosul jó abban, amit csinál. Meg kell mondanom, mind nagyra értékeljük ezért, de még inkább a Peerless alkalmazotti részvénycsomagért, amivel igazán ütőképes csapatot sikerült felépítenie.

Brian tizenöt perc múltán hagyta el Ebony irodáját, bosszúsabban, mint valaha. Úgy érezte, nem intézett semmit. Amikor elérte az üres Peerless-előteret a néptelen recepciós pulttal, lerogyott az egyik drága bőrkanapéra, és belegondolt, hány hasonlóan előkelő bútordarabot finanszírozott a többi ügyféllel együtt. S ha még ettől sem érezte volna magát eléggé leforrázva: szemközt találta magát a dölyfös rókavadász portréjával.

A hosszú folyosó végéről hirtelen hangzavar hallatszott. Néhány perccel később öt ember robbant ki az előtérbe és tartott egyenesen a felvonók felé, a falka élén nem mással, mint magával a festmény modelljével, aki a kép elkészülte óta öt-tíz évet öregedhetett. Brian úgy becsülte, egy-két évvel lehet fiatalabb a harmincnégy éves Emmánál. Ahogy sietős és kimért lépteivel elviharzott mellette, a nő vetett felé egy pillantást. A pillanat tört részéig

heveny utálatba öltött értetlenség suhant át tökéletesre sminkelt arcán, de nem lassított.

– Bocsásson meg! Heather Williams? – kiáltott utána hirtelen sugallatra. – Beszélnünk kell. Adnék önnek egy tanácsot. – A váratlan kirohanás őt magát is meglepte, ezzel együtt elérte a kívánt hatást. A Peerless igazgatója megtorpant az ajtóban, majd lassan odafordult hozzá, hogy megbotránkozott és leplezetlenül megvető pillantásával végigmérje.

– Maga akar tanácsot adni nekem? – kérdezte hitetlenkedve. – Mégis, ki az ördög maga? – Máris egy oktávval feljebb szökött a hangja. Láthatóan nem szokott hozzá, hogy vadidegenek leszólítsák, pláne nem a saját irodájában.

– Tudja, hogy ezer dollárba kerül minden perc, amit velem beszél?

– A hülyének is megéri – pattant fel Brian a pamlagról. Mindent ki akart hozni a kivételes alkalomból, hogy végre szemtől szemben találkoztak. – Simán megadnám a tripláját is.

Nyilvánvaló bosszúsága dacára Heather elnevette magát – a gúnyosnak szánt megjegyzés láthatóan legyezgette a hiúságát. Amennyire Brian látta, nagyjából ugyanolyan magas lehetett, mint Emma, csak vékonyabb kivitelben. Arra viszont nem számított, hogy a négyfős kíséretből ketten rögvest elindulnak felé, beleértve a nagydarab férfit is, aki kinyitotta előtte az előtér ajtaját. Mindkettő sötét öltönyt és még sötétebb napszemüveget viselt – ha másból nem is, ebből levette, hogy ők a testőrök, akiket a biztonsági őr említett.

Ahogy a két férfi közeledett felé és a zakója mögé csúsztatta kezét, ahol nyilván a fegyverét tartotta, ösztönösen a kilencmilliméteres P365 Sig Sauer után kapott, amelytől leszerelése óta nem vált meg. Mindent tudott a lőfegyverekről, de különösen erről a pisztolyról, amellyel azelőtt rendszeresen gyakorolt és amelyet azóta is teljes joggal tartott magánál. Szerencsére Heather elejét vette, hogy tovább súlyosbodjon a helyzet, amikor feltartott kezével megállította túlbuzgó embereit. Az ő ujjai is ellazultak a fegyver agyán.

– Akkor még egyszer: ki a frász maga? – akarta tudni Heather. – S miből gondolja, hogy tanácsot adhat nekem?

– A Peerless Egészségbiztosító nagyon-nagyon elégedetlen ügyfele vagyok. – Vádló ujjal mutatott Heatherre. – Szégyellhetné magát, amiért ilyen bóvli biztosításokat sóz a gyanútlan emberekre.

Fenyegetőnek ítélt kézmozdulatára a két testőr újra felé lépett, csak hogy Heather másodszor is visszatartsa őket. Számára sem lehetett kétséges, hogy a felháborodott és jó karban lévő ügyfél könnyedén leszereli két túlsúlyos emberét, akik inkább illettek volna kidobónak egy vidéki csehóba. Pedig Brian még örült is volna annak, ha végre teret engedhet elfojtott érzelmeinek.

– Bóvli? – ismételte Heather gúnyos hangon.

– Én kérek elnézést, de sok ezernyi boldog befektető tanúsíthatja, mekkorát téved. Egyáltalán, hogy az ördögbe jutott be ide?

– Nem maga az első, aki ezt kérdi – utánozta Brian Heather lekezelő hangnemét. – Egyszerűen csak besétáltam, ami azt jelenti, hogy bármilyen sikeres az üzleti életben, tényleg magára férne néhány szakmai tanács a biztonságával kapcsolatban. Óriási szerencse, hogy jártas vagyok ebben. Ha gondolja, szívesen adok egy névjegyet.

– Tűnjön innen a francba! – csattant fel Heather, ahogy a liftek felé mutatott. – Ha még egyszer száz méternél közelebb merészkedik, nem fogom vissza a kopóimat.

Brian önkéntelenül is elnevette magát, ahogy végigmérte az említett vérebeket.

– Remélem, ez inkább ígéret, mint fenyegetés. Érzem, hogy nem lát szívesem, ezért megfogadom a javaslatát és elmegyek, de ne is reménykedjen abban, hogy utoljára hall felőlem. Maga, a hozzáállása és a cége szép lassan tönkreteszi az életem, ami nagyon nincs jól. Ne higgye, hogy ennyiben hagyom.

Anélkül, hogy visszanézett volna, az ajtó felé indult, és némi elégtételt talált a beszédét követő döbbent csendben. Kár, hogy az ajtót már nem tudta kinyitni, csak mikor Heather kíséretének egyik tagja használta a mágneskártyáját.

– Köszönöm – mordult fel, mielőtt maradék méltóságát összekaparva kilépett az előtérbe.

10. FEJEZET

Augusztus 31.

Hétfőn reggel jóval korábban kelt, mint szeretett volna, de máris tudta, hogy képtelen lenne visszaaludni. Egy szúnyog jellegzetes zümmögése ébresztette fel. Felült az ágyban, és hegyezni kezdte a fülét. A nap még nem kelt fel, de a szobába szűrődő hajnalfénynél így is eleget látott. Egy perccel később ki is szúrta a rovart, amint a felkarján landolt, közvetlen a könyöke felett. A pillanat tört részéig csak megigézve nézte, ahogy készült belémarni. Feltűnt neki, hogy ugyanahhoz a fajhoz tartozik, amelyik a tengerparti pikniken körüldongta: ázsiai tigrisszúnyog, fekete testén a jellegzetes fehér mintával.

A félelemtől akkorát csapott rá, hogy a karja is belesajdult. Az ütés nyomán csak egy vérpaca maradt, ami arra utalt, hogy az élősködő már jól belakmározott. Miután egy zsebkendővel letörölte a foltot, kipattant az ágyból, hogy megvizsgálja a nyitott ablakot. Hát persze: a szúnyogháló egyik sarkában elengedett a ragasztás, a rovarnak pedig több se kellett. Gyorsan leragasztotta a lyukat, mielőtt zakatoló szívvel visszabújt az ágyba és magára húzta a takarót. Nehezére esett elhinni, hogy az ázsiai szúnyogfaj már az ilyen nagyvárosokban is megjelent.

Előző este éjfélkor testi és lelki értelemben egyaránt kimerült állapotban zuhant az ágyba. Négy-öt óra alatt nyilván nem pihenhette ki magát, a szúnyoggal való összecsapás nyomán mégis lázasan kavarogtak a gondolatai. Nyomasztóan nyilvánvaló lett számára, hogy a dolgok az előtte álló nehéz héten sem fognak megoldódni. Hátára fordult, és a mennyezetre meredt, hátha más szúnyogok is bejutottak a házba. Bár tudta, hogy képtelen visszaaludni, nem kelt fel, inkább dagonyázott az önsajnálatban és gyászolta elveszett életét. Nem hitte volna, hogy ennél is van lejjebb, de a péntek reggel azzal kezdődött, hogy Calvin Foster titkárnője felhívta. Az októberi menyegzőt további értesíté-sig elnapolták, ami azt jelentette, hogy semmilyen anyagi segítségre nem számíthatott. Nem sokkal a kiábrándító hír után Juliette is behisztizett, amikor Camila megpróbált belediktálni némi reggelit, s ha ez sem lenne elég, szinte záporoztak rá a telefonhívások és sorra érkeztek az e-mailek egy Premier nevű adósságbehajtó cégtől, mely perrel és hitelminősítése lerontásával fenyegetőzött az MMK Inwood 189 375,86

dolláros kintlévősége miatt, amennyiben nem vállalja haladéktalanul a törlesztés megkezdését. A zaklatással felérő kommunikációs vihar különösen azután döbbentette meg, hogy előző nap személyesen kellett találkoznia Roger Daltonnal. Amikor próbálta felhívni a férfit, hogy megtudakolja, mitől gyorsultak fel így az események, be kellett érnie egy neki hagyott üzenettel.

Miközben homályos tekintettel tovább fürkészte a mennyezetet, azon tűnődött, hogyan jöhetett ki ez a csillagászati összeg – főként annak fényében, hogy az MMK Inwood igazából nem tett mást, csak asszisztált Emma állapotromlásához. Leszámítva a sürgősségi görcsrohamra adott reakcióját, nem kezelték és bizonyosan nem gyógyították meg a feleségét, akit sok szempontból rosszabb állapotban bocsátottak el, mint ahogy felvették. A megaláztatást három további számla is tetézte. A legkisebbet egy betegszállító vállalat, az Adultcare küldte ki, mely nem szégyellett kilencszáz dollárt kérni azért, hogy megtette Emmával az MMK Inwood és a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központ közötti húsz háztömbnyi utat. A fuvart az MMK intézte, de ha bárki megemlíti neki a dolog költségvonzatát, inkább maga vitte volna el Emmát. Eközben két jócskán nagyobb számla is érkezett a doktoroktól. A nagyobbat az a neurológus állította ki, aki ugyan nem állt az MMK Inwood alkalmazásában, mégis felkérték Emma megvizsgálására. Az állapotfelmérés 17 197,50 dollárjába került. A második számlát egy külsős kardiológus állította ki 13 975,13 dollár értékben, miután egy nővér megmérte Emma pulzusát, és néhány rendellenes szívdobbanást érzékelt. Mint kiderült, Emma szívmű-ködése mindenben megfelelt a normálisnak, tartozása ennek ellenére 221 448,49 dollárra hízott.

A Nyugati 217. utcából tülkölés és indulatos kiáltozás hangjai szűrődtek be, hogy egy pillanatra megszakítsák gondolatmenetét, azután már tovább merenghetett azon, mennyire kizsákmányolóvá és szemérmetlenül drágává vált az egészségügyi ellátás – különös tekintettel a kórházakra. Most döbbent csak rá, hogy akik olyan jó biztosítással rendelkeznek, amilyet rendőrként Emma és ő is élvezhetett, végső soron maguk is hozzájárulnak ahhoz, hogy ilyen képtelen helyzet alakuljon ki. Amíg valaki fizette a kórházi számlákat – miért is ne tette volna? –, senkit sem érdekeltek a számok, különösen, ha gyakorlatilag lehetetlenné tették annak kiderítését, hogyan jöttek ki. Ez a hozzáállás tette lehetővé, hogy az árak az egekbe szökjenek és csődbe vigyenek bárkit, aki elveszítette az egészségbiztosítását, vagy olyan értéktelen rövid távú biztosítást kötött, mint a Peerless terméke. Amennyire ő

látta, az egész folyamat felért *a* szabad rablással: az MMK Inwoodhoz hasonló kórházak gyakorlatilag annyit számláztak, amennyit nem szégyelltek, míg a Peerless a többi etikátlan céggel együtt meglovagolta a hullámot, és vagyonokat nyerészkedett össze. Lehetett bármily pocsék a péntek, a szombat rátett még egy lapáttal. Pedig jól indult a nap, amikor Aimée felhívta és felajánlotta, hogy segít Juliette mellett, akinek a viselkedését egyre nehezebben tolerálta. Kislánya sok szempontból ugyanúgy kötődött apai nagyanyjához, mint az anyjához – olyannyira, hogy Aimée jelenlétében napok óta először rendesen megreggelizett, majd egy időre újra régi önmaga lett, és békésen rajzfilmezett. Ez alkalmat teremtett nekik, hogy beszélgessenek néhány percet, leginkább az Emma elképesztő kórházi számlája miatt kialakult helyzetről. Az összegen felháborodó Aimée azt javasolta, lépjenek kapcsolatba egy egészségügyi számlázási szaktanácsadóval.

– Létezik ilyen, hogy egészségügyi számlázási szaktanácsadó? – értetlenkedett. – Még sosem hallottam róluk.

– Nyilván másoknak is meggyűlik a bajuk a kórházi számlákkal – magyarázta türelmesen Aimée. – Én se gondoltam volna, de egy barátnőm sokallotta az MMK Inwood számláját, és azt mesélte, hogy a tanácsadója segített neki. Megan Doyle-nak hívják, és errefelé van az irodája. Kérd ki a segítségét.

A viszonylag kellemes reggel után, míg Aimée elszórakoztatta Juliette-et, és nemsokára Hannah is csatlakozott hozzá, kiment a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központba, hogy Emmával töltse a napot. Azt tervezte, megpróbál képet kapni *a* rehabilitációs programról, ám hasonlóan ahhoz, ami csütörtökön az MMK Inwoodban történt, itt is tudatták vele, hogy haladéktalanul beszélnie kell Antónia Garciával az adminisztrációs részlegről.

Vonakodva engedelmeskedett, és amint betette lábát a nő irodájába, már a gesztusaiból látta, hogy rossz hírt készül közölni vele. Antónia nem cáfolt rá a várakozására.

– Tudomásunkra jutott, hogy az MMK Inwood kórházi számlája nem került kiegyenlítésre, és egyelőre nem is tervezi megkezdeni a törlesztését. – A nő várakozóan ráemelte fekete szemeit, melyeket hasonlóan sötét szemüveg keretezett.

– Még csak néhány napja adták ki a feleségemet – felelt neki kitérően.

– Arról is tudomást szereztünk, hogy a végrehajtási kérelem nyomán zárolhatják a számláját. Képzelheti, hogy ez számunkra sem éppen kecsegtető helyzet.

– Akkor most képzelje magát az én helyembe – jegyezte meg Brian.

– Meg kell mondanom, hogy az egészségbiztosítójával, a Peerless-szel sincsenek jó tapasztalataink.

– Vajon miért nem lep meg? – tette fel a költői kérdést Brian.

– Nyilván ön is átérzi a dilemmánkat. A járvány miatt a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központ súlyos pénzügyi nehézségekkel küzd, miként más egészségügyi intézmények is. Nem kertelek: amennyiben azt szeretné, hogy a felesége rehabilitációja folytatódjék, meg kell állapodnunk valamiféle előzetes költségtérítésben.

– Értem. – Már meg sem rezzent az újabb övön aluli ütéstől. – Pontosan milyen összegre gondolt?

– Az első tíz nap távlatában napi kétezer dollár a minimum. Azután újra kiértékeljük az állapotát és az elért fejlődést.

– Attól tartok, nincs elfekvőben húszezer dollárom. – Nehezére esett kiszűrni hangjából a maró gúnyt.

– Gyanítottam, hogy ez a helyzet, ezért beszéltem erről a vezető főorvosunkkal, dr. Harold Spencerrel – folytatta zavartalanul Antónia. – Orvosi szempontból semmiféle akadályát nem látja annak, hogy elbocsássuk a feleségét, és az önök által biztosított terapeuta a saját otthonában folytassa a rehabilitációját.

– Mit szólnának egy szerényebb mértékű előleghez, teszem azt, ötezer dollárhoz? – vetette fel Brian. – Ezzel bizonyíthatnám a jóhiszeműségemet, és a feleségem is megkapná a szakellátást.

– Attól tartok, ez nem lehetséges. A felesége jelenlegi számlája máris közelít az ötezer dollárhoz.

Ettől a ponttól a beszélgetés színvonala kitartóan hanyatlott. Mindössze három nap után az összeg arcpirítóan magasnak tűnt, tekintve az intézmény lerobbant állapotát, a súlyos nővérhiányt és a tényt, hogy Emma eddig szinte semmilyen kezelést nem kapott. Végül megállapodtak arról, hogy elbocsátják az intézményből, és az újabb ezer dolláros betegtaxi-számla kiküszöbölésére Brian saját maga viszi haza.

Noha csak kisebb küzdelem árát tudta betuszkolni az autóba, Emma ezután hirtelen felélénkült.

– Nem számítottam rá, hogy elbocsátanak, de ha már így alakult, örülök, hogy hazamegyek. – Még most is zihált az erőfeszítésről, amivel a beütés járt. A spaszticitás szemlátomást súlyosbodott.

– El tudom képzelni. Mind nagyon örülünk, hogy visszakapunk, különösen Juliette, akinek szörnyen hiányzol.

– Ő is nekem – vallotta be Emma. – Mi újság a céggel? Eddig nem mertem kérdezni.

– Semmi jó – ismerte be. – Szóba került, hogy jövő hónapban lesz egy hamptoni munka, de pénteken azt is lemondták. Camila fáradhatatlanul próbált felhajtani valamit a közösségi oldalakon.

– Hogy állnak a pénzügyeink? – tudakolta tőle Emma.

– Nem túl jól, attól tartok. – Magában összerezzent. Eddig egy szóval sem említette neki a kórházi számlákat és a gondokat a Peerless-szel. Ezen nem is szándékozott változtatni, amíg Emma fel nem épül. Miért tette volna ki a stressznek?

Emma hazatérése zajos sikernek indult, különösen úgy, hogy Juliette és Camila mellett Aimée és Hannah is megjelent. Juliette-et valósággal felvillanyozta az alkalom, az önfeledt jókedv azonban nem tartott soká; Emma ingatag testi és lelkiállapota gyorsan elrontotta a bulit. Hamar belefáradt abba, hogy Juliette folytonos figyelemre és megerősítésre vágyik, míg ő csak arra, hogy békében alhasson. Mindenkit leterhelt, mire feljuttatták az emeleti hálóba. Sík terepen, ha erőlködve is, de tudott járni, a lépcső azonban leküzdhetetlen akadályként tornyosult előtte.

Brian számára éjszaka jött el a leginkább megerőltető rész, amikor egyedül maradt beteg feleségével. Noha Emma átaludta a teljes szombat délutánt és estét, éjszakára felélénkült, hogy érzelmi labilitásával és izgágaságával a végletekig próbára tegye a türelmét. Hajnali négy körül az ágyról is sikerült lefordulnia, mintha nem lenne elég, hogy az éjszaka folyamán többször is ki kellett vinnie a mosdóba. Brian szemhunyást alig aludt. Most ismerte fel csak, mennyivel jobban járt, hogy rendőrnek állt, nem pedig mentősnek, aki kamaszkorában egy ideig lenni akart.

A vasárnap azzal telt, hogy megpróbálta mindenki számára elfogadhatóvá tenni az otthoni helyzetet. Szerencsére Hannah-nak akadt egy ismerőse, akit otthon ápolta krónikus betegségektől szenvedő néhai férjét, aki után maradt egy kórházi ágy. Minthogy többé már nem volt szüksége rá, nagylelkűen felajánlotta Briannek, hogy helyezze el az emeleti vendéghálóban, Camila

szobájával átellenben. Nagy megkönnyebbülésére Hannah ahhoz is ragaszkodott, hogy lányával töltse az éjszakát, ami lehetőséget adott neki arra, hogy kialudja magát.

Miközben felidézte magában az elmúlt napok eseményeit, az ajtócsengő térítette magához a révedezésből. Felpattant az ágyból, és magára rángatta köntösét. Ahogy lefelé tartott a lépcsőn, zavartan ráncolta homlokát. Ki a nyavalya lehet az hétfő reggel nyolckor?

Amint felkapta az előszoba asztalán heverő maszkot, és fülére hurkolta a gumipántokat, kinyitotta az ajtót. Azért kapkodott ennyire, hogy bárki áll is odakint, türelmetlenségében nehogy még egyszer csengessen. Jó két és fél méternyire, az előkertből felvezető kis lépcső közepén ősz hajú, viszonylag jól öltözött úriember várakozott fehér ingben, lazán megkötött nyakkendőben és sport-zakóban. Noha a maszktól nem látott belőle mást, csak a homlokát és keret nélküli szemüvege mögé rejtett kék szemét, olyan érzése támadt, mintha ismerné. Egy borítékot tartott a kezében, és mindkét karját ernyedten lógatta maga mellett.

– Segíthetek? – Próbált nem kijönni a béketűrésből; már csak azért se, nehogy felkeltse Emmát és Juliette-et. A telefon és e-mail korában ritkaságszámba mentek az ilyen személyes látogatások, különösen pandémia idején.

– Elnézést kérek – felelt a férfi érezhető ír akcentussal. – Tényleg nem akarok alkalmatlankodni…

Hangja és jellegzetes tartása felélesztett benne néhány elfeledett emléket.

– Grady? – ráncolta a homlokát, miközben oldalt billentette a fejét, hogy más szögből is megvizsgálja a férfit. – Grady Quillen?

– Ja, én vagyok. Bocs, hogy ilyen korán zargatom.

– Semmi gond, Grady. Annyire azért nincs korán. Különben is, már ébren voltam, csak a többiek alszanak. Mi a helyzet? – Grady valaha járőrként szolgált a 34. körzetben, amikor még az apja vezette az őrsöt. Tudta róla, hogy nem messze lakik, az Inwood Hill Parkra tekintő Payson sugárúton.

– Hiszi vagy sem, de meg kell kérdeznem, hogy maga-e Brian Yves Murphy.

– Ez valami beteg poén?

– Bár az lenne – sóhajtott Grady.

– Hogy van a család? – érdeklődött Brian. – Senki se kapta el ezt a nyavalyát?

– Nem, mind megvagyunk. Kösz, hogy kérdi, de ezzel csak megnehezíti a dolgot. Szóval, maga Brian Yves Murphy?

– Ha már kérdi, én vagyok Brian Yves Murphy. Most boldog?

– Ne higgye. – Grady átadta neki a borítékot.

– Amikor öt éve nyugdíjba mentem, néhány hónap alatt őrületbe kergettem az asszonyt azzal, hogy folyton otthon téblábolt am. Tudja, mit mondanak: mindenütt jó, de legjobb máshol. A lényeg, hogy kézbesítő lettem a Premiernél. így nem ment gajra a házasságom, és van mit a whiskybe aprítani. Tényleg sajnálom, Brian…

– Szóval ilyen, amikor kézhez kap egy idézést.

– Elnézte a borítékra nyomtatott nevet és a jól ismert rendőrségi pecsétet. Nem lepte meg, hogy Grady egy behajtócégnél helyezkedett el. A nyugalmazott zsaruk legtöbbször biztonsági őrként vagy kézbesítőként végezték.

– Attól tartok – bólintott Grady. – Kereset és idézés. Sajnálom, hogy ilyen rossz hírt kell hoznom, de nem utasíthattam vissza a melót csak azért, mert ismerem.

– Üljön le, beszélgessünk kicsit, ha van néhány fölös perce. – Brian a lépcsőre mutatott. – Bocs, hogy nem invitálom be, de ezzel kell beérnünk. – Kilépett az ajtón, és letelepedett a legfelső lépcsőre. Grady betartotta a védőtávolságot, és csaknem két méterre foglalt helyet, mielőtt oldalt fordult. A reggeli napfény és hőmérséklet kellemes kiülőhellyé tette Brian bokros-liliomos előkertjét.

Miután gyorsan átforgatta a lapokat, és meggyőződött arról, hogy éppen arról szólnak, amiről gondolta, Brian mindent visszatett a borítékba.

– Nem szeretném, ha kellemetlenül érezné magát emiatt. Nem lepett meg az idézés, legfeljebb az, hogy ilyen gyorsan kiküldték. Azt hittem, az ilyen eseteknél van legalább egy hónap türelmi idő.

– Tapasztalatom szerint az MMK Inwood korábban is rendkívül agresszívan lépett fel a követelései behajtása érdekében, de mióta ez a járvány betett a kórházaknak, csak még vérmesebb.

– Ja, azt látom.

– Nem is hinné, mi van. Március óta átlagban tíz-tizenöt idézést kézbesítek hetente, és nem csak én vagyok a cégnél. Hárman is ezzel foglalkozunk.

– Csak itt Inwoodban? – Brian megdöbbent az egy közösségre jutó magas

számon.

– Többnyire – bólintott Grady –, bár Hudson Heightsban is vannak ügyfeleink.

– Honnét tudja, hogy a kórház üti így a vasat, és nem mondjuk a Premier?

– Pofonegyszerű. A Premier szőröstül-bőröstül a kórházé. Egy és ugyanaz a cég.

– Nem mondja komolyan. – Ezen még jobban megütközött, mint a számokon. Egy kórház, amelyik saját behajtócéget tartott fenn, az ő értékrendje szerint az ördöggel cimboráit.

– Bár úgy lenne – sóhajtott fel Grady. – Az egész a kórház igazgatójának, Charles Kelley-nek az agyából pattant ki.

– Ezt meg honnét tudja?

Grady gúnyosan és örömtelenül felnevetett.

– Ha látná, hogy bálványozzák a Premiernél és a kórházban, mintha valami varázsló lenne! Nem is csoda, két kézzel szórja a részvényopciókat a cég felsővezetőinek. Persze nem a magunkfajtának. Én mondom, ha lenne lesózva egy kis pénzem, csakis MMK részvényt vennék belőle. Azon csak nyerni lehet.

Charles Kelley és a stratégiája kísértetiesen emlékeztetett Heather Williams üzleti modelljére.

– Egyszer szívesen eldiskurálnék ezzel a Charles Kelley-vel – folytatta Grady. – Azt mondják, több mint ötmilliót keres évente. El tudja ezt képzelni? Azt mondják, a kórházigazgatók közül csak a Pittsburghi Egyetemi Klinika vezetője keres nála is többet, valami hatmilliót. Kész téboly.

Abban a tudatban, mennyivel tartozik Emma hétnapi kórházi ellátásáért, Briannek nem esett nehezére ezt elhinni. Korábban sosem hitte volna, hogy az egészségügy ekkora aranybánya.

– Szóval, mihez kezd most? – tudakolta Grady.

– Jól lenne, ha harminc napon belül válaszolna az idézésre, különben a távollétében is döntenek az ügyben.

– Igen, tudom.

– Nem tudtam nem észrevenni, hogy az MMK Inwood követel magán közel százkilencvenezer dollárt. Melyik családtagja került kórházba?

– A feleségem, Emma – felelte Brian. – Cape Codon összeszedett egy szúnyogok által terjesztett vírusfertőzést. Nem ragályos, ha netán aggódna…

– Nem aggódom – vont vállat Grady. – Ez szívás. Jobban van már?

– Fogjuk rá. – Brian nem kívánt belemenni a részletekbe.

– Legalább már itthon lehet.

– Örömmel hallom. Mi lett az egészségbiztosításukkal? Nem úgy volt, hogy a feleségével az ESLJ-n dolgoznak?

– Tavaly decemberben kiléptünk, hogy saját vállalkozásba fogjunk. – Kezdett már belefáradni a magyarázkodásba. – Mivel leszereltünk, elvesztettük az állami egészségbiztosításunkat, ezért kötnünk kellett egy átmeneti biztosítást, ami annyit se ér, mint a papír, amire nyomták. Egy árva centet se fizetett.

– Te jó ég – nyögött fel Grady. – Ügyvéddel beszélt már?

– Még nem. Az is egy kalap pénzbe kerül.

– Nem kidobott pénz, nekem elhiheti.

– Azon gondolkodom, hogy visszamegyek az MMK Inwoodhoz, és megpróbálok kiharcolni valami kis méltányosságot.

– Amennyire én látom, csak az idejét vesztegetné. Szüksége lesz arra az ügyvédre, mert a Premiernél csupa vérszomjas kopó dolgozik. Én mondom, azok nem eresztik, amíg rá nem teszik a kezüket mindenre, a házát is beleértve. Ami mellesleg az egyik legjobb Inwoodban.

– Szerencsések vagyunk vele.

– Komolyan gondolom, amit a Premierről mondtam. Talán ismeri a szomszédomat, Nolan O'Reillyt.

– Ismerem a családot. – Brian hosszas gondolkodás után már emlékezett rájuk. – Mi van vele?

– Neki is idézést vittem. A végén elveszített mindent, plusz addig vonják a tartozást az ő és a felesége béréből, míg a kutyák pisztolyt nem rántanak.

– Valami kórházi számla miatt? – kérdezett rá Brian.

– Arra mérget vehet. A fiát operálták valamivel, ráadásul ott is maradt a műtőasztalon.

– Jesszusom.

– Ismerek egy ügyvédet – ment tovább Grady.

– Lent a Broadway-en. Helybéli srác, tényleg érti a dolgát. A szomszédomnak is beajánlottam, és tényleg mindent megtett érte.

– De így is elveszített mindent?

– Sajnos igen.

– Nem éppen jó ajánlólevél az ügyvéd ismerősének – jegyezte meg Brian.

– Tudom, hogy hangzik, de a szomszédom nem reagált sem az idézésre,

sem a végzésre. Abból már tényleg iszonyú nehéz kijönni, ezért is kérem, hogy ne kövesse el ugyanezt a hibát.

– Majd odafigyelek. Hogy hívják az emberét?

– Patrick McCarthy.

Abban a pillanatban Aimée fordult be a sarkon, karján egy inwoodi francia pékség nagy papírzacskójával. Brian és Grady egyszerre pattant fel. Aimée megtorpant, ahogy szembesült Gradyvel, azután, ahogy korábban Brian, oldalt billentette a fejét és összeráncolta a homlokát. Láthatóan ő sem tudta eldönteni, hová tegye.

– Helló, Mrs. Murphy – sietett a segítségére Grady. – Grady Quillen vagyok.

– Oui, Grady Quillen – ismételte meg Aimée. – Örülök, hogy újra látom.

– Őszinte részvétem Murphy nyomozó miatt. – Grady meghajtotta a fejét.

– Köszönöm – mosolyodott el szomorúan Aimée. – Mindnyájunkat lesújtott a halála.

Brian apja másfél évvel korábban, még a helyi körzet parancsnokaként, szívinfarktusban halt meg.

Néhány percet eltársalogtak, aztán Grady útjára eredt – elmondása szerint várta a munka. Amint eltűnt a szemük elől, Aimée Brianhez fordult.

– Mit keresett itt ilyen korán? Meglobogtatta előtte a borítékot.

– Egy végrehajtó cégnek dolgozik, és idézést hozott. Attól tartok, az MMK Inwood máris feljelentett.

– C’est terrible. – Aimée aggodalmasan ráncolta a homlokát.

– Borzalmas bizony – utánozta Brian anyja francia akcentusát. – Úgy érzem, minden széthullik körülöttem, és már azt se tudom, mi után kapjak.

11. FEJEZET

Augusztus 31.

Tizenegy óra múlt néhány perccel, amikor Brian visszavett a futótempóból, mihelyt az MMK Inwoodhoz ért, és ráfordult a behajtóra. Amilyen vallásos buzgalommal már a középiskola óta arra törekedett, hogy a súlyzós és kardióedzésekkel *a lehető* legjobb formában tartsa magát, nehezen viselte a napi testmozgás hiányát. Ezért is remélte, hogy mihelyt Emma hazakerül, Aimée és Hannah segítségével végre lehetősége nyílik folytatni a korábbi rutint. Anyja és Emma anyja aznap délelőtt valóban levette válláról a terhet, ami lehetővé tette, hogy Camilával ötleteljenek kicsit az irodában, mivel dobhatnák fel a Személyvédelmi Ügynökség bevételeit. Ezalatt továbbra is zaklatásszámba menő telefonhívások éreztek a Premier adósságkezelőtől, mely Grady jóslatának megfelelően nem szállt le róla.

Mióta megkapta a hivatalos idézést, alig várta, hogy találkozzon Roger Daltonnal és valahogy leállítsa a végrehajtási procedúrát, így amint tehette, Aimée és Hannah áldásával útnak is indult. Most pedig belépett az épületbe, míg azon tűnődött, lesz-e bármi haszna a fáradozásának. Mivel Grady előre megmondta, hogy a kiegyezés esélye a nullához közelít, nem fűzött nagy reményeket a találkozóhoz, de egy próbát mindenképp megért.

Nem kért időpontot, csak megjelent, hogy előterjessze a kérését, de úgy tűnt, ezzel hibát követett el. Tekintélyes ideig várakoztatták, majd mikor végül beengedték az irodába, Roger csak ráerősített borúlátására, és közölte, hogy nincs rá sok ideje.

– Próbálok a lehető legrövidebb lenni. – Máris alig tudott uralkodni az érzelmein. Lassan kezdte szívből gyűlölni ezt a lelketlen bürokratát. – Megdöbbent és csalódással tölt el, hogy máris továbbadták az ügyemet egy behajtócégnek, amely azóta is zaklat. Úgy gondolom, ez törvényi szempontból minimum aggályos. Mintha nem lennénk napi kapcsolatban, vagy nem tudná, mennyire komolyan veszem a helyzetet! Múlt héten személyesen is ellátogattam a Peerless egészségbiztosítóhoz.

Roger unott és bosszús sóhajjal fonta össze göcsörtös ujjait.

– Megmondom, ahogy van: egyszerűen nem volt más választásom. Nehéz időket élünk, amikor teljesen szokványos eljárás, hogy haladéktalanul továbbítsuk az adósságkezelőhöz mindazokat az eseteket, melyekre a

szokványos ügymenet nyilvánvalóan nem szolgáltat megoldást. Ön feltétlenül ezt az érzést keltette bennem és a főnökeimben, amikor nem vállalta méltányos törlesztési feltételeinket. Nincs mit tenni.

– Ilyen pénzügyi környezetben, amíg tombol odakint a járvány, nem kötelezhetem el magam a törlesztés mellett – magyarázta bosszúsan Brian. – A cégemnek nincs semmilyen bevétele.

– Éppen erről beszélek – bólintott Roger. – Nem tudja vállalni a törlesztési feltételeket. Ügy lezárva.

– Hogy értette, hogy ezt az érzést keltettem a főnökeiben?

– Mi csak követjük a fentről kapott hivatalos direktívákat – védekezett Roger.

– Mennyire fentről kapják őket?

– Legfelülről.

– Hadd kérdezzek még valamit. Az MMK Inwood a tulajdonosa a Premiernek?

– Miért akarja tudni? Mit számít az? A tartozás az tartozás.

– Nagyon is sokat számít – szállt vitába Brian.

– Az ön válasza is megerősíti a gyanúmat. Azt mondja, legfelülről kapják az utasításokat. Ezzel az igazgatójukra, Mr. Charles Kelley-re céloz?

– Ki másra? – Rogert egyre inkább untatta ez a beszélgetés. – Végtére is ő az elnök-vezérigazgató.

– Tényleg odafigyelhet a részletekre, ha az olyan apró-cseprő ügyekbe is belefolyik, mint a követelésbehajtás és annak felgyorsítása.

– Ó, igen. Mr. Kelley-nek köszönhető az MMK pénzügyi eredményessége és átfogó megújulása. Olyan fejlesztések történtek az ő irányítása alatt, melyeknek köszönhetően ez a kórház és az MMK Midtown egyaránt megfelel a legmagasabb huszonegyedik századi elvárásoknak. Mindehhez természetesen rengeteg pénz kell, ezért mi itt az üzleti és adminisztrációs részlegen úgy érezzük, legalább olyan fontos feladatot látunk el, mint a kórház bármely más területe. Charles Kelley kiváló üzletember, nekem elhiheti.

– Kezdem azt hinni, hogy a „kiváló” ebben a szakmában a „kíméletlen” szinonimája. Tudja, hogy máris megkaptam a fizetési felszólítást?

– Ezt nem tudtam, de nem mondhatnám, hogy meglep. Miután továbbadunk egy követelést az adósságkezelő cégnek, én már nem veszek részt az eljárásban.

– Akkor szeretném, hogy újra aktiválná magát, és leállítaná az eljárást. Miért nem állapodunk meg egy olyan törlesztési ütemtervben, amely átsegíthet bennünket ezen a járványidőszakon?

– Ez nem lehetséges. – Roger határozottan megrázta a fejét.

– Miért nem?

– Mr. Kclley kiváló üzletember, és ragaszkodik ahhoz, hogy a Premier külön gazdálkodó egységként működjön, még ha az MMK Inwood tulajdonában áll is. Könyvviteli és adózási megfontolásokból a Premier felvásárolta az ön adósságát. Én többé nem veszek részt ebben, velük kell egyezkednie.

– De ha Charles Kelley felhatalmazza arra, hogy visszavegye az ügyet, az működhet?

– Nyilvánvalóan – csóválta a fejét nevetve Roger, mint aki életében nem hallott nevetségesebb ötletet –, csakhogy erre nem fog sor kerülni.

– Milyen gyakran jár be ide? – Az MMK Inwood adminisztratív részlegén tett látogatásain Brian megfigyelte, hogy Charles Kelley irodája és a szomszédos tárgyalóterem rendszerint kihalt.

– Nem túl gyakran. Úgy hetente egyszer-kétszer. Az MMK Midtownban tölti az ideje nagy részét, ami mellesleg négyszer akkora intézmény, mint a miénk.

– Beszélhetek vele? – kérdezett rá. – Úgy értem, bejelentkezhetek hozzá? Ha csakugyan olyan kiváló üzletember, mint mondja, talán szeretne tudni arról, hogyan érinti a stratégiája az itteni közösség tagjait. Elvégre neki is érdeke, hogy a kórházának jó híre legyen. Mint hallom, nem én vagyok itt az egyetlen, akit beperelt…

Ha lehet, Roger még harsányabban nevetett, mint az imént.

– Ön nem találkozhat Charles Kelley-vel – horkant fel. – Mármint soha ebben az életben. Hihetetlenül értékes az ideje, ráadásul rég nem folyik bele az egyes páciensek ügyeibe.

– Pedig jobban tenné – kockáztatta meg Brian. – Ha egyszer a szolgáltatóiparban dolgozik, neki sem lehet közömbös a kórháza megítélése. Mi lenne, ha megpróbálnék váltani vele néhány szót erről?

– Nem vesztegetné magára az idejét. Nekem elhiheti, tényleg nagyon-nagyon elfoglalt. Nem beszélve arról, mekkora veszélynek tenné ki magát azzal, ha hívatlanul felbukkanna nála.

– Hogy értve? – ráncolt a homlokát Brian.

– A sofőrje egyben a testőre is.

– Minek egy kórházigazgatónak testőr? – Mint biztonságtechnikai szakembert őszintén érdekelte a válasz.

– Olyan kivételes emberről beszélünk, aki számos nagy formátumú intézményt igazgat – felelt Roger türelmetlenül –, de ha már tudni akarja az igazat: éppen a magafajtától védi meg. Röhejes ez az egész beszélgetés…

– Oké, lépjünk tovább. – Brian megőrizte a nyugalmát. – Ön vagy bárki a kórházból vette a fáradságot, és kapcsolatba lépett a Hudson-völgyi Rehabilitációs Központtal, hogy figyelmeztesse őket a feleségem végrehajtási szakba lépett kórházi számlájára?

– Nem hinném. Én biztosan nem, ha erre kíváncsi.

– Márpedig valaki megtette – erősködött Brian. – Múlt csütörtökön beidéztek az ottani irodába, és választás elé állítottak: vagy kiköhögök húszezer dollár előleget, vagy a feleségemet másodszor is elbocsátják, amiért nem fizetem ki a röhejes számlájukat.

– Ezt minden létező szinten visszautasítom – csattant fel Roger. – Egyszerre sugallja, hogy az itteni tartozása miatt bocsátották el a feleségét, és hogy a kiszámlázott összeg nincs arányban az önöknek nyújtott szolgáltatással. Mindkét állítás nélkülöz minden valóságalapot. – Felállt. – Nekünk nincs több dolgunk egymással. Felkérem, hogy távozzon, ellenkező esetben a biztonságiakkal dobatom ki.

Egy képtelen pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy hagyja magára uszítani a tohonya biztonsági őröket. Végül dühében, amiért hiába próbált őszinte erőfeszítést tenni a helyzet és a tartozás rendezésére, beérte annyival, hogy kiviharzott Dalton irodájából. Magában szitkozódott és tombolt, amiért a gyógyítás helyett az egészségügyi rendszer elsődleges célja az lett, hogy osztalékot termeljen a részvényeseknek. Öles léptekkel indult a kórházi előcsarnokra nyíló ajtó felé, ám eközben sem tudta megállni, hogy ne torpanjon meg és vessen egy pillantást Charles Kelley üres irodájára, majd a fényűző tárgyalóteremre.

Morbid kíváncsiságtól vezérelve belépett a nyitott ajtón. Olyasvalamit keresett, mint Heather Williams hivalkodó rókavadászportréja, és nem is kellett csalatkoznia. A kandalló felett csaknem teljes életnagyságú portré függött, rajta szőke hajú és elegáns öltönyt viselő, középkorú férfival, aki karba tett kézzel támaszkodott egy olyan íróasztalnak, amilyen az irodájában is állt. A biztonság kedvéért vetett egy pillantást a kis gravírozott réztáblára:

valóban Charles Kelley-t látta maga előtt. Noha szimbolikus elemeiben kevésbé tűnt elrugaszkodottnak, mint Heather arcmása, ez a festmény is azt sugallta, hogy modellje kivételes és kiváltságos emberként messze a földi halandók felett áll.

– Egy brancs az összes – jegyezte meg hangosan, miközben utálkozva ingatta a fejét.

– Már elnézést! – harsant egy hang. – Mit keres itt? Nem szabadna itt lennie!

A titkárnő felé fordult, aki láthatóan személyes sértésként élte meg, hogy feldúlta Charles Kelley szentélyének nyugalmát.

– Csak megcsodálom ezt a műremeket – felelte ártatlan mosollyal.

Néhány perccel később, amikor kilépett a főbejárat forgóajtaján, és dühe a forrpontig hevük, újra a két vállalatvezetőre gondolt, akik mindennél hatásosabban jelképezték, mi a baj az amerikai egészségüggyel és a nyakló nélküli profithajhászással. Született problémamegoldóként nem nézhette el, ahogy a kapzsiságuk felülírt minden emberi törvényt, és megfosztotta őt az egész életétől. Tennie kellett valamit. Épp csak azt nem tudta, mit.

12. FEJEZET

Augusztus 31.

Mire a Park Terrace Eastről ráfordult a Nyugati 217-re, és sétatempóra lassított felásott utcájában, mindinkább úgy látta, hogy a pluszköltség ellenére ügyvédre van szüksége. Épp csak azt nem tudta, kihez forduljon: Grady emberéhez, aki már szerzett némi tapasztalatot az MMK Inwooddal, vagy a céghez, amelyik a Személyvédelmi Ügynökség elindításában segédkezett neki és Emmának. Ahogy felhágott a lépcsőn, ahol aznap reggel Grady ücsörgött, Patrick McCarthy mellett döntött, aki talán sokkal kevesebb pénzért is vállalta az ügyét. Persze, nem csupán az anyagiak motiválták – az MMK-val szerzett tapasztalat éppúgy Patrick mellett szólt, mint a tény, hogy helybéli fickó. Az Inwoodhoz hasonló környékeken ez még mindig számított.

Ahogy elérte a lépcső tetejét, minden szorongása ellenére megtorpant, és nem tudta megállni, hogy ne csodálja meg környezetét. A kis járdát harsány narancsvörösben pompázó tigrisliliomok foglalták keretbe, melyeket még az előző tulajdonos ültetett a falatnyi előkertben. Tekintete ezekről siklott fel otthona Tudor-stílust idéző vörös tégla és faragott kő homlokzatára, melynek Emmával gyerekkoruktól a csodájára jártak. Büszkén vették birtokba ezt a helyet, de most, hogy az MMK Inwood adósságkezelője jogi mederbe terelte a kérdést, még kivételes otthonuk is veszélybe került. A tudat visszarángatta a valóság talajára, és újra felszította benne a Roger Dalion irodájában érzett indulatot, amíg már úgy érezte: muszáj találnia valamit, ami eltereli a gondolatait.

Vágya teljesült is, amint belépett az ajtón. Egyetlen pozitívumot látott csak abban, hogy Emmát két kórházból is kirúgták: otthoni jelenléte remélhetőleg gyökeresen megváltoztatta Juliette hozzáállását és viselkedését, ám ezen a téren is csalódnia kellett. Ha lehet, Juliette szorongása csak tovább mélyült attól, hogy betegsége miatt Emma a legelemibb szükségleteit sem tudta ellátni. Kislánya emiatt lassan teljesen felhagyott az evéssel, mindent csak fitymált, és egyre gyakrabban kapott hisztirohamot.

Amikor belépett az ajtón, a legszörnyűbb félelme vált valóra. Ahogy megállt az előtérben, és levette a cipőjét, egyszerre hallotta meg felesége és leánya fojtott sírását: egyiket a konyhából, másikat az emeleti vendégszobából. Előbb feldobott magában egy virtuális érmét, aztán a

konyhába lépett először. Juliette a reggelizősarokban gubbasztott, míg Camila épp elmosott egy serpenyőt. A tekintetük épp csak egy pillanatra találkozott, mielőtt Camila elgyötörten forgatni kezdte a szemét.

Brian becsusszant a padra Juliette mellé. Kislánya előtt frissen grillezett sajtos szendvics illatozott.

– Mi a baj, kicsikém? – tudakolta tőle. Juliette csak még keservesebben sírt.

– Azt mondta, grillezett sajtot enne – felelt helyette Camila, aki láthatóan a türelme legvégén járt. – Most meg nem akarja megenni. – Végzett a mosogatással, és a konyha felé fordult, hogy a pultnak támaszkodjon.

– Miért nem eszel? – faggatta Brian a kislányt. Juliette könnyektől elcsukló hangon préselte ki magából:

– Nem érzem jól magam.

– Annyira sajnálom, édesem. – Camilára sandított, aki tanácstalanul megvonta a vállát. – Mi lenne, ha egy kicsit én vigyáznék rá?

– Nagyra értékelném. – Camila rögvest sarkon fordult és távozott.

– Ha nem akarsz enni, akkor mit szeretnél csinálni?

– Rajzfilmet nézni Nyúl úrfival. – A plüssállat szokás szerint ott feküdt a karján.

– Persze, nézz csak. – Juliette felé tolta a távirányítót.

– Camila azt mondta, hogy nem szabad, amíg meg nem eszein a reggelit.

Brian gyanította, hogy lezajlott köztük egy kisebb csörte, ami két ilyen erős egyéniségnél nem számított szokatlannak. Kézbe vette a távirányítót, és bekapcsolta a tévét.

– Hogy érted azt, hogy nem vagy jól? – Tényleg érdekelte, mi váltja ki leánya szüntelen nyafogását, ami Emma rohama és kórházba kerülése után kezdődött, a hazatérése óta pedig csak súlyosbodott.

Juliette megdörgölte a pocakját, ahogy korábban is, ha a részleteket firtatta.

– A fejem is fáj.

– Sajnálom, hogy nem érzed jól magad. Nyúl úrfinak is ugyanilyen tünetei vannak?

Juliette bólintott.

– Minél tovább nézem ezt a szendvicset, annál ínycsiklandóbbnak tűnik – jegyezte meg Brian.

– Nem baj, ha eszem egy falatkát?

Juliette odatolta elé a tányért. Brian beleharapott a szendvicsbe, és elgondolkodva megrágta a falatot.

– Nem is rossz! Esküszöm, egész tűrhető! Talán még Nyúl úrfinak is ízlene.

Amikor odakínálta a szendvicset Nyúl úrfinak, maga Juliette is beleharapott. Szántszándékkal nem szólt; beérte azzal, hogy kislánya mellett ücsörögött, és elnézte a *Bajkeverő majom* egyik epizódját. Juliette addig eljátszadozott az étellel anélkül, hogy egyetlen falatot is evett volna, amíg végül Camila visszatért.

– Sajnálom – szabadkozott. – Nem tudom, mi ütött belém.

– Ne csináld ezt – legyintett Brian. – Nem történt semmi. Mind nagy nyomás alatt vagyunk.

– Szerintem jobban tennéd, ha megnéznéd, mit segíthetsz Aimée-nek és Hannah-nak. Nem nagyon boldogulnak Emmával.

– Oké. – Brian feltornászta magát a reggelizősarokból. Mindvégig, míg a konyhában tartózkodott, elértek hozzá a távoli zokogás és kiáltozás hangjai, így nem minden rossz érzés nélkül mászta meg a lépcsőt. Ha Aimée és Hannah is küszködött, milyen reménye lehetett őneki?

A kórházi ágy a szoba közepén állt, a két ablak között, melyek a felhajtóra és a szomszédos épületre tekintettek A vendégszoba ágya, melyen Hannah töltötte az éjszakát, a folyosó felőli falhoz préselődött. Aimée a betegágy egyik oldalán ült, Hannah a másikon, míg Emma közöttük feküdt, felsőtestével egy törölközőn, könnyektől maszatos arccal. A Hannah felőli oldalon egy szappanos vízzel teli mosdótál állt. Amikor Brian belépett és az ágy felé indult, Hannah betakarta Emmát egy száraz törölközővel.

– Nem engedi, hogy megfürdessük – dohogott bosszúsan.

Brian számára egyértelműnek tűnt, hogy a szobában mindenki a teljes kiborulás határán áll. A kérdés csak az: mit tehet ellene?

– Zuhanyozni akarok – panaszkodott Emma elcsukló hangon. – Zuhanyozni akarok, és nem engedik!

– Túl veszélyes – rázta a fejét Hannah. – Nem tudsz rendesen járni, még elesel nekem. Akkor aztán még rosszabb állapotba kerülsz.

– Igaza van – szúrta közbe Aimée.

– Hát a fürdő a mi hálónkban? – Brian számára nyilvánvaló lett, hogy a tárgyalások megfeneklettek, és nem is mozdulnak ki a holtpontról, mivel a vendégszoba fürdőjében csak zuhanyozni lehetett.

– Az működhet, de csak ha engedi, hogy odavigyük, azután visszahozzuk az ágyába. – Hannah olyan kioktató hangon beszélt, mintha Emma még most is kisgyerek lenne.

– Mi lenne, ha tartanátok egy kis szünetet? – próbálta Briana lehető legdiplomatikusabb módon leszerelni Aimée-t és Hannah-t. Rászorult a segítségükre, ezért semmiképp sem akarta megbántani őket. – Nem bánnám, ha néhány percet kettesben tölthetnék a feleségemmel.

Aimée és Hannah kérdő pillantást váltottak, mielőtt kelletlenül bólintottak és egyetlen szó nélkül távoztak. Hannah csendben betette maga mögött az ajtót.

– Nem akarok itt lenni! – lepte meg Emma. Az elmúlt napokban különféle orientációs zavaroktól szenvedett, most azonban nem csupán kitisztult az elméje, de mintha újra a régi önmaga lett volna. – Úgy érzem, mintha nem jobban, hanem egyre rosszabbul lennék. Vigyél vissza a kórházba, ahol addig kezelnek, amíg újra normális nem leszek.

Bólogatott, és nem tudta, mit mondjon. Mivel olvasott arról, hogy az enkefalitisz túlélőinek elsöprő többsége valamilyen idegrendszeri rendellenességtől szenved, vonakodott felhozni, mit is jelent valójában a normalitáshoz való visszatérés. Arra sem állt készen, hogy elmagyarázza, miért nem mehet vissza az MMK Inwoodba, még ha ezt szeretné és orvosi értelemben is ez lenne az indokolt. Az egész helyzet túl komplikált és fájdalmas lett.

– Itt mindenkinek csak a terhére vagyok – tette hozzá Emma, akinek a szemébe máris újabb könnyek szöktek.

– Dehogyis vagy – próbált tiltakozni Brian, noha ő is tudta, hogy a jelenléte csak tovább nehezíti az egész megpróbáltatást. Magához ölelte Emmát, mielőtt megszorította a kezét. – A mamád és az én mamám is örül, hogy velünk vagy. Nem teherként tekintenek erre, hanem lehetőségre. Örömmel segítenek nekünk.

Kihasználta a világos pillanatot, és előhozakodott Juliette ügyével. Látta feleségén, ahogy elborzad, amikor tudatosult benne, hogy hazatérése óta a magatartási problémái csak súlyosbodtak.

– Nem tudom, mit mondhatnék – nyögött fel.

– Arra is alig emlékszem, mióta vagyok itt, ami rohadtul rémisztő.

– Rettenetesen hiányzol a lányodnak. Ha tippelnem kéne, azt mondanám, maradandó nyomot hagyott benne, amit a kocsiban látott. Egy görcsroham

mindenki számára ijesztő, különösen egy négyévesnek, aki ennyire közel áll az anyjához.

– Jaj, szegény! Kárpótolnom kell valamivel. Biztos borzalmasan érzi magát. Annyi mindenen ment keresztül…

– Ez semmiképp sem a te hibád, de azért segítene, ha megvigasztalnád.

Emma minden előzmény nélkül kirántotta a kezét és tenyerével a homlokára csapott, majd olyan erővel karmolászta magát, hogy összeráncolódott a bőre és elfehéredtek az ujjpercei. Ugyanekkor a másik kezével görcsösen megragadta az ágy egyik fémrúdját. Brian a hirtelen mozdulattól és zajtól ijedten lépett hátra.

– Mi az? Mi történt? Jól vagy?

Emma leeresztette a kezét, és hunyorgott egy sort, mielőtt felnézett rá.

– Hát, ez tényleg fura volt. Ja, azt hiszem, már jól vagyok, csak jött ez a hirtelen rángás, és most fáj a fejem.

– Hozzak valamit? Egy fájdalomcsillapítót?

– Nem, megvagyok. Iszonyú fura ez az egész. Már a fejfájás is kezd múlni.

Brian visszalépett az ágyhoz, és megmarkolta Emma karját.

– Egész biztos?

– Ja, azt hiszem. – Emma többször pislantott.

– Csak szeretném, ha vége lenne ennek a nevetséges hisztinek a fürdés miatt. Tényleg nem szívesen vallom be, de anyámnak igaza van, ilyen állapotban nem kéne zuhanyoznom. Nem akarom, hogy elessek, és utána úgy kelljen fürdetni, mint egy gyereket.

– Oké, megengedem a fürdővizet – bólintott Brian. – Azután szólók a satrafáknak, oké? Alig várják, hogy segíthessenek.

– Persze, menj csak. Előtte még engedd le a rácsot, hogy kiülhessek néhány percre az ágy szélére. Újra meg kell tanulnom egyenesen ülni. Te mit csinálsz, míg én fürdők?

– Ha nem bánod, töltök egy kis időt Juliette-tel.

– Remek ötlet. – Emma egészen úgy viselkedett, mint a régi önmaga. – Mondd meg neki, hogy fürdés után találkozunk.

– Biztos örülni fog. – Brian megnyugtató gesztussal megszorongatta felesége karját.

13. FEJEZET

Augusztus 51.

Miután fél órán át nézte Juliette-tel a *SpongyaBobot*, és arra is rávette, hogy megegye a grillsajtos szendvicsét, Brian nem győzött örülni, amiért minden visszatért a régi kerékvágásba. Míg a kislány és Camila nekiállt színezni, ő ránézett Emmára, mielőtt visszavonult otthoni irodájába. Ki akarta deríteni, mire futja a cég leapadt készpénzállományából, amennyiben rákényszerülnek, hogy megbízás nélkül húzzák ki az őszt – mert nagyon úgy festett, hogy így lesz. Mint kiderült, újévre akkor is reménytelen állapotba kerülnek, ha Camila nagylelkűen belement a fizetési haladékba. Fájdalmasnak találta a gondolatot, hogy ebben a kétségbeejtő helyzetben még őt is elveszíthetik.

Egészen belefeledkezett a nyomasztó gondolatokba, amikor hirtelen dobhártyaszaggatóan éles sikoly visszhangozta be a szobát. A felpezsdülő adrenalintól szó szerint kilőtt a folyosóra, kettesével szedte a lépcsőfokokat, és szemvillanás alatt a vendégszobában termett, ahol aztán szembesült Aimée-vel és Hannah-val, akik szájukra tapasztott kézzel és kikerekedett szemmel teljes mozdulatlanságba dermedtek. A kórházi ágyon fekvő Emma groteszk módon felívelő háttal és tehetetlenül verdeső tagokkal egy újabb görcsroham szorításában vonaglott, Briant mégis mindennél inkább felkavarta, ahogy a fejét újra és újra beverte az ágy fémkeretébe. Pillanatnyi habozás nélkül az ágyhoz sietett, és leszorította, mielőtt még súlyos fejsérülést szenvedne. Amint megérkezett, a két idősebb nő sikoltozása is alábbhagyott.

– Hála istennek! – jajveszékelt Aimée, ahogy közelebb merészkedett az ágyhoz. Hannah tartotta a távolságot, és továbbra is szájára tapasztotta tenyerét.

– Mi történt? – Brian küszködve megtartotta és az oldalára fordította Emmát, hogy kapjon levegőt. A ruganyos és sportos test ellen latba kellett vetnie minden erejét.

– Nem tudom! Semmi különös! Megfürdettük, és sikerült visszafektetnünk az ágyba, ami eleve nem ment egyszerűen. Nem tudom, mi ütött belé! Mi rontottunk el valamit?

– Nem hinném. – Briannek sikerült megtartania Emmát stabil

oldalfekvésben. Közben feltűnt neki, hogy a légzési zavartól máris elkezdett kékülni.

– Nem kéne tenni valamit a szájába, hogy ne harapja el a nyelvét?

– Nem, nem szükséges – vágta rá Brian. – Az csak mendemonda. Elég az oldalára fektetni, hogy ne tehessen kárt magában.

– Ne hívjuk a mentőket? – vetette fel a kétségbeesett Hannah, aki kezdte visszanyerni lélekjelenlétét, bár továbbra se mozdult.

Brian nem válaszolt azonnal. Ő sem tudta, mit tegyen, és Emma lefogása felőrölte minden figyelmét. Arra számított, hogy a roham idővel magától elmúlik, ahogy a kocsiban, úton hazafelé Cape Codról, de ahogy teltek a percek, kezdett komolyan megrémülni – legfőképp attól, hogy Emma arca egyre jobban elkékült.

– Hannah! – kiáltott hátra a válla felett. – Menj és hívd a mentőket!

Hannah örült, hogy akadt valami dolga. Kapkodva előhalászta telefonját a zsebéből, hívta a 911-et, és fülére préselte a telefont.

– Mondd a diszpécsernek, hogy epilepsziás roham! Mondd, hogy SR-t küldjenek!

– Mi az az SR?

– Speciális rohamkocsi! – kiáltott vissza Brian. Mivel Emma görcsös összerándulásai tovább csörgették a fémágyat, Hannah kilépett a folyosóra. Néhány pillanattal később újra megjelent, fülén a telefonnal.

– Mióta tart a roham? – kérdezte.

– Nem tudom! Mondd, hogy öt perce!

Hannah újra távozott, de nem sokkal később visszatért Aimée mellé.

– Oké, már úton van a rohamkocsi.

Brian nem válaszolt. Egyre inkább nyugtalankodott felesége kékes bőrszíne miatt.

– Kérem, siessenek – mormolta maga elé.

– Ez trés inquiétant – hallotta Aimée-t Emma minden zajongása ellenére.

– Naná, hogy aggasztó! – csattant fel az ostoba megjegyzésen.

Hirtelen cérnavékony „Mami!” kiáltás szelte át a levegőt, mire minden tekintet az ajtó felé irányult, hogy meglássa az ellenfényben álló Juliette árnyképét.

Aimée reagált elsőként, és rontott az ajtóhoz, hogy hátrébb terelje a kislányt. Egy pillanattal később Camila jelent meg és mérte fel a helyzetet.

– Annyira sajnálom! – bukott ki belőle. – Csak egy pillanatra fordítottam

hátat, és máris kiszökött a konyhából…

Brian nem válaszolt. Ahogy teltek a percek, és Emma arcszíne még betegesebbé vált, felemésztette az aggodalom, amiért Emma mostani rohama máris kétszer hosszabb ideig tartott, mint a legutóbbi.

– Valakinek le kéne mennie, hogy eligazítsa a mentőket! – csattant fel hirtelen.

– Megyek. – Camila kapott a lehetőségen, amivel enyhíthetett bűntudatán. Eltűnt, mielőtt bárki más reagálhatott volna.

– A mentősök meg tudják fékezni a rohamot?

– kérdezte Hannah nyugtalanul. Bár még most is rettegett, összeszedte magát annyira, hogy megkerülje az ágyat, és megálljon Brian előtt.

– Honnan a francból tudjam? – ripakodott rá Brian érzéketlen módon, de lassan ő is kezdte eszét veszteni az aggodalomtól.

Óráknak tűnő idő után, ami a valóságban nem lehetett több tíz-tizenöt percnél, meghallotta az erősödő szirénázást. Rég nem örült ennyire semminek. A hangokból ítélve nem is egy mentő közeledett, amit meglepőnek talált. A szirénák zajongása nemsokára a magasba csapott, majd hirtelen elhalt, ami arra utalt, hogy a járművek megálltak odakint. Néhány perccel később négy mentős – egy nő és három férfi – rontott be a vendégszobába a legkülönfélébb eszközökkel, köztük egy lépcsőn is használható betegszállító kocsival. A járvány miatt mind a négyen egész testet befedő védőöltözetet viseltek.

A nő – láthatóan a mentőscsapat vezetője – odalépett hozzá. Emma vergődésének hangja közben tovább erősödött.

– Alice vagyok, mentőorvos, ő pedig George, a társam. – A férfira mutatott, aki az ágy szemközti oldalán állt meg, a kezében orvosi táskával. – Mióta tart a roham?

– Nem tudom biztosan – vallotta be Brian, pedig tudta, milyen fontos lenne válaszolnia a kérdésre. – Talán úgy húsz perce? – Hannah-val együtt kihátrált a folyosóra nyíló ajtón.

– Oké! – Alice George-hoz fordult. – Elő az intraosszeális fúróval.

– Mit adjunk neki? – kiáltott fel George, mialatt felpattintotta táskáját, és elővett egy közönséges fúrógépnek tűnő eszközt.

– Öt milligramm midazoiámot! – Alice a két másik mentőshöz fordult. – Tóm, tudnom kell a glükózszintet. Bili, tedd fel a pulzoximétert! Túlságosan cianotikusnak tűnik. Adjunk neki oxigént orrkanülön át.

– Én ezt nem bírom nézni! – Hannah elmenekült, hogy megkeresse Aimée-t, Juliette-et és Camilát.

Brian tapodtat se mozdult, s bár betegre aggódta magát Emma miatt, önkéntelenül is csodálattal adózott a mentősök határozottsága és gyorsasága előtt. Elképesztette, milyen szintet ért el a vészhelyzeti betegellátás. A régi időkben, még egy évtizede is, a mentősök nem tettek mást, csak bevitték a beteget a kórházba, ahol azután ellátták. Azóta minden megváltozott – a mentőorvosok már a helyszínen nekiláttak az életmentő kezelésnek. Remélte, hogy most is rövid úton csillapítani tudják a rohamot. Végtelen megkönnyebbülésére alig egy perccel a csontvelőbe adott injekció után Emma gyötrelmes vonaglása csillapodott, majd teljesen abbamaradt. Miközben a mentősök levették az életjeleket, rémülten látta, hogy Emma a roham elmúltával sem nyerte vissza az eszméletét.

– A pulzus normális, a vérnyomás alacsony. – Alice kihúzta füléből a sztetoszkópot. – Az oxigénszint?

– Nem túl fényes – felelte George. – Kilencven alatt, de legalább rendesen lélegzik.

– Kössük rá az EKG-ra, és ültessük a székbe – bólintott Alice. – Mozgás! Húzzunk bele! Azonnal be kell vinnünk a sürgősségire!

Tóm és Bili felkapta a széket, hogy odatolja a kórházi ágy mellé – egyszersmind érzékeltesse Briannel a mentősök belső hierarchiáját: Alice és George mentőorvosként nyilván a speciális rohamkocsin szolgált, míg Tom és Bili egyszerű mentősként egy esetkocsin. Míg Tom és Bili rögzítette a biztonsági hevedereket, addig Alice és George egy összehangolt mozdulattal leengedte a kórházi ágy rácsait. Abban a pillanatban, hogy a rudak a helyükre kattantak, Emma újabb rohamot kapott, mintha csak erre reagálna.

– Tíz milligramm midazolám! – adta ki a parancsot Alice, míg George-dzsal gondoskodott róla, hogy Emma ne essen ki az immár biztonsági rács nélküli ágyból. Néhány pillanattal később kézbe kapta a megfelelően feltöltött fecskendőt, melynek tartalmát beinjektálta a sípcsonti kanülbe. Emma összerándulásai nyomban lelassultak és véget értek. Alice elégedettnek tűnt, amíg meg nem mérte a vérnyomást – akkor kiderült, hogy a betegnek nincs se vérnyomása, se pulzusa, jóllehet a George által csatlakoztatott EKG még most is lassú, de szabályos szívverést mutatott. Emma nem is lélegzett.

– Atyaég! – kiáltott fel Alice. – PNEA! Újraélesztés!

George felpattant az ágyra, hogy mellkasi kompressziót végezzen. Alice átvette Tomtól a lélegeztetőmaszkot, csatlakoztatta rá az oxigént, és megkezdte Emma mesterséges lélegeztetését.

Briant elborzasztotta az események váratlan és tragikus fordulata. Harmincnégy éves feleségét újra kellett éleszteni, ami azt jelentette, hogy a halál mezsgyéjén járt. Mintha egy rémálomban lett volna, amiből hiába próbált felébredni. Moccanni se tudott.

– Hogy lehet PNEA? – akarta tudni George két mellkasi nyomás között.

– Nem tudom, talán a vaszkuláris rezisztencia visszaesése miatt – nyögött fel Alice. – Kérek egy milligramm epinefrint, Tom.

– Összeomlott a keringése az anoxiától? – George egy pillanatra felhagyott a kompresszióval, míg Tóm csatlakoztatta a fecskendőt a kanülhöz.

– Igen – felelte Alice. – Ez az, amikor rohadtul nagy szükség lenne valamilyen EEG-re, hogy száz százalékban biztosak lehessünk, de ez a tippem. Több is, mint tipp. Nincs más magyarázat.

Noha legszívesebben elmenekült és elbujdokolt volna, Brian továbbra se moccant. Abban a tudatban, hogy a dolgok tragikusból egyenesen katasztrofálisba fordultak, kétségbeesetten igyekezett legalább megérteni, mi zajlik előtte. Közelebb hajolt az éppen tétlen Bilihez.

– Mi az a PNEA?

Bili megadta a választ, bár láthatóan zavarónak találta az érdeklődését.

– Pulzus nélküli elektromos aktivitás – magyarázta. – A szív próbál verni, csak nem tud. Ez általában azt jelenti, hogy a vér a keringés összeomlása miatt a perifériás erekben gyűlik össze, így nem vagy csak elenyésző mennyiségben jut el a szívhez.

Mielőtt Bili tovább értelmezte volna a jelenséget, Alice ráripakodott, hogy szaladjon le és hozza a Lucas CPR-t, a mellkasi kompressziós rendszert. Ahogy Bili az ajtó felé tartott, meg kellett kerülnie Hannah-t, aki épp be akart jönni. Brian nem szívesen tette volna ki ennek a jelenetnek, ezért testével elzárta előle a rálátást.

– Mi történik? – Hannah megpróbált kikémlelni a válla felett. – Hogy van? Vége már a rohamnak?

– Most az a legfontosabb, hogy egyikünk se legyen útban – kerülte meg szántszándékkal az egyenes választ. – Hol van Aimée?

– A konyhában a többiekkel. Csak tudni akartam, hogy minden…

– Ellátják – szakította félbe Hannah-t. – Hidd el, most tényleg jobb, ha nem vagyunk láb alatt.

– Hogy nyomatéket adjon a szavainak, kiterelte anyósát a folyosóra. Abban a pillanatban Bili rohant fel a lépcsőn a kompressziós géppel, hogy elfurakodjon köztük a vendégszoba felé. – Mindjárt beviszik a kórházba – tette hozzá Brian. – Menj vissza a többiekhez. Ha lehet, én Emmával megyek, és amint tudok, telefonálok.

– Rendben – adta be a derekát Hannah. Visszahátrált néhány fokot, azután leszaladt a lépcsőn.

Amikor visszatért a vendégszobába, Brian épp hallotta Alice rendelkezését. Tómnak be kellett adnia még egy adag epinefrint – erős kardiovaszkuláris stimulánst –, ami azt jelezte, hogy az első dózis nem használt. Az ágyhoz lépett és megszólította Alice-t, aki George-dzsal épp üzembe helyezte a CPR-t.

– Van sürgősségi technikusi végzettségem – jelezte. – Elmondaná, mi folyik itt?

– Bocs, de első a páciens. Most nincs időm magyarázkodni.

Aminta Lucas C PR végezte a mellkasi nyomásokat, áthelyezték Emmát az ágyról a tolószékbe. Brian számára egyértelmű lett, hogy összeszokott csapatot lát: egyetlen utasítás vagy akár szó nélkül mindenki tudta a dolgát. Miközben Alice a szék mellett haladt és tovább végezte a lélegeztetést. Tóm és Bili kimanőverezett a vendégszobából, leereszkedett a lépcsőn és kilépett az ajtón. George zárta a sort a felszerelés maradék részével. Brian követte, épp csak annyi időre torpant meg, míg az előtérben felkapott és felvett egy maszkot. Odakint a szirénazajra érkező szomszédok néma döbbenettel figyelték, ahogy Emmát sietve betolták a rohamkocsiba. Brian számára az egész jelenet valószerűtlennek tűnt, különösen így, hogy mindenki maszkot viselt – mint valami sötét disztópiában vagy horrorban. Alice bepattant hátra Emma mellé. George már a vezetőfülke felé indult, amikor Brian elkapta a karját.

– Ő a feleségem – zihálta. – Elvisznek magukkal?

– Hogyne – bólintott George. – Pattanjon be mellém.

Amikor beült a mentőautó vezetőfülkéjébe, még inkább úgy érezte magát, mintha csapdába esett volna egy végtelenített rémálomban. Egyszerűen nem tudta felfogni, annyira elrugaszkodott gondolatnak tűnt, hogy a mentő hátuljában az ő felesége küzd az életéért.

14. FEJEZET

Augusztus 31.

Hamisítatlan déjá vu érzést tapasztalt, ahogy a szirénázó mentőben utazott. Hirtelen eszébe jutott minden útja, amelyet az ESU valamelyik száguldó járművével tett meg, hogy kezeljen egy válsághelyzetet – okozza akár magányos merénylő, akár túszejtő. A New York-i Rendőrség vészhelyzeti alakulatának tagjait rendszerint súlyos esetekhez hívják, ezért mindig fel kell készülniük a legrosszabbra. Sosem unatkoznak úgy, mint a járőrök – ez egyben a legjobb és legrosszabb a munkájukban. Ahogy a mentő az MMK Inwood felé közeledett, csak azt kívánta, bár most is egy névtelen ESU-transzportot kísérne, ne a saját felesége küzdene az életéért.

George és Alice rádión tudatta az MMK Inwood sürgősségi osztályával, mire készüljenek: súlyos, életveszélyes állapotban lévő nőbetegre, akit mesterségesen tartanak életben. Brian fokozódó rémülettel hallgatta a szóváltást. Leginkább az ejtette kétségbe, hogy Alice sürgősségi EEG-t kért neurológiai konzultációval. Tudta, hogy ez merőben szokatlan egy hagyományos értelemben vett szívmegállás és újraélesztési procedúra esetén.

A sürgősségi fogadóállomásán védőfelszerelést és arcpajzsot viselő orvosok, nővérek és ápolók várakoztak, köztük egy viharvert küllemű, ösztövér és ősz hajú férfival, a műszakvezető sürgősségi főorvos dr. Theodore Harddal. Mire Brian kipattant a mentő ajtaján, Emma már befelé tartott, miközben a Lucas CPR a mellkasát pumpálta, és Alice tovább lélegeztette a maszkon keresztül. Alig győzte utolérni őket. Tudta, hogy valószínűleg be sem tehetné ide a lábát, mégis követte a menetet. A nagy zűrzavarban senki nem is próbálta megállítani, pedig egyedül ő nem viselt védőruhát és arcpajzsot.

Az egész csoport berontott az egyik Trauma 1

– es szintű vizsgálóba, ahol Emmát áthelyezték a hordágyról a vizsgálóasztalra. Brian a háttérben maradt, míg dr. Hard utasításokat adott az EKG beüzemelésére, a pulzoximéter felhelyezésére és az intravénás kanül beültetésére, jóllehet még a tibiális kanült sem távolították el. A pulzoximéter 95 százalékos értéke arra utalt, hogy a mellkasi kompresszió hatásos. Amint megjelent az EKG jele, mindenki láthatta az elektromos aktivitást, ám azt is, hogy nyilvánvalóan nem szabályos. Megállapítást nyert az is, hogy amint a

Lucast lekapcsolják, nincs se pulzus, se vérnyomás. Haladéktalanul folytatták a manuális mellkasi kompressziót, míg Alice, aki tovább pumpálta a levegőt, röviden összegezte dr. Hardnak, mi történt a páciens otthonában és a mentőben. Felsorolta a használt gyógyszereket, megbecsülte a roham hozzávetőleges hosszát, és külön hangsúlyt fektetett a páciens cianotikus állapotára, mielőtt kitért arra, mennyire meglepte a második rohamot követő pulzus nélküli elektromos aktivitás és mindaz, ami ebből szerinte következett.

– Igaza lehet – bólogatott dr. Hard, ahogy felidézték neki a mentősök erőfeszítéseit. Miután végzett a rövid összefoglalóval, Alice kis diódalámpát vett elő a zsebéből, Emma fölé hajolt, és megvizsgálta a pupilláját.

– Ajaj! Nincs semmilyen reakció. – Kihúzta magát. – Ez nem túl szívderítő, hogy finoman fogalmazzak. Nincsenek agyi reflexek. Oké! Jöjjenek a fiúk a neurológiáról, és csinálják meg azt a vészhelyzeti EEG-t, mi addig folytatjuk a mellkasi kompressziót. A biztonság kedvéért mérjük meg az elektrolit-, glükóz- és troponinszintet. Mivel egyedül ő viselt utcai ruhát, Brian látványosan kilógott a csapatból, és minden pillanatban azt várta, mikor küldik ki. Mielőtt ez bekövetkezett volna, a kavarodást kihasználva gyorsan körülnézett a vizsgálóban, és megakadt a szeme egy hosszú fehér orvosi kabáton, amelyik az ajtó hátoldalán lógott. Anélkül, hogy magára vonta volna a figyelmet, odalépett, leemelte a fogasról, és belebújt. Meglehetősen szorította, de nem válogathatott az eszközökben. Látta a névtáblát, s bár fejjel lefelé nem tudta kibetűzni, így beöltözve már nem érezte magát reménytelenül idegennek. Csak abban reménykedett, hogy senki nem intéz hozzá olyan szakmai kérdést, amely nyomban lebuktatná.

Néhány perccel később Alice és George tájékoztatta dr. Hardot, hogy távozniuk kell, mert várja őket a következő vészhívás. Amikor összeszedték a holmijukat és elköszöntek, George ráismert Brianre, bárhogy próbálta álcázni magát.

– Várjunk csak, maga orvos? – kérdezte pillanatnyi zavarában. Közelebb hajolt, és leolvasta a névtábláját. – Dr. Janice Walton? Nem hinném. Sajnálom, de tényleg nem maradhat itt.

Brian kétségbeesetten magyarázni kezdte, miért kell feltétlenül a felesége mellett maradnia.

– Sajnálom – hajtogatta George. – Tudom, milyen rettenetes ez most magának, de akkor sem lehet itt. – Intett a sürgősségi egyik nővérének, Tamara Reyesnek, aki tüstént odalépett hozzájuk. George bemutatta Briant

mint Mr. Murphyt, a páciens férjét.

– Szentséges Isten! Végignézte ezt az egészet? – Tamara szigorú pillantást vetett rá, amint lehámozta magáról a fehér köpenyt és visszaakasztotta az ajtóra. – Szegény ember! Egyáltalán hogyan jutott be? Mindegy is. Jöjjön utánam, kikísérem a váróba. Rég alá kellett volna írni a betegfelvételi lapot.

Brian beletörődött a lebukásba, bár kissé meglepte, hogy ilyen sokáig sikerült elkerülnie, és követte Tamarát. Odakint jókora sor állt a betegfelvételen, de Tamara ügyet se vetett rá, csak odahívta az egyik ügyintézőt. O is úgy mutatta be, mint Mr. Murphyt, a CPR-es páciens férjét, majd utasította a nőt, hogy vegyen fel minden adatot.

Az elkövetkező tizenöt percben megadott mindent, beleértve Peerless-kötvénye számát is. Közben belegondolt, ezúttal hogyan bújik majd ki az egészségbiztosító a kártérítési kötelezettség alól, hiszen Emma biztosan nem a saját lábán sétált be. Felötlött benne, hogy a számítógépben talán vörösen villogó számokkal jelenik meg a kétszázezres kórházi tartozás, amint beütik a nevét, de ha így is történt, az ügyintéző nem említette. Miután aláírta a papírokat, helyet foglalhatott a váróban. Ezúttal is egy félreeső helyet választott, minél távolabb a többi embertől.

Vánszorgott az idő; a percek órákká nyúltak. Egyszer elővette a telefonját, hogy hazaszóljon, de még inkább, hogy emberi hangot halljon, hisz sokat úgyse mondhatott. Amikor füléhez emelte a telefont, feltűnt neki, mennyire reszket a keze, de bárhogy igyekezett, nem tudta leállítani. Attól lehetett, hogy testének valamennyi izomrostja pattanásig feszült – meg is gondolta magát a hívással kapcsolatban, csak ránézett az e-mailjeire, de sokat ezekből se látott. Képtelen volt összpontosítani. Igazából csak próbálta elterelni a figyelmét, hogy addig se kelljen arra gondolnia, mi folyik éppen a sürgősségi osztályon. Mindhiába – lelki szemei előtt csak az lebegett, hogy Emmát mesterségesen tartják életben. Saját technikusi képzéséből és rendőri tapasztalataiból pontosan tudta, mit jelent, ha a páciens nem reagál a külső ingerekre.

Hiábavaló erőlködésében, hogy ne gondoljon a létező legrosszabbra, hagyta elkalandozni tekintetét a sürgősségi várójában. A szokott tömeget látta. Vele ellentétben senki sem tűnt zaklatottnak, amitől csak még pocsékabbul érezte magát. Azután hirtelen meglátta dr. Hardot, amint előtűnt a sürgősségi osztály mélyéről. Megtorpant, és végighordozta tekintetét a várón, mielőtt ráakadt és egyenesen felé vette az irányt.

Abban a hitben, hogy vele akar beszélni, Brian felpattant a helyéről. Ahogy a férfi közeledett, elméje még most is kétségbeesetten próbált elvonatkoztatni a valóságtól, és arra jutott, hogy a vékony és nyurga fickó fehér orvosi köpeny nélkül inkább emlékeztetne egy régi cowboyfilm főhősére, mint egy New York-i sürgősségi osztály főorvosára. Sajnos ez a cowboy nem azért jött, hogy megmentse a napot. Minthogy most is védőmaszkot viselt, nem láthatta arckifejezését, de a járása feltétlenül arról árulkodott, hogy súlyos a helyzet. A legrosszabbtól tartott, és próbálta megacélozni magát.

Dr. Hard kétméternyire tőle megtorpant.

– Ön Brian Murphy, Emma Murphy férje? – Egész lényét körüllengte a komolyság és részvét.

– Igen – sikerült kinyögnie. Csontszáraznak érezte a torkát.

– Attól tartok, lesújtó hírt kell közölnöm önnel. Lenne szíves velem fáradni?

MÁSODIK KÖNYV

15. FEJEZET

Augusztus 51.

Hunyorogva lépett ki az MMK Inwood sürgősségi osztályáról a késő délutáni vakító napfénybe. Ahogy megtorpant a járdán, olyan kábult köd ereszkedett rá, mint még soha életében. Hát már sosem szabadul ebből a lidércnyomásból? Ha mégis ez a valóság, tomboljon, vagy inkább adja át magát a depressziónak? Még ezt sem tudta eldönteni, ahogy elméje ide-oda ingázott a két szélsőség között.

Dr. Hard nem egészen egy órája vezette be a sürgősségi osztály sötét mélyére, hogy megálljának a vizsgáló előtt, ahová a mentősök Emmát vitték. Mióta tudatta, hogy lesújtó hírt kell közölnie, egyetlen szót sem szólt. Brian enélkül is tudta, mi következik, és próbált erőt venni magán.

– Elvégeztük a vészhelyzeti EEG-t, másként elektroenkefalográfiát a feleségén, hogy rögzítsük az agyi hullámokat…

– Tudom, mi az EEG – szúrta közbe Brian bosszúsan. Még most sem állt készen arra, hogy hallja az orvos mondandóját.

– A felesége esetében az EEG görbéje teljesen lapos, beletérve az agytörzsi tevékenységet is, ami a létfenntartó funkciókért felel. Úgy véljük, a status epilepticus túlságosan hosszú ideig tartott, mely idő alatt az agy nem jutott oxigénhez.

Bármennyire gyanította, hogy ezt fogja hallani, dr. Hard szavai villámként sújtottak le és tudatosították jelentésüket: Emma meghalt. A szúnyog által terjesztett vírusos agyvelőgyulladás és az általa kiváltott görcsroham végzett vele. Mi ennek az esélye? Hogy lehet ennyire törékeny és múló egy emberi élet? A kérdések ugyanúgy ott visszhangoztak a fejében, mint Emma utolsó kívánsága, hogy vigyék vissza a kórházba, ahol felkészülten fogadhatták volna a harmadik rohamot, s talán még most is élhetne.

Megengedték neki, hogy megnézze Emma holttestét a vizsgálóban. Ahogy letekintett a holtsápadt és élettelen alakra, szájában az endotracheális tubussal, karjában az infúzióval, egy valósággá vált rémálommal szembesült. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy egy ilyen életerős ember csak úgy áldozatul essen egy rovarcsípésnek vagy egy még jelentéktelenebb vírusnak.

Miután látta Emma holttestét, tudta, hogy döntéseket kell hoznia. Egyfajta bódult transzban emlékezett vissza a ravatalozóra, ahol másfél évvel

korábban az apja temetését intézték. Egyetlen telefonhívással elintézett mindent, pedig még most sem tudta felfogni a veszteség véglegességét. Közölték vele, hogy amint a törvényszéki orvosszakértő megvizsgálja a holttestet, és kiállítja a halotti anyakönyvi kivonatot, Emmát átszállítják a Riverside ravatalozóba. Ezt követően aláírattak vele néhány iratot, majd közölték, hogy elmehet.

Szirénasikítás rángatta ki a totális kábulatból, hogy lássa, amint egy mentő élesen ráfordul a kórház behajtójára, és csikorogva fékez a sürgősségi osztály kapujánál. Felpattantak az ajtók, és kiemelték a pácienst – éppen úgy, mint néhány órával korábban Emmát. Lehetséges, hogy csak néhány órája történt?

Nagy levegőt vett, és lassan előhúzta a telefonját. Sokáig halogatta, hogy hazaszóljon, de tudta: most már meg kell tennie. Személyesen is elmondhatná, amint hazaér, mégis igazságtalannak érezte addig várni, amikor tájékoztatást ígért az otthoniaknak. Önkéntelenül is beleborzongott a tudatba, hogy azt kell mondania Juliette-nek: az édesanyja elment, és soha többé nem jön haza. Ha azt is megszenvedte, hogy Emma kórházba került, ebbe biztosan beleroppan.

Összeszedte minden bátorságát, hogy megnyissa a kapcsolatait. Már készült rábökni Aimée nevére, amikor megdermedt. Valami magára vonta a figyelmét. Jó harmincméternyire egy uniformist viselő és némiképp túlsúlyos sofőr a járdára pöckölte cigarettacsikkjét, de még inkább felkeltette érdeklődését a jármű, amelynek támaszkodott: egy csillogó fekete Maybach, közvetlenül a kórház bejárata előtt, ahol értelemszerűen tábla tiltotta a várakozást. A Maybachok és egyéb luxusautók közkeletűnek számítottak Manhattan bizonyos részein – különös tekintettel a Wall Streetre és Midtownra –, Inwoodban azonban mutatóba sem akadtak hasonlók. Zsebébe csúsztatta telefonját, és a bénító zsibbadtság dacára közelebb lépett, miközben a sofőr begyakorolt mozdulattal újabb cigarettára gyújtott, hogy az égő gyufát ugyanolyan nemtörődöm mozdulattal hajítsa félre, mint korábban a csikket. Ahogy keresztbe tett karral, pöffeszkedő és unott pózban megállt, Briannek máris viszketni kezdett a tenyere. A férfi persze a maszkját se viselte, csak az egyik fülére akasztotta.

Semmit sem forgatott a fejében, ahogy közeledett felé, a sofőr mégis olyan lekezelő érdektelenséggel nézett át rajta, mintha egy távoli, civilizálatlan kontinens lakója lenne. Egész testében megfeszült a dühtől, amit a kivitételezett és kizsákmányoló kapitalisták világa iránt érzett, mely a

Peerless egészségbiztosítót és az MMK kórházláncot is kitermelte. A feszes egyenruha dudorja elárulta neki, a sokat tapasztalt rendőrnek, hogy a férfi pisztolytáskát visel. Már ezt a tényt is személyes sértésnek vette – a fickó nyilvánvalóan szükségét érezte, hogy fegyvert viseljen, ha az inwoodi vadak közé látogat.

Már épp készült rászólni a férfira, hogy szedje össze a cigarettacsikkjét és gyufáját – amit az nyilván megtagadott volna –, amikor hirtelen felismerés villant az agyába. Addig a pillanatig eszébe se jutott az után érdeklődni, ki lehet a Maybach tulajdonosa.

– Szép kis verda – biccentett a teherkomppal felérő limuzin felé.

A sofőr nem válaszolt, csak meredt rá foncsorozott napszemüvege mögül. Sofőrkalapot viselt, ami mulatságosan állt tarra borotvált fején.

Brian kiszámítottan provokatív léptekkel, mégis aszociális védőtávolság megtartásával lépett a Maybach hátsó ablakához, ahol aztán mind a száznyolcvanhárom centijét és csaknem kilencven kilóját beleadta a határozott kopogtatásba. Ahogy várta, semmi sem hallatszott. Ez is megerősítette gyanúját, hogy a Maybach golyóálló.

Akciója készületlenül érte az önelégült sofőrt, aki kihúzta magát, elpöckölte cigarettáját, és vaskos brooklyni akcentussal ráreccsent.

– Hé, ne nyúljon az autóhoz! – Nem kérésnek szánta.

Már egész teste zongorahúrként feszült, készen állt földre vinni a fickót, de az megérezhette szándékát, mert nem kísérelte meg elrettenteni, csak annyit tett hozzá:

– Lépjen hátrébb, ha kérhetem. Némi csalódottsággal ernyedt el.

– Golyóálló Maybach! Nem sok ilyen kicsikét látni errefelé.

– Csodálom, hogy még nem találkozott vele. Heti kétszer-háromszor is megfordulok itt. – Újra nekitámaszkodott a kocsinak, és elnézett a távolba, mintha máris több időt szánt volna rá, mint amennyit érdemelt.

Előrehajolt, és megvizsgálta a hátsó abroncsot.

– Azta! Defektmentes gumi. – Hátrébb lépett, hogy vessen egy pillantást az első kerekekre is.

– Ráadásul elöl-hátul. – Immár nagyjából biztosan tudta, ki lehet a jármű gazdája, aki hetente kétszer-háromszor látogat a kórházba, és megengedhet magának egy Maybachot. Ki más, ha nem az MMK Inwood elnök-vezérigazgatója, Charles Kelley?

Elfordította figyelmét a drága autóról, elnézett a kórház főbejárata felé, és

úgy érezte, a sors ritka kegyéből alkalma nyílik levezetni dühét, amit Emma korántsem szükségszerű halála felett érez. Ha nem bocsátják el a kórházból, és állandó orvosi felügyelet alatt tartják, a felesége még most is élne. Szemernyi kétsége nem maradt afelől, hogy Charles Kelley és Heather Williams nem csupán Emma haláláért felelős, de az előtte álló csődért és az otthona elvesztéséért is – egész romba dőlt életéért.

Újult céltudattal fordult vissza a pöffeszkedő sofőrhöz.

– Áruljon el valamit. Lehetséges, hogy ez a golyóálló járgány a nagy és utánozhatatlan Charles Kelley tulajdona?

Apró, mégis észrevehető mosoly bujkált a férfi szája sarkában, ahogy felé fordította lekicsinylő pillantását.

– Kinek mi köze hozzá, hogy kit fuvarozok? Brian számára a válasz felért a beismeréssel, ami azonnali hatással járt: mint akit ágyúból lőttek ki, eliramodott a kórház bejárata felé. Ez már a sofőrt is kibillentette színlelt érdektelenségéből.

– Hé! – kiáltott fel meglepetten. – Mi a csudát csinál? Hová megy?

Nem lassított, nem válaszolt, mert már tisztán látta maga előtt a küldetését. Mivel többször járt Roger Dalton irodájában – sőt egyszer Kelley-ében is –, pontosan tudta, hová tart. A kórház a járványra való tekintettel korlátozásokat vezetett be, ennek megfelelően a forgóajtó túlsó felén szembetalálta magát egy nővel, aki azt tudakolta, miben lehet a segítségére. Csipeszes írótáblát tartott a kezében, és néhány maszkot azok számára, akik nem hoztak magukkal.

Minthogy viselt maszkot, nem lassított, csak visszaszólt a válla felett, hogy fontos találkozója van Mr. Charles Kelley-vel. A nő beérte ennyivel, csak bólintott, és várakozni kezdett a következő látogatóra.

Noha hirtelen sugallatra döntötte el, hogy odaáll Kelley elé, miután belekezdett, mindinkább eltökélte magát arra, hogy végigviszi a tervet. Tudta, hogy nemkívánatos személyként fogják kezelni, de akkor is elmondja, ami a szívét nyomja. Mihelyt berobbant az ajtón, amelyik a márvány előteret elválasztotta az adminisztrációs részlegtől, a legrövidebb úton Kelley irodája felé vette az irányt. A konferenciatermet kongóan üresen találta.

– Már elnézést! – kiáltott utána a recepciós, amint elviharzott mellette. – Mit képzel, hol van? Oda nem mehet be! – Ugyanazt a titkárnőt látta, aki a legutóbbi ötletszerű látogatásán kitessékelte Kelley irodájából. Most lázas izgalommal vette fel a kagylót és pötyögött be egy telefonszámot.

Nem bajlódott azzal, hogy bekopogtasson Kelley ajtaján, csak elfordította a gombot, és berontott az irodába. Kelley éppen öt beosztottjával, köztük Roger Daltonnal tanácskozott, akik a túlméretezett kanapén és székeken ücsörögtek. Ő maga a roppant íróasztal mögött állt, és láthatóan egy PowerPoint-prezentációba merült. A falra erősített kijelzőn a KINTLÉVŐSÉGEK HATÉKONY KEZELÉSE A COVID-19-JÁRVÁNY IDEJÉN feliratot látta.

Egy pillanatra megállt az idő, ami lehetővé tette számára, hogy megnézze magának Charles Kelley-t, és elismeréssel adózzon az ismeretlen művész előtt, aki a kandalló felett lógó portrét festette. A valódi, életnagyságú Kelley elegánsan öltözött, jóvágású férfiú volt élesen metszett arcvonásokkal és gondosan ápolt, homokszőke hajjal. A portréval ellentétben olyan napbarnítottnak tűnt, mint aki a járvánnyal dacolva most tért haza a karibi nyaralásból. Mintha egy elegáns divatmárka férfimodelljét látta volna maga előtt. Egyedül két métert karcoló magassága lepte meg.

– Ki az ördög maga? – csattant fel Kelley, amint túltette magát a váratlan belépője felett érzett döbbenetén. Lekezelő hangneme és arckifejezése egyaránt Heather Williamst juttatta az eszébe.

– Egy elégedetlen ügyfél és a közösség oszlopos tagja. – Öles léptekkel Kelley felé indult, és kinyújtott karjával egyenesen rámutatott. – Mondanom kell valamit a kórházról és azt itt folyó munkáról, maga pedig szépen végig fog hallgatni.

Roger Dalton küszködve talpra állt a süppedős kanapéról, hogy az útját állja.

– Ez itt Brian Murphy – magyarázkodott, miközben beékelte magát Brian és Charles Kelley közé. – Súlyos összeggel tartozik a kórháznak, melyet átadtunk végrehajtásra.

Briant egy pillanatra elképesztette az ösztövér Roger Dalton harciassága.

– Üljön vissza, Roger! – reccsent rá, és a kanapéra mutatott. – Önnel személy szerint nincs semmi bajom. Nem úgy, mint Mr. Kelley-vel.

– Üljön vissza, Roger – ismételte meg Charles.

– Rendben, Mr. Murphy. Mégis mi olyat tud mondani a kórházamról, amit ne tudnék százszor jobban?

– Még szép, hogy mindent tud róla! – Brian még közelebb lépett az asztalhoz, hogy mutatóujjával Charles Kelley napbarnított arca felé bökjön. – De vajon azt is tudja, mit művel a maga profitorientált vezetési stílusa az

enyémhez hasonló családokkal, miközben küszködve próbálnak felszínen maradni a járvány közepén? Az imént halt meg a feleségem, akit minden további nélkül kitettek a kórházából, csak mert nem tudtam fizetni a méregdrága szolgáltatásait.

– Sajnálattal hallom, ami a feleségével történt – bólintott kimérten Kelley, miközben szórakozott mozdulattal karba tette a kezét –, de biztosíthatom arról, hogy a kórházból történő elbocsátásának és a halálának semmi köze az ön hitelképességéhez. Az MMK-ban minden páciens ugyanolyan törődésben és a létező legmagasabb színvonalú egészségügyi ellátásban részesül.

– Baromság! – Brian fülét bántotta az üres marketing rizsa, de még inkább fájlalta, hogy Kelley mit sem tud arról, miken kellett keresztülmennie neki és Emmának. – Kíváncsi rá, mi történt? A feleségemet szigorú kórházi megfigyelés alatt kellett volna tartaniuk arra az esetre, ha újabb rohamot kapna, mégis elbocsátották, pedig egyikünk sem akarta. Ha bent tartották volna, még most is élne. Ennyire egyszerű.

Abban a pillanatban a kórház két sötét öltönyös biztonsági őre rontott be Charles Kelley irodájába. Nyilván a pánikba esett titkárnő hívta őket, ők pedig anélkül, hogy felmérték volna az erőviszonyokat, elkövették a szarvashibát, hogy egyenesen nekirontottak.

A reflexek és a begyakorolt készségek elintézték a többit: rövid úton leterítette mindkét férfit, akik leforrázottén és fejükre húzott zakójukban elterültek a szőnyegen. Mialatt szabadulni próbáltak, Kelley magatartása drámai változáson ment keresztül: ahogy felmérte a Brian által megtestesített valóságos veszélyt, lassan leeresztette karjait, és megmarkolta vezetői székét, hogy hátrébb lépjen íróasztalától. Brian a maga részéről az asztal felé lépett, és rátámaszkodott a lapjára, hogy dühtől eltorzult arccal meredjen rá.

– Kíváncsi rá, mit gondolok? – kérdezte tőle. – Amit maga csinál, az gátlástalan nyerészkedés. Összeszűri a levet a betegbiztosítókkal, hogy az egészségügyi rendszer hiányosságait kihasználva extraprofitra tegyen szert. Akár azon az áron is, hogy csődbe juttat engem és sok száz jóhiszemű embert.

Mielőtt még Kelley felelhetett volna a vádakra, a sofőrként is szolgáló személyi testőr robbant az irodába, hogy ugyanabba a hibába essen, mint az előtte járó biztonsági őrök: minden további nélkül rárontott Brianre, aki ezúttal nem csupán levitte a földre és fejébe húzta a zakóját, de le is fegyverezte.

A két biztonsági őr mostanra kiszabadította magát, sikeresen talpra állt, és valamiért azt gondolta, másodszorra nagyobb szerencséje lesz. Egyszerre léptek felé és torpantak meg, amikor rájuk szegezte a sofőrtől elorzott Glockot, azután őszinte meglepetésükre és megkönnyebbülésükre kitárazott és félrehajította a töltényeket, hogy csörömpölve csapódjanak a falhoz.

– Beszélni jöttem, nem harcolni. – Brian belenézett mindkét biztonsági ember szemébe, hogy biztosan átmenjen az üzenet. – Csak el akarom mondani, mit tesz ez a kórház a közösséggel. – Behajította a fegyvert az íróasztal mellett álló szemetesbe, hogy az éles hangra mindenki riadtan rezzenjen össze.

Mindkét biztonsági őr elengedte szavait a füle mellett, és mindenáron próbát akart tenni vele, de mielőtt egy lépést tehetett volna, Kelley feltartotta kezét. Gyanította, hogy a betolakodó nagyobb kárt is képes tenni bennük.

– Elég! – rendelkezett. – Hadd mondja el, amit akar.

– Köszönöm – mosolyodott el gúnyosan Brian. Erezte, hogy Kelley csak a kibúvót keresi. – Egészen a közelmúltig jó egészségbiztosításom volt, ezért sosem izgattak a kórházi számlák, még akkor sem, amikor a lányom koraszülöttként jött a világra. Mit mondjak, óriási hiba volt! Én magam is bűnös vagyok abban, hogy szabad kezet adtam a magafajta gazembereknek, akiknek a mohósága és gátlástalansága nem ismer határokat. Maguk az új kor igazi kalózai.

Már kezdett volna belemelegedni az arcátlan és erkölcstelen pénzeszsák kioktatásába, amikor újfent félbeszakították. Ezúttal egy idősebb egyenruhás járőr érkezett, aki – ahogy évekkel korábban ő is – abból szerzett egy kis mellékest, hogy a kórház rendjére vigyázott. A legkülönfélébb rendőri eszközöket viselte derékövén, melyek csörömpölve összeverődtek, ahogy hirtelen lefékezett előtte. Ugyanabban a pillanatban ismertek rá egymásra.

– Brian Murphy? – kérdezte megütközve a rendőr, akit azért riasztottak, mert egy zavart egyén betört a kórházigazgató irodájába.

– Liam Byrne? – kérdezte Brian, aki két éve nem látta az azóta megőszült, ráadásul maszkot viselő Liamet.

Kelley nyomban felismerte, hogy a társalgás két régi ismerős között zajlik. Utálkozó arccal fordult Liam felé.

– Maga ismeri ezt a holdkórost?

– Igen. A New York-i Rendőrségnél szolgált, ahogy jómagam. Nem is volt akárki, hanem az elit vészhelyzeti egység tagja. Annak idején az apja

vezette az őrsöt, Isten nyugosztalja.

– Micsoda meglepetés – horkant fel Charles a hitetlenkedés és megvetés keverékével. – Egy rendőr! Első ránézésre nehéz elhinni. Több esze is lehetne. Tűnjön innen a pokolba, ember, mielőtt lefogatom birtokháborításért és megfélemlítési kísérletért.

– Megyünk, uram. – Liam közelebb lépett Brianhez, és lehalkította a hangját. – Jobb lesz, ha szó nélkül eltűnünk innét.

Brian elbizonytalanodott tekintete ide-oda járt Charles Kelley és Liam Byrne között. Még sok mindent el akart mondani, de egykori társa – ráadásul az apja régi ismerőre – visszarángatta a realitás talajára. Bármennyire felzaklatta Emma halála, nem szabadott volna berontani Charles Kelley irodájába és ilyen fenyegetően fellépnie. Elborzadva gondolt bele, mi történik, ha a sofőr pisztolyt ránt a belépője előtt, vagy akár az egyik biztonsági őrnek van fegyvere. Bárki meghalhatott volna – legnagyobb eséllyel éppen ő.

Hirtelen elszégyellte magát, és megadóan bólintott Liam felé.

– Igazad van. Menjünk.

Liam megmarkolta a karját, ahogy kisétáltak. A titkárnő nem szólt, amikor elhaladtak előtte, de lesírt róla, mennyire büszke, amiért gyors reakciójával megmentette a főnökét. Mielőtt nekiindultak a folyosónak, maguk mögött még hallhatták, amint Kelley a beosztottjain vezette le feszültségét, amiért egy ilyen vadbarom csak úgy beszambázhatott az irodájába.

Brian és Liam nem szólt egymáshoz, csak a kórház előterében, ahol nem kellett attól tartaniuk, hogy bárki kihallgatja őket.

– Mi a frász ütött beléd, hogy így beolvastál a kórház dirijének? – kérdezte Liam suttogva, mégis őszinte aggodalommal. – Nem az a fickó, akivel érdemes cseszekedni.

– Egy órája sincs, hogy Emma meghalt. – Elgyötörten kifújta a levegőt. – Nem gondolkodtam.

– Jézus Krisztus a kereszten, rettenetesen sajnálom! Mi történt, baleset? Vagy ez a rohadt Covid?

– Egyik sem. – Megküzdött a könnyeivel, és nagy levegőt kellett vennie, hogy kordában tartsa őket. Minden igyekezete ellenére elhomályosult a tekintete, és néhány könnycsepp végigpergett az arcán, mielőtt a kézfejével kapkodva letörölte. – Vírusfertőzésben halt meg, amit keleti lóenkefalitisznek neveznek – tette hozzá, amint meg tudott szólalni.

– Életemben nem hallottam róla. – Liam együttérzőn a vállára fektette kezét.

– Azelőtt én sem. – Brian zajosan kifújta a levegőt. – Úgy tűnik, még sokat hallunk róla, ahogy minket is elér a klímaváltozás. A trópusokon élő szúnyogok terjesztik, és ahogy nálunk is melegszik az idő, feljönnek egészen Maine-ig.

– Azt mondod, már nem elég a koronavírus miatt aggódni?

– Attól tartok – sóhajtott fel.

– Tényleg a klímaváltozás miatt olvastál be Charles Kelley-nek? – hitetlenkedett Liam. Minden gyötrelme ellenére Brian ugatva felnevetett, és megrázta a fejét.

– A nyavalyát! Csak tudatni akartam vele, hogy a feleségem azért halt meg, mert betegen kirakták a kórházból, mivel nem tudtam kifizetni azt a kétszázezer dollárt, amit az ellátásáért kiszámláztak. Tartok tőle, hogy pontosan ez történt. A saját káromon kellett megtanulnom, hogy a kórházak és a betegbiztosítók szövetkeztek egymással a mi kárunkra. Úgy szivattyúzzák ki a pénzt az egészségügyi rendszerből, mintha nem lenne holnap.

– Nem úgy van, hogy rendőrként szuper egészségbiztosítást kapunk? – ráncolta a homlokát Liam. – Hogyan szedtél össze ekkora tartozást? Bármennyire belefáradt már abba, hogy elmagyarázza, Brian újra elmondta, hogyan szereltek le Emmával és kezdtek önálló vállalkozásba, amíg végül kikötöttek a legnagyobb csalónál: a Peerless egészségbiztosítónál.

– Az ilyen átmeneti biztosítások csak arra jók, hogy elszedjék a pénzed, azután szinte minden esetben megtagadják a kifizetést. Persze nem olvastam végig a szerződést. De most komolyan, ki olvas el egy egészségbiztosítási szerződést?

– Én tuti nem – biztosította Liam.

– A kórház máris perre ment – folytatta Brian.

– Amennyire tudom, ez az egész agresszív üzletpolitika Charles Kelley műve. A kórháza még egy saját adósságbehajtó céget is alapított.

– Hallottam, hogy rohadt nagy gazember – erősítette meg Liam. – Emlékszel Grady Quillenre?

– Fura, hogy említed. Éppen tőle kaptam az idézést.

– Épp ezért mondom. Hallottam, hogy a nyugdíjazása óta egy itteni adósságkezelőnek dolgozik. Gondoltam, vele érdemes lenne beszélned.

– Megadta egy ügyvéd nevét – vonta meg Brian a vállát. – Azt is mondta, hogy rengeteg melója van. Az MMK Inwood egy rakat ügyfelet beperel, nemcsak engem.

– Ezt megerősíthetem. Az egyik szomszédom is kapott ilyen végzést.

– Ő is mesélt az egyik szomszédjáról. Az MMK Inwood még annál is nagyobb gazemberség, mint hittem. Mostanáig azt gondoltam, a közösség hasznos tagja. Hát már nem gondolom.

– Hogy jöttél ide?

– Mentővel – felelte Brian.

– Beszólhatok az őrsre, hogy küldjenek egy járőrkocsit, és vigyenek haza – ajánlkozott Liam.

– Kösz, nem kell, gyalog sincs messze. Azért rendes tőled.

Brian elköszönt, miután megbeszélték, hogy az őrsön mennyire hiányolja mindenki Conor Murphy nagyfőnököt. Sokkal tartozott Liamnek, amiért a segítségére sietett Charles Kelley irodájában, ahol annyira elveszítette a fonalat, hogy bármi megtörténhetett volna.

Kilépett a napsütésbe, és egy pillanatra megtorpant, amint újra meglátta a csillogó fekete Maybachot. Legjobb esetben is igazságtalannak érezte, hogy valaki, aki elvben a közegészségügyet szolgálja, ilyen luxusautóval járjon.

16. FEJEZET

Augusztus 31.

Olyan kábulatban indult hazafelé, hogy semmit sem érzékelt a környezetéből. Az ösztönös dühkitörés nagyon nem vallott előrelátó és célorientált énjére. Jól tudta, hogy ezzel a viselkedéssel aligha javít a helyzetén. Azzal, hogy modern kori kalóznak nevezte, nem csupán Charles Kelley monumentális egoját sértette meg, de szerzett egy befolyásos ellenséget is.

Ahogy ráfordult a Park Terrace Eastre, és nekiindult a dombnak, lassított a tempón, amíg meg nem torpant. Most döbbent csak rá, igazából mi vitte Kelley irodájába: így akarta elkerülni, hogy szembe kelljen néznie Juliette-tel, Aimée-vel és Hannah-val, vagy akár csak gondolnia kelljen arra, hogyan ossza meg velük a rettenetes hírt. Tudat alatt még most is tagadta Emma halálát. Ha bárkivel megosztotta, cáfolhatatlan ténnyé kövült.

– Talán már telefonáltak a kórházba – tűnődött, bármennyire tudta, hogy ez nem több vágyálomnál. Az igazság terhe mázsás súlyként nehezedett a vállára. Leginkább attól rettegett, hogyan mondja el Juliette-nek. Abba bele se mert gondolni, mi lesz a reakciója.

Vett egy nagy levegőt, mielőtt továbbindult. Tudta, mennyire idegenül mozog a pszichológia terén – szemben a kézzelfogható tettekkel –, ezért lehetőség szerint próbálta kiüríteni az elméjét.

Amint belépett a házba, meggyőződhetett arról, hogy a hír nem előzte meg. A konyhából a *Pinkalicious & Peterrific* rajzfilm zenéje szűrődött ki, míg Aimée és Hannah csendben beszélgetett a nappaliban. Mindketten felbukkantak az előtérben, mielőtt levethette volna a maszkját és a cipőjét.

– Jobban van? – kérdezte bátortalanul Aimée. Hannah aggodalomtól eltorzult arccal állt mellette.

Ugyanúgy elszorult a torka, mint Liam Byrne társaságában. Ezúttal egy teljes perc kellett, mire összeszedte magát. Addigra már mindketten tudták, mi következik.

– Emma nincs többé – sikerült kinyögnie. Hannah torkából metszőén éles, de szerencsére gyorsan elhaló sikoly tört fel. Aimée kitárta a karjait, és szorosan magához ölelte Briant.

– Milyen borzalmas lehet ez most neked. Annyira sajnálom, mon fils.

– Köszönöm. – Mialatt Aimée a karjában tartotta, Brian akadozó hangon beszámolt a délelőtt eseményeiről. Bármilyen nehezére esett, ez volt a legkevesebb, amit tehetett.

Aimée végül kibontakozott az ölelésből, és gyors pillantást váltott a mostanra elcsendesedett Hannah-val.

– El kell mondanunk Juliette-nek.

Hannah bizonytalanul bólintott, miközben a könnyeket törölgette az arcáról.

– Igen, ennek meg kell lennie, és nem kérdés, hogy Briantől kell hallania.

– Bien sûr – tette hozzá Aimée. – Egyetértek.

– Azután pedig meg kell szervezni a virrasztást, és ki kell küldeni az értesítéseket – folytatta Hannah. – Rengeteg a tennivaló.

– Nem akarok virrasztást – bukott ki Brianből. Megdöbbent Hannah reakcióján, pedig tudta, hogy nincs mit csodálkozni rajta. Hannah minden válsághelyzetből a lázas tervezésbe és cselekvésbe menekült; Emma nemegyszer rámutatott erre a tényre.

– Virrasztásnak muszáj lennie! – tiltakozott most olyan erélyesen, mint aki nem tűr ellentmondást. – Elvárják az emberek! – Úgy tűnt, Brian döntése, ami élesen ellentmondott minden ír hagyománynak, legalább annyira megdöbbentette, mint maguk a történtek.

– De nem itt – rázta meg a fejét Brian. – Nem Juliette előtt. Amúgy is végig kell gondolnom, meddig nyújtózkodhatunk. Különben is járványhelyzet van. – A tiltakozás közepette rádöbbent, hogy azt sem tudja, mit szeretett volna Emma. Bármilyen veszélyeknek tették ki magukat a rendőrség vészhelyzeti osztagánál, sosem beszéltek arról, mi lenne, ha bármelyikük meghalna.

– Márpedig virrasztásnak és misének akkor is lennie kell, ha a járvány korlátozza a lehetőségeket. Ha a pénz a gond, természetesen besegítünk.

– Márpedig itt nem lesz virrasztás – ismételte meg Brian, még ha az elutasítás mérhetetlen önzésnek tűnt is Hannah és a családja szemében. Ő és Emma, noha hagyományos ír katolikus neveltetésben részesült, már főiskolás korában eltávolodott a hittől – ha nem is lett istentagadó, túlságosan dogmatikusnak és idejétmúltnak érezte a vallásgyakorlást, ezért nem tett eleget az olyan elvárásoknak, mint az áldozás, a gyónás vagy a részvétel a szentmisén.

– Hát jó – törődött bele Hannah. Becsületére legyen mondva, gyorsan

túllépett a dolgon. – Nálunk is lehet a virrasztás. Intézkedem róla, hogy a Jó Pásztorban mondjanak halotti misét. Addig ti ketten törődjetek Juliette-tel. Megvan már a ravatalozó?

– A Riverside-ot hívtam a Broadway-en – felelte Brian.

– Az jó lesz – bólintott Hannah. – Volt már dolgom velük. Nagyon profin intézik.

– Én is ezt tapasztaltam – erősítette meg Aimée. – Sokat segítettek Conor temetésénél.

– Emlékszem – idézte fel Hannah. – Rendben, akkor én megyek is. Sok szerencsét Juliette-tel. – Anélkül, hogy kivárta volna a válaszukat, lehajolt és belebújt a cipőjébe. Feltette a maszkját is. – Maradjunk kapcsolatban – szólt vissza a válla felett, mielőtt távozott.

– Tényleg motivált – jegyezte meg Brian, amint becsukódott mögötte az ajtó.

– Mindig ilyen volt, amióta csak ismerem – sóhajtott fel Aimée. – Egyfajta védekezési mechanizmus. Nem lep meg, elvégre régi ír hagyomány, hogy a halál nem csupán gyászos, de ünnepi alkalom is. Apád halála után én is megtanultam értékelni ezt a tradíciót.

– Igen, emlékszem, hogy már beszéltünk erről.

– Oké, akkor most térjünk rá a nehezére. Készen állsz rá, hogy elmondd a lányodnak?

– Nemigen. – Briannek a gondolattól is összeszorult a torka. – Szerinted képes leszek rá?

– Hát persze – nyugtatta meg Aimée. – Muszáj lesz. Akarod tudni, mit gondolok? Igazán nem akarok beleavatkozni, de az édesanyádként lenne pár javaslatom.

– Ki vele. – Brian ezúttal nem bánta, ha valaki utat mutatott neki.

– Az alkalom épp megfelelő arra, hogy Juliette megtapasztalja a hit gyógyító erejét – tanácsolta Aimée. – Az elmúlt évben rendszeresen magammal vihettem őt a szentmisékre, amiért hálás is vagyok neked és Emmának. Nagyon fogékony kislány, sok mindent magába szívott. Persze még azt szereti a legjobban, hogy ilyenkor kicsípheti magát, de már határozott véleménye van a hit dolgairól, különösen, ha a menny és Conor nagypapi kerül szóba. Szerintem a maga gyermeki módján kész elfogadni, hogy a halál nem feltétlenül az út vége.

– Oké, próbálom észben tartani. – Brian valóban örült a javaslatnak.

– Tudom, hogy megbirkózol ezzel. – Aimée biztatóan megszorongatta fia vállát.

Amikor beléptek a konyhába, Juliette csak egyetlen pillanatra kapta fel a tekintetét, azután tovább nézte a rajzfilmjét. Brian jelzett Camilának, hogy jöjjön ki a folyosóra, míg Aimée leült Juliette mellé, és vele együtt nézte a tévét. A hallótávolságon kívül került Camila megtudta, mi történt Emmával.

– Ne! – Elhalt a hangja, ahogy sápadtan és kapkodva keresztet vetett. – Annyira sajnálom, Brian.

– Ez van, nincs mit tenni. Azt hiszem, még most is tagadásban vagyok, de valahogy akkor is el kell mondanom Juliette-nek, bármennyire nem lesz könnyű. Hogyan viselte, amikor látta a rohamot?

– Nem valami jól – ismert el Camila. – Eleinte egy szót se tudtam kihúzni belőle. Amikor végül megszólalt, abban se volt köszönet. Csak nyafogni kezdett, mennyire nem érzi jól magát.

– Mit mondott?

– Először azt, hogy nem éhes és fáj a pocija – sorolta Camila. – Azóta se hajlandó enni, bármit kínálok neki. Azután fejfájásra panaszkodott. Mit mondjak, annyira nem fájhat a feje, ha folyton a tévét nézi, szóval sejtelmem sincs, mi ez. Mindent egybevetve nagyon hisztis, de ezen nincs mit csodálkozni.

– Említette, amit látott?

– Egy szóval sem – csóválta a fejét Camila. – Én se mertem felhozni előtte, hiszen még engem is megrázott. Rettenetes volt így látni.

– Rettenetes – értett egyet Brian. – Különösen másodszorra. Hát, koszi. Most már nincs más hátra, mint elmondani neki, hogy az anyja nincs többé, és remélni, hogy tudjuk kezelni a reakcióját.

Az ESU-kiképzés keretében a túszejtőkkel való tárgyalás protokollját is elsajátította, mégis teljesen alkalmatlannak érezte magát arra, hogy beszéljen a négyéves lányával, amikor belépett a konyhába és leült a reggelizősarokba, szemben az anyjával és Juliette-tel. Azt sem tudta, hogyan vágjon bele, ezért első lépésként kézbe vette a távirányítót, és lekapcsolta a tévét.

Juliette tüstént reagált, és a távirányító után kapott, de Brian olyan magasra emelte, hogy nem érhette el.

– Beszélnem kell veled, kislányom – kezdte. – Utána majd visszakapcsolhatjuk a tévét. Juliette olyan haragos pillantást vetett rá, mint aki már tudja, mi következik. Mégsem hagyta magát eltántorítani, s közben

követni próbálta az anyja ajánlását is.

– Tudod, a mami nagyon beteg volt, és nem is lett jobban, de most már a mennyben van, ahol nem érez több fájdalmat. Conor nagypapival van, és boldogan élnek együtt.

Egy pillanatra behunyta a szemét. Teljességgel alkalmatlannak érezte magát erre – olyasmivel hitegetni a kislányát, amiben ő maga sem hisz. Egy pillanatra felötlött benne: vajon Heather Williams és Charles Kelley gondolt valaha is arra, hogy a viselkedése ilyen rettenetes – és nem szükségszerű – pillanatokhoz vezethet? Amikor felnyitotta a szemét, Juliette még mindig úgy meredt rá, mint aki próbálja megemészteni a hallottakat. Vett egy nagy levegőt, mielőtt folytatta.

– A mami már nem fog hazajönni, de szeretném, ha tudnád, hogy én itt vagyok neked, akárcsak a nagyik és Camila. Mind itt vagyunk neked.

Juliette torkából ugyanolyan elkínzott sikoly tört fel, mint nemrég Hannah-ából, ahogy felpattant a helyéről, és befészkelte magát az ölébe. Karjával átfonta *a* nyakát, lábával a derekát, úgy ölelte magához és temette arcát az ingébe. Érezte görcsös rázkódását, ahogy zokogott. Mialatt viszonozta ölelését, tehetetlen pillantást vetett Aimée-re. Nem tudta, mi mást mondhatna vagy tehetne. Egy dolgot tudott csak teljes bizonyossággal: mostantól Juliette a legfőbb gondja és az életcélja.

Amilyen hirtelen sírva fakadt, Juliette ugyanúgy le is nyugodott, hogy kibontakozzon apja öleléséből. Visszaült a helyére, és most először megszólalt.

– A mami mikor jön haza a kórházból?

– Épp azt mondom, kicsim, hogy nem fog hazajönni – felelte neki. – Már a mennyben van Jézussal és a nagypapival.

Ahelyett, hogy további kérdéseket tett volna fel, Juliette a távirányító után kapott, ő pedig ezúttal engedett neki. A következő pillanatban a *Pinkalicious & Peterrific* dallamos muzsikája betöltötte a konyhát, főként azután, hogy Juliette feljebb vette a hangerőt. Aimée felállt, és magához ölelte unokáját, de Juliette lerázta magáról, mint aki szívesebben nézné a tévét.

– Apukád jól mondta – emelte fel a hangját Aimée, hogy hallani lehessen a tévétől. – Mind itt vagyunk neked. Biztonságban vagy, még ha a mami fel is ment a mennyországba.

Camila is követte a példáját, de neki sem sikerült érzelmi reakciót kicsiholnia Juliette-ből. A három felnőtt összenézett, mielőtt egy

vállrándítással nyugtázta, hogy e pillanatban nem tehet többet. Juliette megtudta az igazat, még ha nem is állt készen arra, hogy elfogadja.

Brian percekig csak állt a mosogatónak támaszkodva, s ahogy elnézte a többieket, felváltva merengett anyósa furcsa reakcióján és az ijesztő érzéseken, melyek Heather Williams és Charles Kelley kapcsán kavarogtak benne. Neki is nehezére esett elhinnie, hogy Emma nincs többé, de még inkább felkavarta a kérdés: vajon életben lenne, ha ő nem engedi, hogy kiadják a kórházból? Lehetséges, hogy ő is éppúgy felelős, amiért engedte megtörténni ezt az egészet?

Olyan érzelmek fortyogtak benne, melyeket aligha mutathatott ki a lánya előtt, ezért abban a reményben tolta el magát a mosogatópulttól, hogy egy kicsit egyedül lehet. Kilépett a konyhából, és az otthoni iroda felé indult. Hacsak rövid időre is, de Aimée-re és Camilára bízta Juliette-et.

Ahogy helyet foglalt íróasztalánál, próbált rá se nézni Emma üres székére. Inkább felébresztette a gépet, és újra átvette a pénzügyeit, hogy hiábavaló kísérletet tegyen az érzelmei megfékezésére. Minthogy Emma elment, el kellett gondolkodnia a Személyvédelmi Ügynökség életképességén – komolyan, meddig húzná egyedül, a felesége meglátásai és támogatása nélkül? Legnagyobb meglepetésére máris azon töprengett, hogy legjobb lenne megváltoztatnia korábbi döntését, és visszatérni a rendőrség vészhelyzeti alakulatához. Jelen körülmények között külön is vonzónak találta a garantált bért, a rendes egészségbiztosítást és a nyugdíjalapot.

Miközben ezen járt az agya, csörögni kezdett a vezetékes telefon. Abban a reményben, hogy valakinek személybiztosításra van szüksége, mohón lecsapott a kagylóra, de legnagyobb utálkozására egy leendő ügyfél helyett megint az adósságkezelő jelentkezett. Az ügyintéző bántó fejhangon fenyegetőzött a legkülönfélébb szankciókkal, amennyiben nem dolgoz ki valamilyen törlesztési ütemtervet fennálló 189 375,86 dolláros tartozásának rendezésére – többek közt kilátásba helyezte, hogy a lehető legrosszabb hitelbesorolási kategóriába kerül, ami lehetetlenné teszi számára, hogy hitelkártyához, fogyasztói vagy lakáshitelhez jusson.

Érzelmileg felfokozott állapotában gondolkodás nélkül elküldte a francba, majd olyan erővel csapta le a kagylót, hogy jószerével félbetörte. Felbőszültén pásztázott tekintetével, és keresett még valamit, amit elpusztíthat, de a késztetés szerencsére gyorsan elmúlt. Azután újra megcsörrent a telefon. Ezúttal ügyet sem vetett rá. Ismerte annyira a

behajtókat, hogy tudja, egy perc békét se hagynak neki. Ez már csak így megy.

Hagyta kicsengeni a telefont, mielőtt belépett a net-bankba, és vetett egy pillantást az egyenlegére. A dolgok nem festettek túl rózsásan, kivált a közelgő temetés fényében. Nem igazán tudta, mekkora költséggel számoljon, és önző módon azon tűnődött, Hannah ajánlkozása nyomán az O'Brienek mennyit lesznek hajlandók átvállalni belőle. Sajnos túlságosan hamar választ kapott minden ezzel kapcsolatos kérdésére. A telefon végül felhagyott a csörgéssel, így a konyhából beszüremlő rajzfilmzenét leszámítva újra csend lett. Zaklatói egyvalamit azért elértek: eszébe juttatták, hogy keresetet nyújtottak be ellene, ezért tennie kell valamit, mielőtt lejár a határidő. Újra megkísértette a mindinkább ismerős félelem, hogy elveszítheti az otthonát. Számos okból nem engedhette ezt, kezdve mindjárt Juliette-tel, akiben az anyja halála máris szörnyű bizonytalanságot és bizalmatlanságot keltett. Mi történik vele, ha újabb csapásként elveszíti az otthonát és szobája ismerős közegét is?

– Oké, vágjunk bele – mondta ki hangosan. Elővette telefonját egy Google-kereséshez, és begépelte Patrick McCarthy nevét. Ide ügyvéd kellett, kerül, amibe kerül. Grady és Liam egyaránt Patricket ajánlotta, így vele nem kockáztatott sokat, ráadásul az ír közösséghez tartozott.

Meglepetésére az ügyvéd második csengetésre felvette – nem tudta eldönteni, hogy pozitív vagy negatív előjelnek tekintse-e. Nem számított többre, csak egy titkárnőre vagy esélyre, hogy üzenetet hagyjon. A lehetőség készületlenül érte, mégis gyorsan összeszedte magát, és bemutatkozott.

– Magát ismerem – hallotta Patricket. – Nem az apja vezette az őrsöt?

– De igen – erősítette meg. – A 34. körzet parancsnoka volt – A nővérével meg egy évfolyamra jártunk. Szóval, mit tehetek önért?

– Kezdjük azzal, hogy az MMK Inwood nemrég beperelt közel kétszázezer dollárra. – Briannek tetszett, hogy Patrick hangjából csak úgy sugárzott a magabiztosság.

– Ismerős sztori.

– Komolyan? – Némi meglepetéssel hallotta ezt. – Sok ilyen ügye van?

– Akad – szerénykedett Patrick. – Különösen most, járvány idején. Megkapta már a keresetet?

– Épp ma reggel. Grady Quillen kézbesítette.

– Akkor harminc napunk van válaszolni. Mikor találkozhatunk?

– Amint lehetséges. – A tettek embereként Brian csak örült, ha belevágtak. Addig se kellett Emma halálára vagy a háza elvesztésére gondolnia.

– Akár legyen holnap. Meg tudja oldani?

– Persze – vágta rá Brian. – Minél előbb, annál jobb.

– Fél nyolckor kezdek. Az túl korai lenne?

– Épp megfelelő. – Brian különben sem hitte, hogy sikerül elaludnia aznap éjjel.

– Akkor legyen így. Hozza az iratait is. Meg egy maszkot. Az irodában ragaszkodom hozzá.

– Nem gond. – Briannek még tetszett is, hogy Patrick ennyire komolyan veszi a Covid-19-előírásokat.

– A Broadway 5030 alatt van az irodám. Nincs titkárnőm, szóval amikor megjön, csak csörögjön fel, én meg lemegyek, és beengedem.

– Alig várom a találkozást – köszönt el Brian, mielőtt letette.

17. FEJEZET

Szeptember 1.

Ahogy várta, hiába is próbált elaludni aznap éjjel. Még altatóval is – ami plusz bűntudattal töltötte el, mert még Emmának váltották ki – csak bolyongott a házban, és ködösen kavarogtak a gondolatai. Számtalanszor azon kapta magát, hogy ellenőrzi Juliette-et, aki mélyen aludt, és magához ölelte Nyúl úrfit, ahogy máskor. Lenyűgözőnek találta, és kicsit meg is könnyebbült attól, hogy a gyerek messze nagyobb lelki nyugalommal dolgozta fel a hírt, mint várta. Elismeréssel adózott a nagymamák előtt, akik vele töltötték a nap hátralévő részét és az estét. Még sétálni is elvitték Juliette-et szeretett Isham Parkjába, mielőtt a Jó Pásztor templomában gyertyát gyújtottak Emma lelki üdvéért. Amikor Aimée megemlítette neki a tervet, csak a szemét forgatta, mégis úgy tűnt, hogy a vallás megnyugvással szolgál Juliette számára, ezért lassan kezdte felülvizsgálni ezzel kapcsolatos álláspontját. Mindeközben egy pillanatig se kételte, hogy jelen pillanatban közte és a teljes összeomlás között nem áll más, csak kislánya és a felelősség, hogy átsegítse az érzelmi mélyponton.

Hétkor Juliette és Camila még aludt, amikor ő már készült elhagyni a házat. Üzenetet írt Camilának és SMS-t Aimée-nek, hogy tudják, hol van, mielőtt összeszedte irodájából a Grady által kézbesített hivatalos iratokat.

Azért is szeretett a manhattani Inwoodban élni, mert minden olyan közel esett. A negyedben, melynek alig három négyzetkilométeres területét jórészt erdők és parkok tették ki, gyalogosan is eljutott bárhová, kivált a Broadway mentén sorakozó üzletekbe és irodákba. Útja levezetett a Nyugati 21 5. utca híres lépcsősorán is, melyhez kellemes gyerekkori emlékek fűzték.

Amikor elérte a keresett épületet – a néhány modern, többszintes inwoodi irodaház egyikét –, Patrick McCarthy utasításait követve becsengetett. Eltűnődött, mennyire lehet sikeres egy ügyvéd, akinek még titkárnője sincs, de elengedte a gondolatot, amint meglátta a liftből kilépő és felé induló alakot, aki messze impozánsabbnak és fiatalabbnak tűnt a vártnál. Közel olyan magasra nőtt, mint Charles Kelley.

– Üdv – nyitotta ki előtte az ajtót Patrick. így élőben még magabiztosabban csengett a hangja, mint a telefonban.

Ahogy beengedte, Brian máris érezte, hogy kezdi megkedvelni a férfit.

Sötét hajával és kék szemével még külsőre sem különbözött tőle túlságosan.

– Értékelem, hogy a járványhelyzet ellenére személyesen idefáradt – jegyezte meg Patrick, ahogy a lift felé indultak. – Szerintem is fontos szemtől szembe találkozni, ha együtt akarunk dolgozni. Meg persze az iratokra is szükség van, amiket látom, magával is hozott. – Brian átadta őket, mielőtt beléptek a fülkébe.

Míg felértek a negyedikre, Patrick átlapozta a papírokat, és Brian dióhéjban beszámolt Emma betegségéről, kórházi ápolásáról, majd egy nappal korábban bekövetkezett haláláról. A hír meglepetésként érte Patricket.

– Őszinte részvétem – bólintott mély együttérzéssel. – Nem elég, hogy több százezer dollárt követelnek magán, de a feleségét is elveszítette! Rettenetes lehet.

– A feleségem és az üzlettársam – javította ki Brian.

– Elismerésem, hogy ilyen csapás után is képes belevágni ebbe.

– Ha őszinte akarok lenni, szerintem még most is teljes tagadásban vagyok. Egyébként se szeretek ölbe tett kézzel ülni, de most egyszerűen muszáj csinálnom valamit.

A spártaian egyszerű irodában leült a két összecsukható fémszék egyikére, míg Patrick beleereszkedett a fémasztal mögött álló viharvert karosszékbe. Mindezen felül nem látott más bútort, csak egy kis könyvespolcot és iratszekrényt. A dekor sem utalt szépen jövedelmező praxisra. Egyedül az asztalon álló iMac, billentyűzet és egér árulkodott arról, hogy a huszonegyedik században járnak.

– Szóval, amint válaszolok a keresetre, ki fogják tűzni a bírósági meghallgatás időpontját. – Patrick gondosan elrendezgette maga előtt a hivatalos iratokat, mielőtt mutatóujjával megkopogtatta a köteget, és egyenesen belenézett Brian szemébe. – Nem akarom hitegetni. Nehéz menet lesz.

– Amikor Grady kézbesítette a keresetet és mellesleg beajánlotta magát, azt mondta, hogy próbált segíteni a szomszédjának, Nolan O’Reillynek, de nem jött össze.

– Ezzel még nem mondott semmit, bár tény, hogy mindent megpróbáltunk.

– Akkor ez nem a legjobb reklám a cégnek. – Brian mohón vágyott a megerősítésre, hogy ezúttal minden más lesz.

– Megértem, ha így érez. Ahogy mondtam, nehéz menet lesz, és azt is

elárulom, miért. A bírók legtöbbször arra kényszerülnek, hogy a kórház javára döntsenek, hiszen létfontosságú szolgáltatást nyújtanak, az ügyfelek pedig írásban vállalják, hogy megfizetik ennek esetleges költségeit. Mindemellett a kórház kénye-kedve szerint felszámolhat bármit, méghozzá anélkül, hogy erről előzetesen értesítenie kellene a pácienst vagy akár a családját.

– Ezt tanúsíthatom. – Brian örömtelenül felnevetett. – Ezzel együtt tudnom kell, hogy az én ügyem más lesz, mint O'Reillyé. Hajói tudom, ott egyoldalúan döntöttek…

– Sajnálom, de ügyvédként engem is köt a titoktartási kötelezettség, ezért nem bocsátkozhatok más ügyek részleteibe. Remélem, megérti.

– Gondolom. – Brian nem hitte volna, hogy az egyoldalú bírósági döntés tényének elismerésével titkot sértenének, de annyiban hagyta a dolgot. – Nagy tapasztalata van az efféle ügyekben?

– Sajnálatosan. Jelenleg is több mint húsz ilyet viszek.

– Olyanokat, mint az enyém?

– Hellyel-közzel – bólintott Patrick. – Az MMK Inwood számos család ellen keresetet nyújtott be a kifizetetlen kórházi számláik miatt, különösen a koronavírus-járvány kitörése óta.

– Volt olyan ügye, amelyik jobban végződött, mint O'Reillyé? Mint hallom, ők elveszítették az otthonukat.

– Hogyne – biztosította Patrick. – Legyen nyugodt, sok esetben számottevően jobb eredményt értünk el.

– Hát ez azért megnyugtató. Az a helyzet, hogy éppen ettől tartok a legjobban. Nem akarom elveszíteni a házam.

– Ami érthető – érzett vele együtt Patrick. – Fizeti a jelzálogkölcsönt?

– Átmenetileg nem. – Belevillant a félelem. – Változtat ez valamin?

– Attól tartok, igen. – Patrick felvonta a szemöldökét. – A New York állami családvédelmi törvény magáncsőd esetén is megtiltja az otthon elidegenítését, azzal az egyetlen kivétellel, ha a tulajdonos nem fizeti a jelzálogkölcsönt.

– Basszus – nyögött fel Brian. – Csak néhány hónapos elmaradásban vagyok, az is a járvány miatt.

– Ha van rá lehetősége, nyomatékosan javaslom, hogy fizesse be az elmaradását.

– Megállapodtam a bankkal az átmeneti halasztásról – jelezte Brian. –

Természetesen azonnal kapcsolatba léptem velük, és ők is erre bátorítottak. A feleségemmel a létező legrosszabb időpontban indítottunk új biztonsági vállalkozást: december közepén, a járvány kirobbanása előtt. Próbáltunk spórolni a pénzzel, hogy fenntartsuk a céget.

– Én megértem, de a másik fél előnyt fog kovácsolni ebből. Ha teheti, fizessen.

Beszéltek néhány percet Patrick díjazásáról, míg végül megállapodtak egy szerény, ötszáz dolláros előlegről.

– Higgyen nekem, én átérzem a helyzetét – biztosította Patrick. – A járvány senkit sem kímél, ebben mind együtt vagyunk benne. A többit majd kifizeti, ha a vállalkozása olyan állapotban lesz, hogy bevételt tud termelni.

– Nagyon kedves magától – hálálkodott őszintén Brian. Nem kételkedett benne, hogy ez a fajta bizalom máshol nincs jelen, csak az ilyen összetartó közösségekben.

– Oké. – Patrick mindkét tenyerét ráfektette az iratkötegre. – Ezt haladéktalanul elintézem a bíróságon. Addig is szükségem lenne a kórházi számlára. Megkapta?

Brian torkából újabb gúnyos nevetés tört fel.

– Kiharcoltam, de nem sokra mentem vele. Mintha valami titkos kód lenne. Francot se értek belőle.

– Ez felvet egy újabb kérdést. Gondolt már rá, hogy igénybe veszi egy egészségügyi számlázási szaktanácsadó szolgálatait?

– Érdekes, hogy kérdi. Az anyám is ugyanezt tanácsolta. Akkor hallottam először, hogy ilyen létezik.

– Az új idők jele – sóhajtott fel Patrick. – Sok kórház iszonyúan pénzéhes lett, mióta olyan befektetési bankárok vezetik, akik a profit maximalizálásában érdekeltek, és ennek leplezésére teljesen átláthatatlanná teszik a számlázási procedúrát.

– Mit segíthet ezen egy számlázási szaktanácsadó?

– Például a lehető legalaposabban átvizsgálja a számláját. Dekódolni tudja az egyes tételeket, és tévedhetetlenül kiszúr minden hibát vagy túlszámlázást. Bizonyos esetekben felére is csökkentheti a tartozás összegét.

– Nem hittem volna, hogy ide jutunk. – Brian elkeseredetten megcsóválta a fejét. – Micsoda rohadt világ! Egy kórháznak megmentenie kéne az embereket, nem átvernie!

– Mint mondtam: üdv a szép új világban. A kongresszus egyszerűen

elaludt a volánnál, és hagyta, hogy az egészségügyi költségek az egekbe szökjenek. Minden fronton ez van. Kórházi ápolás, gyógyszerárak, orvosi segédeszközök…

– Azt javasolja, forduljak egy számlázási szaktanácsadóhoz?

– Nyomatékosan azt javaslom – bólintott Patrick. – Még akkor is, ha pluszköltséggel jár.

– Esetleg tud is ajánlani valakit?

– Tudok bizony. Éppenséggel ebben az épületben dolgozik, és tapasztalataim szerint kiváló szakember. Sokszor kisegített már. Megan Doyle-nak hívják, és a 98-as évfolyamra járt, ahogy mi.

– Megan Doyle – gondolkodott el Brian. – Az anyám is éppen őt említette. Azt mondta, segített egy szomszédnak.

– Nem lep meg. Sokaknak segített már.

– Nem tudja véletlenül a számát?

– Jobbat mondok – élénkült fel Patrick. – Most rögtön átugorhat. Jobb, ha minél előtt belekezdünk, mert Megannek szüksége lesz a teljes kórházi anyagára, és azzal még nem mondtam semmit, hogy a kórházak nem túl segítőkészek az egészségügyi számlázási szaktanácsadókkal. Akkor már inkább megnehezítik az életüket, ahol csak tudják. El se hinné, mennyi kibúvót és haladékot találnak.

– A kórházi számlám már megvan, azon elindulhat – vetette közbe Brian.

– Ő majd szerez egy sokkal átfogóbbat és részletesebbet, nekem elhiheti. Amelyet a pácienseknek adnak, soha nem elég. Akkor felhívjam? Találkozniuk kell, hogy elkezdhesse a munkát.

– Gondolja, hogy most azonnal fogadna?

– Nem is kérdés. Nem ez lenne az első eset, hogy kisegíti egy ügyfelemet.

– Oké, próbáljuk meg – bólintott Brian. Patrick megejtette a hívást a belső telefonon. Vele ellentétben Megan Doyle titkárnőt is alkalmazott, aki rögtön bekapcsolta. A hívás baráti hangnemben, mégis villámgyorsan lezajlott. Megan bepréselte két időpont közé, így Brian útja innét egyenesen hozzá vezetett.

Miután váltottak párt szót egy másik közös ügyfelükről, Patrick vissza is tette a telefont. Brianhez fordult.

– Bírni fogja – biztosította. – Nagyon közvetlen, mégis vérprofi. A legjobb abban, amit csinál.

– Még ha a felére csökkentené a számlámat, azt se tudnám kifizetni –

kételkedett még most is Brian. – Hadd kérdezzek valamit. Mi lenne, ha utánajárna az egészségbiztosítómnak, egy Peerless nevű cégnek is? Elutasították a kárigényt, és hiába fizettem rendesen a díjukat, leráztak magukról minden anyagi felelősséget. Amennyire én látom, ez csalás.

– Készséggel utánanézek, ha gondolja, de figyelmeztetem, hogy a sikernek elhanyagolható az esélye. Tapasztalataim szerint a rövid távú egészségbiztosítás nem más, mint törvényes átverés. Az efféle cégek milliókat költenek jogi képviseletre, hogy levédjék magukat. Elolvasta a szerződésüket?

– Nem, nem olvastam – vallotta be.

– Éppen erre építenek. Olcsó szolgáltatásként reklámozzák magukat, és hát azok is. Készséggel elveszik a pénzét, ugyanakkor rühellnek fizetni, és ha meg is teszik, a térítés köszönő viszonyban sincs a tényleges költségekkel.

– Hogyan engedhetik ezt? – kérdezte Brian őszinte értetlenséggel.

– Erre még én sem adhatok választ – tárta szét a karjait Patrick.

– Van itt még valami, amit szerintem érdemes lenne megkapargatni. A feleségemet nagy valószínűséggel idő előtt bocsátották el a kórházból, csak mert nem fizettem a számlát. Az igazgató, Charles Kelley olyan profitorientált pénzügyi kultúrát hozott létre a kórházban, amely tudatosan veszélybe sodorja a pácienseket.

Patrick felvonta a szemöldökét.

– Pontosítsunk kicsit. Úgy véli, gondatlanság történt?

– Pontosan – felelte Brian. – Ha a feleségemet állandó megfigyelés alatt tartották volna, talán még most is élne.

– Hm, ez tényleg más színben tünteti fel a dolgokat – tűnődött el Patrick –, ezzel együtt nem számítanék rá, hogy befolyásolná a jelenlegi ügyünket. Annyit tehetek, hogy kikérem egy műhibákkal foglalkozó kollégám tanácsát, amennyiben engedélyt ad erre.

– Hogyne, nagyra értékelném.

– Átgondolom a dolgot – ígérte Patrick –, de addig is intézek egy időpontot a bírósági meghallgatásra. – Felállt. Brian követte a példáját, és alig várta, hogy megismerje élete első egészségügyi számlázási szaktanácsadóját.

18. FEJEZET

Szeptember 1.

Csak néhány percébe telt eljutni Patrick McCarthy irodájából. Megan Doyle-hoz a földszintre, mégis egészen más világban találta magát. Az egyszerű irodával ellentétben itt jókora előtér és külön recepciós fogadta, ami arra utalt, hogy Megan anyagi értelemben sokkal jobban boldogul. Idelent csak úgy pezsgett az élet, dacára a járványhelyzetnek – vagy éppenséggel amiatt.

Az idősebb recepciós annyira emlékeztette középiskolája könyvtárosára, hogy rá is kérdezett volna a rokonságra, ha vissza tud emlékezni a kedves hölgy nevére. A járványhelyzetre való tekintettel a pultot plexiüveggel választották el a várótól. Ehhez jött még a védőmaszk, ezért szabályosan kiabálnia kellett, amikor megadta a nevét.

– Miss Doyle fogadja, amint tudja, a következő két páciens között – közölte a recepciós hasonló hangerőn. – Addig is töltse ki ezt a nyomtatványt, hogy meglegyen az összes elérhetősége.

Amikor megkapta a kemény háttámlára csíptetett dokumentumot, Brian forgolódni kezdett, hogy alkalmas zugot találjon a kitöltésére. A korai időpont ellenére ketten is várakoztak a helyiség két szemközti sarkában, az ablakok alatt, melyekből a Broadway-re lehetett látni. A szociális védőtávolság figyelembevételével a harmadik sarokba vonult el.

Mialatt kitöltötte a nyomtatványt, arra gondolt, hogy a recepciós „pácienseknek” nevezte Megan ügyfeleit. Enyhén szólva is bizarrnak találta, hogy Megan az egészségügyi szolgáltatók közé sorolja magát, mintha a nevetségesen túlzó kórházi számlák kibogozása egyenértékű lenne egy csonttörés ellátásával.

Mialatt végzett az űrlappal, egy negyedik személy is belépett a várótérbe. Brian érdeklődését leginkább a kora keltette fel – jóllehet az ablakok alatt helyet foglaló férfi és nő egyidős lehetett hetvenes anyjával, a nő korban közelebb állt hozzá és a harminchat évéhez. Biciklisnadrágot viselt fehér csíkos neonrózsaszín felsővel, és hozzá hasonlóan ő is csak nagy kiabálás árán tudta megértetni magát a recepcióssal. Jeanne Juliette-Shaw-nak hívták, és ugyanazt a választ kapta, amit korábban ő, így vélhetően őt is két „páciens” közé szorították be. Az egyetlen különbséget az jelentette, hogy

neki, mint meglévő ügyfélnek, nem kellett kitöltenie semmit.

Habár egy egészségügyi számlázási szaktanácsadó irodájában ült, feje tetejére állt az élete, és körötte tombolt a járvány, Brian három okból is felfigyelt az idegenre. Először is az életkora miatt, ami alapján ugyanúgy nem kellett volna egy kifizethetetlen kórházi számlával küszködnie, mint neki. Másodszorra az akcentusa keltette fel a figyelmét, ami egyértelműen arra utalt, hogy éppúgy Franciaországban töltötte a gyermekkorát, mint Aimée. S végezetül családneve, Juliette-Shaw a tulajdon lányát juttatta eszébe.

Jeanne visszavonult a váró fennmaradó sarkába – aránylag közel hozzá, de így is messze túl a megkövetelt másfél méteren. Ahogy helyet foglalt, köszönésképpen biccentett Brian felé, aki annak ellenére megbámulta, hogy tudta, mekkora udvariatlanság. A nő elővette felsője hátsó zsebéből a mobilját, és lefoglalta magát.

– Bocsásson meg. – Brian nem tudta megállni szó nélkül. – Akaratlanul is hallottam, ahogy a családnevét említette. Szerintem igazán… – Egy pillanatig nem tudta, hogyan fejezze be a mondatot, amibe csak hirtelen sugallatra kezdett bele. Végül, némi kínos hallgatást követően, kibökte: – Igazán gyönyörű.

– Köszönöm. – A nő csak egy pillanatra nézett fel, mielőtt minden figyelmét újra a telefonjának szentelte.

– Azért keltette fel a figyelmem, mert így hívják a négyéves kislányomat is – tette hozzá Brian, hátha ezzel sikerül társalgást kezdeményeznie. Jeanne újra felnézett rá. Védőmaszkja miatt nem lehetett biztos a reakciójában, de a szeme sarkából kisugárzó kis ráncok arra utaltak, hogy ha nem is feltétlenül mosolyog, nem tartja tolakodásnak a szavait. Ez felbátorította a folytatásra.

– Azért választottuk a Juliette-et, mert ez az édesanyám lánykori neve. Franciaországban nőtt fel, csak egyetemistaként került az Államokba. A Bemard College-re járt, ott ismerkedett meg az apámmal, aki hokiösztöndíjjal tanult a Columbián. Nem sokkal ezután jöttünk mi a testvéreimmel.

Kissé kényelmetlenül érezte magát, amiért ennyi mindent a másikra zúdított. Bár mindig is élt-halt a társaságért, nem igazán szokott szóba elegyedni ismeretlen nőkkel.

– A Juliette Franciaországban sem túl gyakori keresztnév – jegyezte meg Jeanne. – Az édesanyja pontosan honnét érkezett?

– Normandiából. – Brian megkönnyebbült a kérdés hallatán. – Bayeux mellől.

– Az nagyon érdekes része Franciaországnak.

– Járt már ott?

– Természetesen. Bayeux-be mindenki elmegy a falikárpit miatt.

– Igaza lehet. Még én is láttam azt a szőnyeget, méghozzá nemegyszer. Anyám minden évben elvitt a testvéreimmel a francia nagyszüleinkhez. Még francia útlevelet is csináltatott nekünk, hogy gyorsabban átjussunk a határon. A középső nevem Yves, az anyai nagyapám után.

– Nem tudta, miért érezte szükségét, hogy kitartóan tovább beszéljen, ráadásul egyáltalán nem vallott rá, hogy ennyit foglalkozzon magával.

– A testvéreivel nagyon szerencsések – jegyezte meg Jeanne.

– Az már biztos – értett egyet Brian, majd abban a reményben, hogy elterelheti a figyelmet önmagáról, hozzátette: – Nagyon sajátos és bájos akcentusa van. Francia?

– Igen is, meg nem is. Akárcsak az édesanyja, én is Franciaországban nevelkedtem. Én is az egyetem miatt jöttem az Egyesült Államokba, végül aztán itt maradtam és megkaptam az állampolgárságot. így aztán ugyanúgy amerikainak is tartom magam, nem csak franciának.

– Teljes joggal. Lehetséges, hogy rokonságban áll az édesanyám családjával, ha mint mondja, a Juliette nem túl gyakori név?

– Kétlem – csóválta a fejét Jeanne. – Franciaország egészen más részén laktam, amiről a legtöbben még csak nem is hallottak. Camargue-nak hívják. Délen van, és a rokonaim ősidők óta ott éltek.

– Igaza van, még soha nem hallottam Camargue-ról, de majd megkérdezem róla a mamámat.

– Ő biztosan ismerni fogja: a Rhöne folyó deltavidéke – magyarázta Jeanne. – Igazából az egész egy hatalmas mocsár, ahol több a madár, tehén és ló, mint ember.

– Majd ráguglizok – ígérte meg Brian. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Brian Murphy vagyok.

– Örvendek, Brian. Jeanne Juliette-Shaw.

– Én is örvendek. Ha nem bánja, feltennék egy kérdést Megan Doyle kapcsán. Nem az első látogatása nála, igaz?

– Jaj nem, már hónapok óta idejárok. Csak beugrottam aláírni néhány papírt.

– Segítségére volt?

– Ami azt illeti, rengeteget segített – erősítette meg Jeanne. – Bár

hamarabb megismertem volna. Még csak nem is tudtam, hogy léteznek ilyen emberek.

– Én is csak pár napja hallottam róluk.

– Az egyik dolog, ami iszonyúan hiányzik itt, a francia egészségügyi ellátás. Annyival, de annyival különb! Az itteni kész katasztrófa, én magam vagyok rá a bizonyíték.

– Ez azt jelenti, hogy önnek is van egy nagyobb kórházi számlája?

– Nagyobb? Énorme! Óriási. Gigászi.

– Önt is beperelték?

– Még szép, hogy bepereltek.

– Egy helyi kórház? – tudakolta Brian.

– Az bizony. Az MMK Inwood.

– Nem volt biztosítása?

– Volt, csak kiderült, hogy hajítófát sem ér. Egy centet se fizetett.

– Véletlenül nem a Peerless Egészségbiztosítóval szerződtek le?

– Oké, ez már kezd kísérteties lenni…

– Abból tudom, hogy egy centet se fizettek – horkant fel utálkozva Brian. – Mi is velük szerződtünk, és mi se kaptunk egy fityinget se. Mint kiderült, náluk ez a szokványos ügymenet, hála az igazgatójuknak, Heather Williamsnek.

– Hallottam már róla – tűnődött el Jeanne. – Nagyon népszerű a Wall Streeten.

– Ha nem tartja tolakodásnak, önt milyen kifogással rázták le?

– Azt állították, hogy a férjem egy olyan betegség miatt kapott szívrohamot, amely már a szerződés megkötése előtt is fennállt – kezdte Jeanne. – Valahogy kiderítették, hogy évekkel korábban elment az orvoshoz, és mellkasi fájdalmakra panaszkodott. Noha annak idején csak annyit állapítottak meg nála, hogy enyhén magas a koleszterinszintje és a vérnyomása, az egészségbiztosító arra hivatkozott, hogy egy korábban is fennálló egészségi probléma miatt kapott szívinfarktust. Sajnos a bíróság is elfogadta ezt az érvet. Mit mondjak, szépen átvertek minket. Nem gondoltuk volna, hogy a rövid távú egészségbiztosítás csak svindli.

– Rablás fényes nappal! Mármint szinte akármire rá lehet fogni, hogy egy korábban fennálló egészségi probléma következménye.

– Én is ezt mondom – helyeselt Jeanne. – Ezek mind fehérgalléros bűnözők.

– Remélem, azért a férje rendbe jött?

– Bár úgy lenne – sóhajtott fel Jeanne. – Többszöri beavatkozás után végül meghalt. Hiába várt a szívtranszplantációra. Ilyen ócska egészségbiztosítással, amelyik nem térít meg semmit, és anyagi lehetőségek híján, hogy zsebből kifizessünk egy félmillió dolláros műtétet, egyre hátrébb kerültünk a várólistán. Idővel nyilvánvaló lett a számunkra, hogy esélytelenek vagyunk egy új szívre. Egy darabig még elvegetált a keringéstámogató eszközzel, de azt már nem nevezném életnek.

– Sajnálattal hallom. – Brian már bánta, hogy egyáltalán rákérdezett, majd önmagát is meglepte azzal, hogy elcsukló hangon hozzátette: – Higgye el, őszintén együttérzek önnel. Én is elveszítettem a feleségemet. Éppen tegnap.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Jeanne. – Mi történt?

– Egy szúnyogcsípés nyomán elkapott egy ritka vírusfertőzést, amelyet keleti lóenkefalitisznak vagy KLE-nek hívnak.

– Szent ég, ez rettenetes! Még sosem hallottam a KLE-ről.

– Én se, de amennyire látom, ez rövid úton megváltozik, és hamarosan mindenki erről fog beszélni. Az ázsiai tigrisszúnyogok a trópusokról egészen Kanadáig eljutnak, hogy elterjesszék a betegséget.

– Már csak ez kell a Covid mellé! Ha így haladunk, a vírusok szép lassan kiirtanak minket. Azt mondja, a felesége csak tegnap halt meg? Brian bólintott.

– Szegény ember. Hogyan tudott eljönni ide? A férjem halála után én hetekig ki se mozdultam a lakásból.

Brian vett egy nagy levegőt, beszélni kezdett, azután elcsuklott a hangja. Kellett egy kis idő, mire folytatni tudta.

– Azt hiszem, még a tagadás és harag fázisában vagyok, mégis muszáj tennem valamit, mert az MMK Inwood miatt az otthonomat is elveszíthetem. Ezért vagyok itt, hogy találkozzam Megan Doyle-lal és az ügyvéddel a negyediken, hátha ők segíthetnek.

– Felteszem, Patrick McCarthyre gondol. Ez tényleg kísérteties: ugyanazt az utat járja be, amit én. Ha ez jelent bármi vigaszt, biztosíthatom arról, hogy remek párost alkotnak.

– Jó ezt hallani. Köszönöm.

– Na, Franciaországban ilyesmi sosem fordulhatna volna elő – tette hozzá Jeanne. – Komolyan gondolkodom azon, hogy visszaköltözöm, bármennyire szeretem is ezt az országot.

– Összeráncolta a homlokát. – Azt mondja, van egy kislánya? Ő hogyan dolgozza fel ezt a tragédiát?

– Nem túl jól, attól tartok. Mindig is az anyja majma volt. Amióta Emma két hete kórházba került, teljesen elidegenedett tőlem. A legnehezebb dolog volt egész életemben megmondani neki, hogy az anyja nincs többé.

– A gyermekeket rettenetesen megviseli, ha elveszítik egy szülőjüket, különösen, ha az anyjuk az. Ne vegye sértésnek…

– Dehogyis. Megértem.

– Ilyenkor az a legnagyobb kihívás, hogyan győzze meg arról, hogy maga attól még mellette áll, ezért biztonságban van. Valósággal retteg attól, hogy egyedül marad, és önnek kell feloldania benne ezt a félelmet.

– Úgy látom, messze többet tud az ilyen helyzetekről, mint én. Esetleg ez a szakmája? Netán maga is szülő?

– Nem, nincs gyermekem – rázta a fejét Jeanette –, viszont pszichológiát tanultam a Fordham Egyetemen. Mellesleg ott találkoztam a férjemmel, ugyanúgy, mint az édesanyja az apjával. Emellett diplomát szereztem gyermekpszichológiából, és néhány éve iskolai pszichológusként dolgozom, így rengeteg diákkal találkozom, akik elveszítették a szüleiket.

– Hát ez sok mindent megmagyaráz. – Őt feltétlenül lenyűgözte a tapasztaltságával.

– Fel kell készülnie, hogy a legkülönfélébb tünetekkel találkozik majd – fejtegette Jeanne. – Lehetnek pszichoszomatikusak, táplálkozási zavarok vagy effélék. Mentális színtéren legjellemzőbb a regresszív viselkedés vagy regresszió.

– Mit értünk regresszión?

– Visszatérést a gyerekkor egy korábbi tudati szakaszába. Előfordulhat például, hogy nem hajlandó beszélni, visszaszokik a pelenkára, vagy nem hajlandó szilárd ételt magához venni. Nehéz megjósolni. Fel kell készülnie mindenre. Abban a pillanatban kinyílt a belső iroda ajtaja, hogy egy ősz hajú mankós férfi sántikáljon ki rajta, nyomában egy nővel, aki csakis Megan Doyle lehetett. A fél arcát elrejtő maszk ellenére fiatalabbnak tűnt, mint Brian várta – fiatalabbnak Patrick McCarthynál is; inkább egyetemistának, mint diplomás szakembernek. Kék blézert viselt farmerrel és kigombolt nyakú blúzzal. Közepesen hosszú barna haja dús csigákban omlott a vállára, mégis azzal a magabiztossággal és szinte pomponlányos lelkesedéssel lopta be magát Brian szívébe, mellyel az ablaknál várakozó két idősebb ügyfelet

köszöntötte, mielőtt megígérte, hogy hamarosan sort kerít rájuk is.

Miután átadott néhány iratot a recepciósnak, és átvette az irattartót – benne az ő adatlapjával –, még külön üdvözölte Jeanne-t is. Azután kimondta a nevét, és intett, hogy kövesse az irodájába.

– Sok szerencsét – hallotta Jeanne-t, ahogy felpattant.

– Kösz. – Vett egy nagy levegőt. – Szükségem lesz rá.

19. FEJEZET

Szeptember 1.

Akárcsak a váró. Megan belső irodája is tökéletes kontrasztot alkotott Patrick McCarthy lehangolóan egyszerű munkahelyével. Fényűzőnek így sem nevezhette, de viszonylag új és stílusos bútordarabok vették körül, valamennyi világos fenyőből, skandináv funkcionalitással. Az elmaradhatatlan íróasztal és karosszékek mellett maradt hely egy méretes könyvespolcnak, amelyet szinte teljesen kitöltött a kismillió kórházi kézikönyv és értelmező szótár. Ez is jelezte, milyen hatalmas a terület, melynek eddig a létezéséről se tudott.

– Kérem, foglaljon helyet – mutatott Megan az egyik székre, jó kétméternyire az íróasztalától. Ő is helyet foglalt a túlsó oldalon, és sietve átfutotta az általa kitöltött nyomtatványt. – Oké – vágott bele lendületesen. – Ez az előzetes megbeszélés csak néhány percig tart, és leginkább arról szól, hogy aláírja a felhatalmazást, melynek birtokában kikérhetjük a tételes kórházi számláját. Emellett arra is lehetőségünk lesz, hogy beszéljünk a díjazásomról. Amint látom, az MMK Inwood csaknem százkilencvenezer dollárt követel önön.

– Lesz ez még több is – figyelmeztette Brian.

– Nyilván kiszámlázzák a tegnapi sürgősségi ellátást is. – Pár mondatban felidézte Emma betegségének lefolyását, egészen előző nap bekövetkezett haláláig.

– Sajnálattal hallom, hogy elveszítette a feleségét – nyilvánított őszinte részvétet Megan, akit láthatóan megrázott a hír.

– Ez a legrettenetesebb – bólintott Brian –, de sajnos foglalkoznom kell az anyagi következményekkel is. Gondolja, hogy tud nekem segíteni?

– Nos, efelől nincs semmi kétségem – nyerte vissza a lendületét Megan. – Még nem akadt olyan páciensein, akinek a tartozását ne sikerült volna számottevően csökkenteni. Biztosíthatom arról, hogy az MMK Inwood éppoly rendszeresen és kiszámíthatóan követ el számlázási hibákat, mint bármely más kórház a városban, különösen a biztosítás nélküliek vagy a rossz biztosítással rendelkezők kárára. Utóbbiak alatt azokat értem, akiknek az egészségbiztosítója nem alkudott ki számottevő kedvezményt a kórházi alapárakhoz képest.

– Már elnézést, de mi számít kórházi alapárnak? Az egyes szolgáltatások nem fix összegbe kerülnek?

– Az a helyzet, hogy az alapár bizalmas információnak minősül, amelyet nem a nagyközönségnek szánnak. Az egyes termékek és szolgáltatások alapára egy mesterségesen magasan tartott érték, amely csupán kiindulási alap a nagyobb és befolyásosabb egészségbiztosítókkal folytatott tárgyalások során. Ennek az árnak semmi köze a bekerülési költség plusz haszonkulcs képlethez, ahogyan valós piaci viszonyok közt az árakat meghatározzák, s ahogyan a Medicare is próbálja kiszámítani a költségtérítés várható mértékét. A helyzetet tovább súlyosbítja, hogy a kórházak folyamatosan emelik ezt az alapárat, különösen azokban az esetekben, amikor egy kórházlánc felvásárol egy vergődő közösségi kórházat. Olyan ez, mint egy nagy társasjáték, és minél több az egészségügyre fordított pénz, annál nagyobb hasznon osztoznak a kórházak az egészségbiztosítókkal. Végső soron persze mindig az önhöz hasonló emberek fizetik meg ennek a hihetetlenül költséges játéknak az árát. Önöknek mindig a lehető legmagasabb alap árat számlázzák ki, amit lényegében senki másnak nem kell megfizetnie.

– Te jó ég! Nem csoda, ha teljesen elveszettnek érzem magam.

– Ne legyen túl szigorú önmagához. A legtöbb embernek sejtelme sincs erről az egészről. Sokan még abban a téveszmében élnek, hogy a kórházak és egészségbiztosítók létezésének célja a kézzelfogható segítségnyújtás szükséghelyzet esetén.

– Attól tartok, én is a számukat gyarapítottam…

– Oké, eleget keseregtünk a zord valóságon – élénkült fel Megan. – Amint aláírja a felhatalmazást, belekezdek az egyenlőtlen küzdelembe, hogy megszerezzem a teljes és tételes kórházi számláját, amelyet persze minden egyes alkalommal megpróbálnak eltitkolni. Nem lesz egyszerű, de ne aggódjon. Kiismertem már az összes trükkjüket és időhúzó stratégiájukat. Van valaki, akivel tartja a kapcsolatot a kórházi adminisztrációról?

– Igen – felelte Brian. – Egy bizonyos Roger Dalton.

– Ja, őt ismerem. Még egész emberszabású. – Nevetett egyet saját frappáns jellemzésén. – Felteszem, az ügyvédje Patrick McCarthy, ha egyszer ő irányította hozzám.

– Igen, ma írtam alá a megbízást – erősítette meg Brian.

– Pompás. Remek a munkakapcsolatunk. Ha van kérdése, most ellőheti.

– Még nem tudok eleget ahhoz, hogy kérdéseim legyenek. – Gyanította,

hogy tucatnyi is eszébe jut majd, amint kiteszi a lábát az irodából.

– Oké, akkor hadd vázoljam fel, nagy valószínűséggel mi fog történni. ígérni természetesen nem ígérhetek semmit, de az MMK számlázási gyakorlatát ismerve azt mondanám, huszonöt és kilencven százalék közötti mértékben csökkenteni tudjuk majd a tartozását. Tisztában vagyok vele, mennyire széles ez a tartomány, de ismétlem: ez a tapasztalatom. Amint megkapom a tételes számláját, neki is látok a munkának. A mostani személyes találkozónk után jobbára távolról tartjuk majd a kapcsolatot. Felteszem, van internetképes számítógépe.

– Természetesen – bólintott Brian. – Ami azt illeti, mégiscsak lenne egy kérdésem. Elég elfoglaltnak tűnik. Inwoodból sokan szorulnak rá a segítségére?

– Túlságosan is. A járvány csak rontott a helyzeten, hiszen egyre többen veszítik el a munkájukat és vele az egészségbiztosításukat. A munkanélküliek rákényszerülnek arra, hogy kockáztassanak vagy rövid távú egészségbiztosítást kössenek, mint ön. Ez az, amiről csak ritkán esik szó *a* Covid-19-ről szóló híradásokban.

– Említette a honoráriumát. Mennyit fogok fizetni?

– Fizethet időarányos óradíjat, vagy sikerdíjat az alapján, hogy mennyi pénzt takarítok meg önnek. Erről ráér később dönteni. Mivel láttam a tételes kórházi számláját, már viszonylag pontos képet alkothatok arról, mennyi lesz a tiszteletdíjam.

– Patrick fizetési haladékot ajánlott addig, amíg a járvány elcsitul, és a vállalkozásom talpra áll. Ön is hajlandó erre az engedményre?

– Igen – bólintott Megan. – Bocsásson meg, hogy ilyen rövidre kell fognunk, de várnak az ügyfeleim, akik időpontra jöttek. Addig is írja alá a felhatalmazást, hogy mozgásba lendüljenek a dolgok.

– Hogyne. – Felállt és az íróasztalhoz lépett, miközben Megan elé csúsztatta az aláírásra váró nyomtatványt.

Miután lerendezték a papírmunkát, követte Megant az előtérbe. Míg Megan szólította az egyik idősebb ügyfelet, kérésének megfelelően a recepcióshoz lépett, átadta neki az aláírt papírt, és végighallgatta, hogy haladéktalanul kapcsolatba lépnek vele, amint lesz bármi fejlemény. Eközben is próbálta összeszedni magában a bátorságot, hogy folytassa a Jeanne Juliette-Shaw-val megkezdett társalgást, de szerencsére nem kellett rögtönöznie. Amint végzett a recepcióssal, nagy megkönnyebbüléssel látta,

hogy Jeanne felkel és felé indul. Névjegyet tartott a kezében.

– Bocsásson meg, Brian, de rettenetesen sajnálom, ami a feleségével történt, és sokat gondolok a kislányára. Iskolai pszichológusként az a tapasztalatom, hogy egy ilyen helyzet a végletekig megterhelő lehet az ön és Juliette számára éppúgy. Szeretnék a segítségére lenni, ha bármi probléma adódna. Nem akarom untatni a részletekkel, de jelenleg épp munka nélkül vagyok, szóval, ha bármi adódna, a rendelkezésére állok. Természetesen nem várom el, hogy fizessen érte.

Briant őszintén meghatotta a nagylelkűsége és gondoskodása.

– Ez igazán kedves öntől – sikerült kinyögnie.

– Csak meg akartam adni a számomat, ha érdekli a dolog. – Jeanne feléje nyújtotta a névjegyet.

Elvette a kártyát, és próbálta elolvasni, ami nem ment egykönnyen – könnyek szöktek a szemébe Jeanne ajánlatától. Az őszinte emberbaráti segítség azzal fenyegetett, hogy szétfoszlatja a tagadás hártyavékony falát, és szabadjára ereszti az érzelmeit.

– Nehogy a szaván fogjam… – hüppögött.

– Sajnálom, nem akartam felzaklatni – szabadkozott Jeanne –, csak szívesen a segítségére lennék.

– Egyáltalán nem zaklatott fel – küszködött Brian a szavakkal, miközben egyértelműen nem mondott igazat. A névjegyre összpontosított, ahogy próbált úrrá lenni magán. Kövér betűkkel ezt látta: SHAW RIASZTÁSTECHNIKA, alatta egy Washington Heights-i címmel. Jeanne igazgató helyettesi címet viselt. Az irodai telefonszámot áthúzta, ez alá firkantotta le a mobilszámát.

– Amindenit. – Brian nagy levegőt vett, hogy összeszedje magát. – Nem is gondoltam volna, hogy egy igazgatóhelyettessel beszélek…

– Egy becsődölt riasztástechnikai cég igazgatóhelyettesével – igazította ki Jeanne nevetve.

– Azután mentünk csődbe, hogy megpróbáltam kifizetni az MMK Inwoodnak a tartozásomat, ami persze nem sikerült, ezért mégis bepereltek.

– Jesszusom. – A feléledő harag nyomban feledtette a gyászosabb érzelmeket. Jeanne története eszébe juttatta, hogy az MMK Inwood kapzsisága és a Peerless gátlástalansága nem csak azt ő életét tette tönkre. – Az MMK keresete tette tönkre a cégét?

– Meg részben a járvány.

– Tökéletes párosítás! Nekünk is ez tett be. A feleségemmel pont akkor alapítottunk személyvédelmi céget, amikor Vuhanból elindult ez a járvány. Amióta ideért Amerikába, alig kaptunk megbízást.

– Hát, én se véletlenül húztam át a kártyámon a vezetékes számot – jegyezte meg Jeanne. – A mobil viszont nagyon is él, szóval hívjon csak bátran, ha úgy érzi, hogy elkél egy kis szakértő segítség a lányához. Vagy önmagához, ha már itt tartunk. Nemrég vesztettem el a férjem, nagyon jól tudom, min megy keresztül.

– Inwoodban lakik?

– Igen, a Seaman sugárúton. Az Emerson játszótérre néz a lakásom.

– Az a lányom egyik nagy kedvence. – Brian kipréselt magából egy mosolyt.

– Meg tudom érteni – viszonozta a mosolyt Jeanne. – Maguk merre laknak?

– A Nyugati 127. utcában.

– Szép hely. Jól ismerem azt a környéket. Csak nem valamelyik különálló családi ház a maguké?

– Éppenséggel igen, már amíg sikerül megtartanom. – Újra elfelhősödött a kedélye, ahogy a sötét kilátásokra gondolt.

– Úgy legyen – vetett rá Jeanne egy mélyen együttérző pillantást.

20. FEJEZET

Szeptember 1.

Ahogy belépett háza ajtaján, Brian nem tudta, mire számítson. Abban a két órában, mióta elment itthonról, senki nem írt rá. Legelőször a konyhából kiszűrődő bohókás zenére lett figyelmes: *Bajkeverő majomnak* tűnt, és szerencsére vita vagy zokogás hangjai se vegyültek bele. Másodszorra a nappaliban társalgó Aimée-t és Hannah-t hallotta meg. Aimée lázasan integetett felé.

– Na, szerencséd volt? – tudakolta.

– Attól függ, mit értünk szerencsén – felelte. – Már van ügyvédem. Patrick McCarthynak hívják, Erin évfolyamára járt általánosban, és elég megbízhatónak tűnik, bár jóval fiatalabb, mint vártam.

– Biztosan jó lesz – nyugtatta meg Aimée. – Jó családból származik, az apja is ügyvéd.

– Beszéltem a számlázási szaktanácsadóval is, Megan Doyle-lal, aki a szomszédodnak is segített. Vérprofinak látszik, pedig még az ügyvédemnél is fiatalabb. Azzal kezdte, hogy számottevően csökkenteni tudja Emma kórházi számlájának összegét. Felötlött bennem, hogy kicsit talán túlságosan is magabiztos, de majd meglátjuk.

– Örülök, hogy megfogadtad a tanácsomat. Alana Jenkins tényleg nagy hasznát vette. Itthon viszont nem mennek túl fényesen a dolgok. Juliette nincs valami jól.

– Mi a gond? – Mivel örömteli jelnek vette a konyhából kiszűrődő rajzfilmhangokat, nem éppen erre számított.

– Egyikünkkel sem hajlandó szóba állni.

Brian bólintott, míg magában visszajátszotta Jeanne regresszióval kapcsolatos figyelmeztetését.

– Nem is eszik – folytatta Aimée –, pedig szegény Camila tényleg megfeszül, hogy a kedvére tegyen, még a kedvenc reggelijét is megcsinálta. Egy időre átvettem tőle, és próbáltam szóra bírni, de hiába. Tegnap óta mintha kifordult volna magából. Amikor elmentünk a templomba, egészen önmaga volt. Most folyton csak rajzfilmet néz, és sírva fakad, ha bárki megzavarja.

– Ez nagyon nem jó – értett egyet Brian. – Rendben, én is teszek vele egy

próbát.

– Mielőtt megtennéd, te hogyan érzed magad? Aimée kérdése teljesen készületlenül érte. Úgy érezte, mintha pattanásig feszült elméje felfakadna, és kiömlő érzelmei az egész belsőjét elborítanák. Anyja látta a hatást, és felállt, hogy a karjaiba zárja. Sokáig nem is tiltakozott. Végül kiszakította magát az ölelésből, és kézfejével elmorzsolta szemében a könnyeket.

– Sajnálom – szabadkozott.

– Nincs miért bocsánatot kérned. – Aimée húzni kezdte a kanapé felé. – Mielőtt odamennél Juliette-hez, ülj egy kicsit közénk. Hannah-nak hírei vannak.

Nem maradt ereje küzdeni, csak engedelmesen leült, és hosszan kifújta a levegőt, mint amikor egy léggömb leereszt. Hannah tüstént átvette a szót.

– Örömmel közölhetem, hogy jól állok. – Közelebb húzódott a szemközti kanapén. – Kapcsolatba léptem a Riverside ravatalozóval, és nagyon segítőkészek voltak. Amint elkészülnek Emmával, ami néhány órán belül meglesz, átszállítják hozzánk a virrasztásra, ami délután kezdődik és egész éjjel tartani fog. A rokonok és a szomszédok felajánlották, hogy segítenek az étellel, itallal meg a többivel, hoznak gyertyát, virágot és effélét. Ez így elfogadhatóan hangzik?

Hannah félbeszakította a monológot, és várakozó pillantást vetett rájuk. Brian nem igazán tudta, mit gondoljon a hagyományos halottbúcsúztatóról, mégsem ellenkezett. Nyilvánvaló lett számára, hogy Hannah az aprólékos szervezéssel próbálja feldolgozni a lánya elvesztését. Újra azt kívánta, bárcsak beszéltek volna erről Emmával, hogy legalább némi fogalma legyen, mit szeretett volna. Gyanította, hogy nem tiltakozna az anyja buzgalma ellen, ha egyszer a segítségükre akar lenni, ezért ő sem tette.

– Oké – könnyebbült meg Hannah hallgatólagos beleegyezésétől. – Holnapra elintéztem a gyászmisét a Jó Pásztorban, azután jön maga a temetés a Woodlawnban. Remélem, nem bánod, de magunkra vállaltuk és ki is fizettük az összes költséget.

– Nagyon rendes tőletek – mindössze ennyit sikerült kinyögnie. Nem számított ilyen nagylelkűségre, más körülmények között talán el se fogadta volna, de most, tekintve a pénzügyei állását, csakis hálát érzett emiatt.

– Örömmel segítünk, hisz tudjuk, milyen nehéz időket éltek meg – vetett rá Hannah együttérző pillantást. – Meg is szerettem volna kérdezni, hogy értesítsük-e Emma rendőr barátait és kollégáit, bár meg kell mondanom, hogy

a járvány miatt csak kevesen lehetnek jelen a virrasztáson és a misén.

– Majd én értesítem, akit kell. – Brianben felötlött: egyszersmind megszellőztetheti az ESU-parancsnok Michael Comstock előtt, hogy szívesen visszatérne a rendőrséghez. Mióta elveszítette Emmát, nem sok lelkesedést érzett magában, hogy fenntartsa a Személyvédelmi Ügynökséget – különösen ilyenkor, járvány idején.

– Helyes! – Hannah tenyerével nagyot csapott a térdére, és felpattant. – Sajnálom, hogy egy időre rátok hagyom Juliette-et, de haza kell mennem, hogy minden a lehető legsimábban menjen. Ha tudnátok, mennyi a tennivaló!

– Megértjük – bólogatott Aimée. – Majd mi gondoskodunk Juliette-ről. Hálásak vagyunk, amiért leveszed a vállunkról a virrasztás és temetés terhét.

– Ez a legkevesebb – legyintett Hannah, azzal sarkon pördült, kisietett az előtérbe, és a bejárati ajtón át távozott.

Anya és fia egy pillanatig némán meredt egymásra.

– Mint a szélvész – jegyezte meg végül Brian. Aimée bólintott.

– Ő így dolgozza fel. Rendes tőled, hogy nem szólsz bele.

– Csak nincs rá energiám. Különben se tudom, Emma mit akart volna. Azt biztosan nem, hogy az anyja még többet szenvedjen.

– Je comprends – felelt Aimée. – Jobb is, ha most elsősorban Juliette miatt aggódsz. Az anyai ösztönöm azt súgja, hogy rengeteg törődésre lesz szüksége. Tényleg mindent elkövetek, hogy a segítségedre legyek, de attól tartok, most inkább rád van szüksége.

– Az én apai ösztönöm is ezt súgja. – Brian benyúlt a zsebébe, hogy előhúzza a becsődölt biztonságtechnikai vállalkozás névkártyáját. – Belefutottam valakibe, míg Megan Doyle-ra vártam. Ő is az egyik ügyfele. Megütötte a fülem, amikor bemondta a nevét: Jeanne Juliette-Shaw. – Átadta a kártyát Aimée-nek.

– Juliette? – Aimée felvont szemöldökkel meredt a névjegyre. – Nem éppen gyakori családnév.

– Ezért szedtem össze magam és szólítottam meg. Kiderült, hogy hozzád hasonlóan Franciaországban nevelkedett, majd Amerikában járt egyetemre, egész pontosan a Fordhamre, ahol megismerkedett a leendő férjével.

– Un telle coxcïdence. – Aimée visszaadta a névjegyet. – Mon Dieu! Megkérdezted tőle, hogy Franciaországon belül hová való?

– Azt mondta, Camargue-ba.

– Hát az biztos, hogy egy Juliette családot sem ismerek Camargue-ban –

döntötte el Aimée. – Meg kell kérdeznem a nagyanyádat. Fura hely az a Camargue, alig lakják. Én magam sosem jártam ott. Csak annyit tudok róla, hogy arrafelé élnek a világgosszürke, már-már fehér camargue-i vadlovak.

Hirtelen elhallgattak a konyhából kiszűrődő rajzfilm – hangok, Juliette mégsem törte meg a csendet. Brian feszült és kérdő pillantással fordult Aimée felé, mialatt mindketten a fülüket hegyezték.

– Ez meg mit jelenthet? – kérdezte Brian.

– Én is ezen töröm a fejem. Még nem hisztizik, szóval annyira csak nem rossz…

– Ámen. – Brian láthatóan ellazult. – Szóval, visszatérve az előzőre: bármilyen furán hangzik, hogy szóba elegyedtem egy idegennel, míg mindketten a számlázási tanácsadónkra vártunk, de kiderült, hogy kísértetiesen hasonló a helyzetünk. Jeanne nemrég veszítette el a férjét, és az MMK Inwood őt is beperelte, a legérdekesebb mégis az, hogy valahogy szóba került Juliette. Jeanne-nak pszichológiai diplomája van, iskolai pszichológusként is dolgozik, és rengeteg tapasztalata van olyan diákokkal, akik elvesztették a szüleiket. Felajánlotta, hogy segít, a mobilszámát is megadta. Ami azt illeti, előre figyelmeztetett, hogy Juliette-nél előfordulhatnak pszichoszomatikus tünetek vagy akár regresszió.

– Akkor tényleg a hasznunkra lehet – értett egyet Aimée. – Azok után, ahogy Juliette ma reggel viselkedett, tényleg elkelne egy kis szakértő segítség. Szerintem fel kéne hívnod. Amennyire én látom, Juliette segítségre szorul. Bármilyen fontos neki a jelenléted és a figyelmed, önmagában ez sem elég.

– Igazad lehet. – Brian felállt és elindult a konyha felé. Ahelyett, hogy követte volna, Aimée az előtér irányába tartott. – Te nem jössz? – kérdezte tőle Brian.

– Talán jobb lenne, ha segítenék Hannah-nak. Juliette különben is a te osztatlan figyelmedre vágyik.

Brian bólintott, és továbbindult a konyha felé. Meglepetésére Juliette-et nem találta itt, csak Camila öblítette el a tányérokat és tette be a mosogatógépbe.

– Hol van Juliette? – kérdezte tőle.

– Felment a szobájába – jött a válasz. – Azt mondta, nem érzi jól magát, és le akar feküdni. Bármennyire nem örülök neki, legalább végre megszólalt. Mióta felkelt, először hallottam a hangját.

– Ez nagyon nem jó. – Briannek rögtön eszébe jutott minden, amit Jeanne mondott a regresszióról.

– Elég piros volt az arca, és láttam rajta, hogy fázik, ezért megmértem a lázát. 38,5.

– Ajaj. Mitől lehet lázas? Várjunk csak, 58,3 egy négyéves gyereknél már láznak számít? – Tudta, hogy napközben a felnőttek testhőmérséklete is hullámzik, de még inkább a gyerekeké.

– Fura, hogy említed – felelte Camila. – Én se tudtam, ezért rákerestem a neten. Úgy tűnik, 38 fok a lázküszöb, szóval ez pont határeset. Akárhogy is, nyugtalanít, hogy napok óta nem érzi jól magát.

Eszébe jutott Jeanne megjegyzése, hogy Juliette pszichoszomatikus tüneteket mutathat, és eltűnődött, vajon ezek magukba foglalják-e a lázat. Nem igazán tudta – orvosi technikusi képzettsége dacára nem konyított a gyerekgyógyászathoz. Nem szívesen hívta fel Jeanne-t ugyanazon a napon, amikor megismerkedtek, de úgy érezte, egy potenciális lázhelyzet elégséges indok rá. Leült a reggelizősarokba, hogy elővegye a telefonját és Jeanne névjegyét. Miután pár szóban ecsetelte Camilának Jeanne szakmai kvalitásait, megejtette a hívást, és csak remélni merte, hogy ezért nem tartja túlzottan tolakodónak. A telefon négyszer is kicsengett. Már várta a hangposta bejelentkezését, amikor Jeanne mégis felvette. Hallotta a hangján, hogy kapkodja a levegőt. Bemutatkozott, aztán megkérdezte, hogy alkalmas időpontban telefonál-e, vagy még mindig Megan Doyle-nál ül.

– Istenem, dehogy. Egyik sem. Örülök, hogy hívott. Az Inwood Hill Parkban bringázok, nem messze az indián barlangoktól. Ilyenkor nem túl egyszerű előhalászni a mobilom.

– Bocs, ha megzavartam a tekerésben, de lenne egy kérdésem. Említette, hogy a lányomnak lehetnek pszichoszomatikus tünetei, miközben próbálja feldolgozni az anyja halálát. A láz is lehet ilyen tünet?

– Jó kérdés. Ha jól emlékszem, a láz határozottan lehet pszichoszomatikus tünet, de úgy vélem, csak sokkal idősebb gyermekeknél. Azt mondta, ő még csak négyéves, igaz?

– Igen, négyéves, bár ahogy szintén előre megjósolta, ma úgy viselkedik, mintha sokkal kisebb lenne. Egy szót is alig lehet kihúzni belőle.

– Jaj, istenem – nyögött fel Jeanne. – Ez nem hangzik valami jól. Figyeljen, beugorhatok egy kicsit, ha szeretné, hátha én szóra bírom. Elég jól ki szoktam jönni a kölykökkel. Ha aggódik a Covid miatt, megnyugtathatom,

hogy épp a múlt héten lett negatív a tesztem, és az utolsó betűig betartom a járványügyi előírásokat.

– Nagyra értékelném, ha idefáradna. – Brian megadta a címét, majd hozzátette, hogy nemrég neki is negatív lett a tesztje, és a családjában mindenki követi az előírt procedúrát.

– Remek, akkor ezzel nem lesz gond. Mindjárt ott vagyok.

Kinyomta a telefont, aztán még ücsörgött néhány percig a reggelizősarokban, és azon tűnődött, milyen szerencsés, hogy megismerkedett Jeanne-nal. Bármennyire kivette részét a gyereknevelésből, Emma foglalkozott többet Juliette-tel, így ebben a helyzetben teljesen tehetetlennek érezte magát.

– Hát, ez nem is mehetett volna jobban – fordult Camilához, aki letelepedett vele szemben.

– Idejön.

– Bár tudna segíteni – sóhajtott fel Camila.

– Felmegyek Juliette szobájába, hátha velem szóba áll. Velem jössz, vagy rád fér egy kis szünet?

– Jövök. Itt az irodában úgysincs mit tenni. Úton a hátsó lépcső felé ugyanúgy beszámolt Camilának a váratlan megismerkedésről, mint korábban az anyjának.

– Ez tényleg mázli – jegyezte meg Camila, ahogy végighaladtak az emeleti folyosón és beléptek Juliette szobájába.

– Nagy segítség lenne.

A még most is pizsamás Juliette az oldalán, neki háttal feküdt. Ahogy az ágy túlsó oldalára került, Brian látta, hogy nyitva tartja a szemét, és rezzenéstelen a tekintete, miközben meg se moccan, csak a hüvelykujját szopogatja, amiről már évekkel korábban leszokott. Ez is a regressziót valószínűsítette. A másik kezével szorosan magához ölelte Nyúl úrfit.

– Szia, tökmag – vette elő az egyik kedvenc becenevét. Juliette nem válaszolt és nem moccant. – Camila szerint nem érzed magad túl jól. Elmondod, mi a baj? A torkod fáj, vagy a pocid?

– Nem jött válasz. – Camila azt is mondta, hogy fázol. Igaz ez? – Semmi.

A homlokára fektette a tenyerét, és kissé melegnek találta.

– Nincs kedved lejönni a konyhába és mesét nézni? Én is nézem veled. Na, mit mondasz? Szerinted is jó ötlet?

– Juliette nem mozdult vagy reagált. Brian hátrasandított Camilára, aki

csak megvonta a vállát, mintha azt jelezné: „Én megmondtam.” Brian visszafordult Juliette felé. – Jó lenne, ha még egyszer megmérnénk a lázadat. Itt csináljuk vagy a konyhában?

– A mamit akarom – suttogta Juliette, épp csak annyira hangosan, hogy hallja és összetörje a szívét.

– Tudom, tökmag – súgta vissza neki. – Nekem is hiányzik, de a mami már a mennyben van. Én itt vagyok neked, és jön még valaki, aki szeretne megismerni. Van kedved hozzá?

Amikor Juliette nem válaszolt vagy mozdult, gyengéden megszorongatta a vállát, csak hogy érezze a figyelmét.

– Oké, akkor elmegyek a hőmérőért, és mindjárt itt vagyok.

21. FEJEZET

Szeptember 1.

Jeanne, Camila és Brian kilépett Juliette szobájából, hogy egyszerre torpanjon meg a főlépcső fordulójában. Briant és Camilát egyformán lenyűgözte az a kreativitás, mellyel Jeanne megpróbálta szóra bírni Juliette-et. Először bevonta a társalgásba Nyúl úrfit, mintha ő lenne beteg, és elmesélte, hogy kislány korában neki is volt egy nyuszi barátja, akivel annyira összemelegedtek, hogy Amerikába is magával hozta. Ezután megkérdezte Juliette-et, hogy megfoghatná-e Nyúl úrfit, mire a kislány Brian és Camila legnagyobb meglepetésére odaadta neki tapsifüles barátját.

– Jaj, szegény Nyúl úrfi – cirógatta Jeanne a plüssállat fejét. – Nem csoda, hogy nem érzi jól magát. Hiányzik az egyik szeme.

– Attól még lát – közölte vele Juliette. Ebből virágzott ki a beszélgetés, melynek során végül eljutottak Juliette tüneteiig. Viszonylag rövid időn belül kiderült, hogy fáj a torka, a feje és a pocakja.

– Az tuti, hogy ért a gyerekek nyelvén – füttyentett elismerően Camila.

– Kösz – mosolygott Jeanne. – Gyerekpszichológusként elég régóta gyakorlom.

– Szóval, mit gondol? – tette fel Brian a nagy kérdést.

– Úgy vélem, pszichoszomatikus tünetei vannak, de kicsit aggódom, hogy tényleg megbetegedhet. Leginkább a láz nyugtalanít. Ugye azt mondta, hőemelkedése volt?

– Igen. Azelőtt mértem meg a lázát, hogy ideért. 38,3, ami, ha jól sejtem, éppen határérték. Ha lázas is, nem nagyon.

– Nem vagyok orvos, ezért ebben a kérdésben nem foglalnék állást, de egyvalamit tudnunk kell. Van bármi esélye annak, hogy találkozott a koronavírussal? Nem szívesen mondom, de talán elkaphatta.

– Mellettem biztosan nem – vágta rá Brian. – És itthon sem. – Kérdő pillantást vetett Camilára.

– A házban nem kaphatta el a vírust – erősítette meg Camila. – Nem járt nálunk senki, leszámítva a mentősöket, de ők is védőruhát viseltek. Azt se hinném, hogy a négy alkalom során kapta volna el, amikor kimentünk levegőzni. Nem jártunk csak az Emerson játszón és az Isham Parkban, de ott se találkozott senkivel, és viselte a maszkját. Viszont most, hogy így mondja,

bennem is felmerül, hogy már egy ideje nem érzi jól magát.

– Egyetértek – bólintott Brian. – Mióta a feleségem megbetegedett, ő pedig szemtanúja lett a rohamnak, a lányomat mintha kicserélték volna.

– Hát, ha megtanulhattunk valamit az elmúlt nyolc hónapból, akkor az az, hogy a koronavírus adott helyzetben bámulatosan gyorsan terjed.

Azt tanácsolnám, mindenképp vigyék el egy gyerekgyógyászhoz. Járnak valakihez?

– Hogyne – felelte Brian. – Dr. Rajiv Bhatthoz a Broadway-en. Menjünk az irodába, most rögtön felhívom.

Ő vezette a többieket. Amint besorjáztak, felkapcsolta a lámpát.

– Érdekes megoldás – jegyezte meg Jeanne, amint körülnézett. – Nem sok kristálycsilláros irodát látni.

– Eredetileg ez volt az étkező, csak a feleségemmel átalakítottuk irodának. – Brian intett neki, hogy foglalja el az egyik karosszéket.

– Főzök egy kávét, és ránézek Juliette-re, alszik-e még – ajánlkozott Camila. – Kell valami a konyhából?

– Nem, kösz. – Brian máris dr. Bhatt rendelőjének számát kereste a kapcsolatai között.

– Kösz, én is megvagyok – mosolygott Jeanne. Mialatt telefonált, Brian vetett egy pillantást Jeanne-re, aki még most is biciklisruhát viselt.

– Látom, profi bicajos – jegyezte meg. – Mi is sokat tekertünk a feleségemmel.

– Mi is mindig együtt mentünk a férjemmel. Brian felemelt kézzel jelezte, hogy létrejött a kapcsolat. Csak figyelt, de nem szólt, azután kinyomta és letette a telefont.

– Foglalt – csóválta a fejét.

– Úgy látom, Camila nagyon jól szót ért a kislányával.

– Elképesztő. Iszonyú szerencsénk van vele. Az üzleti tapasztalatai miatt vettük fel, de a járvány kitörése óta velünk is él. Tényleg olyan, mintha a családhoz tartozna. Nem is tudom, mire mennék nélküle.

– Remélem, nem sértem meg, és természetesen nem kötelessége válaszolni, de megütötte a fülem, hogy a feleségével a biztonsági üzletágban dolgoztak. Esetleg korábban is szereztek tapasztalatokat ezen a téren?

– Mindketten a New York-i Rendőrségen dolgoztunk, de ennél is fontosabb, hogy mindketten a vészhelyzeti egység, az ESU akadémiáján végeztünk, azután ESU-rendőrtisztként együttesen több mint tízévnyi

tapasztalatot gyűjtöttünk.

– Bocsássa meg a tudatlanságomat, de nem tudom, mi ez az ESU…

– Lényegében a vészhelyzeti egység, kicsit olyan, mint egy különleges osztag a seregben. Akkor vonnak be minket, ha a rendőrség szembekerül egy különleges helyzettel: valaki le akar ugrani egy felhőkarcolóról vagy hídról, lövöldözni kezd a tömegben vagy túszokat ejt, tömeges halálozással járó terrortámadás történik, mint a 911, vagy csak kézbesíteni kell egy nagy kockázattal járó idézést.

– Úgy érti, kommandósok?

– A különleges fegyveres szolgálat és az utcai harc csak egy része a tevékenységünknek. Az ESU-kiképzés kivételesen átfogó és intenzív. Rengeteg dolgot elsajátítunk a búvárkodástól a túsztárgyalási technikákon és helikopterből való kiugráson át a sürgősségi orvosi eljárásokig. A feleségem, Emma a kevesek közé tartozott, akik nőként is teljesítették a követelményeket. Azzal semmit nem mondok, hogy kivételes állóképesség és akarat kell hozzá.

– Képzelem. Ezek alapján úgy tűnik, mintha kicsit túlképzett lenne testőrnek.

– Azt gondoltuk, kapkodni fognak a szolgáltatásaink után. Talán így is lett volna, ha szerencsésebben időzítünk. Ha nincs a Covid. – Brian felemelte a telefonját. – Teszek még egy kísérletet.

Újra telefonált és hallgatott. Ezúttal hosszabb ideig nem szólt, mielőtt csalódott sóhajjal kinyomta a telefont.

– Nos, a jó doktor éppen nyaral.

– Nem adta meg, ki helyettesíti a távollétében?

– Nem, bár ez nem lep meg. Nincs túl sok gyerekorvos a környéken. Csak annyit hagyott meg, hogy halaszthatatlan ügyben keressük az MMK Inwood sürgősségi osztályát. Intézkedett, hogy az ügyeletes a neten át hozzáférhessen a nyilvántartásához, amennyiben szüksége lenne a kortörténetre.

– Juliette esetében szükség lehet rá?

– Nem tudom, talán. Juliette koraszülött volt, ezért az első hónapját a Columbia gyermekkórházában töltötte. Ott ismertük meg dr. Bhattet.

– Oké, ez járható út. Vizsgálják meg az MMK Inwoodban. Ott szükség esetén mindjárt el is végezhetik a Covid-19-tesztet.

– Nem tudom – csóválta a fejét. – Közel kétszáz lepedővel tartozom nekik, szóval az MMK a legutolsó hely, ahová szívem szerint vinném a

lányomat. Amennyire őket ismerem, talán meg se vizsgálják.

– Dehogyisnem – nyugtatgatta Jeanne. – Nem tagadhatják meg a betegellátást.

– Talán nem, de épp elég az is, hogy órákig várakoztatnak, vagy mit tudom én.

– Ugyan már. Az MMK Inwood vezetése talán nyereséghajhász és csak a profit érdekli, de amennyire én látom, éles választóvonal húzódik az egészségügyi személyzet és az adminisztrációs részleg dolgozói között. Nemegyszer tapasztaltam, hogy a betegellátásban közvetlenül részt vevő orvosok egyáltalán nem ismerik a kórház üzleti gyakorlatát. Más kérdés, hogy talán csak azért, mert homokba dugják a fejüket.

– Nem értek egyet – ellenkezett Brian. – A feleségemet éppen a kórház vezető főorvosa bocsátotta el, méghozzá nagy valószínűség szerint éppen azért, mert nem fizettem.

– Oké, talán igaza van, de mit gondol, a vezető főorvos miféle poszt a kórházi hierarchián belül?

– Sejtelmem sincs.

– Csak mert amikor bepereltek – sőt már korábban is, amikor iskolai pszichológusként vállaltam egy biztonsági cég irányítását –, érdeklődni kezdtem az üzleti kérdések iránt, és kicsit utánajártam a modern kori kórházvezetési gyakorlatnak. Tanulságos volt, hogy mást ne mondjak. Rájöttem például, hogy a vezető főorvos, vagy a kórházi szakzsargonban CMO, valójában adminisztratív posztot tölt be, és közvetlenül a kórház elnök-vezérigazgatója, a CEO nevezi ki.

Bár eredetileg orvosnak tanul, a CMO rendszerint részt vesz valamilyen posztgraduális üzleti képzésben, és szerez egy MBA-képesítést, vagyis inkább felelős a kórházi költségek kedvező alakulásáért, mint a betegek kielégítő orvosi ellátásáért. Bármennyire hasonlónak tűnik, a kórház vezető főorvosa egészen mással foglalkozik, mint egy osztályvezető főorvos.

– Nem hittem volna. Azt gondoltam, a CMO az osztályvezető főorvosok főnöke, így azzal törődik, mi a legjobb a pácienseknek.

– Hát nem! Ez egyértelműen adminisztratív poszt, amely igazából csak arról szól, hogy a költségek csökkentésével maximalizálja a profitot. Remélem, nem untattam a közgazdasági eszmefuttatással.

– Épp ellenkezőleg, felnyitotta a szemem. így még inkább valószínűnek tartom, hogy a feleségemet idő előtt bocsátották el. Ez a modern egészségügy

már egészen másról szól, mint a régi. Nem is tudom, hogy lehettem ennyire naiv.

– Ne higgye, hogy egyedül van ezzel. Sajnos itt minden a profitról szól. Az egészségügyben forgó pénz puszta mennyisége idevonzza a befektetési alapokat, nem beszélve az elérhető haszonkulcsról. A nagybefektetők kényszerítik rá a kórházakat, hogy kompenzációs konzultánsokat alkalmazzanak.

– Kompenzációs miket?

– Olyan magasan képzett üzletembereket, akiknek egyetlen célja a bevétel maximalizálása – fejtegette Jeanne. – Őket nem érdekli, hogy az adott cég kórház-e vagy szállítmányozási vállalat. Gátlástalan nyerészkedők, akiknek a ténykedése csak arra szorítkozik, hogy felverje a kórházi árakat és ezáltal a profitot.

– Azt gondoltam, sok kórház is súlyos anyagi nehézségekkel küzd. – Alig mondta ki, Brianben máris tudatosult, hogy az információi Roger Daltontól származnak.

– Ez igaz – bólintott Jeanne –, de csak mióta a koronavírus megnehezíti a jövedelmező halasztható sebészi beavatkozások elvégzését. Máskülönben a kórházak, de különösen a kórházláncok valóságos aranybányák, köszönhetően éppen a kompenzációs konzultánsok csapatainak. A legnagyobb csapást a kerületi és vidéki kórházak szenvedik el. Rákényszerülnek, hogy lehúzzák a rolót vagy eladják magukat egy befektetők által pénzelt kórházláncnak, amely aztán rövid úton pénznyomdát csinál belőlük. Az egész országban ez történik, hála a kompenzációs konzultánsoknak és a Charles Kelley-hez hasonló igazgatóknak. Üdv a huszonegyedik században.

– Ez rohadtul dühítő – fakadt ki Brian. – Ezek után már nem kételkedem abban, hogy a feleségemet anyagi okokból bocsátották el. Azok a szemetek!

– Elképzelhető, elismerem, de fontos rámutatni, hogy az MMK Inwood CMO-jának és kompenzációs konzultánsainak semmi közük azokhoz a szakemberekhez, akik tényleges egészségügyi szolgáltatásokat nyújtanak a sürgősségi osztályon. Ott senki nem is sejti, hogy tartozik a kórháznak vagy éppen beperelték emiatt. Visszatérve Juliette-re, szerintem igenis az MMK-ba kellene vinnie, ahol szükség esetén hozzáférnek a kortörténetéhez és Covid-tesztet is csinálhatnak. Sokkal nagyobb problémának látom, hogy talán ő nem akar majd bemenni a kórházba, de ha gondolja, szívesen segítek meggyőzni.

– Biztos, hogy nem akar majd menni. Iszonyú akaratos tud lenni. Nagyon kedves öntől, hogy felajánlja a segítségét, amit őszintén nagyra értékelek, de miért teszi? Nem szeretnék hálátlannak tűnni, de tudnom kell.

– Leginkább azért, mert együttérzek magával, amiért elveszítette a feleségét. Nemrég én is átéltem ezt a veszteséget, szóval pontosan tudom, milyen. Még most sem érteni, hogyan képes ilyen jól kezelni.

– Ahogy Megan irodájában mondtam: ez még a tagadási fázis. Ugyanakkor mindig is olyan ember voltam, aki megoldja a problémákat, nem megkerüli őket. Juliette-nek szüksége van rám, hogy mellette legyek és összetartsam, ami a családomból megmaradt.

– Megértem. – Jeanne talpra állt. – Lássuk, képesek vagyunk-e rábírni az együttműködésre.

Abban a pillanatban megcsörrent a telefon. Brian felvette, miközben intett Jeanne-nak, hogy várjon egy kicsit. Aimée jelentkezett be O'Brienéktől.

– Mindjárt kezdődik Emma virrasztása – jelentette. – Hannah kérte, hogy hívjalak fel, és puhatoljam ki, mikor jöttök át Juliette-tel. Tudom, hogy azt mondtad, nem akarsz virrasztást, de Hannah szerint fontos lenne, hogy Juliette elköszönhessen az anyjától és esetleg betegyen valamit a koporsójába.

– Van egy kis bökkenő. – Brian ódzkodott a virrasztás gondolatától, különösen akkor, ha a lányát is érintette. Rosszulléte el is feledtette vele az egész procedúrát. – Juliette lázas, és nem érzi jól magát. Aggódunk, hogy talán koronavírusos.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Aimée. – Mon Dieu! Mi lesz most? El kell vinned tesztelésre?

– Muszáj lesz, mert súlyos következményei lehetnek, ha kiderül, hogy vírusos. Bevisszük az MMK Inwoodba.

– Te és Camila?

– Nem, én és Jeanne Juliette-Shaw, a nő, akiről beszéltem. Felhívtam, mert Juliette nem állt szóba velünk, ő pedig átjött, és rengeteget segített. Elérte, hogy Juliette megnyíljon kicsit. Ezért tudjuk, hogy nem érzi jól magát, mert korábban erről sem beszélt. Szerencsére nem köhög, és nincsenek légzési nehézségei, de akkor se hagyhatjuk annyiban. A gyerekorvosát is hívtam, de ő szabadságon van.

– Jaj, mon fils – érzett együtt vele Aimée. – Mindent elmondok Hannah-nak, talán még le tudja fújni a virrasztást. Ha Juliette pozitív,

mindannyiunknak karanténba kell vonulnunk. Mintha nem lenne így is épp elég bajunk! Szólsz, amint megtudod? Hannah ki fog borulni.

Csak azért nem omlott még össze, mert folyton szervez valamit.

– Persze. – Brian pangó bűntudatot érzett, amiért fenntartásokat táplált a virrasztás iránt, és semmiképp sem akarta kitenni Juliette-et annak, hogy lássa a halott anyját. Még abban se volt biztos, hogy ő akarja-e látni.

Ahogy nyomában elindult a lépcső felé, Jeanne-nak eszébe jutott valami.

– Mi is volt a neve annak a vezető főorvosnak, aki mindenáron el akarta bocsátani a kórházból a feleségét?

– Dr. Katherine Graham – szólt hátra Brian a válla felett.

– Gondoltam – csattant fel Jeanne bosszúsan.

– Az orvosi szakma krémje! Én is őt hibáztatom, amiért az MMK Inwood nem tett meg mindent annak érdekében, hogy új szívet találjon a férjemnek. Az igazi felelős persze Charles Kelley, aki ilyen vállalati kultúrát alakított ki és őt is megbízta. Magát nem dühíti ez a tudat?

Brian megtorpant a legfelső lépcsőn.

– Felforr tőlük a vérem – vallotta be indulatosan, ahogy Jeanne felért mellé. – Miután Emma meghalt, berontottam Kelley irodájába. Ha tehetném, Heather Williamst is kérdőre vonnám, de nem hinném, hogy most ez a legnagyobb gondunk. Juliette-re kell koncentrálnom és arra, hogy kiutat találjak ebből az egészből.

22. FEJEZET

Szeptember 1.

Brian benyúlt a zsebébe, előhúzta a telefonját, és vetett egy pillantást az időre.

– Basszus – mormolta. – Már két órája itt vagyunk. – Jeanne-hoz beszélt, és nem akarta, hogy Juliette hallja – bár ez nem tűnt valószínűnek, míg a fejhallgató a fülén maradt, és mesét nézett a laptopján. Mindhárman viszonylagos elszigeteltségben ültek a sürgősségi várójában. Nem tudták egykönnyen bevonszolni Juliette-et a kórházba. Először kerek perec megtagadta a kérést, mire Jeanne újra elővette a taktikát, amellyel korábban rábírta, hogy egyáltalán szóba álljon vele: hosszasan tárgyalt Nyúl úrfival, és elmagyarázta neki, miért olyan fontos bemenniük a kórházba egy Covid-19-tesztre. Amikor Nyúl úrfi végül rábólintott a kérdésre, Juliette is követte a példáját. Camila elvitte őket, és megígérte, hogy visszajön, amint Juliette-et megvizsgálták.

– Kezdem azt hinni, hogy ez a várakoztatás is a passzív-agresszív taktika része – csóválta meg a fejét Brian. – Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy az orvosi és az adminisztratív személyzet olyan élesen elkülönül egymástól. Alig vannak rajtunk kívül, mégis közel két órája váratnak egy négyéves gyereket.

– Ne vonjunk le elsietett következtetéseket. Van épp elég dolguk, az elmúlt két órában három rohammentő is érkezett. A pultosok és a triázsnővérek is kedvesen fogadtak. Nem tudhatjuk, mi zajlik éppen hátul, a vizsgálókban.

– Meglep, hogy Juliette még nem nyafogott – vetett egy pillantást Brian a kislány felé.

– Egy kis angyal – értett egyet Jeanne. – Bízzunk az orvosokban, és reméljük, hogy hamarosan sorra kerülünk.

– Addig is lenne még egy kérdésem az iskolai pszichológushoz. Míg az irodában voltunk, felhívott az anyám. Akkor kezdődött a feleségem búcsúztatója, és tudni akarta, mikor viszem át Juliette-et. Nem hinném, hogy ki kéne tenni egy négyéves gyereket ilyesminek. Maga mit mond?

– Kívülállóként egyet kell értenem az édesanyjával. Nagy tiszteletben tartom az ír hagyományokat, beleértve a virrasztást is. Az én férjemet is

elbúcsúztattuk, és meglepett, milyen sok gyermek jött el, köztük egy tízéves unokaöcs és két Juliette-korú unokahúg is.

– Csakhogy ő az anyját veszítette el, nem a nagynénjét. Tartok tőle, hogy csak tetézem a bajt, ha látnia kell a holttestet. Mintha két görcsroham nem lenne elég…

– Azt mondanám, kérdezze meg erről magát Juliette-et. Tálalja úgy, mint lehetőséget, hogy elbúcsúzzon, de emlékeztesse rá, hogy az anyja semmilyen módon nem fog válaszolni. Legyen vele teljesen őszinte, és engedje, hogy ő döntsön.

– Ez komoly? – A döntés túlságosan nehéznek tűnt ahhoz, hogy egy négyévesre bízza.

– Tapasztalatom szerint a gyerekek egy csomó mindenben képesek önálló döntést hozni – bólintott Jeanne. – Sokkal inkább, mint azt a felnőttek gondolnák. Mondom: én ezt tenném.

– Hát, kösz a tanácsot. Majd átgondolom.

– Mi a helyzet a neje vírusos megbetegedésével? Az nem fertőző?

– Nem, a keleti lóenkefalitisz terjedéséhez szükség van a szúnyogokra – felelte Brian. – Úgy tudom, a szúnyognak meg kell marnia egy fertőzött énekesmadarat, ami szokott körülmények között a vírust hordozza, majd nem sokkal ezután egy embert.

– Miért nevezik lóenkefalitisznek?

– Először lovakban mutatták ki.

– Isteni szerencse, hogy a Covid-19 nem így terjed.

– Ebben igaza van – felelt Brian minden lelkesedés nélkül. Túl sok minden aggasztotta így is.

– Belegondolni is rettenetes, hogy egy ártatlan grillpartiból ilyen tragédia lehet. Úgy látszik, ez az év arról szól, hogy egyre újabb dolgokat tudunk meg a vírusokról.

– Úgy éljük az életünket, hogy fogalmunk sincs, milyen veszélyeknek vagyunk kitéve minden egyes pillanatban – sóhajtott fel Brian. – A leginkább az kavar fel, hogy egyáltalán nem lehet számítani azokra az intézményekre, melyeknek éppen ilyenkor kéne a segítségünkre lenniük.

– Ijesztő helyzet ez minden létező szempontból.

– Magát mennyire perelte be az MMK Inwood?

– érdeklődött Brian. – Remélem, nem veszi tolakodásnak a kérdést…

– A legkevésbé sem – nyugtatta meg Jeanne.

– Picivel több, mint négyszázezer dollárra.

– Jesszusom – nyögött fel Brian. – Hogy sikerült ezt összehozni?

– Nem olyan nehéz, mint gondolná. Nem kell hozzá más, csak többszöri betegfelvétel, néhány hét az intenzíven, plusz egy műtét a keringéstámogató eszköz beépítésére. Se perc alatt összejön, főleg a hozzánk hasonlóknak, akik nem számíthatnak a betegbiztosítójukra.

– Alaposan megtanultuk a leckét – jegyezte meg Brian keserűen.

– Az a négyszázezres tartozás még azelőtt volt, hogy találkoztam Megan Doyle-lal. Kis híján sikerült lefeleznie.

– Ezt jó hallani.

– Oké, de ettől még negyedmillió dollárról beszélünk. Ennyi már csődbe vinné a legtöbb amerikait, leszámítva a felső tízezret. Magánál milyen kifogást talált a Peerless, miért nem fizetett? Nem hivatkozhatott korábbi megbetegedésre, mint nálunk…

Brian utálkozva nevetett fel.

– Nem, meg se próbáltak ezzel jönni. Sokkal kreatívabb megoldást találtak. A sürgősségi számláját arra hivatkozva támadták, hogy mivel Emma ambuláns ellátásban részesült, a háziorvosához kellett volna fordulnia, hogy az utalja be a kórházba, ha szükségét látja. Azt mondták, kötelességük kiszűrni az olyan pácienseket, akik indokolatlanul használják a sürgősségi ellátást, ha pedig nem tetszik, nyugodtan pereljem be őket. A kórházi számlánál az önrészbe kötöttek bele. Nem untatom a részletekkel, de még ha fizetnek is, nem kaptunk volna többet napi ezer dollárnál. Amikor olyan egészségbiztosítót kerestünk a piacon, amelyet megengedhettünk magunknak, még azt gondoltuk, hogy ez jelentős hozzájárulás. Ha tudtuk volna, hogy lényegében csak egy marék mogyoró!

– Minket is ugyanezzel a kamuval vertek át.

– Mikor veszítette el a férjét? – tudakolta Brian. – Megértem, ha nem akar erről beszélni…

– Nem, semmi baj. Kicsivel több, mint egy éve.

– Az MMK Inwood azonnal beperelte, ahogy engem?

– Nem – rázta a fejét Jeanne. – Amekkora hülye vagyok, megpróbáltam törleszteni az eredeti tartozást. Maradt egy kis pénz a cégben, ezért adtam hatvanötezer előleget, és vállaltam, hogy két éven át havi húszezret fizetek. Néhány hónapig még ki is köhögtem a részleteket, azután jött a járvány, leállt a világ, és hirtelen elpárolgott minden bevételem. Na, akkor pereltek be.

– Végül miattuk ment tönkre a cége?

– Ki más miatt? Kisajtoltak belőlem minden centet, amivel túlélhettem volna a járványt, bár őszintén megvallva a férjem halála után már nem izgatott a cég. Pedig három év alatt sok mindent megtanultam az üzletről. Míg élt, a férjem csak a kivitelezést intézte, az ügyvitelt és a marketinget ráhagyta egy alulfizetett alkalmazottra.

– Ismerős helyzet. Nem hinném, hogy képes lennék továbbvinni a Személyvédelmi Ügynökséget a feleségem nélkül. Ugyanazt a posztot töltöttem be, mint maguknál a férje, az üzletet nálunk is Emma és Camila intézte. Egy ideje azon gondolkodom, hogy vissza kellene mennem a rendőrségre.

– Én is visszamegyek iskolai pszichológusnak, amint visszatérünk a régi kerékvágásba – bólintott Jeanne. – Eddig csak azért nem tettem, mert nem akarom, hogy az MMK Inwood levonja a fél fizetésem.

– Haza akarok menni – jelentette ki Juliette, amikor hirtelen mozdulattal lerántotta magáról a fejhallgatót.

– Persze, szivecském, ahogy én is – értett egyet Brian. – Mégis nézem, mikor kerülünk sorra. – Ahogy felállt, Jeanne kinyújtott felé a kezét, és elkapta a karját.

– Ha engem kérdez, azzal nem sokra megy, ha sürgeti őket. Csak ront a helyzeten.

Brian habozni kezdett, ahogy elnézett az információs pult felé, ahol mindig pezsgett az élet. Amikor két órával korábban megérkeztek, a triázsnővér meghallgatta a történetüket Juliette szimptómáiról, és feljegyezte, hogy dr. Rajiv Bhatt páciense, akinek az anyaga szükség esetén elérhető a felhőben, majd ellenőrizte Juliette életjeleit, és közölte, hogy nemsokára szólítják őket. Akkor beszéltek utoljára, azóta nem hallottak sem szabadkozást, sem magyarázatot. Ezzel együtt ő is tudta, hogy Jeanne-nak igaza van: egy cirkusszal többet ért, mint használ.

– Tökéletes úriember leszek – fogadta meg. – Csak tudnom kell, hogy nem feledkeztek el rólunk.

23. FEJEZET

Szeptember 1.

– Juliette Murphy! – kiáltotta el magát a védőmaszkos nővér, amikor felbukkant a sürgősségi osztály mélyéről.

– Hála istennek! Épp ideje. – Brian morgolódva talpra állt. Több mint három órán át várakoztak. Juliette szerencsére félórával korábban elaludt.

– Eleget várattak – értett egyet Jeanne –, de kérem, Juliette érdekében ne kapja fel a vizet.

– Nem lesz könnyű, miután végignéztem, hogy egy csomóan utánunk érkeztek és előttünk távoztak, míg mi itt ücsörögtünk egy négyéves kislánnyal.

– Nem hinném, hogy bármi haszna származik abból, ha leteremti őket – erősködött Jeanne. – Próbáljon arra gondolni, hogy végre megvizsgálják, és lesz teszteredménye is.

– Oké, oké. – Brian vett egy nagy levegőt, hogy lehiggadjon. – Igaza van. Próbálok kedves lenni. – Lehajolt és felvette Juliette-et. – Gyere, tökmag. Most megvizsgálnak, azután mehetünk is haza. – A kislány erőtlenül tiltakozott, azután nyomban vissza is aludt az apja karján, fejével a vállán. Míg Nyúl úrfi után nyúlt, Brian megcsóválta a fejét. – Akármit is mond, meggyőződésem, hogy a kintlévőségük miatt várattak ilyen sokáig. Sajnálom, de nincs más magyarázat.

– Nem tudhatja – emlékeztette Jeanne.

– A zsigereimben érzem.

– Érezni és tudni nem ugyanaz.

– Meglehet. Hozná a többi cuccot?

– Hagyja csak itt, majd vigyázok rá. Nem fog eltűnni semmi.

– Nem jön be velünk?

– Nem vagyok családtag. A járványügyi előírások mellett még az is csoda, hogy a váróba beengedtek. Itt leszek, ne aggódjon. Sok szerencsét.

– Oké, rendben. Megpróbálunk legalább ezen gyorsan túlesni.

Egyik karján az alvó Juliette-tel, a másikon Nyúl úrfival átkelt a várótermen, hogy odasiessen az őket szólító nővérhez, aki a védőmaszk mellett arcpajzsot is viselt.

– Lám, lám – fogadta őket a nővér kedvesen.

– Milyen kis álomszuszék valaki. Szerintem ez kedvező jel, talán máris jobban érzi magát.

– Három óra várakozás után nem csoda, ha elnyomta az álom – jegyezte meg epésen Brian.

– Sajnálom, a szokottnál is mozgalmasabb a nap. Olivia vagyok. Lenne szíves követni?

Az alvó Juliette-tel és Nyúl úrfival együtt követte a nővért a parányi vizsgálóba, ahol vizsgálóasztalt, két széket és egy íróasztalt látott, az utóbbin számítógéppel. Olivia megpaskolta az asztalt, és arra kérte az ébredező Juliette-et, hogy üljön fel rá, mielőtt megmosta a kezét. Juliette kezdetben ellenállt, de kezdett megbarátkozni új környezetével, amikor kapott Oliviától egy érszorítót, amellyel eljátszhatott. A maga kedves és játékos módján Olivia ellenőrizte az életjeleit is, mialatt kedélyesen elcsevegett Nyúl úrfival.

– Mennyi a hőmérséklete? – kérdezte Brian.

– 37,6 – olvasta le az értéket Olivia. – Ahogy megvan írva.

– Ez komoly? Amikor otthon mértem, még 38,3 volt. Biztosan ennyi?

– Lássuk még egyszer – ajánlkozott Olivia készségesen. Távhőmérőt használt. – Igen, minden oké. – Juliette-hez fordult. – Hogy érzed magad, kis szívem?

– Haza akarok menni – közölte vele Juliette.

– Persze, én megértelek – bólintott komolyan Olivia, mielőtt vetett egy pillantást a tabletjére.

– De mi lesz akkor a fájós torkoddal, fejeddel és pociddal?

– Már jól vagyok – jelentette ki Juliette.

– Biztos? – avatkozott közbe Brian, akit megdöbbentett a hirtelen változás.

– Igen – erősködött Juliette. – És Nyúl úrfi is jobban van.

– Ennek nagyon örülünk – biztosította Olivia. – Oké, dr. Kramer hamarosan megvizsgál. Csak néhány perc, Juliette kisasszony, rendben?

Juliette bólintott és visszaadta az érfogót, mielőtt Olivia elhagyta a vizsgálót.

– Biztos, hogy már nem fáj a torkod? – ráncolta a homlokát értetlenül Brian.

Juliette bólintott, és lemászott volna a vizsgálóasztalról, de Brian nem hagyta, inkább felült mellé. Jeanne példáját követve úgy beszélt lánya tüneteiről, hogy Nyúl úrfit használta közvetítőként, de Juliette kitartóan

állította, hogy már Nyúl úrfi torka, feje és pocija is a legnagyobb rendben van.

Csaknem húsz perc telt el, mielőtt a hihetetlenül fiatal dr. Mercedes Kramer belibbent a vizsgálóba Oliviával. Juliette mostanra elunta magát, és minden kérdésére csak a fejét rázta: nincs torokfájása, nincs fejfájása, nincs köhögése, nincs hányása, és úgy általában semmi baja. Dr. Kramer tovább fecsegett, mialatt gyorsan, de alaposan megvizsgálta Juliette-et, akinek még azt is megengedte, hogy meghallgassa a saját szívverését.

– Hát, Juliette kisasszony – áradt szét arcán a sugárzó mosoly –, szerintem kiskegyed a legjobb egészségnek örvend. – Biztatóan megszorongatta a kislány vállát.

– Válthatnánk egy szót négyszemközt, dr. Kramer? – szólalt meg Brian, mielőtt az orvos felé fordult volna, hogy közölje: kislánya egészséges, mint a makk.

– Hogyne. – Dr. Kramer jelzett, hogy lépjenek ki a folyosóra.

– Úgy gondoltam, jobb, ha tudja, hogy a lányomat nagy megrázkódtatás érte. – Brian nehezen uralkodott érzelmeim, melyeket a hosszú várakozás és Juliette el-eltűnő betegsége mindinkább kiélezett. – Az anyja tegnap halt meg KLE-ben, és a lányom jelen volt két görcsrohamánál is, beleértve a tegnapit, amely a halálát okozta.

– Jaj, de hát ez rettenetes! – Dr. Kramer hangjából mély együttérzés csendült ki. – Őszinte részvétem. A feleségét itt a sürgősségin kezelték?

– Igen – felelte Brian. – Tegnap hozta be a rohammentő.

– Á, igen. Hallottam az esetről. Borzasztó tragédia. Egy másként makkegészséges nő… a KLE tényleg szörnyű betegség, de úgy látom, hogy a lánya egészen jól viseli a veszteséget.

– Ami azt illeti, távolról sem – szállt vitába Brian. – Az a nagyjából egy hét, míg a feleségem betegsége tartott, érzelmileg és minden szempontból megviselte, tegnap pedig közölnöm kellett vele, hogy soha többé nem láthatja az anyját. Azóta nem beszél, ma pedig reszketett, és amikor megmértem, 38,3 volt a hőmérséklete.

– Most nem lázas – mutatott rá dr. Kramer.

– De az volt – erősködött Brian. – Én magam mértem meg. Ahogy mondtam: 38,3. Aggódom, hogy elkapott valamit, talán éppen a Covidot.

– Kapcsolatba került covidos személlyel? – tudakolta dr. Kramer. – Járt valamilyen rendezvényen? Nagyobb társaságban?

– Nem, semmi ilyesmi.

– Valamelyik barátjánál vagy családtagjánál kimutatták a fertőzést?

– Nem, senkinél. Ha olykor el is ment otthonról, nem került kapcsolatba másokkal, és fegyelmezetten viselte a maszkját is. Legalábbis én úgy tudom. Akárhogy is, a tünetei alapján arra gyanakszunk, hogy elkapta a vírust.

– A lánya nagy valószínűséggel nem covidos – rázta a fejét dr. Kramer –, ellenben rengeteg oka van a pszichoszomatikus tünetekre, ami többek közt lehet az enyhe hőemelkedés is. Aki koronavírusos és nem tünetmentes, az néhány óra alatt nem gyógyul meg spontán módon, nekem elhiheti.

– Hogy lehet ennyire biztos benne? – ráncolta a homlokát Brian. – Szeretném, ha legalább egy Covid-tesztet és egy laborvizsgálatot csinálnának, hogy nyugodtak lehessünk.

– Mr. Murphy. A lányának nincs láza, se másmilyen tünete, ami bármiféle rendellenességre utalna. Nincs szüksége laborra, se Covid-tesztre. Jelenleg minden erőforrásunkat leköti azok tesztelése, akiknek alapos okok van a gyanúra, vagy éppenséggel már a betegeink.

– Több mint három órát vártunk a vizsgálatra – csattant fel Brian. – A legkevesebb, hogy megtesz értünk ennyit.

– Sajnálattal hallom, hogy várakozni kényszerült. – Dr. Kramer igyekezett megőrizni a nyugalmát. – Komoly erőfeszítéseket teszünk azért, hogy a felmerülő igényeknek megfelelően időben ellássunk mindenkit.

– Ezt már hallottam, de most nincs akkora tumultus. Három óra rengeteg idő egy beteg gyerekkel.

– Igyekszünk a lehető leghatékonyabban felmérni az igényeket – jelentette ki dr. Kramer fokozódó türelmetlenséggel. – Előre kell vennünk a súlyosabb betegeket.

– Mintha meg se hallana! Egy csomó embert láttunk, akik utánunk érkeztek, cseppet sem tűntek betegnek, és talán már azt is elfelejtették, hogy valaha itt jártak, minket meg csak várakoztattak. Megmondom, mit gondolok. Szerintem azért kellett várnunk, mert egy kalap pénzzel tartozom a kórházuknak a feleségem kezelése miatt. Most pedig, szintén emiatt, nem hajlandó rendesen kivizsgálni a lányom tüneteit. Nem akar laborvizsgálatot, mert attól tart, hogy nem fizetem ki.

Dr. Kramer láthatóan magára vette a sértést.

– Mr. Murphy. Mi itt a sürgősségi osztályon semmit sem tudunk az ön anyagi helyzetéről vagy a hitelminősítéséről. Nem diszkriminálunk senkit,

csakis azon az alapon, mennyire ítéljük súlyosnak az aktuális helyzetet. Egy ambuláns beteg esetében, miután felvettük, felállítjuk a diagnózist, és a lehető leghamarabb elvégezzük a megfelelő kezelést. Tesztelést pedig csakis akkor rendelünk el, ha szükségét érezzük. Ezzel el is mondtam mindent.

Abban a pillanatban Olivia dugta ki fejét a vizsgálóból.

– Elnézést a zavarásért, de Juliette kisasszony és Nyúl úrfi szeretne már hazamenni.

– Nyomatékosan javaslom, Mr. Murphy, hogy hallgasson a lányára, és menjen haza. Mindkettőjüket rengeteg stressz érte. Még egyszer őszinte részvétem. – Dr. Kramer sarkon fordult, és távozott.

Brian csak még jobban felbosszankodott vállveregető stílusán, ezért nagy kísértést érzett arra, hogy utána menjen, és övé legyen az utolsó szó. Ehelyett elfordult, és visszatért a vizsgálóba.

– Indulás, tökmag – kapta fel Juliette kisasszonyt és Nyúl uraságot.

24. FEJEZET

Szeptember 1.

Mire kiért a váróba Jeanne-hoz, kicsit sikerült lehiggadnia. Ebben leginkább az segítette, hogy Juliette remekül elszórakozott Olivia orvosi eszközeivel, míg ő dr. Kramerrel beszélt. Máris arról áradozott, hogy felnőttként ő is orvos akar majd lenni.

– Na, mit találtak? – Miután zsebre vágta a telefonját, Jeanne felállt, és hóna alá kapta a laptopot is.

– Semmit az égvilágon. – Brian csalódottsága újra felszínre tört. – Azt mondják, kutya baja, ezért nem hajlandók elvégezni a laborvizsgálatot vagy a Covid-tesztet. Három órát vártunk a semmiért.

– Hát a láza?

– Mostanra lement. – Leültette Juliette-et, hogy felhívhassa Camilát. – Nem hiszem el! Kétszer is megmérték a hőmérsékletét az infraszkennerrel. Szerintem el se hiszik, hogy korábban 38,3-as láza volt.

– Magával minden rendben?

– Nem látok a méregtől – vallotta be. – Azt reméltem, legalább hajlandók lesznek rendesen megvizsgálni.

Míg elintézte maguknak a fuvart, Jeanne rákérdezett Nyúl úrfinál, milyennek találta a vizsgálatot. Juliette azzal válaszolt, hogy mesélt az érfogóról, és ismertette a használatát. Amint Brian kinyomta a telefont, mindhárman kiléptek a délutáni napsütésbe, hogy várakozni kezdjenek a kórház előtt. Jeanne közben rákérdezett, miért tagadta meg az orvos a vírusteszt elvégzését.

– Nem vélte szükségesnek, mivel Juliette feltehetően nem került kapcsolatba fertőző beteggel, és tünetei sincsenek – magyarázta Brian bosszúsan. – Azt mondta, hogy a tesztelést azoknak tartják fenn, akiknek valódi tüneteik vannak vagy a kórház páciensei.

– A hőemelkedés, a torok- és fejfájás önmagában nem elegendő?

– Mire az orvos elé került, már elmúlt minden tünete és láza. – Mintha még ez is bosszúsággal töltötte volna el. – Próbáltam erőltetni a kérdést, de az orvos csak azt hajtogatta, hogy a Covid-19 tünetei nem múlnak el egyik percről a másikra. Lehet, hogy igaza van. Ami Juliette tüneteit illeti, szerinte pszichoszomatikusak.

– A láz is?

– Igen, még a láz is.

– Hát, legalább Juliette jól érezte magát, és megtalálta az új életcélját. – Jeanne próbálta meglátni a dolog napos oldalát.

– Bár én is ilyen jól mulattam volna – csóválta a fejét Brian keserűen. – Nem láttam a pipától, és szerintem azzal se javítottam a helyzeten, hogy azt sejtettem, mintha szántszándékkal várattak volna minket.

– Na, pont ettől tartottam.

– Nem tudtam megállni – vallotta be Brian.

– Hát, legalább tudjuk, hogy Juliette-tel minden oké. Most már felhívhatja az édesanyját, és megmondhatja neki, hogy kezdhetik a virrasztást.

– Ó, basszus! – csikorgatta a fogát Brian. – Erről el is feledkeztem. Még most sem tudom, mit gondoljak róla. Vagy hogy kitegyem-e ennek Juliette-et.

– Pontosan tudom, mit érez. Nekem is ugyanezek voltak a fenntartásaim, amikor egy éve a férjemet, Riley-t búcsúztattuk, de tudja mit? Végső soron örülök, hogy megtörtént. Ma már tényleg úgy tekintek erre a hagyományra, mint az élet ünnepére, nem csupán a veszteség feletti kesergésre. Plusz sokkal közelebb kerültem a férjem családjához.

– Azt mondja, megváltozott a véleménye a férje búcsúztatójáról, miután elment rá?

– Pontosan. Az biztos, hogy sokat segített a gyászmunkában. Végül örültem, hogy számítottak rám és elvárták a jelenlétem.

– Oké, ezt elfogadom, de mi lesz… tudja kivel?

– Biccentett Juliette felé, aki most is a kezét szorongatta. – Maga szerint kérdezzem meg, van-e kedve eljönni?

– Ahogy már mondtam: Riley kis unokaöccse és két unokahúga is részt vett a virrasztáson. Közülük ketten éppen négyévesek voltak, mint most a kislánya. Akkoriban én is tartottam tőle, milyen hatással lesz rájuk, de átvészelték a dolgot, sőt még örültek is, hogy elég érettnek tekintettük őket ehhez. Mindent egybevetve, szerintem kérdezze csak meg. A kölykök ebben a korban még egészen másként viszonyulnak a halálhoz.

– Jaj nekem – nyögött fel Brian. Lenézett Juliette-re, aki elengedte a kezét, hogy felvegye Nyúl úrfit a járdáról. Mialatt letörölte a plüssállatról az utca porát, megszólította: – Szeretnék kérdezni tőled valamit, Juliette.

– Itt akarja csinálni? – kérdezte Jeanne riadtan. – Gondolja, hogy ez a

megfelelő hely?

– Miért is ne? Végre megjött a bátorságom, és túl akarok lenni rajta. Maga szerint hiba megkérdezni?

– Nem, azt nem mondanám, csak…

– Juliette, szívem – fogta meg Brian újra kislánya kezét. – Tegnap elveszítettük a mamit. Meghalt, és felment a mennybe, ma pedig a nagymami és a nagypapi ad egy kis ünnepséget a tiszteletére, amit virrasztásnak hívnak. A mami is ott lesz, hogy az emberek utoljára még elbúcsúzhassanak tőle, mielőtt eltemetik.

– Hogy lehet a mami a nagymami házában, ha egyszer a mennybe ment? – ráncolta a homlokát Juliette.

– A lelke ment fel a mennyországba. – Brian gyors pillantást vetett Jeanne-re, hogy megerősítést kérjen tőle. Jeanne helyeslően bólintott. – Csak a teste maradt itt velünk, amiben már nincs élet. Nem tud beszélni vagy mozogni.

– Furán fog kinézni? – fintorodon el Juliette.

– Dehogy, szerintem épp olyan szép lesz, amilyen mindig – nyugtatta meg Brian, miközben a saját érzéseivel viaskodott. – Hozhatsz valamit, amit azután odaadsz a maminak, hogy ne legyen egyedül.

– Vihetem Nyúl úrfit?

– Hát persze, hogy viheted Nyúl úrfit. – Vett egy nagy levegőt, hogy nyugalmat erőltessen magára. Láthatóan Jeanne-t is elragadták az érzelmei. – A mami biztosan nagyon fog örülni, ha elviszed neki Nyúl úrfit.

– El akarok menni és oda akarom vinni Nyúl úrfit – jelentette ki Juliette.

– Oké, akkor úgy lesz. Mind odamegyünk: te, Nyúl úrfi és én. – Még egyszer Jeanne-hoz fordult megerősítésért, aki felemelt hüvelykujjával jelzett neki.

– Szeretném, ha te is jönnél – nézett fel Juliette Jeanne-re.

– Aranyos vagy, szivecském – mosolygott Jeanne, akit mélyen megérintett a gesztus –, de nem hinném, hogy helyes lenne. A virrasztáson a család vesz részt, különösen ilyenkor, járvány idején, amikor nem jó, ha sokan vannak egy helyen. Viszont, ha akarod, holnap meglátogathatlak, és akkor majd elmesélheted, milyen volt.

– Oké – egyezett bele Juliette, amint a Murphy család Subaruja ráfordult a kórház felhajtójára.

25. FEJEZET

Szeptember 1.

Néhány perc alatt letudták az utat az MMK Inwoodtól a házig, de Brian ennyi idő alatt is értesítette Aimée-t, hogy Juliette-nek kutya baja, és részt kíván venni Emma búcsúztatóján. Anyja örömmel fogadta mindkét hírt, és megígérte, hogy tüstént továbbítja őket Hannah-nak. Amikor megkérdezte, mikor számíthat rájuk, Brian azt felelte, hogy egy órán belül átmennek.

Camila ráfordult a Murphy-ház behajtójára, és leállította a motort. Miután mindenki kiszállt, Camila és Juliette a hátsó ajtó felé vette az irányt, amelyik egyenesen a konyhába vezetett. Jeanne indult, hogy előszedje kerékpárját a garázs mögül, és hazatekerjen.

– Remélem, minden jól alakul a virrasztáson – búcsúzkodott. – Azt is, hogy ugyanolyan hatással lesz magára, mint rám volt a férjemé.

– Én is őszintén remélem, és teljes szívemből szeretnék köszönhetet mondani a segítségéért. Csodálatos, amit Juliette-ért tett, de tényleg. Nem lehetek érte elég hálás.

– Nagyon szívesen tettem. Igazi kis kincs ez a lány. Eszembe juttatta, miért hiányzik annyira a munkám. Ha tudná, mennyivel jobb érzés pszichológusnak lenni, mint cégtulajdonosnak! Ha újra segítségre lenne szüksége, akár a virrasztás és a temetés után, megvan a számom, csak hívjon bátran.

– Ahogy már mondtam, nem lehetek elég hálás a nagylelkűségéért.

Amikor Jeanne előtolta a biciklijét, Brian kikísérte az utcára.

– Bocs az út miatt. Legyen nagyon óvatos. Egyszer majd leaszfaltozzák, csak senki se tudja, mikor. Addig kész életveszély ezekkel a kátyúkkal.

– Majd odafigyelek – ígérte Jeanne. – Tolni is lehet a bringát, nem csak tekerni.

– Szerintem ez jó ötlet. Még egyszer kösz mindenért. Komolyan mondom.

– Nagyon szívesen. – Jeanne visszaintett a válla felett, ahogy eltolta kerékpárját a Park Terrace West irányába. Brian addig nézett utána, amíg el nem tűnt a sarkon.

A főbejáraton át lépett a házba. Camilát és Juliette-et az emeleten találta, a lánya szobájában, ahol épp azon tanakodtak, melyik ünnepi ruha lenne megfelelő a sok közül, amelyeket Aimée nagyi vett. Míg zajlott a

divatbemutató, Brian bevonult a gardróbba, és felvette az egyetlen sötét öltönyét. Már nem is emlékezett az utolsó alkalomra, amikor viselte. Mire visszatért Juliette szobájába, lánya már el is határozta magát, és csaknem készen állt az indulásra. Imádnivalónak tűnt rózsaszín ruhájában és az ahhoz illő szalagban, mellyel összefogta aranyló hajfonatát. Kis fekete lakkcipőt húzott a lábára. Brian nem tudta, illendő öltözéknek számít-e egy halottbúcsúztatón, de nem is nagyon érdekelte. Csak az számított, hogy Juliette-nek ez tetszett. Kislánya szorosan magához ölelte Nyúl úrfit.

Miközben benne gyönyörködött, telefonja vibrálva életre kelt, és értesítette egy beérkező üzenetről. Miután megnyitotta, kiderült, hogy Roger Dalion mielőbb beszélni akar vele. Önkéntelenül is eltűnődött, mit jelenthet ez – csak annyit tudott biztosan, hogy jót nem. Talán Patrick McCarthyhoz vagy Megan Doyle-hoz lehet köze, akik máris kérelmezték a tételes kórházi számla kiadását? Akárhogy is, elhalasztotta a virrasztás utánra. Épp elég stresszesnek találta ezt a helyzetet, dacára annak, amit Jeanne mondott. Még most is fenntartásokkal állt ahhoz, hogy halottbúcsúztatóra viszi a négyéves kislányát. Azt is eldöntötte, hogy amint eljön az alkalmas idő, rendelkezni fog arról, hogy nála ne rendezzenek semmilyen virrasztást vagy efféle rituálét.

– Hát te, Camila? – kérdezte, amint Juliette teljesen elkészült. – Bocs, hogy csak most kérdezlek, de ha szeretnél jönni, természetesen szívesen látunk.

– Nem, kösz. Szerintem a virrasztás tényleg a közvetlen családtagoknak szól. – Camila láthatóan osztotta Jeanne véleményét.

– De te a családunkhoz tartozol – erősködött Brian.

– Örülök, hogy így érzed, hálás is vagyok érte, csak sajnos nem mindenki gondolja így. Inkább maradok. – Félrevonta Briant, és lehalkította a hangját. – Mióta Jeanne elment, Juliette újra megkukult. Alig lehet a szavát venni.

– Jaj, ne. Te jó ég. Erre nem számítottam. Szerinted mit kéne tenni? Mégse vigyem el a virrasztásra?

– Nem, egész biztos abban, hogy menni akar. Másként nem érdekelte volna ennyire, milyen ruhában lesz és hogyan csinálom meg a haját. Csak ne felejtsd el, mennyire nyomasztó számára az egész helyzet.

– Ez érthető. – Brian saját ellentmondásos érzelmeire gondolt. – Oké, essünk túl rajta.

Amint kiléptek a házból, megdicsérte Juliette öltözékét, de nem kapott

választ. Lánya akkor sem szólalt meg, amikor leereszkedtek a lépcsőkön, ő pedig azt tudakolta, mit szól hozzá, hogy részt vesznek egy igazi virrasztáson. Egyedül arra a kérdésére felelt, hogy élvezte-e Jeanne társaságát – bár ekkor sem hangzott el több, csak egy szimpla igen.

Az út alig pár percig tartott, és csak az jelentett kisebb gondot, hogyan keljen át Juliette a csini cipőjében a felmart úttesten. Ahogy közeledtek O'Brienék otthonához – szintén egy kivételes, különálló családi házhoz –, tucatnyi embert láttak az előkertben és még többet a tornácon, ahol kisebb társaságok verődtek össze, bár jobbára tartották a szociális védőtávolságot. Mindenki maszkot viselt, beleértve a jelen lévő maroknyi gyermeket is. Sok felnőtt metszett kristálypoharat szorongatott a kezében, Brian gyanúja szerint tele Jameson whiskey-vel. A védőmaszkok ellenére sokakra ráismert, másokat viszont nem tudott hová tenni, pedig az évek és a családi összejövetelek során hellyel-közzel Emma teljes rokonságát megismerte. Emma három idősebb fivér után következett, akik mostanra mind családot alapítottak. Brian ráismert néhány rokonra az apai ágról, köztük egy nagybácsira, aki a New York-i rendőrségtől ment nyugdíjba. Emma testvéreit nem látta, de talán csak azért, mert még nem érkeztek meg. Már rég nem éltek Inwoodban.

Miután a kis kerti kapun át megérkeztek és a tornác lépcsője felé vették az irányt, biccentett a jelenlévőknek, és köszönettel fogadta a részvétnyilvánításokat, de sehol sem állt meg. Amint felértek a tornácra, Hannah bukkant fel a házból, mintha csak erre a pillanatra várt volna.

– Hát eljöttetek! – Tüstént megragadta Juliette kezét. – Gyere, kicsim. Gyere és köszönj el a gyönyörű anyukádtól. – Karjára ültette unokáját, és eltűnt vele a házban. Brian kicsit megütközött a buzgalmán, ha meg nem is lepődött. Az anyja mindig is majomszeretettel csüngött az ő kisbabáján – az egyetlen lánykán a sok fiútestvér között.

Amint megfosztották a lányától, ostrom alá vették a jóakarók. Köszönetét mondott mindnek, sokukkal a könyökét összeérintette, de közben csak arra tudott gondolni, mi történhet odabent Juliette-tel. Amint tehette, kimentette magát, és követte a házba.

Az előtérben feltűnt neki, hogy az asztalka feletti tükröt a fal felé fordították. Több helyen is találkozott ezzel az ír hagyománnyal, ahol virrasztást tartottak. Megtorpant, hogy körülnézzen a tágas O'Brien-házban. A háttérben lágy kelta muzsikát hallott, az előtérben a tucatnyi ember

csevegését, akik a nappaliban és az étkezőben csoportosultak.

Az étkezőasztalt roskadásig megrakták étellel. Brian apósa, a nagydarab, tekintélyes, hatvanas éveiben járó Ryan O'Brien a hevenyészett bárpultot kezelte. Jobbra, az ólomüveg ablakos falfülke ravatalán feküdt a hatalmas, méregdrágának tűnő koporsó, amely körül zuhatagra való virág -jobbára fehér rózsa – árasztott bódító illatot. Innét Emma fehér ruhába bújtatott testére és fehér szaténpárnán elrendezett lángvörös hajára is ráláthatott. A látvány egyszerre okozott neki testi és lelki fájdalmat, melyről Hannah terelte el a figyelmét, ahogy Juliette-tel a karján a koporsó mellett állt. Éppen mondott valamit, amit a háttérzenétől nem hallhatott. Juliette megigézetten meredt az anyjára, míg átkarolta Hannah nyakát és a másik kezében Nyúl úrfit szorongatta.

Közelebb lépett volna, hátha hallja Hannah szavait, de megtorpant a nevetésre, amely a Ryan körül csoportosuló férfi rokonok irányából érkezett. Mire meghallhatta volna, mi a derültség tárgya, valaki a nevén szólította. Megfordult, és az anyját látta közeledni. A konyhából lépett ki, karján egy tálcával, hogy további szendvicsekkel gazdagítsa a hidegbüfét.

Egy pillanatra elbizonytalanodott, ezért a kislánya helyett végül az anyja felé fordult, aki sebesen közeledett.

– Jó, hogy eljöttetek – köszöntötte Aimée. – Megvagytok, szívem?

– Fogjuk rá – felelte Brian. – Aggódom Juliette miatt.

– Ettetek valamit? Rengeteg az étel, és még több jön.

– Nem vagyok éhes. – A legkevésbé enni vagy inni vágyott.

– Örülök, hogy elhoztad Juliett-et. Ereztem, hogy vonakodsz megtenni. Miért gondoltad meg magad?

– Jeanne Juliette-Shaw beszélt rá. A nő, akivel Megan Doyle irodájában ismerkedtem meg. Azt javasolta, hogy kérdezzem meg Juliette-et, lenne-e kedve eljönni, ő pedig igent mondott. Meglepődtem, bár talán nem kellene. Jeanne sokkal jobban ért a gyerekekhez.

– Hannah mindenesetre örül – sóhajtott Aimée. – Alig várta, hogy ideérjetek.

Abban a pillanatban Brian és Aimée is láthatta, amint Hannah előrehajolt, hogy unokája betuszkolhassa Nyúl úrfit Emma teste mellé. Juliette óvatosan kinyújtotta mutatóujját, hogy megérintse Emma merev és élettelen arcát, majd ugyanabban a pillanatban el is kapta kezét, mintha megégette volna. Torkából olyan fájdalmas kiáltás tört fel, amit Brian és Aimée is hallhatott.

Brian szíve kihagyott egy ütemet. Épp akkor lépett előre, amikor Hannah elfordult felé. Amint meglátta apját, Juliette kitárta mindkét karját. Brian féltő szeretettel ölelte magához kislányát, aki nyakába fúrta arcát, és ráfonta kis karjait.

– Juliette nagyon ügyes volt, szépen elköszönt a mamájától – jelentette Hannah. – Még Nyúl úrfit is nekiadta, hogy ne legyen olyan egyedül. Annyira büszke vagyok az én kisunokámra. Ahogy magán érezte Juliette meglepően erős szorítását, Brian aggódni kezdett, hogy a fájdalmas emlék örökre rögzülni fog benne, és felötlött benne, hogy talán mégsem volt olyan jó ötlet idejönni. Ez is arra emlékeztette, hogy mostantól minden figyelmét a kislányának kell szentelnie.

– Nemsokára itt lesznek az unokatestvéreid – paskolgatta meg Hannah Juliette hátát. – Nem vagy éhes?

Juliette nem válaszolt, csak még erősebben átfonta apja nyakát.

– Azt hiszem, inkább hazaviszem – döntötte el Brian. – Nem hinném, hogy jól érezné magát itt.

– Legalább egyetek valamit – élénkült fel Hannah. – Rengeteg étel van, és mindjárt lesz torta is.

– Nem igazán vagyok éhes. Még egyszer köszönöm, hogy ennyit fáradtatok.

– Igazán nincs mit. Visszajössz még? Rengetegen vannak, akik részvétet szeretnének nyilvánítani.

– Talán. – Brian csak le akarta szerelni Hannah-t. Ebből épp elég volt ennyi. Felesége lényét és szellemét szerette, nem ezt a kiüresedett testet. Elfogadta, hogy az ilyen rítusok fontos szerepet játszanak az emberek és a közösség életében, de ettől még nem gondolta, hogy az ő vagy Juliette javára válnának. Ahogy eszébe jutott a „por a pornak, hamu a hamunak” kifejezés, amelyet még gyerekkorában magoltattak be vele a vasárnapi iskolában, egyre inkább úgy gondolta, hogy a hamvasztás lenne a célravezető megoldás.

– Oké – bólintott Hannah feszülten. – Holnap tízkor gyászmise a Jó Pásztorban, utána temetés. Nagyon örülnénk, ha kijönnél velünk a sírhoz. Ha gondolod, küldünk érted egy kocsit.

– Köszönöm. – Brian még nem tudta, mit gondoljon az ajánlatról. – Majd beszélünk.

Az ajtó felé indult anélkül, hogy letette volna Juliette-et. Menet közben sok vendég ráemelte a poharát, mintha csak tósztot mondana. Kimérten

bólintott nekik, de nem állt meg. Odakint átvágott a tornácon, leereszkedett a lépcsőn, és nekiindult a járdának, melyen sokan mások közeledtek, de szerencsére egyikük sem próbálta megállítani. Juliette csak idekint az utcán jelezte, hogy szeretné, ha letenné. Miután megragadta felé nyújtott kezét, néma csendben sétáltak tovább. Félúton megkérdezte tőle, hogy érzi magát – örül, hogy elköszönt a mamájától? Amikor Juliette nem válaszolt, újfent rátört az aggodalom, hogy súlyos hibát követett el, amikor elhozta őt a virrasztásra. Legfeljebb annak örülhetett, hogy rábízta a döntést, és nem kényszerítette rá a sajátját.

Mivel Juliette-nek ezt az új élményt is nehezére esett feldolgozni, örült, hogy Jeanne felkínálta a segítségét. Az is felötlött benne, vajon Charles Kelley és Heather Williams sejti-e, mennyi fájdalmat okoz az érintett családoknak a mérhetetlen önzésével és mohóságával. A gondolattól újra felizzott benne a harag.

26. FEJEZET

Szeptember 1.

Amikor Brian és Juliette belépett az ajtón, szemközt találta magát a nyugtalan Camilával.

– Hogy ment? Sokkal korábban megjöttetek, mint vártam.

– Elmeséled Camilának? – kérdezte Brian Juliette-től, mialatt mindketten levetették a cipőjüket és a védőmaszkjukat. Amikor kislánya nem felelt, hozzátette: – Juliette megérintette a mamit, és ez felzaklatta. Igaz, tökmag?

Juliette a legrövidebb úton a lépcső felé szaladt, hogy visszavonuljon szobája menedékébe. Brian és Camila hosszan nézett utána.

– Így utólag nem tűnik túl jó ötletnek, hogy odavittem – jegyezte meg Brian, miután kislánya hallótávolságon kívül került. – Nem mondom, hogy katasztrofálisan sikerült, legalábbis remélem, hogy nem. Egészen jól elvolt a nagyanyjával, amíg meg nem érintette Emma arcát. Nem tudom, ő akarta-e vagy Hannah biztatta, de mindegy is. A lényeg, hogy kibukott. Nem mintha ez meglepne; én se szívesen tettem volna meg. Mindenesetre azt találtam a legjobbnak, ha gyorsan hazahozom.

– Jaj, szegénykém. – Camila elnézett a lépcső felé. – Felmegyek, és megpróbálom kiimádkozni a csini ruhájából, hogy ráadjak valami kényelmesebbet. Esetleg belediktálok pár falatot is.

– Köszönöm – sóhajtott fel megkönnyebbülten Brian.

– Hát te? – kérdezte Camila. – Hogy bírod?

– Úgy-ahogy – jelezte Brian tétova kézmozdulattal. – Nem nekem találták ki ezeket a szertartásokat. Akkor se tetszett, amikor apámat búcsúztattuk, de Emma kapcsán még annyira se. Számomra a gyász személyes dolog, nem közösségi élmény.

– Visszamész még a virrasztásra? – érdeklődött Camila. – Ha gondolod, addig lekötöm Juliette-et.

– Nem hinném. Egy napra elég ennyi részvétnyilvánítás. Az irodában leszek. El kell intéznem valamit.

Ahogy leült az íróasztalhoz, azon kapta magát, hogy Emma üres székére mered. A hirtelen felismerés, hogy örökre elveszítette őt, újra tudatosította benne a fájdalmas veszteséget. Szerencsére az érzelmek éppoly hirtelen visszaszorultak, ahogy feltörtek benne, amikor az emeleten gyötrődő

kislányra gondolt. Az ő igényei felülírtak minden más megfontolást. Összes erejével azon kell lennie, hogy túlléphessen az anyja elvesztésén.

Emma üres széke arra is emlékeztette, amiről korábban gondolkodott a Személyvédelmi Ügynökség kapcsán. Érdemes egyáltalán vállalkozni ilyen vészterhes időkben? Ezzel a megfontolással el is napolta Roger Dalton felhívását, amit eredetileg tervezett, és inkább rácsörgött Michael Comstockra, az ESU parancsnokára. Arra számított, hogy meg kell majd adnia a nevét, a számát és a hívása okát, ezért kellemes meglepetésként érte, amikor azonnal kapcsolták egykori parancsnokát. Habár a helyettes rendőrfőnök annak idején cseppet sem örült, amikor elveszítette két népszerű és tehetséges emberét, most hallhatóan örült a jelentkezésének.

– Hogy vannak Emmával? – tudakolta. – Hogy boldogul a vállalkozás ilyen ínséges időkben?

– Attól tartok, mindkét fronton csak rossz hírekkel szolgálhatok, uram – felelte. – Rosszabb időpontban nem is alapíthattunk volna új céget, mint ilyenkor, járvány idején. Alig van munkánk, de ennél is rettenetesebb, hogy Emma tegnap meghalt vírusfertőzésben.

– Jaj, ne – nyögött fel Michael. – Őszintén sajnálom. Ez tényleg rettenetes hír. Koronavírus?

– Nem, valami más. – Egy pillanatra elcsuklott a hangja.

– Úgy hívják, keleti lóenkefalitisz.

– Olyasmi, mint a nyugat-nílusi vírus?

– Hasonló. Másik törzs, de ugyanúgy a szúnyogok terjesztik. Valószínűleg akkor kapta el, amikor a Cape Cod-i tengerparton grilleztünk.

– Ez igazi tragédia és pótolhatatlan veszteség. Emma kivételes asszony volt. Mikor temetik el, hogy mi is képviseltethessük magunkat?

– Holnap lesz a gyászmise és a temetés. Kedves öntől, hogy felajánlja a részvételt, de a járvány miatt csak közvetlen családtagok lehetnek jelen.

– Megértem – sóhajtott fel Michael. – Nos, kérem, fogadja legőszintébb részvétemet.

– Köszönöm, uram. Lenne még valami, amit szeretnék megbeszélni önnel. Elvesztettem a feleségem, így már nem igazán akarok küszködni ezzel a vállalkozással, különösen úgy, hogy nem látni a járvány végét. Azután érdeklődnék, lát-e esélyt arra, hogy folytassam a szolgálatot az ESU-nál. – Brian azon kapta magát, hogy babonásan keresztezi az ujjait és pozitív válaszban reménykedik, még ha nem is mondott le egészen a

Személyvédelmi Ügynökségről.

– Azaz elkötelezettségétől függ – kezdte Michael. – A puhatolózásából arra következtetek, hogy még nem igazán döntötte el a dolgot, ami érthető, hisz csak most veszítette el a feleségét. Fogalmazzunk így: a város sokat fektetett önbe, amikor ilyen szerteágazó képzést kapott, és ez mindenképp az előnyére szól, de csak akkor adhatok második esélyt itt az ESLJ-nál, ha meggyőz arról, hogy száz százalékban kész elkötelezni magát. Egészen őszinte leszek: a felmondásuk teljesen készületlenül ért minket, és rossz hatást gyakorolt a morálra is, mivel mindkettőjüket olyan nagyra tartottuk.

– Sajnálom. Higgye el, ez nem állt szándékunkban.

– Elmondom, mit tehetünk. Amint késznek érzi magát, keressen meg itt a központban, és beszéljünk, azután majd beosztjuk valahová. A járvány miatt idén nem indult új kadétosztály, ezért van időnk rá, hogy az ESU teljes személyi állományát újbóli kiértékelésnek vessük alá, és felülvizsgáljuk a jelenlegi beosztását, különös tekintettel a taktikai és könnyűbúváregységre. Ez hogyan hangzik?

– Jól hangzik, uram – vágta rá. – Ami engem illet, szeretnék mielőbb belevágni.

– Nos, ez csak magán és a családján múlik. Bizonyára kell egy kis idő, míg meggyászolja a feleségét.

– Épp ellenkezőleg. Le akarom foglalni magam. Semmire se vágyom jobban, mint hogy visszanyerjem a régi formám és újra hasznosnak érezzem magam. Ez segítene legtöbbet abban, hogy elhordozzam a gyászt.

– Ám legyen – egyezett bele Michael. – Új kadétok híján elég szellős a beosztásom, bár ez se tart soká. Jövő hónaptól máris indul egy másik, igaz, kisebb létszámú osztály.

– Akkor lehetséges, hogy már holnap beugorjak és beszéljünk? – bátorodott fel Brian. – Szeretnék részt venni minden gyakorlatban, amiben csak lehet. – Hirtelen mindennél vonzóbbnak találta az LGH ház elleni szimulált támadásokat és bármilyen különleges fegyveres gyakorlatot. December óta nem gyakorolt lőfegyverrel, még elmaradhatatlan P365 Sig Sauerével sem, amely most is ott lapult a zakója alatt.

– Biztosan tudunk találkozni, addig is szólok az instruktoroknak. Alkalmas az időzítés. Tudom, hogy holnap nagyobb csapat lesz az LGH háznál, beleértve az A csapat néhány tisztjét is. Ha másként nem, megfigyelőként biztos jelen lehet. Sokan örülni fognak, hogy újra látják.

– Ez kölcsönös. – Mielőtt leszerelt az ESU-tól, gyakran töltötte idejét az akadémián, a Floyd Bennett reptéren, hogy segítsen az oktatóknak az új kadétokkal, vagy akár részt is vegyen a kiképzésben. Ez segített kiélezni és szinten tartani a készségeit.

– Ha holnap, a temetés után meggondolná magát, én megértem – jelezte Michael. – Csak szóljon, és intézem a többit.

– Hogyne.

Miután elköszöntek, Brian hosszú ideig csak meredt maga elé. A megerőltető testmozgás kilátása átmeneti menedéket kínált az Emma halálakor támadt érzelmi vihar és a szüntelen aggodalom elől, hogy Juliette képtelen lesz feldolgozni az anyja elvesztését. Sajnos ez a megkönnyebbülés se tartott soká, amikor eszébe jutott, hogy fel kell hívnia Roger Daltont.

Ha már kezében tartotta a telefont, meg is ejtette a hívást. Míg kapcsolták, eltűnődött azon, hogy Patrick McCarthy és Megan Doyle alighanem kikérte a tételes kórházi számlát, emiatt jelentkezett nála a férfi. Megan előre megmondta, hogy a kórház nem adja egykönnyen a bőrét.

– Gondoltam, nem árt, ha tudja, hogy a Premier által követelt tartozás összege további 26 399,46 dollárral emelkedik – közölte Roger, amint felvette a telefont. – Hacsak nem történik valami csoda.

Brian nagy nehézség árán uralkodott magán. Sértőnek találta a másik agresszív hangnemét. Ha személyesen találkoztak volna, aligha állja meg, hogy ne tanítsa móresre a karót nyelt bürokratát, akit kis híján annyira gyűlölt, mint profithajhász főnökét, Charles Kelley-t.

– Hallja, amit mondok? – mordult fel Roger, amikor nem válaszolt.

– Hallani hallom, csak arra várok, hogy elárulja, minek köszönhetem ezt a huszonhatezres tételt.

– Emma Murphy legutóbbi sürgősségi ellátásának. Magától is tudhatná.

– Mármint a tegnapinak? – Hihetetlennek találta, hogy máris kiszámlázták.

– Mi másnak? Mivel máris meggyűlt a bajunk önnel, a kórház nem fűz vérmes reményeket ahhoz, hogy ezúttal fizetni fog. A magához hasonló emberek egyszerűen képtelenek megérteni, hogy a költségeink napról napra, percről percre nőnek, és mi nem engedhetjük meg magunknak azt a fényűzést, hogy nem fizetjük ki a szolgáltatásokat.

– Akkor rajta, továbbítsa csak a számlát a Peerlessnek! – Brian már készült kinyomni a telefont. Egyre nehezebben viselte el ezt a vérszívót, aki

mintha szadista örömét lelte volna abban, hogy mélyebbre mártsa benne a kést.

– Megtörtént – horkant fel Roger. – Maga és az egészségbiztosítója megérdemlik egymást. Egy órán belül megkaptuk a választ, hogy ezúttal sem állják a költségeket.

– Várjunk csak, ez meg hogy lehet? Mi a szükséghelyzet, ha nem ez? A feleségem most aztán tényleg nem a saját lábán ment be. Mesterségesen kellett életben tartani.

– A Peerless megkapta az összes vonatkozó iratot, beleértve a vészhívásra kivonuló mentők írásos jegyzőkönyvét is. Sejtelmem sincs, ezúttal miért utasították el a kérelmét, de jobban teszi, ha utánajár, és haladéktalanul meggyőzi őket a kárigény kifizetéséről, máskülönben a Premier által követelt tartozás a fent említett összeggel növekedik.

– Bízhat benne, hogy utánajárok. – Brianben olyan harag éledt a Peerless és Heather Williams packázásai miatt, amely vetekedett Charles Kelley és Roger Dalton iránti utálatával. A néhány órás sürgősségi ellátásért követelt összeget is arcpirítónak és hasonlóan dühítőnek tartotta. Bármennyire tudta, hogy felesleges ezt megemlítenie Daltonnak, nem bírta megállni szó nélkül. – Okvetlenül beszélek a Peerless-szel, de addig is elárulná, hogy az ördögbe számlázhatnak huszonhatezer dollárt néhány órányi sürgősségi ellátásért? Ez rablás fényes nappal, különösen a végeredmény fényében.

– Méltatlannak tartom a kérdést is – fortyant fel Roger. – Mint már nemegyszer említettem, a huszonnégy órás Trauma 1-es szintű sürgősségi ügyelet üzemeltetése nem olcsó mulatság. A felesége használta a létesítményünket és legfejlettebb orvosi eszközeinket. Egy egész életmentő csapat kellett az újraélesztéséhez és a sürgősségi neurológiai állapotfelméréséhez, ha pedig ez sem lenne elég…

Egy pillanatig se bírta tovább hallgatni, inkább megszakította a vonalat. Úgy érezte magát, mint egy kitörni készülő tűzhányó. Felpattant az asztaltól, hogy lesiessen az alagsorba, ahol Emmával kis konditermet létesített szobakerékpárral, fekvenyomópaddal és laposképernyős tévével. Valahogy le kellett vezetnie a felgyülemlett feszültséget, ezért felkapott két huszonöt kilós súlyzót, és addig bicepszezett, amíg már nem bírta tovább. A súlyok éles csörrenéssel kerültek vissza a helyükre.

Amint úrrá lett a haragján, felment a lépcsőn, és visszatért az irodába. Leült, és vett egy nagy levegőt, mielőtt hívta Ebony Wilsont, akit várható

módon csak hosszú idő után kapcsoltak. Addig is hallgatnia kellett az idegesítő liftzenét.

– Halló, itt Ebony Wilson – mutatkozott be az osztályvezető mézédes hangján, amikor végre elérte. – Kihez van szerencsém?

Miután Brian elárulta neki és megkérdezte, emlékszik-e rá, a nő ugatva felnevetett.

– Méghogy emlékszem-e! Most szívat? Az egész cég attól hangos, hogy kijátszott minden biztonsági intézkedést, és csak úgy beszambázott ide. Remélem, tudja, milyen szerencsés, amiért nem tartóztatták le, vagy nem esett komolyabb bántódása.

– Nem tudom, kinek esett volna komolyabb bántódása – engedett meg magának némi kárörömet. – Inkább ne feszegessük. Beszéljünk az újabb kárigényről a feleségem ügyében, amelyeit megint csak volt szerencséjük elutasítani.

– Hogyne, okvetlenül. Mindjárt rá is nézek. Megadná újra a kötvényszámát, hogy megkereshessem?

Miután megtette, és végigszenvedett egy újabb adag Für Elisét, Ebony hangja visszaúszott a vonalba.

– Bocs a várakozásért. Itt van előttem a kárbecslői jelentés. Látom, hogy a kárigény egy újabb sürgősségi ellátás kapcsán merült fel, és azt is, hogy a felesége, Emma Murphy már nincs közöttünk. Kérem, fogadja őszinte részvétem.

– Köszönöm. – Brian a szemét forgatta az ironikus helyzet felett, hogy valaki a Peerlesstől részvétet nyilvánít neki.

– A biztosítójuk legutóbb azért hárította el a sürgősségi ellátás megfizetését, mert a feleségem a saját lábán ment be a kórházba. Az önök magyarázata szerint nem kellett volna visszaélnie a sürgősségi ellátással csak azért, hogy felvetesse magát a kórházba. Ezúttal, mint láthatja, szó szerint úgy vitték be a kórházba, és egy mellkasi kompressziós rendszerrel tartották életben.

– Igen, látom – erősítette meg Ebony –, de látom azt is, hogy az újraélesztést nem indokolta semmi.

– Megismételné? – hebegte Brian.

– A jegyzetekből úgy tűnik, hogy az ügyintézőink meglehetős alapossággal kezelték ezt az esetet, és *a* mentők jelentéséből azt szűrték le, hogy a páciens a jegyzőkönyv értelmében már azelőtt agyhalált szenvedett,

hogy betették volna a rohammentőbe. New York államban egy mentőorvos törvényesen megállapíthatja a haláleset bekövetkeztét, ily módon az ezután történő orvosi beavatkozások feleslegesek, és a Peerless nem visel semmilyen velük kapcsolatos anyagi felelősséget.

– Ez őrület! – fakadt ki Brian. – A mentősök kezdeményezték az újraélesztést, és mesterségesen életben tartották a feleségemet egészen a kórházig.

– Készséggel elhiszem önnek, ám eközben egyértelműen úgy vélték, hogy a hosszú ideig tartó oxigénhiány következtében a páciens agyhalált szenvedett. A jelentésükben legalábbis ez áll. Megértem, ha nem ért egyet ezzel a döntéssel, és a szokott felülvizsgálati lehetőségek ezúttal is a rendelkezésére állnak, amennyiben úgy gondolja, hogy a kárbecslőink tévedtek. A felülvizsgálati kérelem mellett természetesen jogorvoslatot is kérhet.

Képtelen volt tovább hallgatni ezt az önigazoló jogi halandzsát, ezért bontotta a vonalat. Ugyanúgy felhúzta magát, mint a Roger Daltonnal folytatott társalgás után, és ezúttal is készült elvonulni az alagsorba, hogy a súlyzókon töltse ki a haragját, amikor Camila megjelent.

– Bocs a zavarásért – szabadkozott –, de újabb gond adódott Juliette-tel.

Ahogy a harag és a féltő szeretet ellentétes érzelmei közt őrlődött, kezébe temette arcát, és olyan erővel dörzsölgette a fejbőrét, mintha újra akarná indítani az agyát.

– Jól vagy?

A fogát csikorgatta, és olyan erővel túrt bele a hajába, hogy már fájt. Amikor felnézett Camilára, még a szeme fehérje is vérben úszott.

– Mi történt?

– Egyre csak sír, nem tudom megvigasztalni. Vissza akarja kapni Nyúl úrfit.

– Szent ég – nyögött fel, amikor egyetlen értelmes megoldás sem jutott az eszébe.

– Fent van a szobájában, és teljesen kifordult magából. Már nem tudom, mit mondjak neki…

– Elintézem. – Felpattant és a lépcső felé indult. Akármilyen átfogó tréninget kapott a rendőrségen és különösen az ESU akadémiáján – bármennyire tudta, hogyan tárgyaljon a túszejtőkkel, öngyilkosokkal és sarokba szorított fegyveres bűnözőkkel –, lehetetlen küldetésnek találta, hogy

szembenézzen feldúlt kislányával, aki elveszítette szeretett plüssállatát. Amikor belépett a szobába, és lenézett Juliette-re, aki magzati pozícióban feküdt az ágyon és rázkódott a zokogástól, reménytelenül alkalmatlannak érezte magát. A pillanatokkal korábban érzett harag nyom nélkül elpárolgott, helyét átvette a vak kétségbeesés.

Leült az ágy szélére, hogy megcirógassa Juliette hátát.

– Camila szerint hiányzik neked Nyúl úrfi, és vissza akarod kapni. Igaz ez?

Kislánya, ha lehet, még keservesebben sírt.

– Visszakaphatod, ha akarod – vigasztalta –, de kereshetünk is neked egy új Nyúl úrfit.

Amikor továbbra sem kapott választ, felnézett az ajtóban álló Camilára, aki csak megvonta a vállát. Szemlátomást ő sem tudott okosabbat.

– Oké – bólintott. – Lássuk, szerezhetünk-e egy másik csodálatos nyúlbarátot, hogy azért a mami se maradjon nyuszitársaság nélkül. – Elvette Juliette tabletjét, és rákeresett a neten a plüssnyulakra. Nem sok találatra számított, ezért kellemesen meglepődött: végtelen sorban jöttek fel a különféle nyuszik – némelyik szakasztott Nyúl úrfi, mások még nála is tetszetősebbek, tekintve Nyúl úrfi viseltes állapotát. – Hé, nézd csak, mekkora a választék!

Juliette csak még fájdalmasabban zokogott, amikor pedig megpróbálta megmutatni neki a kijelzőt, durván eltolta magától. Egyértelműen nem akart részt venni az új Nyúl úrfi kiválasztásában, apja mégis kezdett felbátorodni. Legalább valamilyen reakciót kicsiholt belőle.

– Akkor menjünk el a nagyi házába, és szerezzük vissza Nyúl úrfit? – tette félre a tabletet.

A lány hevesen megrázta a fejét, amit újabb bátorításnak vett.

– Ha abbahagyod a sírást, és szóba állsz velem, együtt megoldhatjuk. Azt akarod, hogy én menjek vissza a nagyi házába?

Kivárt néhány percet, mielőtt megismételte a kérdést, hogy visszatérjen-e a virrasztásra a nyúlért. Juliette talán nem válaszolt, de a könnyei kezdtek elapadni. Brian még néhány percig ücsörgött az ágy szélén és cirógatta a hátát, mielőtt felállt és Camilához lépett.

– Én se lettem okosabb – vallotta be suttogva.

– Fogalmam sincs, mi legyen. Szerinted menjek el a virrasztásra, és szerezzem vissza azt a nyamvadt nyulat?

– Nem vagyok biztos abban, hogy az megoldana bármit is. Mi lenne, ha felhívnánk Jeanne-t? Nagyon ért Juliette nyelvén. Neki talán lesz valami ötlete.

– Jobbat én se tudok.

Elővette telefonját, kilépett a folyosóra, és megejtette a hívást, miközben remélte a legjobbakat. Kicsit kínosan érezte magát, amiért már másodszor kért gyereknevelési tanácsot egy nőtől, akit csak aznap ismert meg, de mi mást tehetett volna? Megkönnyebbült, amikor Jeanne udvarias hangon bejelentkezett és a nevén szólította, ami arra utalt, hogy elmentette a számát.

– Remélem, nem megint az Inwood Hill Parkban hívom – próbálta oldani a kezdeti feszültséget.

Jeanne felkacagott.

– Nem, itthon vagyok, bár meg kell vallanom, visszamentem és letekertem, ami a körből maradt. Hogy ment a virrasztás?

– Kicsit stresszes volt mindkettőnk számára – felelte Brian. – Igazából emiatt is hívom. Ha nem biztatott volna, elő se mernék hozakodni vele. Az a helyzet, hogy Juliette a feleségem koporsójába tette Nyúl úrfit, hogy ne legyen olyan egyedül.

– A kis drága…

– Sajnos azóta meggondolta magát. Jelen pillanatban kisírja a két szemét, csak hogy visszakapja Nyúl úrfit, s ha ez nem lenne elég, megint nem áll szóba velünk. Tanácstalan vagyok. Nincs valami ötlete? Felajánlottam, hogy elmegyek a virrasztásra, és visszaszerzem neki azt a vackot, pedig testem-lelkem nem kívánja, de nem úgy tűnik, mintha ezzel meg tudnám vigasztalni.

– Jaj, istenem – sóhajtott fel Jeanne. – így kapásból azt mondanám, hogy jól gondolja. Nem hinném, hogy vissza kellene kérnie azt a nyulat. Hiányzik neki az anyja, és most hiányzik neki Nyúl úrfi, talán össze is mossa a kettőt. Azt hiheti, ha visszakapja a nyulát, azzal visszakapja a mamáját is.

– Igen, ez elképzelhető. Aggódom, hogy ha visszakapja Nyúl úrfit, mindig arra fogja emlékeztetni, hogy látta és megérintette a halott anyját.

– Juliette megérintette az anyja testét?

– Az arcát, egész pontosan. Nem tudom, hogy a nagyanyja biztatta-e rá, vagy önmagától tette. A szoba túlsó végében voltam, amikor történt. A nagyanyja a karján tartotta, azután a koporsó fölé hajolt vele, hogy betehesse a nyulat. Szerintem a frászt hozta rá.

– El tudom képzelni. Mit szólna, ha átmennék és próbálnék beszélni vele?

Van egy ötletem, ami segíthet.

– Kérem, siessen – vágta rá hálásan Brian. – Camilával kezdjük elveszíteni a fonalat. Rettenetes látni a szenvedését.

– Megyek, amint tudok.

27. FEJEZET

Szeptember 1.

Valamivel több, mint háromnegyed óra telt el, mire Brian meghallotta a kapucsengőt. Türelmetlenül töltötte a várakozás perceit, felváltva ücsörgött Juliette ágyán és járkált a nappaliban.

– Maga az én felmentő seregem, aki a legutolsó pillanatban megmenti a napot – próbálta könnyedén venni a helyzetet, ahogy újra köszöntötte Jeanne-t, aki biciklisruha helyett ezúttal fehér nyári blúzt és fekete rövidnadrágot viselt, a kezében pedig nagy papírzacskót tartott.

– Bocs, hogy eddig tartott. Ki kellett bújnom a biciklis göncből.

– A lényeg, hogy itt van – sóhajtott fel Brian. – Még senkit sem vártam ennyire. Tényleg nem tudjuk, mitévők legyünk. – Amikor vendége levette a védőmaszkot, most először feltűnt neki, hogy saját halványságával ellentétben Jeanne ugyanolyan olajbarna, mint Camila. Amikor rákérdezett erre, a nő elmondta, hogy csörgedezik az ereiben egy kis algériai vér, és apai ágról marokkói géneket is örökölt.

– Hogy van Juliette kisasszony? – érdeklődött, ahogy felfelé tartottak a lépcsőn.

– Nincs sok változás – felelte Brian. – Abbahagyta a sírást, amikor megtudta, hogy átjön hozzá, de beszélni azóta se hajlandó. Camilával felváltva próbálkozunk, mióta csak telefonon beszéltünk.

– Van, hogy ilyen helyzetekben nem lehet többet tenni. A türelem nagy erény a gyereknevelésben. Ez a belső bizonytalanság még sokáig kihathat az életére.

Amikor beléptek Juliette szobájába, Camila felállt az ágyról, ahol eddig ücsörgött. Mesét olvasott Juliette-nek, noha az továbbra is labdává gömbölyödött, és egy szót se szólt. Miután Camila és Jeanne némán üdvözölte egymást, Juliette mindenkit meglepett azzal, hogy a hátára fordult és kikerekedett szemmel felnézett Jeanne-ra.

– Helló, mon Juliette – köszöntötte Jeanne vidáman, ahogy elfoglalta Camila helyét az ágyon. – Hallom, a nagyinál tett látogatás nem sikerült valami jól. Igaz ez?

Juliette bólintott.

– Biztos nagyon ijesztő lehetett így látni a mamádat – ingatta a fejét

Jeanne –, de legalább el tudtál köszönni tőle.

Juliette újra bólintott.

– Nem volt fura érzés megérinteni? – tudakolta Jeanne. Juliette arca eltorzult az utálkozástól.

– De nagyon!

– Meghiszem azt. Nagyon bátran viselkedtél. Hallom, milyen kedves voltál a mamáddal. Odaadtad neki Nyúl úrfit, hogy ne legyen olyan egyedül.

– Vissza akarom kapni – követelte Juliette dacos arckifejezéssel.

– Megértem, hogy vissza akarod kapni a mamádat és Nyúl úrfit. Van is itt valami, ami segíthet. – Felemelte a papírzsákot, hogy Juliette is láthassa. – Kíváncsi vagy rá, mi lehet benne? Juliette arckifejezése ellágyult.

– Igen – felelte.

Jeanne kinyitotta a papírzsákot, belenyúlt, és előhúzott egy másik plüssnyulat. Nagyjából akkora lehetett, mint Nyúl úrfi, csak világosbarna helyett világosszürke és keményebbre tömött, valamivel hosszabb fülekkel, sokkal jobb állapotban és két szemmel.

– Ő itt Jeannot Lapin – ejtette a nevet franciásan Jeanne. – Tudod, akiről korábban meséltem. Akkor lett a barátom, amikor annyi idős voltam, mint te, de most már szeretne a te barátod lenni, ha elfogadod és gondoskodsz róla. Brian meglepetésére és örömére Juliette a plüssjáték után nyúlt, majd amikor kézbe vette, alaposan megvizsgálta. Csak mikor kiállt minden próbát, akkor ölelte magához. Azután felnézett Jeanne-ra, és újra bólintott.

– Nagyon aranyos kis nyuszi – dicsérte meg Brian. – Szerintem egyenesen meseszép. Neked is úgy tetszik, mint nekem? – Amikor Juliette rábólintott, megkérdezte tőle: – Mi legyen a neve: Jeannot Lapin vagy Nyúl úrfi 2?

– Jeannot Lapin. – Juliette mindenki nagy elképedésére tökéletesen leutánozta Jeanne francia kiejtését.

– Akkor hát Jeannot Lapin lesz – sóhajtott megkönnyebbülten Brian. – Mi legyen Nyúl úrfival? Maradhat a maminál?

– Igen – felelt Juliette habozás nélkül.

Ahogy Brian vetett egy hálás pillantást Jeanne felé, magában nem győzött köszönetét mondani a sorsnak, amiért az útjába sodorta. Még ha Megan Doyle egy centtel se csökkentette a kórházi számláját, akkor is örökre hálás lehetett, amiért neki köszönhetően megismerte Jeanne-t.

Camila, aki eddig az ajtóból figyelt, most belépett a szobába, és csatlakozott hozzájuk. Elismerő szavakkal méltatta a plüssállatot, és

megkérdezte tőle, vajon nem enne-e valamit. Juliette úgy nyilatkozott a nevében, hogy örülne egy sonkás rántotténak.

– Akkor vigyük le a konyhába, és lássuk, mit találunk – javasolta Camila. – Én is kezdek megéhezni.

Amint Juliette és Camila távozott, Brian Jeanne-hoz fordult.

– Bravó – tapsolt. – Nem mondhatok mást, csak hogy újra lekötelezett. Tényleg ért a gyerekek nyelvén. Még egyszer köszönöm a segítségét, s hogy megvált egy ilyen személyes emléktől. Legalább engedje, hogy kifizessem.

Jeanne kedvesen felkacagott.

– Már rég nem beszélgetek azzal a nyállal, és nem ismerek mást, akinél jobb helyen lenne. A mamám ragaszkodott ahhoz, hogy hozzam magammal ide az Államokba. Kész csoda, hogy megtaláltam, miután beszéltünk. Amikor átköltöztem a jelenlegi lakásomba, ami azért jóval kisebb, sok holmimat el kellett csomagolnom.

– Akkor is hihetetlenül rendes magától, hogy Juliette-nek adta. Ha korábban szól, hogy erre készül, megpróbáltam volna lebeszélni. Bezzeg én hiába mutogattam neki a neten mindenféle plüssnyulakat, a füle botját se mozdította. Tényleg fantasztikusan ért a gyerekek nyelvén.

– Köszönöm – mosolygott Jeanne. – Talán a bennem élő gyerek miatt, vagy mert sosem nőttem fel igazán, de imádom a gyerektársaságot. Nyilván ezért is lettem iskolai pszichológus. Juliette egészen kivételes, nagy szerencséje van vele. Mindig is bántam, hogy nekünk Riley-val nem született gyerekünk. Kár volt elodázni a gyerekvállalást csak azért, hogy felépítsünk egy üzletet.

– Bizony. Sokszor úgy érzem, hogy csak Juliette tart vissza a teljes összeomlástól.

– Látom, mennyire elkötelezett szülő.

– Viszont rossz híreim vannak a Peerlessről és az MMK Inwoodról – sóhajtott fel Brian. – Ennek már sosem lesz vége. Nem baj, ha folyton panaszkodom? Nem tudom kinek elmondani…

– Persze, szívesen meghallgatom.

– Szerintem menjünk át a nappaliba, ott kényelmesebb.

– Remek munkát végez, és tényleg mindent elkövet azért, hogy Juliette feldolgozza a veszteséget – jegyezte meg Jeanne, amikor már lefelé tartottak a lépcsőn –, de mi lesz magával? Elvégre maga is elveszítette a feleségét és a társát.

– A helyzet nem sokat változott: még mindig tagadásban vagyok. Igaz, nincs túl sok időm az önsajnálatra.

– Ha kiindulhatok a saját példámból, sok fájdalom vár még magára.

– El tudom képzelni. Ezért is hálásnak kell lennem Juliette-ért.

– Egyfelől jó, hogy szüksége van magára, de vigyázzon – figyelmeztette Jeanne –, ez meg is béklyózhatja.

A nappaliban a két szemközi kanapét foglalták el a Nyugati 217. utcára néző nagy ablakok alatt. Brian felidézte a telefonbeszélgetést, amelyet korábban Roger Daltonnal, majd Ebony Wilsonnal folytatott.

– Ez a Peerless tényleg elképesztő – csóválta a fejét Jeanne, amikor a litánia végére ért. – Már-már önálló művészeti ággá fejlesztették a kárigények elutasítását. Ez biztos nem csak rólunk szól. Minden kötvénytulajdonossal ezt csinálhatják.

– Lefogadom – bólintott Brian. – Nem csoda, hogy telik nekik milliós fizetésekre. Törvényes rablás ez, nem más. Ahogy a legutóbb, most is felajánlották, hogy nyújtsak be felülvizsgálati kérelmet, vagy pereljek, ha úgy tetszik. Amennyire én látom, egyik feleslegesebb, mint a másik. Van épp elég jogtanácsosuk, felkészültek minden eshetőségre. Pereskedni ráadásul nem olcsó mulatság, és senki sem garantálja, hogy a végén az én javamra döntenek.

– Franciaországban sosem tűrnék el, hogy ilyen szabad rablás folyjon az egészségügyben.

Az Egyesült Államokban hogyan működhetnek büntetlenül az ilyen kórházak és egészségbiztosítók?

– Valahogy így alakult – jegyezte meg keserűen Brian. – A második világháború idején még biztos nem úgy képzelték, hogy az egészségügyi ellátás minősége a munkaerőpiaci helyzettől függ majd. Saját tapasztalatomból azt mondhatom, hogy míg a New York-i rendőrségtől nekem is aránylag jó egészségbiztosításom volt, engem sem érdekeltek a költségek. Sosem kérdeztem rá, mennyi az annyi. Az én nemtörődömségemnek is köszönhető, hogy az évek során ennyire eltorzult a piac. Hinné, hogy a feleségem néhány órás sürgősségi ellátása majdnem huszonhétezer dollárba került? S miért, hogy a végén halottnak nyilvánítsák? Ha el is vonatkoztatunk az érzelmeinktől, olyan ez, mintha kényszerítenének, hogy látatlanban, a vételár ismerete nélkül vegyünk meg egy új autót, azután a nyakunkba sóznának egy rozsdás vackot.

– Franciaországban az állam tudatosan igyekszik csökkenteni a költségeket, de ahogy elnézem, itt az Államokban ez nem járható út.

– Amennyire tudom, Franciaország és az egész fejlett világ igyekszik letörni az egészségügyi költségeket – csóválta a fejét Brian –, szóval ez valami amerikai sajátosság lehet. Csak nehogy ez is átgyűrűzzön Európába.

– Egyetértek. A gátlástalan amerikai kapitalizmus teljesen felforgat egy szolgáltatási ágat, amelynek a jólétről és gondoskodásról kéne szólnia. Nem szabadna megengedni, hogy befektetési bankárok alakítsák az egészségügyet.

– Felénk már csak így megy – csóválta a fejét Brian. – A pénzéhség mindig felülírja a jó szándékot.

– Aminek mindig az a vége, hogy a hozzánk hasonlók szenvednek – értett egyet Jeanne. – Charles Kelley és Heather Williams tökéletes példája annak, mi kell az érvényesüléshez.

– Vajon hogyan tudnak éjjelente aludni?

– Úgy, hogy nem vesztegetik a figyelmüket azokra, akiknek tönkreteszik az életét. Én vagyok ennek az iskolapéldája. Nemcsak a férjemet veszítettem el, de a pernek és a magáncsődnek köszönhetően a vállalkozásomat és a legtöbb meg takarításomat is. Az se Patricken és Meganon múlt, hogy ráment a házam.

– Ne! Elveszítette az otthonát?

– Attól tartok – bólintott lemondóan Jeanne. – Részben a saját hibámból. Annyira próbáltam egyenesbe jönni a kórházzal, hogy elmaradtam a jelzáloghitellel, ami persze csak még jobban kiszolgáltatott Kelley keselyűinek.

– Hát, jelen pillanatban nekem is az a legnagyobb félelmem, hogy le vagyok maradva a törlesztéssel. Képzelje, mennyire megviselné Juliette-et, ha az otthonát is elvesztené.

– A saját példám alapján azt javaslom, hogy változtasson ezen, ha teheti.

– Patrick McCarthy is ugyanezt tanácsolta. A gond csak az, hogy ehhez bevétel kéne. Míg Juliette-tel ott ültünk a váróban, elkezdtem mesélni, hogy próbálom visszaszerezni a régi állásomat. Azóta beszéltem is a régi parancsnokommal. Holnap, a temetés után bemegyek hozzá a központba, hogy végigvegyük a lehetőségeket.

– Csak helyeselni tudok. Ez a járvány nem múlik el egyik napról a másikra.

– Kezdenem kell magammal valamit – értett egyet Brian. – A dolog úgy

fest, hogy új kadétosztály hiányában megnyíltak a lehetőségek az átminősítésre. Ez akkor is kapóra jön nekem, ha végül nem kaphatom vissza a régi állásom. Maga a testmozgás felérne egy gyászterápiával. Mióta hazatértünk Cape Codból, nem mozogtam egy jót, pedig nem ártana, hogy elterelje a gondolataimat.

– Szerintem jó lesz így. Ha az segít, holnap örömmel átjövök, és vigyázok Juliette-re. Persze csak ha nem gond.

– Gond? – hördült fel meglepetten Brian. – Az életemet mentené meg! Másként muszáj lenne megint Camilára hagynom, miközben ki tudja, milyen hatással lesz rá a temetés. Nem túlzás kijelenteni, hogy a lányom máris imádja magát.

– Az érzés kölcsönös. Én is nagy örömmel vigyázok rá, de kicsit még térjünk vissza a korábbiakra. Mit gondol, csak minket kettőnket pécéztek ki, vagy vannak mások is, akik ugyanúgy szenvednek Charles Kelley és Heather Williams pénzéhségétől?

– Jó kérdés. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, távolról se vagyunk egyedül. Grady Quillen, a nyugalmazott rendőr, aki kézbesítette nekem a keresetet, mostanában remekül megél abból, hogy a Premier adósságbehajtónak dolgozik. Ahogy láttam, Megan Doyle se unatkozik.

– Minél többet gondolok erre, annál inkább érdekelne – tűnődött Jeanne. – Ha ilyen sokan vagyunk, miért nem teregetjük ki a szennyest a médiának, hogy Kelley és Williams végre megkapja, ami jár?

– Ez még jobb kérdés. Személy szerint cseppet sem vágyom rá, hogy viszontlássam a történetem a szennylapokban, de igaza van: az anyag tökéletes lehetne a *Postnak* vagy a *Daily Newsnak.* Könnyfakasztó sztori a befolyásos elitről, mely milliókat kaszál a tömegek sanyargatásával. Szerintem vevők lennének rá. Egyedül az orvosi és ügyvédi titoktartás lehet akadály.

– Ezért nem használnák fel az igazi nevünket – melegedett bele Jeanne. – Most komolyan, engem tényleg érdekelne, hányán lehetnek Inwoodban, akik végigjárták ezt a kálváriát. Szívesen megismerném a történetüket. A helyi kórháznak segítenie kéne az embereket és a közösséget, nem csődbe vinnie.

– Nem lenne nehéz kideríteni, hány pert kezdeményezett az MMK és Charles Kelley – gondolkodott el Brian. – Annál inkább előásni bármit a Peerlessről és Heather Williamsről.

– Miért gondolja?

– A keresetekkel kapcsolatos általános információ megtalálható a New York-i polgári és legfelsőbb bíróság weboldalain. Csak le kell futtatni egy keresést a Premier végrehajtóra mint felperesre.

– Nem tudtam, hogy az információ bárki számára elérhető. Mi lenne, ha tennénk egy próbát?

– Menjünk át az irodába. Ott a számítógépem. Néhány perccel később, mialatt Jeanne a válla felett nézte, Brian megkereste a New York Városi Legfelsőbb Bíróság weboldalát, és megadta a keresési paramétereket. Egy tizedmásodperccel később mindketten egyszerre hőköltek hátra. Csak 2014 óta sok száz – ha nem épp ezer – olyan per indult, melyben az MMK Inwood és a számottevően nagyobb MMK Midtown érintett volt. Ahogy lejjebb görgettek, az is egyértelművé vált, hogy a keresetek száma különösen a járvány kirobbanása után ugrott meg.

– Uramatyám – mormolta maga elé Brian. – Ki hitte volna? S ezek még csak azok az ügyek, ahol a követelés összege meghaladja a huszonötezer dollárt. Ha utánamennénk a városi bíróságon a huszonötezer alatti kereseteknek, talán még több találat lenne. Ezek alapján az MMK és a Premier beperelte New York teljes lakosságának jókora részét.

– Nézzük a polgári bíróságot – javasolta Jeanne.

Néhány kattintással később újra elámultak a találatok számán.

– Ez felér egy megvilágosodással – csóválta a fejét Brian. – Az a baj, hogy nem tudunk csak az inwoodi esetekre szűrni, legalábbis én nem tudok. Talán Patrick McCarthynak menne. Neki mint jogásznak több lehetősége van az adatszerzésre. Azt is érdemes lenne megkapargatni, hány eset van függőben, mint az enyém, és hányat zártak le.

– Annál is nagyobb a baj, mint gondoltam. – Mintha a tudás súlya nehezedne a vállára, Jeanne lerogyott egy fotelbe, és maga mellé ejtette a karjait. – Belegondolni is, hogy a legtöbb esetben a kórház javára ítéltek, csak mert igénybe vették a szolgáltatásait! Patrick McCarthy is ezzel magyarázta, miért nem tudott nyerni az ügyemben. Az emberek egyszerűen nem tudják, mire vállalkoznak, amikor bevonulnak egy kórházba.

– Ez téboly, különösen, ha egy vészhelyzetben nincs más választásunk. Azt mondták, itt írjam alá, hogy megvizsgálják a feleségemet. Mit tehettem volna? Gondolkodás nélkül aláírtam.

– Joggal hitte azt, hogy az egészségbiztosító majd állja a költségeket, hiszen azért van.

– Botrányos ez az egész. Már csak azért is, mert a bíróság nem dönthet úgy, hogy a kórház árazási gyakorlata köztörvényes bűncselekmény, bármilyen felháborító követelésekkel áll is elő. Nem lehet könnyű bírónak lenni.

– A legtöbb kórház el sem árulja az alapdíjszabást, amelyet ötven éve minden indok nélkül folyamatosan emel.

– Ja igen – horkant fel utálkozva Brian. – El is feledkeztem a híres alapdíjról. Honnét tud erről?

– Mondtam már: amikor bepereltek, rászántam az időt, hogy megismerjem az amerikai kórházigazgatási gyakorlatot. Maga mennyi tud róla?

– Csak amennyit Megan Doyle mesélt az első találkozásunkkor.

– Pedig fontos eleme a nagy átverésnek. A páciens csak akkor szerezhet tudomást a költségekről, amikor már igénybe vette az adott szolgáltatást és megkapta a számlát, de még ilyenkor is fel kell fogadni egy Megan Doyle-hoz hasonló szakértőt, hogy értelmezni tudja. Röhej az egész.

– Eszembe jutott, hogyan szerezhetnénk legalább egy részleges listát azokról az inwoodi lakosokról, akik ellen bírósági keresetet nyújtottak be – csapott a fejére Brian. – Megkérdezzük Grady Quillent, aki az enyémet is' kézbesítette. Amennyire tudom, rá nem vonatkozik az ügyvédi titoktartás.

– Gondolja, hogy elárulja nekünk? Brian megvonta a vállát.

– Miért ne tenné? Évek óta ismerjük egymást, és az apám a parancsnoka volt. Biztosítjuk arról, hogy nem adjuk ki a forrásainkat, így a munkáltatója se lesz okosabb. Egy nevet már kaptam is tőle: Nolan O'Reilly-ét, akinek a története nagyban hasonlít a miénkre, csak ő a fiát veszítette el. Meg persze a házát.

– Ha előásnánk néhány tucat ilyen történetet, a bírósági keresetek magas számával együtt már elég lehetne ahhoz, hogy felkeltsük a *Post vagy* a *Daily News* érdeklődését. – Jeanne hirtelen felült a fotelben. – Tudja, mit tehetnénk még?

– Hát… nem igazán. – Brian kíváncsian vonta fel a szemöldökét.

– Elmehetnénk a 10. kerület képviselőjéhez. Szerintem ez őt is érdekelné, és a városi tanács elé vinné az ügyet. Minél többet gondolok erre, annál furábbnak találom, hogy ilyen régóta mehet zavartalanul.

– Pedig nem apró-cseprő ügyről van szó – értett egyet Brian, noha korántsem lelkesen. Túlságosan lefoglalta az aggodalom a felesége másnapi temetése és Juliette problémás viselkedése miatt, hogy a tágabb értelemben

vett társadalmi összefüggések foglalkoztassák.

– Kicsit úgy érzem magam, mint Erin Brockovich – áradozott tovább Jeanne. – Látta a filmet Júlia Robertsszel?

– Azt hiszem. – Brian lázasan kutatni kezdett az agyában. – Igen, láttam.

Hirtelen Camila jelent meg az előtérbe nyíló boltív alatt.

– Bocs a zavarásért, de Juliette hányt, és megint azt mondja, hogy rosszul érzi magát.

– Uramisten! – pattant fel Brian. – Hol van?

– Fent a szobájában – felelte Camila. – Szerintem jobb lesz, ha most rögtön ránézel.

28. FEJEZET

Szeptember 1.

Juliette felkavaró módon megint felhúzott lábbal és mozdulatlanul feküdt az oldalán, szemben a fallal. Azzal a különbséggel, hogy most görcsösen mellkasához ölelte Jeannot Lapint.

– Camilától hallom, hogy megint rosszul érzed magad, kicsim. – Brian letelepedett az ágy szélére, és cirógatni kezdte a hátát, ahogy korábban. Jeanne csendesen megállt az ágy végében. – Elmondod, mi a baj?

Juliette nem moccant és nem válaszolt, Brian azt is láthatta, hogy csukva tartja a szemét. Legalább nem szopta a hüvelykujját, amit kedvező jelnek ítélt.

– Mi újság Jeannot Lapinnel? – próbálkozott Jeanne módszerével, és szólította meg a plüssnyuszit. – Ahogy elnézem, ő sincs valami jól.

– Lázas. – Juliette elfordította fejét, és felnézett az apjára.

– Fázik és lázas.

Brian kitapintotta a Nyúl úrfi homlokát, majd utána Juliette-ét is.

– Igen – értett egyet. – Én is melegnek érzem Jeannot homlokát. Talán legjobb lenne, ha megmérnénk a lázát.

– A neve Jeannot Lapin – javította ki Juliette, mielőtt a hátára fordult.

– Igazad van – mosolygott Brian. – Apunak nehéz a felfogása. – Felnézett Camilára, és megkérte, hogy hozza a lázmérőt.

– Persze. – Camila eltűnt az ajtó mögött.

– Jeannot Lapinnek netán a torka is fáj? – tudakolta Brian, ahogy újra lányára fordította figyelmét, és folytatta a közvetett faggatózást.

Juliette megrázta a fejét.

– Nem is köhög? Nem szédül? Nem érzi úgy, hogy újra rosszul lesz?

Juliette másodszor is megrázta a fejét.

– A feje se fáj? – érdeklődött Jeanne.

– De, a feje fáj – felelt Juliette.

Brian és Jeanne összenézett, mielőtt megvonta a vállát. Nem jutott eszükbe több kérdés. Közben megjött Camila a lázmérővel, és Juliette engedte, hogy a nyelve alá dugja. Camila hátrébb lépett, hogy ne legyen Brian és Jeanne útjában.

– Mennyi idő telt el a vacsora óta, amikor Juliette hányt? – tudakolta

Brian Camilától.

– Hát, jó hosszú ideig evett. Mire elkészültem a sonkás omlettel, már elment az étvágya, és csak piszkálgatta az ételt. Azután kidobta a taccsot még az asztalnál. Egészen hirtelen. Brian bólintott.

– Talán volt valami a tojással.

– Nem hinném – rázta a fejét Camila. – Én is ugyanazt ettem, és kutya bajom.

Miután kivárta a szokott három percet, Brian előhúzta a hőmérőt Juliette szájából, és leolvasta róla az értéket.

– 38,3 megint. Nem csoda, ha Jeannot Lapin lázasnak érzi magát.

Felállt és intett Jeanne-nak, hogy lépjenek ki a folyosóra.

– Nem kimondottam magas érték, de mégiscsak láz. Mit csináljunk? A francba, dr. Bhattnak is épp most kell nyaralnia! Még csak az hiányzik, hogy vissza kelljen mennünk az MMK Inwoodba azok után, ahogy bántak velünk.

– Meg tudom érteni. Nem hinném, hogy szükség lenne rá, de azért jó lett volna, ha legalább egy Covid-tesztet csinálnak rajta.

– Az orvos váltig állította, hogy felesleges, de ki tudja? A szentségit, legalább egy labort elvégeztek volna, hátha kiugrik valami!

– Nagyon ki kell mennem – jelezte Juliette Camilának odabent a szobában, elég hangosan ahhoz, hogy odakint is hallhassák. Ahogy bekémleltek az ajtón, még épp látták, amint Juliette és Camila eltűnt a mosdóban. Az ajtó becsapódott mögöttük.

– Ajaj – nyögött fel Brian. – Ez megint a gyomra lesz.

Várakozás közben ideges mozdulattal kézbe vette Jeannot Lapint, és közelebbről is megvizsgálta.

– Az új Nyúl úrfi valóságos áldás. Sosem bírtam a plüssállatokat, de ez tényleg aranyos. Azt mondja, egészen gyerekkora óta megvan?

– Talán egy évvel lehettem idősebb Juliette-nél, mikor kaptam.

– Hogy maradt ilyen ép? – ráncolta a homlokát Brian.

– Nyúl úrfi hozzá képest olyan, mintha megjárta volna a háborút.

– Sejtelmem sincs, hogy őszinte legyek. Talán ennyire vigyáztam rá.

Öt perccel később Juliette és Camila felbukkant a mosdóból. Juliette egyenesen Brianhez szaladt, és kimenekítette a karmai közül Jeannot Lapint, mielőtt visszafeküdt az ágyba és az oldalára fordult, hogy felvegye ugyanazt a testhelyzetet, amelyben találták.

– Egy kis hasmenés – jelentette Camila. – Kicsit görcsöl, de szerintem

már jobb.

– Hála az égnek. – Brian kitapogatta a kislány homlokát.

– Nagyjából annyi lehet, mint előtte. – Juliette ellökte a kezét.

– Azt mondta, aludni akar – jelezte Camila.

– Szerintem ez remek ötlet – bólintott Brian. – így van, tökmag? Szundizni akarsz? Juliette bólintott és behunyta a szemét.

– Oké. Mire felébredsz, remélhetőleg jobban érzed majd magad. A földszinten leszünk, ha szükséged lenne ránk, jó? – Felegyenesedett, és kiterelte a többieket Juliette szobájából. Ahogy leereszkedtek a lépcsőn, Jeanne megkérdezte tőle, felhívja-e Grady Quillent, aki elárulhatná az inwoodi lakosok nevét, akiknek az elmúlt évben bírósági keresetet kézbesített.

– Talán, bár be kell vallanom, nem sok erőt érzek magamban egy Erin Brockovich-stílusú nyomozáshoz.

– Persze, megértem – nyugtatta meg Jeanne.

– Mondtam már, milyen nagyra tartom, amiért ilyen jól kezeli ezt a helyzetet. A lényeg, hogy van elég időnk a végére járni ennek. Ha megszerzi a neveket, egyedül is el tudom kezdeni, azután majd becsatlakozik a munkába, amikor gondolja.

– Rendben – adta be a derekát Brian. Ennyit igazán megtehetett, hogy meghálálja a rengeteg segítséget és gondoskodást, amelyet Jeanne-tól kapott.

29. FEJEZET

Szeptember 2.

Amikor a napkelte előjátékaként a borongós hajnali fények beszűrődtek a hálóba, Brian szemei azonnal felpattantak. A szemhéján kívül semmije se moccant, nehogy felriassza Juliette-et, aki mellette aludt, Emma helyén. Csak Jeannot Lapin választotta el őket egymástól, akit a kislány álmában is magához ölelt.

Ami az alvást illeti, Brian éjszakájának első fele nem alakult túl fényesen. Bármennyire is kimerült, miután előzőéjjel elkerülte az álom, megint nehezére esett elaludnia. Pedig a konyhában már-már elnyomta az álom, míg evett valamit Camilával és Jeanne-nal. Bátorították is, hogy feküdjön csak le, de mire felért az emeletre, levetkőzött és fogat mosott, már minden álom kiment a szeméből.

Végül tíz óra körül feladta, és próbát tett Emma egyik Ambien tablettájával, amitől aludt pár órát, mielőtt felriadt a szobaajtó csikorgására. Egész testében megfeszült, ahogy életbe léptek harci reflexei, és készen állt rávetni magát a behatolóra. Azután ugyanilyen hirtelen el is lazult. A függöny gézszerű anyagán átszüremlő borongós utcai fényben a hálóinges Juliette-re ismert, karján Jeannot Lapinnel. Felült és megkérdezte, mi baj, mire Juliette azt felelte, hogy vele szeretne aludni.

– Persze, kicsim, gyere csak – emelte fel a takaróját. Juliette bevackolta magát, mielőtt közéjük fektette Jeannot Lapint. Egy pillanattal később felsóhajtott.

– Hiányzik a mami.

Brian némi nehézség árán, de elmondta, hogy megérti, mert neki is nagyon hiányzik. Többet nem beszéltek. Juliette máris békésen szuszogott, és végül ő is elaludt abban a reményben, hogy legalább részben sikerül kitöltenie az Emma által hátrahagyott űrt.

Ahogy a napfény erősödött, mindinkább kivehette kislánya angyali vonásait, hogy elcsodálkozzon az emberi szaporodás örök misztériumán és felfoghatatlan összetettségén. Hogyan alkothattak meg Emmával egy ennyire tökéletes kis lényt? Ekkor valami hirtelen megzavarta a békés szemlélődésben: luliette homlokát a veríték parányi, irizáló cseppjei borították, melyek felfedezésétől végigfutott hátán a borzongás. Ősszel

várhatóan újra felfut a járvány – ilyen körülmények között az elhúzódó láz nem sok jót ígért.

Lassan, nehogy felébressze kislányát, kicsusszant az ágyból. Amilyen óvatosan csak tudta, lehúzta róla a könnyű pamuttakarót, és néhány fokkal lejjebb vette a légkondit, mielőtt elment megkeresni a hőmérőt. Bármennyire nem szívesen tette, miután visszatért, gyengéden megrázta Juliette vállát.

Juliette válaszul sírva fakadt, majd arról panaszkodott, hogy nem érzi jól magát. Láthatta, mennyire lázas a tekintete.

– Mi a baj? – kérdezte tőle. – Fáj a torkod? Juliette bólintott.

– És a fejem is. – Saját homlokára fektette a tenyerét.

– Azt hiszem, van egy kis lázad. – Brian kitapintotta kislánya homlokát, és érezte a melegségét. – Ezt most muszáj megmérnünk.

Habár a kislány eleinte nyafogott, hogy nem akarja megmérni a lázát, végül megadta magát kitartó győzködésének. Míg kivárták a kötelező három percet, Brian a fejét simogatta, megcsodálta aranyló hajszínét, és eltűnődött, melyiküktől örökölhette. Juliette mindvégig behunyva tartotta a szemét.

Amikor elérkezett az idő, Brian kihúzta a hőmérőt. A lélegzet is a torkán akadt, ahogy leolvasta. 39 fok! Próbálta leplezni aggodalmát.

– Igen, van egy kis lázad. Nincs meleged?

– Nem, fázom. – Juliette látványosan megborzongott.

Brian kapkodva ráterítette a korábban lehúzott takarót, és megkérte, hogy maradjon az ágyban, azzal belebújt a köntösébe, és végigsietett a folyosón. Amikor elérte Camila szobáját, halkan bekopogott. „Egy pillanat”, hallatszott odabentről, majd egy pillanattal később valóban megnyílt az ajtó, hogy keretében megjelenjen a kócos Camila, aki egyik kezével összefogta magán a köntöst.

– Juliette 39 fokos lázzal ébredt – hadarta Brian. – Bocs, hogy felkeltettelek, de kell a segítséged. Bárhogy rühellem ezt, szerintem újra be kell vinnem a sürgősségire. Neked kell odavinned, hogy ne kelljen parkolót vadászni.

– Jaj, úgy sajnálom! – Camila szemvillanás alatt feléledt. – Tegnap a hányós incidens után nem láttam, hogy bármi baja lenne. Más tünetei is vannak?

– Igen, újra fáj a feje és a torka. Úgy tűnik, a gyomrával most nincs semmi. Igaz, erre nem is kérdeztem rá.

– Most azonnal indulni akarsz?

– Ha lehet – felelte Brian. – A lehető leggyorsabban le akarom tudni a sürgősségit. Tízre ott kell lennünk Emma gyászmiséjén, és minél előbb érünk a kórházba, annál hamarabb kerülünk sorra.

– Csak hadd kapjak magamra valamit…

– Ja, persze. Én is felöltözöm, és adok valamit Juliette-re. Most is a szobámban van. Az éjszaka közepén átjött, és megkérdezte, hogy alhat-e nálam.

– Szegénykém. Oké, gyors leszek.

Odalépett az ágyhoz, amint visszatért a hálóba, karján az apró köntössel. Juliette mintha visszaaludt volna, de amint leült mellé, felpattant a szeme.

– Az imént beszéltem Camilával – hallotta az apjától. – Ő majd elvisz minket a kórházba, hogy a doktor néni újra megnézhessen.

– Nem akarok a kórházba menni!

– Sajnos muszáj. – Brian ellenállt a kísértésnek, hogy megmondja: ő még annyira se vágyik oda. Inkább felültette kislányát, és ráadta a fürdőköpenyt. – Meg kell tudnunk, mitől van lázad, hogy kiváltsuk az orvosságot, amitől mindketten jobban érzitek majd magatokat, te és Jeannot Lapin. Jól sejtem, hogy ő sincs valami fényesen?

Később, amikor belépett a hálószobái gardróbba, hogy ő is felöltözzön, teljesen megigézte Emma ruháinak látványa. A tagadás cukormáza minden figyelmeztetés nélkül és egyetlen pillanat alatt leolvadt, hogy szembe kelljen néznie a kérlelhetetlen ténnyel: felesége meghalt, elment, és soha nem tér vissza. Nem hallja többé csilingelő kacaját, nem érzi magán az érintését, soha nem nyúlnak már egyszerre az utolsó megmaradt palacsintáért. Összeszorított fogakkal küzdött a feltoluló indulat ellen, hogy Juliette meg ne hallja. Nem értette, miért épp vele történik ilyen szörnyűség. Hiába kutatta a választ, csak annyit tudhatott biztosan, hogy egy parányi szúnyog okozta ezt a mérhetetlen tragédiát. Hirtelen mintha minden erő kiszaladt volna a tagjaiból: meg kellett markolnia az akasztórudat, hogy el ne vágódjon. Ezzel egy időben feltörtek belőle a könnyek, s ha csak néhány pillanatra is, de szabadjára engedte őket – amíg eszébe nem jutott, hogy mindössze egy fal választja el Juliette-től. Ez a tudat rángatta vissza a valóságba. „Szedd össze magad”, sziszegett tükörképére, amint tudatosult benne, hogy Juliette miatt sem adhatja meg magát az önsajnálatnak. Meg kell keményítenie magát. Azzal az elszántsággal, ami korábbi életében is jellemezte, magára kapta a virrasztáson viselt sötét öltönyt. Nem tudhatta, ezúttal meddig vesztegelnek majd a

váróban, de remélte, hogy nem olyan hosszú ideig, mint előző nap. Tízkor meg kellett jelenniük a halotti misén.

Mire a Subaru elindult a kórház felé, már nyolcra járt. A legjobbat várta, de a legrosszabbra készült, ezért most is magával vitte laptopját és Juliette kedvenc meséit. Azt is tudta, hogy a sürgősségin van internet, így várakozás közben nézhetnek PBS rajzfilmeket vagy bármi mást, amit Juliette akar. Camila javaslatára bekészített egy kis nasit is. Mindent egybevetve felkészültnek érezte magát – már ha tisztességesen bánnak velük és nem kell három órát várniuk. Juliette nem érezte jól magát, és menni se akart, de miután beültette a kocsiba, beletörődött a sorsába, és lemondóan hallgatott.

– Ha időben szólsz, visszajövök, hogy ne kelljen várnotok – búcsúzott Camila, amint Brian és Juliette kiszállt a kórháznál. Brian felemelt hüvelykujjal jelzett, azután Juliette-tel együtt felvette a maszkját, és az ajtó felé indult.

A váróban csak elszórtan ültek, ami felbátorította. Az információs pult előtt nem kígyózott sor, így tüstént a betegfelvételi ügyintéző előtt állt, akivel előző nap már találkozott. Ő továbbította az információt a triázsnővérnek, aki szórakozottan hallgatta, míg felsorolta a szimptómákat – 39 fokos láz, torok- és fejfájás, előző nap hányás és hasmenés –, majd szó nélkül megmérte Juliette hőmérsékletét egy hőkamerával. Juliette szerencsére némán tűrte a megpróbáltatást.

– Mennyi a láza? – kérdezett rá Brian.

– 38,2 – felelte a nővér.

– Egy órája még sokkal magasabb volt. – Brian megkönnyebbült, amiért Juliette láza lement, ugyanakkor aggódott, hogy emiatt a kevéssé sürgős esetek közé sorolják őket. – Ha lenne olyan szíves még egyszer megmérni. Csak a biztonság kedvéért.

A nővér egyetlen szó nélkül, mégis látható bosszúsággal engedelmeskedett.

– 38,2 – jelentette a szemét forgatva, mintha zaklatásként élné meg, hogy kétszer kell mérnie egy hőemelkedést.

– Már elnézést – fortyant fel Brian –, de gond van azzal, hogy még egyszer meg kellett mérnie a lányom hőmérsékletét?

– Semmi gond, hacsak az nem, hogy éjjel tizenegy óta talpon vagyok. Hívjuk, amint sorra kerülnek. – A nővér sarkon fordult.

– Te jó ég – nyögött fel Brian. Máris rossz lábbal indított, ami azt vetítette

előre, hogy a tegnapi látogatáshoz mérhető fiaskó vár rájuk.

Miután elvonultak a váró egy viszonylag néptelen pontjára, a lehetőségekhez képest kényelembe helyezték magukat. Juliette le akart feküdni, ezért leterítette neki a kocsiból behozott takarót. Amikor megkérdezte, szeretne-e nézni valamit a laptopon, kislánya azt felelte, hogy aludni akar. Amint elhelyezkedett, Briannek feltűnt, hogy a homlokán nyoma sincs a korábban látott verítékcseppeknek, ami megerősítette a nővér mérésének helyességét. Óhatatlanul is azon tűnődött, hogyan múlhattak el maguktól a tünetek, ahogy előző nap.

– Mi a helyzet a fej – és torokfájással? – kérdezte Juliette-et, de ő máris behunyta a szemét, és nem válaszolt. Miután minden másban együttműködött vele, nem erőltette a dolgot, csak lehetőség szerint kényelmesen elhelyezkedett, miközben belegondolt, ezúttal vajon meddig várakoztatják őket. A távolból elért hozzá egy közeledő mentőautó szirénázása. Ahogy a hang kitartóan erősödött, önző módon csak arra tudott gondolni, hogy remélhetőleg nem valami komoly trauma, ami még tovább nyújtja a várakozási időt.

Próbálta elkerülni az érzelmi leolvadást, amit a gardróbban tapasztalt, ezért lefoglalta a gondolatait, és visszapörgette magában a Jeanne-nal előző nap folytatott társalgást. Vajon a hatvanezres közösségből hányán lehetnek érintettek ilyen tragédiában? Bár úgy érezte, se ideje, se energiája részt venni egy ilyen nyomozásban, Jeanne kedvéért felhívta Grady Quillent, és megkérdezte tőle, hajlandó-e elárulni, hogy az elmúlt évben hány embernek kézbesített keresetet.

Ahogy várta, Grady készségesen átadta neki a tudását – különösen azután, hogy biztosította: soha nem adja ki a forrását senkinek, legkevésbé a Premiernek. Grady ígéretet tett rá, hogy kinyomtatja a listát és eljuttatja hozzá, mielőtt megosztott vele egy különösen felkavaró eseményt. Nolan O’Reilly – barátja, aki elveszítette a fiát és a házát – nemrégiben öngyilkosságot követett el. Ha más nem, a rettenetes hír önmagában meggyőzte arról, hogy Jeanne-nak van igaza: nekik kell feltárniuk a környéket sújtó tragédiákat.

Az imént hallott mentőautó megérkezett, és az aktuális probléma súlyát jól érzékeltette a fogadására felsorakozó egészségügyi személyzet. Brianben felmerült, hogy két nappal korábban Emma érkezése is hasonló felfordulást szült, de gyorsan félresöpörte ezt a gondolatot, mielőtt újabb nemkívánatos

érzelmeket szült.

Az elkövetkező harminc-negyven percben egyre több ambuláns beteg érkezett, akik hamarosan hosszú sorokban álltak az információs pultnál, maguk közt a kétméteres szociális védőtávolsággal. Időközben több másik mentő is befutott. Brian számára egyértelművé vált a felkavaró tény, hogy a sürgősségi osztály egyre forgalmasabb.

Miután egy órája vártak, és Juliette békésen aludt, kihasználta a kínálkozó alkalmat, hogy éppen senki nem állt az információs pult előtt. Hiába próbálta békítgetni magát, egyre bosszúsabbá tette a tudat, hogy így megvárakoztatják őket – különösen annak fényében, hogy rohamosan közeledett Emma gyászmiséjének kitűzött időpontja. így indult az ügyintéző felé, akinél bejelentkeztek.

Miután vetett egy gyors pillantást Juliette felé, és meggyőződött arról, hogy még alszik, minden figyelmét a nőnek szentelte.

– Bocsásson meg. – Igyekezett kiszűrni hangjából az ingerültséget. – A lányommal több mint egy órája várunk, hogy végre szólítsanak. Mi ez a fennakadás?

Egy közelben álló triázsnővér kihallgatta őket és közelebb lépett, hogy beavatkozzon.

– A páciens neve? – kérdezte színtelen hangon.

Megadta Juliette teljes nevét, mire a nővér konzultált a tabletjével.

– Igen, látom – erősítette meg. – Egyértelműen szerepel a várólistán. Kérem, legyen türelemmel. Előre kell vennünk a tényleges vészhelyzeteket.

Néhány pillanatig nagy kísértést érzett, hogy kijelentse: egy négyéves kislány 39 fokos lázzal és influenzás tünetekkel igenis van olyan sürgős eset, mint az ambuláns betegeké, akik ki-be járnak az osztályon, de egyelőre visszafogta magát. Megfogadta Jeanne előző napi tanácsát, és belátta, hogy csak ront a helyzeten, ha jelenetet rendez. Inkább beharapta a nyelvét, és visszatért az alvó Juliette mellé.

Ha már eszébe jutott Jeanne, elővette a telefonját, és felhívta. Legalább addig is uralkodott magán. Míg a hívás átment, aggódott egy sort – nem akarta kihasználni rövid ismeretségüket, és őszintén remélte, hogy nincs a másik terhére. Nagy megkönnyebbülésére nem kellett ettől tartania.

– Kakukkos jó reggelt! – köszönt be Jeanne vidáman. – Már vártam, mikor hív. Telefonáltam volna, csak nem akartam felébreszteni. Megszerezte a listát Grady Quillentől?

– A mindenit, maga aztán tényleg komolyan veszi ezt a nyomozást.

– Arra mérget vehet – vágta rá Jeanne. – Szóval beszélt vele? Ezért hívott fel?

– Attól tartok, még nincs meg a lista. S nem, nem ezért hívom. Sajnos újra a sürgősségin vagyunk. Ma reggel Juliette 39 fokos lázzal ébredt.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Jeanne. – Erre tényleg nem számítottam. Van más tünete is, vagy csak a láz?

– Újra fáj a feje és a torka. Reméltem, ha elég korán idejövünk, gyorsabban ellátják, de nem. Máris több mint egy órája itt vagyunk, és még nem szólították.

– De hisz ez rettenetes! Annyira sajnálom. Juliette hogyan viseli?

– Igazi kis angyal – lágyult el Brian hangja. – Itt alszik mellettem. Nem, itt én vagyok az, aki rosszul viselem a dolgot. Újra kitört rajtam az üldözési mánia, hogy szántszándékkal váratnak minket.

– Többen vannak a szokottnál? – kérdezte Jeanne.

– Akkor még nem voltak, amikor ideértünk. Legalábbis a váróból úgy tűnt. Persze nem látni az érkező mentőket, és legalább egy biztosan érkezett. Az bosszant leginkább, hogy vannak, akik csak úgy beesnek az utcáról, és máris sorra kerülnek, miközben egyre nagyobb lesz a tömeg.

– Szeretné, ha odamennék és tartanám magában a lelket?

– Igazán kedves magától – felelte Brian –, de most már biztosan szólítanak. így is lelkifurdalásom van, amiért a nyakába varrom Juliette-et ma délután, míg kiugróm az akadémiára.

Mielőtt Jeanne válaszolhatott volna, a telefon vibrálni kezdett a tenyerén, hogy jelezze a beérkező hívást. Aimée kereste.

– Le kell tennem. Az anyám hív. Biztos a temetés miatt.

– Semmi gond. Hívjon, ha bármi van. Hívást váltott, és köszönt az anyjának.

– Miért nem együtt megyünk a misére és a temetésre, ahogy Hannah javasolta? – vágott bele Aimée minden bevezetés nélkül. – Úton a templom felé felvehetnénk téged és Juliette-et. Apropó, mondd meg neki, hogy a nagyija szívesen látná abban a csini kék ruhában, amit…

– Van egy kis bökkenő – szakította félbe Brian.

– Juliette-nek ma reggel felszökött a láza, ezért megint a sürgősségi osztályon ülünk, és várjuk, hogy megvizsgálják.

– Mon Dieu! Ezt sajnálattal hallom. Hogy van az én kicsim?

– Most éppen alszik – felelte Brian. – Tőle már ez is rendhagyó viselkedésnek számít. – Arról nem tett említést, hogy a láza időközben lejjebb ment.

– Hát ez igazán nem jó hír. Mit gondolsz, ideértek még a templomba?

– Csak azon múlik, hogy megvizsgálják-e addig Juliette-et, és hogy milyen állapotban lesz. Remélem, nemsokára szólítják, miután több mint egy órája itt rostokolunk.

– Én bízom benne, hogy ideértek – jelentette ki Aimée. – Mindenki hiányolna, de különösen Hannah lenne maga alatt, ha nem sikerülne. Te azért eljössz, ha Juliette nem is lesz olyan állapotban?

– Megteszem, amit tudok. – Brian érzett némi bűntudatot, amiért nem egészen őszinte. Miután nem tudta, mit gondoljon a temetési rítusokról – sem azt, hogy a felesége mit gondolt róluk –, nem különösebben bánta, ha kihagyja ezt a napot. Annyira biztosan nem, mint az anyja és Hannah bánná, ha Juliette-tel lemaradnak a gyászmiséről – vagy ami még rosszabb, magáról a temetésről. Bár mindenképp tiszteletben kívánta tartani a felesége emlékét, és nem akart megbántani senkit, az egész ceremónia sokkal inkább jelentett fenyegetést az érzelmi stabilitására nézve, mint segítséget a gyászmunkában. Ezzel együtt elfogadta, hogy a mise és a temetés illő lezárásként vigaszt jelenthet, de legalábbis nem olyan felkavaró, mint a virrasztás. Mindennél inkább azt szerette volna, ha Juliette-tel az eleven és életvidám Emmára emlékeznek, nem a rideg és merev porhüvelyre, amelyet értő kezek olyanra maszkíroztak, mintha csak aludna.

– Hát, remélem, hamarosan találkozom Juliette-tel – zárta mondandóját Aimée.

Juliette felriadt, és mintha lidércnyomás gyötörné, keservesen sírni kezdett.

– Ajaj – csóválta a fejét Brian. – Most le kell tennem. Juliette felébredt, és nem boldog.

– Oké, majd hívj. – Aimée kinyomta a telefont.

– Mi a baj, tökmag? – csitítgatta kislányát Brian, mialatt eltette a telefont. Juliette a fejét forgatta. Láthatóan nem értette, hogy került ide.

– Éhes vagyok, és haza akarok menni – sikerült kipréselnie magából, mialatt a könnyei fojtogatták.

– Nagyon örülök, hogy éhes vagy – mosolygott Brian, miközben előszedte a kekszet, és magában hálát adott Camilának a tippért –, de muszáj

maradnunk, amíg a doktor néni megvizsgál, és megmondja, miért vagy lázas. Addig nem nézel valami mesét?

– Haza akarok menni – ismételte meg Juliette, szemlátomást egyre nyűgösebben.

– Én is, kicsim. – Azzal elővette a magukkal hozott DVD-két. Juliette szerencsére lapozgatni kezdte őket, mialatt elmajszolt egy kekszet, amíg elő nem ásta a Rózsaszín párducot. Egyetlen szó nélkül apja kezébe nyomta a lemezt, aki mély megkönnyebbüléssel tette be a lejátszóba.

Míg Juliette lefoglalta magát, ő hátradőlt, és próbálta megőrizni a türelmét, ám ahogy telt az idő, egyre bosszúsabbá vált. Végül, bő két óra után, amikor már a gyászmise is elkezdődött, nem bírta tovább. Meggyőződött róla, hogy még maradt elég idő Juliette meséjéből, azzal odacsörtetett az információs pulthoz.

Ezúttal sorba kellett állnia, mielőtt szót válthatott valamelyik pultossal – ráadásul nem is azzal, akivel korábban beszélt. Ezúttal egy fiatalos férfihoz került, aki a vállára engedte hosszú haját.

– Alányommal, Juliette Murphyvel több mint két órája várunk – csattant fel, miközben hiába próbált udvarias hangot megütni. – Kezdem azt hinni, hogy szántszándékkal packáznak velünk. Meg akarok győződni arról, hogy nem erről van szó, és tudni akarom, mikor kerülünk végre sorra.

A férfi olyan kérdő és kétkedő arckifejezéssel nézett fel rá, amit még védőmaszkja se leplezett. Egy perc türelmet kért, felállt, és odalépett az egyik ráérő triázsnővérhez. Brian elnézte szóváltásukat, és az a benyomás támadt benne, hogy az ügyintéző még kezdő. Miután vetett egy pillantást a tabletjére, maga a nővér lépett oda hozzá.

– Sajnáljuk, hogy ennyit kell várnia, Mr. Murphy – közölte tisztelettudó és vigasztaló hangon. – Mindent elkövetünk, hogy a lehető leggyorsabban ellássunk mindenkit, de a Covid-19-járvány ránk is komoly megterhelést ró, mint bizonyára hallotta.

– Ezt még értem is. – Brian mindent elkövetett, hogy kiszűrje hangjából az indulatot, mégsem sikerült. Elmondta, hogy számtalan beteg utánuk érkezett, mégis ellátták már, és hangot adott félelmének, hogy a kifizetetlen kórházi számlája miatt diszkriminálják.

– Jaj, istenem, dehogy! – tiltakozott a nővér. – Biztosíthatom róla, hogy semmit sem tudunk a kórházzal szemben fennálló tartozásáról. Egyszerűen csak azokat látjuk el legelőször, akiknek a legnagyobb szükségük van rá. Az

ön által látott páciensek valószínűleg könnyen megoldható problémákkal fordultak hozzánk, mondjuk receptet írattak. Megvizsgáljuk a lányát, amint lehetőségünk nyílik rá.

Nehezére esett elhinni, hogy bárki receptet íratna a sürgősségi osztályon, és fortyogott haragjában, amikor visszatért Juliette-hez. Bárhogy állította is a triázsnővér, hogy a sürgősségi osztály működését nem befolyásolja semmilyen anyagi megfontolás, az ő aggályait nem tudta eloszlatni. Charles Kelley-t csak és kizárólag a profit érdekelte, ez a szemlélet és vállalati kultúra pedig óhatatlanul is átterjedt a kórház valamennyi részére. Ebben már egy pillanatig sem kételkedett.

Juliette-et végül háromnegyed órával később szólították, amikorra már nem látott a méregtől. Miután teljesen felhergelte magát – ráadásul lemaradt a felesége gyászmiséjéről is –, tényleg nem látott más magyarázatot, mint hogy szántszándékkal diszkriminálják.

Juliette bánatára ezúttal nem Olivia fogadta őket, bár erről a nővérről, Jane-ről is kiderült, hogy ért a gyerekek nyelvén. Miután hátravezette őket ugyanabba a vizsgálóba, ahol előző nap jártak, úgy tett, mintha Jeannot Lapin életjeleit is levenné, amikor pedig Juliette elkérte a kedvenc játékszerét, készségesen a kezébe nyomta az érfogót, és nagyokat csodálkozott, milyen ügyesen használja a plüssnyúlon.

– Mennyi a hőmérséklete? – kérdezte Brian, miután a nővér megmérte. Külön erőfeszítést fordított arra, hogy minden bosszúságot kiszűrjön a hangjából.

– 36,7 – jelentette Jane boldogan. – Pont, mint a Nyúl úrfinak.

A meglepő hír hallatán és minden ingerültsége dacára Brian újfent zavarba jött, amiért úgy tűnhetett, mintha minden különösebb ok nélkül követelné a sürgősségi ellátást. Örült persze, hogy a láz nyom nélkül eltűnt, csak nem értette az okát. Valóságos lázat mért, vagy az otthoni hőmérő hibásodott meg? Azután eszébe jutottak a verítékcseppek Juliette homlokán – csak arra utalhattak, hogy valami mégsem stimmelt. Miután annak idején kiképezték sürgősségi orvosi technikusnak, az átlagembernél többet tudott a betegségek tüneteiről, így teljesen logikátlannak látta egy 39 fokos láz eltűnését, vagy akár azt, hogy amikor Jane a torokfájásról kérdezte, Juliette csak a fejét rázta. így nem maradt más tünet, csak a fejfájás. Legalábbis mikor Jane megkérdezte, hol érez fájdalmat, Juliette tétován a fejére mutatott.

Miután újra megmért mindent, a nővér azzal távozott, hogy néhány percen

belül megjön az orvos. A néhány percből végül húsz lett – elég hosszú idő, hogy Juliette sírva fakadjon és haza akarjon menni, Brian bosszúsága pedig újabb dührohammá érjen. Semmiképp sem lehetett véletlen, hogy egymás után két nap is három órát várakoztatták. A kórház fittyet hányt minden etikai és morális megfontolásra, amikor a gyermekét büntette az ő vélt bűneiért.

Hirtelen hangos kopogtatás hallatszott, s mielőtt még reagálhatott volna, Jane társaságában bemasírozott a lendületes dr. Róbert Arnsdorf. A sportos küllemű orvos az ötvenes éveiben járhatott, és lehetett olyan magas, mint ő, csak vékonyabb kivitelben. Sapkája alól ősz hajtincsek kandikáltak elő; nyakában hanyagul odavetett sztetoszkópot viselt. Brian megkönnyebbülten látta, hogy nem dr. Kramerhez kerültek.

– Úgy látom, Murphy kisasszony nincs a legjobb kedvében – vágott bele energikusan dr. Arnsdorf. – Hát mi ez a nagy búslakodás, kiscsibém? – Anélkül, hogy kivárta volna a választ, lenézett a tabletjére, és olvasni kezdett.

Feldúlt állapotában Brian cseppet sem találta szórakoztatónak az orvos könnyednek és kedélyesnek szánt modorát. Juliette-et sem vette le a lábáról, aki tovább sírdogált, amíg Jane-nel játszadozni nem kezdtek az ércsipesszel.

– Azért van ez a nagy búslakodás, mert több mint három órája váratnak – fakadt ki helyette.

– Ezt sajnálattal hallom – felelt szórakozottan dr. Arnsdorf –, de hadd olvassam végig dr. Kramer feljegyzéseit. – Egy perc múltán letette a tabletet az asztalra. – Oké, úgy látom, ugyanaz történik, ami tegnap: van egy fantomlázunk és torokfájásunk, egy szem előző napi hányással és hasmenéssel. Érdekes.

– Nem hinném, hogy az „érdekes” lenne az ideillő szó.

– Először is, hadd nyilvánítsak részvétet a felesége elvesztése miatt. – Dr. Arnsdorf láthatóan úgy döntött, ügyet sem vet a bosszúságára. – Ilyen körülmények között teljességgel érthetők a pszichoszomatikus tünetek, beleértve a lázat is, de a biztonság kedvéért azért alaposabban is megvizsgáljuk. – Bólintott, mint aki egyetért a saját döntésével. Miután gyorsan kezet mosott, sietve megvizsgálta Juliette-et, kezdve azzal, hogy belenézett a szájába, a torkába, az orrába és a fülébe. Ezután meghallgatta a tüdejét, és engedte, hogy Juliette is meghallgassa az övét. Végül kitapintotta a hasfalát, míg Juliette a hátán feküdt – még egy kis kacajt is sikerült kicsalnia belőle. Brian végignézte a rapid vizsgálatot, és következetesen hallgatott, noha előre sejtette a végeredményt.

– A kisasszony tökéletes egészségnek örvend – jelentette be dr. Arnsdorf, miközben játékosan megfricskázta Juliette orrát. Brianhez fordult. – Szerintem jól van, sőt makkegészséges. Szépen fejlett ahhoz képest, hogy koraszülött volt.

– Mi köze bármihez is annak, hogy koraszülött volt? – Túlérzékeny állapotában Brian számára úgy tűnt, az orvos el akarja terelni a figyelmét a váratlanul jött megállapítással.

– Igazából semmi – vont vállat dr. Arnsdorf –, csak a tegnapi jegyzetekben olvastam, hogy Juliette egészen kis súllyal született. Az elmúlt napokban dr. Bhatt számos pácienséval találkoztunk. Tényleg remek gyerekgyógyász. A Columbia gyerekkórházban ismerte meg, míg ott dolgozott?

– Igen. – Brian árnyalatnyit ellazult a tudattól, hogy nem róhatja fel egy orvosnak, ha túlzottan alapos, még ha Juliette jelenkori állapotának nincs is köze ahhoz a tényhez, hogy élete első hónapját a Columbia kórházban töltötte. Közvetlenül a szülés után szállították oda az MMK Inwoódból.

– Azt tanácsolom, amennyiben ezek a fantomtünetek továbbra is fennállnak, gondolkodjanak el azon, hogy egy gyermekgyógyászati szociális munkás segítéségét kérik. – Dr. Arnsdorf kézbe vette a tabletjét, mint aki távozni készül.

– Esetleg kérhetne egy időpontot dr. Bhatt-tól is, amint visszatér a nyaralásból.

– Várjunk egy kicsit – állította meg Brian. – Nem tetszik nekem, hogy az egészet ráfogjuk a feleségem halálára. Juliette már azt megelőzően is furán viselkedett, ma reggel pedig magas lázzal ébredt. Veríték borította az egész homlokát. Miután itt ez a járvány, és bármikor beüthet a második hullám, szerintem az a legkevesebb, hogy csinálnak egy Covid-tesztet. Szeretnék végre látni egy megnyugtató vérképet is.

– Nem értünk egyet – szállt vele vitába dr. Arnsdorf.

– Osztom dr. Kramer álláspontját. A lánya torokfájásra panaszkodott, csakhogy a torkának láthatóan semmi baja, miként a fülének sem. Jelenleg a testhőmérséklete is teljesen normális.

– Laborvizsgálatot akarok. – Brian kezdte elveszíteni a türelmét. – És Covid-tesztet, ez a minimum.

– A kórház már így is alig győzi elvégezni a Covid-teszteket. – Láthatóan dr. Arnsdorf is kezdett kijönni a béketűrésből. Nagy erőfeszítéseket tett a

lenyugtatására, de kezdett neheztelni az állhatatossága miatt.

– Valami nincs rendben a lányommal. Két nap alatt már másodszor vagyunk itt!

– Higgadjon le, Mr. Murphy. – Dr. Arnsdorf maga is erre törekedett. – A labor arra kért minket, hogy átmenetileg csak olyan pácienseken végeztessük el a tesztet, akiknek egyértelmű tüneteik vannak, kapcsolatba kerülhettek fertőző személlyel, vagy felvételt nyertek a kórházunkba. A lánya nem tartozik egyik kategóriába sem. A Covid-19 tünetei páciensről páciensre változnak, de tapasztalataink szerint nem tűnnek el és fel néhány órás intervallumokon belül. Ami a vérképet és bármilyen más laborvizsgálatot illeti, arra sem látok orvosi indokot. Nem teszem ki a lányát olyan traumának, mint a vérvétel, hacsak nincs rá egyértelműen szükség.

– Van bármi köze a vonakodásának, hogy teljesítsen egy ilyen szerény kérést, ahhoz a tényhez, hogy a kórház törvényi úton akarja behajtani rajtam a néhai feleségem kezelési költségeit? Amiatt aggódik, hogy nem fogom kifizetni azt a szemérmetlen összeget, amelyet kiszámláznak majd egy ilyen egyszerű vizsgálatért? Dr. Arnsdorf egy hosszú pillanatig döbbent meglepetéssel meredt rá.

– Mégis hogy képzeli? – talált rá a hangjára. – Ez hallatlan! Önnek rögeszmés üldözési mániája van, Mr. Murphy.

– Csodálkozik? – vágott vissza Brian. – Kinek ne lenne az én helyzetemben? Azt akarja mondani, nincs tudomása arról, hogy az igazgatójuk kielégíthetetlen pénzéhsége miatt a kórház tudatosan magasan tartja az árakat és visszavágja a költségeket, mert a közösség helyett a befektetők érdekeit szolgálja?

– Nekem ehhez semmi közöm! – csattant fel dr. Arnsdorf. – Orvos vagyok, aki embereket gyógyít, nem részvényeket számol.

– Mégis, hogyan bírja ezt gyomorral? Igen, maga orvos, az MMK Inwood pedig egy kórház, amelynek a gyógyításról kéne szólnia, nem a milliós fizetésekről!

– Ebből elég. – Dr. Arnsdorf hátat fordított, és kapkodva kezet mosott, mielőtt távozott a vizsgálóból.

Brian torkig volt mindennel, és érezte, hogy semmire sem megy az ilyen kirohanásokkal. Juliette felé fordult, felültette a karjára, és ügyet sem vetett Jane-re, aki elköszönt Juliette-től. Úton a váró felé küszködve kiszabadította mobilját, és mialatt tovább hurcolta Juliette-et, a hangvezérlő applikációval

felhívtál Camilát.

– Ez jó sokáig tartott – jegyezte meg Camila, amint felvette.

– Ne is mondd. El tudsz jönni értünk?

– Persze, mindjárt ott vagyok. Juliette hogyan viseli?

– Ő megvan – felelte Brian. – Én vagyok az, aki mindjárt felrobban.

30. FEJEZET

Szeptember 2.

Amint Brian és Juliette beült az autóba, Camila megpróbálta szóra bírni őket, de rövid úton kiderült, hogy egyikük sincs beszédes kedvében. Juliette próbálta kiszabadítani a laptopot a hátizsákjából, hogy tovább nézhesse a meséjét, míg Brian tovább füstölgött magában. Camila ritkán látta ilyen állapotban, de tapasztalatai szerint jobban tette, ha békén hagyta és kivárta, amíg kitombolja magát, ami rendszerint nem tartott soká. Mire elhagyták a kórházi parkoló területét, a férfi felsóhajtott és csalódottan megrázta a fejét.

– Egy újabb elvesztegetett délelőtt…

– Sajnálattal hallom – felelte neki. – Mi történt? Mit találtak?

– Semmit – horkant fel utálkozva Brian. – Mire három óra elteltével sorra kerültünk, újra eltűnt a láza a többi tünetével együtt. A feje talán még fáj, de az se annyira, hogy elvegye a kedvét a mesenézéstől. – A válla felett vetett egy pillantást Juliette-re, aki teljesen belemerült egy rajzfilmbe. – Az orvosok szerint minden tünete pszichoszomatikus, a lázat is beleértve.

– Logikusan hangzik – bólintott Camila. – Végeztek valamilyen tesztet, hogy meggyőződjenek róla?

– Semmit, épp ez bosszant. Próbáltam kierőszakolni a rutin laborvizsgálatot, de azt mondják, így is nyakig vannak a Covid-tesztekkel. Bűzlik ez az egész. Szerintem csak azért nem végeztek semmilyen tesztet, mert attól félnek, hogy adós maradok az árával, mint a többivel.

– Szerinted tényleg így gondolkodnak? – ráncolta a homlokát Camila.

– Szerintem mindent elmond a hozzáállásukról, hogy egymás után két nap is három órát várattak, azután megtagadtak minden érdemi vizsgálatot. Amikor ma reggel bementünk, a triázsnővér már attól kiakadt, hogy kétszer kellett megmérnie Juliette lázát.

– Jövő héten már dr. Bhatt is visszatér.

– Halleluja – mordult fel Brian. – Már alig várom.

– Mellesleg eljött Grady Quillen, és hagyott neked egy nagy alakú borítékot. Az íróasztalodra tettem. Azt mondta, tudni fogod, mi van benne.

– Tudom is. Egy lista azokról, akiket ugyanúgy bepereltek, mint engem és Jeanne-t.

Miután ráfordultak a behajtóra és leálltak, Juliette kijelentette, hogy éhes.

– Hát te, Brian? – tudakolta Camila, mialatt kiszálltak a kocsiból. – Csatlakozol hozzánk?

– Menjetek fel előre, nekem fel kell hívnom anyámat. Tartok tőle, hogy Juliette-tel lekéstük a misét.

– Te jó ég, az is ma van – kapott a fejéhez Camila. – Akkor sietünk.

– Ne kapkodj. Hagyd csak, hogy Juliette szépen megreggelizzen. Örülök, hogy végre eszik valamit, és ha már itt tartunk, én se sietek annyira.

Egyenesen az irodába ment. Tudta, hogy fel kellene hívnia az anyját, mégis habozott. Lassan fél egy lett, már a temetés is elkezdődött, vagyis hiába rohant volna hanyatt-homlok a temetőbe, valószínűleg így is lemaradt a szertartásról. Bűntudatot érzett és aggódott, amiért cserben hagyta Hannah-t, Juliette egészségét mégis fontosabbnak tartotta minden más kötelességénél. Azt is be kellett vallani, hogy megkönnyebbült, amiért nem kellett szembesülnie Emma elmúlásának és elföldelésének rideg valóságával.

Ahelyett, hogy elrohant volna a temetőbe vagy hívta volna Aimée-t, leült az íróasztalához, és felbontotta a Grady által hátrahagyott nagy alakú borítékot. Miután Jeanne-nal látta a neten, hány embert citált törvény elé a Manhattan Memória! Kórház, már meg sem lepődött azon, hogy Grady több száz inwoodinak kézbesített ki bírósági keresetet. Miután egész életében itt élt, joggal számított arra, hogy sok érintettet személyesen is ismer. Már első pillantásra szemébe ötlött Donovan Bligh neve és Indián Road-i címe, alig tízpercnyire tőle. Ismerte a családot – fiuk ugyanúgy a 98-as évfolyamra járt a nővérével, Erinnel, mint Patrick McCarthy. Habár szívesen segített Jeanne-nak abban, hogy gondoskodik az ügyekről, melyek felkelthették a média vagy akár a helyi politikusok érdeklődését, egyelőre visszacsúsztatta Grady listáját a borítékba, és félretette. Elővette telefonját, hogy felhívja Aimée-t, de ez továbbra is nehezére esett. Ahelyett, hogy telefonált volna, letette a mobilt az íróasztalra, és meredten nézte. Nem csupán bűntudatot érzett, amiért elmulasztotta a temetést, de amiatt is aggódott, hogy éppen akkor talál telefonálni, amikor a koporsót a sírba helyezik. Ha rosszul időzít, csak még tovább ront a helyzeten, ezért felötlött benne, hogy jobban tenné, ha csak üzenetet küldene. Tudta, Aimée minden pillanatban azt várja, mikor lép kapcsolatba vele.

Mialatt teljesen megbénította a döntésképtelenség, telefonja hirtelen életre kelt. Összerezzent a bosszantóan ismerős csengőhangtól, és páni rémülettel kapta fel a mobilt, hogy lássa, ki keresi. Nem csekély bosszúságára Roger

Dalton nevét látta. Ahogy felidézte magában az indulatot, amit a férfi hívása előző nap ébresztett benne, nagy kísértést érzett rá, hogy ne válaszoljon. Máris cudar kedvében volt, és Roger Dalton – mint az MMK Inwood üzleti stratégiájának megtestesülése és Kelley csatlósa – mindinkább nemkívánatos személlyé vált a szemében. Racionális énje mégis jobb belátásra bírta, amikor emlékeztette rá, hogy a hívásnak talán köze lehet a Megan Doyle és Patrick McCarthy által követelt tételes kórházi számlához. Csak ezért fogadta a hívást, amit nyomban meg is bánt.

– Ez már tényleg kezd átmenni bohózatba – hadarta Roger anélkül, hogy bemutatkozott volna. – Nem is tudom, miért veszem a fáradságot és hívogatom folyton, hacsak nem azért, mert együttérzek magával jelenlegi helyzetében. Az történt, hogy felhívták a figyelmem egy újabb tartozására. Természetesen haladéktalanul megküldtük az igényünket a Peerless egészségbiztosítónak, mely természetesen haladéktalanul meg is tagadta a kifizetést. Ebből következően, hacsak célt nem ér náluk egy felülvizsgálati kérelemmel, ezt a tételt is hozzá kell adnom követeléseink egyre gyarapodó listájához. Számíthatok arra, hogy gyorsan áttekinti a problémát, és nyomban utána visszahív?

Brian küszködve próbált uralkodni elhatalmasodó dühén, és nem válaszolt azonnal – már csak azért sem, mert szikrányi részvétet sem érzett Roger Dalton hangjában.

– Ez az új költség a lányom sürgősségi ellátása kapcsán merült fel?

– Ahogy mondja – erősítette meg Roger.

– De nem a mai napról beszélünk, ugye?

– Nem, a tegnapiról. Miért, ma is jártak a sürgősségin?

– Épp most értünk haza, miután ott töltöttük az egész délelőttöt.

– Atyavilág! – nyögött fel Roger. – Akkor még fontosabb, hogy kapcsolatba lépjen az egészségbiztosítójával, miután a számláját zárolták, és ma délután fel kell számláznom ezt az újabb látogatást is. Mindkét sürgősségi ellátás költsége hozzáadódik a meglévő tartozáshoz, hacsak nem kívánja őket külön rendezni. Remélhetem, hogy megteszi?

– Mennyiről lenne szó? – kérdezte vonakodva Brian. Miután nem került sor laborvizsgálatra, sem egyéb tesztre, talán igazolhatja a jó szándékát, ha befizeti ezt a csekély összeget – feltéve, hogy valóban az.

– A tegnapi számla 1776,55 dollár – felelte Roger. – Csekket és hitelkártyát is készséggel elfogadunk.

– Várjunk csak, ez majdnem kétezer dollár! Itt valami hiba lesz. Olyan soká várattak minket, hogy a lányom minden tünete magától elmúlt. Nem végeztek se tesztet, se semmit. Ez lehetetlen.

– Korántsem. Használták az intézmény tárgyi eszközeit, ami nincs ingyen. Azt se felejtse el, hogy a lányát képzett orvosi személyzet vizsgálta meg, aminek pedig munkabérvonzata van.

– Használtuk az intézmény tárgyi eszközeit? Ez meg mi a frászt jelent?

– Azt jelenti, hogy mindenkinek, akit ellátnak a sürgősségi osztályon, ki kell vennie a részét az épített infrastruktúra fenntartási költségeiből, nem beszélve a szükséges orvosi eszközökről, beleértve a röntgengépeket, az MRI-t és a többit.

– Mennyi ez a költség?

– Lássuk csak. – Rövid szünet után Roger kibökte: – Ezeregyszáz dollár.

– Szent ég! Ezeregyszáz dollárt számláznak csak azért, mert valaki bemegy a sürgősségire?

– Nem, ezeregyszáz dollárt számlázunk azért, mert a lányát megvizsgálták és ellátták a kórház csúcstechnológiás sürgősségi osztályán.

Brian próbált gátat vetni felháborodásának. Inkább felidézte magában Megan kiselőadását arról, hogy a mesterségesen felfújt alapárakat csak a nagyobb egészségbiztosítókkal való alkudozás során használják, de az állami Medicare korántsem fizet ennyit.

– Ha a lányom jogosult lenne a Medicare-re, mennyi lenne ez a költség?

– Ez bizalmas információ – vágta rá Roger.

– Ugyan már, Roger. Ha felhívnám a Medicare-t, biztosan elárulnák nekem. Azt mondta, együttérez velem a megpróbáltatásaimban. Segítsen kicsit, hogy legalább értsem, mivel állok szemben. Mennyit fizetne a Medicare? Senkinek sem árulom el, hogy megmondta. – Nem bírta megállni, hogy közben ne forgassa a szemét.

– Az igaz, hogy a Medicare megmondaná – ismerte be Roger.

– Na látja. Spóroljon meg nekem egy telefont.

– Valahol három-négyszáz dollár körül – árulta el Roger. -Attól függően, hogy a sürgősségi mely szolgáltatását használták.

– Azért ez nagy különbség – mutatott rá Brian, miközben megtartotta magának, amit igazán gondolt erről. – Amikor először beszéltünk, nem győzte magasztalni Charles Kelley-t. Neki is része van ebben az árképzési mechanizmusban? A tárgyi eszközök használati díjában?

– Természetesen – erősítette meg Roger. – Többek között ennek köszönhető a kórház gazdaságos működése.

– Érdekes. – Mielőtt még jobban felbőszítette volna a helyzet, Brian témát váltott. Tudta, mennyire reménytelen az etikus árszabással érvelni a Roger Dalton-féléknek, vagy akár rávilágítani igazgatója és példaképe valódi jellemére.

– A Peerless megindokolta, hogy miért nem hajlandó kifizetni a lányom sürgősségi ellátását?

– Nem – felelte Roger. – A legritkább esetben szokta. Ez önnek kell kiderítenie és orvosolnia. Akkor mi legyen a legújabb sürgősségi számlával? Kívánja használni a hitelkártyáját? Akár így telefonon keresztül is rendezheti a tartozást. Az ön döntése.

– Felhívom a Peerlesst – döntött Brian.

– Rendben – vágta rá Roger hallható bosszúsággal. – Tegye azt.

Minden további nélkül kinyomta a telefont. Előző nap ő tette rá a telefont Roger Daltonra, ma Roger Dalton viszonozta a szívességet.

Miközben máris tetőfokára hágott dühe és neheztelése, Brian még egyszer kitette magát annak, hogy felhívja Ebony Wilsont. Míg az elmaradhatatlan liftzenét hallgatta, belegondolt, vajon milyen okból tagadhatta meg a Peerless Juliette sürgősségi ellátásának kifizetését. Azon is eltűnődött, hogyan válhatott az egészségügy ezzé a rémálommá a családja, sőt rengeteg barátja és szomszédja számára. Ha egyszer véget ér ez a megpróbáltatás, többé hallani sem akar egészségbiztosításról.

Több mint félóra elteltével a vonalba beúszott Ebony Wilson kellemesen csengő déli akcentusa.

– Itt megint Brian Murphy – mutatkozott be, mielőtt megállás és felkérés nélkül fejből felmondta a kötvényszámát, majd közölte, hogy egy újabb elutasított kárigény miatt telefonál, és panasszal kíván élni.

– Lássuk csak – hallotta a nő előzékeny hangját. Ha neheztelt is rá, amiért előző nap rajta vezette le a feszültségét és rávágta a telefont, nem adta jelét. Feltételezte, hogy beosztásából kifolyólag rengeteg dühös emberrel kell kapcsolatot tartania, akinek hozzá hasonlóan elutasították a kárigényét.

Újabb ötpercnyi gyötrelmes háttérzene után Ebony visszatért.

– Itt azt látom, hogy a legújabb kárigény Juliette Murphy sürgősségi ellátása nyomán keletkezett. Erről az esetről lenne szó?

– Igen – felelte. – Ezt most miért utasították vissza? Rutinból?

Megszokásból?

– Kárbecslőink tapasztalt, keményen dolgozó és magasan képzett szakemberek. – Ebonyról lepergett minden gúny. – A kárigényt két okból utasították vissza. Először is a páciens kórtörténete miatt.

– Miféle kórtörténete miatt? – kérdezte meglepetten.

– Ha jól tudom, a lánya koraszülött. Az orvosi feljegyzések alapján harminc hétre született, alig 1 kilogramm 15 gramm testtömeggel, ami szükségessé tette, hogy több mint egy hónapon át a koraszülöttosztályon gondoskodjanak róla.

– De hát ez négy éve történt! – toporzékolt Brian. – Az első évben utolérte a többi gyereket, és azóta is szabályosan fejlődik.

– A koraszülöttség rengeteg potenciális bonyodalmat okozhat a későbbiekben, mint olvasom. Kívánja hallani a második indokot is?

– Nem vagyok benne biztos…

– Az ellátásra nappal, munkaidőben került sor a sürgősségi osztályon. A lányát a gyerekorvosának vagy egy klinikának kellett volna kivizsgálnia.

– Felhívtam a gyerekorvosunkat, ő irányított minket tovább az MMK Inwoodba – szállt vitába Brian. – Én csak követtem az orvos utasításait.

– Mi itt a Peerlessnél nagyon komolyan vesszük a feladatunkat, és a magunk részéről mindent elkövetünk az egészségügyi ellátás költségeinek csökkentése érdekében – hadarta gépiesen Ebony. – Ez azt is jelenti, hogy a kevésbé költséges alternatívák felé tereljük az ügyfeleinket.

– Ezt már hallottam! – csattant fel Brian. Érezte, ahogy a pulzusa a fülében lüktet.

– Amennyiben nem ért egyet a döntésünkkel, természetesen ezúttal is jogában áll felülvizsgálatot kérni vagy…

– Keresetet benyújtani – fejezte be helyette.

– Pontosan. Köszönjük, hogy igénybe veszi a Peerless egészségbiztosító szolgáltatásait. Minden további szó nélkül kinyomta a telefont. Ahogy előző nap, leviharzott az alagsori lépcsőkön, és berontott a kis konditerembe, hogy ugyanazokkal a huszonöt kilós súlyzókkal rövid úton lefárassza magát. Mindig is tetterős férfinak tartotta magát, aki minden támadást és sérelmet ösztönösen meg akar torolni, de miután a puszta termete, testi ereje és gyorsasága miatt magába kellett fojtania ezt a késztetést, a sportban találta meg a lehetőséget, hogy kiadja magából a felesleges indulatot. A mostani kétségbeejtő helyzethez legalábbis egy maratoni futás kellett volna, de jobb

híján be kellett érnie a súlyzós edzéssel és kardióval.

Tíz perccel később valamivel jobb kedélyállapotban tért vissza az emeletre és ült le az íróasztalához. Ahogy pillantása az asztalon heverő telefonra tévedt, újra viaskodni kezdett magával, felhívja-e Aimée-t. Tudta, hogy ezt kéne tennie, de amikor végül kézbe vette a mobilt, mégsem az anyját hívta. Jeanne-től remélt erkölcsi támaszt, és ennek eléréséhez Grady anyagát használta ürügyként.

A telefon ezúttal is hosszan kicsörgött, ami csak fokozta bűntudatát. Már azon gondolkodott, milyen üzenetet hagyjon a hangpostán, amikor Jeanne felvette a telefont. Hallhatóan zihált.

– Megint biciklizés közben hívtam? – kérdezte, amikor a háttérben meghallotta a szél zúgását.

– Igen – vallotta be Jeanne. – Bocs, ezúttal a hátizsákomból kellett előhalásznom a telefont.

– Én tartozom bocsánatkéréssel, amiért megint tekerés közben zavarom. A parkban van?

– Igen, éppen a Hudson mentén, és mit mondjak, gyönyörű. Rám is fért már. Juliette jobban van? Elvitte az orvoshoz?

– Megint lyukra futottunk, pedig reggel még 39 fokos láza volt, és mindene fájt. Most is több mint három órán át várattak, és mire sorra kerültünk, elmúlt minden panasza. Szerintem szándékosan packáztak velünk, ahogy tegnap is. A lényeg, hogy mire megvizsgálták, már nem volt láza, és a torka se fájt. A fejfájásban nem vagyok biztos. Az orvosok szerint makkegészséges, minden tünete pszichoszomatikus, és el kéne vinnem egy szociális munkáshoz.

– Végeztek valamilyen tesztet, hogy biztosra menjenek?

– Nem, pedig nagy patáliát csaptam – árulta el Brian. – Kérhettem bármit, az orvos megtagadta. Tudom, hogy ettől rögeszmésnek tűnhetek, de tényleg azt gondolom, hogy az egész a pénzről szól. Sajnálom, de nem lehet véletlen, hogy két egymást követő napon három órát váratnak, és nem hajlandók semmire, még egy laborvizsgálatra sem. Maga szerint véletlen egybeesés?

– Nem tudhatjuk – mutatott rá Jeanne.

– Lehet, de az ösztönöm mást mond. A doki próbálta elhitetni velem, hogy semmit sem tud a kórház üzleti működéséről, de a franc se hisz neki. Mind benne vannak. Nem lepne meg, ha a kórház vezető főorvosa állna az egész mögött, az adminisztráción legalábbis perceken belül megjelenik, ha csak

beteszem a lábam a sürgősségi osztályra. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, Kelley nyomon követ minden árva centet, amit a sürgősségi ellátásra költenek, nehogy csökkenjen az év végi bonusza.

– Igaza lehet…

– Ha már itt tartunk, nemrég újra csevegtünk egyet a számlázással, azután, hogy teljes legyen az öröm, még futottam egy felesleges kört a Peerless ügyfélszolgálatán is. Ennek már sosem lesz vége. Inkább meg is kímélem az unalmas részletektől.

– Maga szegény – sóhajtott Jeanne őszinte együttérzéssel. – Pokoli napja lehet.

– Hát, legalább Juliette jobban van, mint mikor felébredt. Mire hazaértünk, meg is éhezett.

– Ezt már jobb hallani. Nem szívesen kérdezem meg, de mi lett a felesége gyászszertartásával? Elhalasztották?

– Bár úgy lenne. Attól tartok, Juliette-tel lekéstük a misét és a temetést is, pedig épp azért mentem be korán a kórházba, hogy legyen elég időnk. A sürgősségi persze keresztülhúzta a számításunkat, de mit tehettem volna? Nem hagyhattam annyiban Juliette 39 fokos lázát, még ha később magától el is múlt. Anyám biztosan meg fogja érteni, és remélem, hogy Hannah anyja is.

– Annyira sajnálom. Tényleg magára jár a rúd.

– Azért van jó hír is – váltott témát Brian. – Grady nem okozott csalódást. Nálam van azok listája, akik ellen keresetet nyújtottak be, így már gyerekjáték lesz a nyomozás. Több száz inwoodi név és cím van a birtokunkban.

– Ez fantasztikus – lelkendezett Jeanne. – Alig várom, hogy munkához lássak. Minél többet gondolok erre, annál fontosabbnak találom, hogy leleplezzük ezt az egészet. Valakinek meg kell tennie.

– Áll még az ajánlata, hogy ma délután vigyáz Juliette-re?

– Persze, alig várom. Ezért is akartam még délelőtt túl lenni az edzésen. Hát maga? Még mindig úgy van, hogy ellátogat az akadémiára?

– Igen. Ennyi stressz mellett rám is fér. Háromkor lesz a találkozó, szóval háromnegyed kettő körül elmennék, és remélem, ha már ott vagyok, lesz alkalmam kimozogni magam. Az mindig csodákat tesz a hangulatommal.

– Be kell vallanom valamit. Az este rákerestem az ESU-ra, és mit mondjak, le vagyok nyűgözve. Nem semmi pár lehettek a feleségével. Hihetetlen, milyen állóképesség kell ahhoz a munkához. Nem hittem volna.

Szó szerint felteszik rá az egész életüket. Mondja, tényleg felhőkarcolóból és helikopterekből ugrált ki?

– Az még semmi – felelt Brian leplezetlen büszkeséggel.

– Tényleg lenyűgöző. Ahogy a franciák mondják, „très impresionné”.

Brian akaratlanul is elnevette magát.

– Je ma rapelle a kifejezés.

– Nem biztos, hogy találkozunk, mielőtt elmegy – jelezte Jeanne. – Még haza kell tekernem és letusolnom, de majd látjuk egymást, ha megjött. Érezze jó magát.

– Merci beaucoup. – Brian kinyomta a telefont, mielőtt előkereste Aimée számát.

31. FEJEZET

Szeptember 2.

Brian számára már az felért egy terápiával, hogy kiautózott a Brooklyn délkeleti részén fekvő Floyd Bennett reptérre. Közel egy éve nem járt itt. Már el is felejtette, milyen érzés látni a hatalmas, 1300 hektárnyi füves mezőt és az öt használaton kívüli kifutópályát – s mindezt New York Cityben! Valamelyest ismerte a hely történetét, mint minden ESU-rendőr, aki végigcsinálta a nyolc hónapos kiképzést. Az eredetileg itt létesült polgári repülőteret a második világháború idején a szövetségi kormány vette kezelésbe, hogy a haditengerészet légierejének támaszpontja és a Parti Őrség egyik állomása legyen. Azóta a nemzeti parkok kezeléséért felelős hivatalhoz tartozott. A New York-i Rendőrség már 1934-ben használatba vette egy kisebb részét, ahol kialakította a jelenleg is működő helikopter-felszállóhelyet. A vészhelyzeti egység központja és akadémiája valamivel később sajátította ki a Parti Őrség négy használaton kívüli épületét, közvetlenül a felszállóhely mellett.

Ahogy lehúzódott az ESU-komplexum központjaként szolgáló adminisztrációs és oktatási tömb előtt, mosolyognia kellett az épület megjelenésén. Az egység tagjaként még olyan gyakran megfordult itt, hogy sosem értékelte ezeket a patinás régi építményeket. Amikor több mint fél évszázaddal korábban felhúzták őket mint a Parti Őrség hangárjait és barakkjait, talán még nem festettek rosszul – bár valószínűleg akkor se kerültek be az építészeti szaklapokba –, de a New York-i Rendőrség új queensi kiképzőkomplexuma mellett kicsit olyan benyomást tettek, mint valami befejezetlen kísérleti projekt. Már kinyitotta a kocsi ajtaját, amikor hirtelen megdermedt. Érzelgősségre hajlamos énje máris elrontotta az ünnepi áhítatot, mellyel visszatért ide, s ahogy a hirtelen jött vihar sötétbe borítja a gyönyörűnek ígérkező nyári napot, úgy törtek rá az Emmával kapcsolatos emlékek. Ezen a helyen ismerkedtek meg, amikor Emma újoncként elkezdte a kiképzést. Jól emlékezett az alkalomra, mert szabadnapos lett volna, és sokat tépelődött, mielőtt eldöntötte, hogy kicsit mégis segít az új kadétok közt. Nem is sejtette, hogy aznap örökre megváltozik az élete. Olyan részletesen fel tudott idézni mindent, mintha csak előző nap történt volna – kezdve azzal, mennyire lenyűgözte, ahogy Emma messze kimagaslott

osztálytársai közül. Szinte tapintani lehetett a lelkesedését, de persze még nagyobb hatást gyakorolt rá a fizikai adottságaival. Senki más nem akadt a női növendékek közt, aki nem csupán elfogadta, de valósággal élvezte a kiképzéssel együtt járó szélsőséges megterhelést. Éppen úgy, mint annak idején ő is.

A bénító gyász olyan erővel söpört végig rajta, hogy lassan visszacsukta az ajtót. Behunyta szemét, a kormánykeréknek támasztotta a homlokát, és vett egy nagy levegőt. Még most is hihetetlennek találta, hogy Emma nincs többé. Habár a többi rendőrrel együtt ők is elfogadták, hogy napi szinten halálos veszélyeknek teszik ki magukat, igazából egyikük sem foglalkozott túl sokat ezzel a lehetőséggel. Fiatalon és egészségesen ez még olyan elméleti problémának tűnt, amelyen könnyedén felülemelkedtek.

Mielőtt elindult otthonról a Floyd Bennett reptérre, kényszerítette magát, hogy felhívja az anyját. Tőle értesült arról, hogy a temetés lezajlott nélküle. Juliette-tel együtt őt is fájóan hiányolták, de teljességgel megértették, hogy jó okkal maradt távol. Aimée azt is elárulta, hogy miután a szertartások sora véget ért, Hannah idegösszeomlást kapott. Többé a temetés szervezése sem kínált számára menekülőutat a tragikus valóság elől.

– A rohadt életbe! – üvöltötte Brian a kocsi szűkös terében, és addig püfölte a volánt, amíg az ökle is belesajdult. Szerencsére egyik fél sem szenvedett komolyabb kárt. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy levonul a nagyobb hangárszerű épületben kialakított edzőterembe, és kiereszti a gőzt, de a késztetés hamar elmúlt, amint eszébe jutott új életcélja: Juliette. Kisebb pánikban halászta elő telefonját, hogy felhívja Camilát. Hirtelen és logikátlan késztetés tört rá: meg kellett győződnie arról, hogy minden rendben van, pedig még egy óra sem telt el, mióta eljött otthonról. Juliette 39 fokos láza továbbra sem hagyta nyugodni – főként mióta rákeresett a neten a „pszichoszomatikus lázra”, és megtudta, hogy Juliette életkorában az ilyesmi meglehetősen ritka, különösen 39 fok feletti tartományban.

Camila első csengésre felvette, és megnyugtatta: Juliette rendesen evett, sőt azóta Jeanne is megérkezett. Jelenleg mindketten lefoglalták magukat egy ősrégi társasjátékkal, a Dinoszaurusszal.

– Én meg most értem az akadémiához – jelentette Brian.

– Még nem mentem be, de most készülök. Csak be akartam jelentkezni, mielőtt belekezdek valamibe.

– Itt minden a legnagyobb rendben – biztosította Camila.

– Juliette jól van és boldognak tűnik, szóval lazulj kicsit és érezd jól magad. Amúgy megkerestek egy lehetséges meló miatt. Azt mondtam, majd visszahívjuk őket. Készen állsz rá?

– Mi az hogy! – Igyekezett pozitívan hozzáállni, még ha nem is tudta, hogy az adott körülmények között képes-e kezelni egy bonyolultabb munkát. – Muszáj még ma választ adni?

– Jaj, dehogy. Egy esküvőről van szó, de csak decemberben lesz, és amúgy se tűnik túl véglegesnek. Akarsz beszélni Jeanne-nal?

– Mondd meg neki, hogy később majd felhívom. – Vetett egy pillantást az időre. – Most már mennem kell a megbeszélésre.

Miután sietve elköszönt, kinyomta, lehalkította és zsebre vágta a telefont. Mélyen magába szívta a levegőt. Megnyugtatónak találta a hírt, hogy Juliette-tel minden rendben, és nem kételkedett abban, hogy Jeanne szükség esetén segít. A hirtelen jött bénító fájdalom emlékeztette rá, milyen messze van attól, hogy feldolgozza Emma elvesztését, abban a pillanatban mégis azt találta legfontosabbnak, hogy lehetőség szerint uralkodjon az érzésein. Csakis így érhette el, hogy visszavegyék az ESU-hoz, ezzel pedig szert tegyen némi bevételre és egy rendes betegbiztosí-tásra. Ezzel az elhatározással nyitotta ki az ajtót és szállt ki.

Ahogy az adminisztrációs tömb felé tartott, megállapította, milyen csendes az egész kiterjedt körlet. Nem hallatszott más, csak a sirályok távoli rikoltozása. Ha épp nem tombolt egy világjárvány, a helyet harminc-ötven kisebb csoportokba beosztott újonc töltötte meg. A nagy hangár mögött és jobbra a tekintélyt parancsoló ESU-garázstól láthatta az autókat, melyeken az életmentő erővágók használatát gyakorolták. A roncsok mögött metrókocsi pihent, amely a régi reptér közepén leginkább partra vetett bálna benyomását keltette. Ez utóbbit is taktikai és mentési feladatok gyakorlására használták, mivel az ESLJ-nak kellett kiszednie a metró alól azokat a szerencsétleneket – vagy ami megmaradt belőlük –, akik önszántukból vagy más módon a sínekre kerültek. Még élénken emlékezett a különféle speciális képzésekre, amikor hidakról ugrottak le, felhőkarcolók oldalán másztak vagy víz alatti mentőfeladatokat gyakoroltak – mindenre itt, az ESU központjában került sor. Az adminisztrációs tömb belső tere megkopott dicsőségében tükrözte vissza a külsőt. Elsőként Helen Gurlyvel, a mindenkor tettre kész afroamerikai nővel találkozott, aki négy ESU-parancsnok alatt is szolgált. Ha

egy ESU-rendőrnek hivatali gondja támadt, tudhatta, hogy Helen az embere.

– Lám, lám, kit fújt be a szél – jegyezte meg szokott csípős humorával. – A nagy ember már repesve várja, szóval húzzon bele!

Hálás köszönetét mondott neki, amiért a legelső pillanattól éreztette vele, hogy hazatért. A nő csak fejcsóválva legyintett, de Brian figyelmét a védőmaszk ellenére sem kerülte el széles mosolya.

Noha az ESU személyi állománya szokványos körülmények közt sötétkék, míg taktikai bevetéseken fekete egyenruhát hordott, Michael Comstock helyettes rendőrfőnök mindig vakítóan fehér inget viselt váll-lappal és hímzett mellényzsebbel. Medvényi termetű férfi volt, tarra borotvált fejjel, mogyoróbarna szemmel és rózsásan kerek arccal. Noha helyettes rendőrfőnökként egyértelműen a górék közé tartozott, az ESU bármely tagjával felvette a versenyt, s ezért komoly tisztelet övezte. Mindent egybevetve éppen egy ilyen különleges egység vezetésére termett. Miként az egész épület, az ő irodája és bútorzata is látott már szebb időket, az összkép valahogy mégis otthonosnak tűnt a rengeteg családi fotóval és a polgármester elmaradhatatlan hivatalos portréjával.

Amint belépett, Michael letette a tollát, és felállt. Mosolyogva nyújtotta könyökét az íróasztal felett, hogy járványkompatibilis módon összeérinthessék, miközben nevetve csóválta a fejét annak elismeréseként, hogy mindannyian együtt élik meg ezt a Covid-19 rémálmot, és a lehető legtöbbet kell kihozniuk belőle. Csak ezután mutatott az asztalától jó kétméternyire felállított székre.

– Őszinte részvétem a felesége elvesztése miatt. Hatalmas veszteség mindannyiunknak. Tényleg átérezzük a fájdalmát. Emmát ugyanúgy tiszteltük és kedveltük, mint magát.

– Köszönöm, uram – bólintott Brian. – Képzelheti, mennyire megviseltek a történtek. Sosem hittem volna, hogy ilyesmi előfordulhat. – Erőt vett magán, hogy visszafojtsa a feltörni készülő könnyeket. Bármennyire nem akart Emmáról beszélni, ezen is át kellett esnie.

– A csapat igencsak fájlalta, hogy nem vehetett részt a mai temetésen és nem róhatta le illően a kegyeletét – tette hozzá Michael.

– Köszönöm, hogy gondoltak ránk. – Brian szántszándékkal kerülte annak említését, hogy ő sem jelent meg a temetésen. Nem akart soká időzni ennél a témánál.

– Miután tegnap felhívott, beszéltem a volt parancsnokaival. Külön

gondot fordítottam rá, hogy megkeressem az osztagparancsnokát, Deshawn Williams századost, de beszéltem Sal Benfattival, az LGH ház őrmesterével is. Mindenhol egyértelműen pozitív reakciókat kaptam. Mindenki örülne, ha visszatérne az egységhez, Deshawn különösen is. Ha esetleg aggódott volna amiatt, hogyan fogadják majd a döntését, megnyugtathatom, hogy ezzel nem lesz probléma.

– Jó ezt hallani. – Brian remélte, hogy nem neheztelnek rá, és megnyugtatónak találta, hogy ilyen könnyen visszafogadnák.

– Ugyanakkor nem győzöm hangsúlyozni, hogy elvárjuk a teljes elkötelezettséget – figyelmeztetett Michael. – Biztosnak kell lennie önmagában, máskülönben végig nem csinálom ezt az istenverte papírmunkát. Megértettük egymást?

– Tökéletesen – bólintott Brian. – Úgy tervezem, hogy egy-két hét alatt visszaszokom, elvégzem az átminősítéshez szükséges gyakorlatokat, és újra formába lendülök, azután készen állok bármilyen feladatra. Szeretnék egy kis időt eltölteni valamelyik lőtéren is. Nem gondoltam volna, hogy ennyire hiányozni fog a gyakorlás és az edzés. Az elmúlt évtizedben idén először nem vettem részt a tavaszi New Hampshire-i Sig Sauer-kurzuson.

– Értékelem a lelkesedését -bólintott Michael. – Az ESU nagy hangsúlyt fektet az ismeretek és a minősítések felfrissítésére. Ne féljen, lesz elég alkalma a lőgyakorlatra. Megvan még az igazolványa?

– Természetesen. – Amióta több mint egy évtizede belépett a rendőri erőkhöz, egy lépést sem tett az igazolványa nélkül. Azóta sem, hogy leszerelt.

– Melyik legyen, a Camp Smith vagy Rodman’s Neck Bronxban?

– Rodman’s Neck – vágta rá Brian habozás nélkül. – Közelebb van. A négyéves kislányom nehéz időszakot él át az anyja elvesztése miatt, ezért szeretnék az otthonom közelében maradni, legalábbis egyelőre. – Tudta, hogy Rodman’s Neck nem egészen félórányi autóút Inwoodtól.

– Megértem. Szegény gyermek, biztosan megviseli a veszteség. El is feledkeztem a kislányáról, pedig emlékszem, mennyire aggódott miatta, amiért idő előtt született és olyan sokat volt kórházban. Remélem, azóta egészséges.

– Makkegészséges, köszönöm. – Brian vonakodott megemlíteni a jelenkori gondokat.

– Csak azért jutott eszembe Camp Smith, mert ott jóval nagyobb a lőtér, ha ez számít valamit.

– Rodman’s Neck lőtere háromszáz méteres, az épp elég a céljaimra. Egyelőre legalábbis, amíg csak maroklőfegyvert használok.

– Nem véletlenül említem Camp Smith hosszabb lőterét – erősködött Michael. – Nem tudom, hallotta-e, de szóba került, hogy lecseréljük a régi Remington 700-as mesterlövészpuskát az újabb Remington MSR-re. Amennyire emlékszem, kivételesen jó minősítést szerzett mesterlövészként, ezért arra gondoltam, talán kipróbálhatná az új fegyvert, és megoszthatná velük a tapasztalatait. Az a nagy kérdés, hogy az előnyök megérik-e a bekerülési költséget, az MSR ugyanis jóval drágább.

– Szívesen megosztom a véleményem. – Jelen körülmények között Brian nagyon is hízelgőnek találta, hogy tanácsadói szerepre kérik fel. – Mikor kellene kipróbálni az új fegyvert?

– Minél előbb – vágta rá Michael. – Ha már itt tartunk, leginkább még ma. Le kell adnom a jelentést, és akik eddig tesztelték, elég vegyes véleménnyel voltak róla. Vannak persze, akik eleve ódzkodnak minden változástól, emiatt elég elfogultak. Én magam is kipróbáltam, de sosem bántam igazán jól a mesterlövészpuskával. Nem úgy, mint maga. Ezért is lenne nagy segítség a véleménye.

– Szívesen próbára teszem a háromszáz méteres lőtávon – bólintott Brian. – A mai nap tökéletes erre. Van egy használható példány a Rodman’s Necken?

– Alighanem, de jobbat mondok. Kiírok egyet, amelyet magával vihet a lőtérre. így legalább esélye lesz, hogy elvégezze a finombeállítást, mielőtt használná. Felhívom Rodman’s Necket, míg átmegy az LHG házhoz. Gondolom, az LHG szerepel a ma délutáni tervei közt?

– Hogyne – felelte Brian. – Innét egyenesen odamegyek.

– Remek. Kiutalom a Remington MSR-t, és felhívom Rodman’s Necket, hogy tudjanak a változásról. Mennyi lőszert szeretne?

– Elég pár doboz. Kaphatnék kilencmilliméteres lőszert a Sig Saueremhez is, hogy gyakoroljak kicsit a lőtéren?

– Nem gond. A biztonság kedvéért legyen három doboz az MSR-hez. Majd visszahozza, amit nem használ el. Van még valami ma délutánra az LHG házon kívül?

– Igen, találkozni szeretnék Jose Garcia nyomozóval. Felteszem, még mindig könnyűbúvár-oktató.

– Ó, igen – erősítette meg Michael. – Nem megy innét sehová. Életfogytig

velünk marad.

Jose Garcia a kedvenc instruktorai közé tartozott – egyedül neki sikerült elérnie, hogy még élvezze is a kötelező könnyűbúvár-kiképzést, az egyik legnagyobb mumusát. Habár a minősítését még nem veszítette el, több mint egy éve nem frissítette fel a tudását. Az ESU-kiképzés előtt sosem mozgott túl otthonosan a vízben. Mindig azzal ütötte el a dolgot, hogy évmilliók kellettek, mire az ember kijött a vízből – miért kellene úgy kapkodni a visszatéréssel? Hát most már imádott merülni.

– Szólna neki, hogy ma délután az LHG ház után beugranák hozzá? Szeretném, ha összeszedné nekem a felszerelést, hogy néhány napon belül elvégezhessen a merülést az újraminősítéshez.

– Elintézem – bólintott Michael. – Ha mindenhol végzett, várom vissza. Addigra meglesz a Remington MSR és a hozzá való lőszer.

– Köszönöm, uram. Tényleg nagyra értékelem a segítségét és a támogatását. – Most, hogy visszatért hajdani küzdőterepére és egykori kollégái közé, máris biztosabbnak érezte a jövőjét.

32. FEJEZET

Szeptember 2.

Az ESU adminisztrációs tömbjétől északra egy másik jellegtelen építmény is állt, hasonlóan koros és leharcolt, mint a többi. Itt kapott helyet az LHG ház, a Lőfegyveres Harci Gyakorlótér épülete. Ahogy közeledett, Briannek újra mosolyognia kellett, bár ezúttal nem a leharcolt külső miatt. Azt találta mulatságosnak, hogy az ablakok hiányát leszámítva mennyire nem árulkodik semmi arról, ami odabent folyik.

Belökte a viharvert külső kaput, hogy belépjen a szimulált városi harcszíntérre. A kiterjedt, elsötétített és többszintes belső tér moduláris szerkezete jelenleg épp egy kisebb családi házat formázott, amelyet mennyezet híján szabadon konfigurálhattak konyhás, nappalis, fürdő és hálószobás lakótérré, irodává vagy bármi mássá. Különféle fényviszonyok közt gyakorolhatták itt az adaptív városi hadviselést. A célpontokat az odabent rejtőző instruktorok alakították, akiket olykor nem halálos kézifegyverekkel is ellátták, míg társaik a magasban átvezető futóhidakról figyelték a szimulált támadásokat, hogy megjegyzésekkel és javaslatokkal élhessenek.

Az LGH ház építménye mellett Brian a borongós félhomályban hét állig felfegyverzett tiszttel is szembesült, akik az ESU taktikai egyenruháját, az éjfekete uniformist és golyóálló mellényt viselték, rajtuk a kézifegyverek és lőszerek tárolására szolgáló zsebekkel. Valamennyien hordták a védősisakot, kesztyűt, szemvédőt és símaszkot is – láthatóan csak arra vártak, hogy részt vegyenek a következő gyakorlatban. Noha az álcázás és az elégtelen fény mellett esélye sem lehetett azonosítani bárkit, egykori társai felismerték és köré csoportosultak, hogy köszöntsék és részvétet nyilvánítsanak Emma miatt. Egyikük, Carlos Morales – az A csapat tagja és a közeli ismerőse – megemlítette a szóbeszédet, hogy visszatér az ESU kebelére. Mindenki egyként ujjongott, amikor Brian közölte, hogy komolyan ezt mérlegeli.

– Rajta, rajta, rajta – hangzott fel a rögtönzött kórus. Brian nevetett, csak épp nem tudta, mit feleljen. Miután megtalálta a hangját, bevallotta, hogy hajlik a visszatérésre, de biztos akar lenni, hogy a lánya és a karrierje szempontjából is ez a helyes döntés.

Most sokkal inkább érezte, hogy hazatért, mint mikor meglátta Helen

Gurlyt az adminisztrációs épületben. Társai emlékeztették arra, milyen nagy becsben áll, mint egy közös értékrenden alapuló csoport tagja. Már az általános iskolában belépett ebbe a zárt klubba, amikor először vett részt a szervezett sporttevékenységben. Lelkesedése a közép- és főiskolán sem hagyott alább, amíg végül épp ezért helyezkedett el a bűnüldözésben. Most döbbent rá igazán, mennyire hiányzott neki ez a bajtársiasság.

A lázas társalgást hirtelen „Rendőrség!” kiáltás és a vaktöltények durrogása szakította félbe, ami azt jelezte, hogy a belépésekor már zajló gyakorlat lövöldözésbe torkollt. A fegyverropogást a zárt tér is felerősítette.

– Ez az, fiúk! – kiáltott oda Carlos embereinek.

– A terasz és a főbejárat felől! – Felkapta a lábszárának támasztott védőpajzsot. Ő vezette a csapatot a következő harci szimulációhoz, míg másvalaki felkapott egy Blackhawk Halligant, hogy betörje vele a külső ajtót. A csoport minden tagja pontosan meghatározott szerepet játszott, hogy maximális biztonságra törekedjenek, amin valós helyzetben az életük múlhatott.

– Merre van az őrmester? – kérdezte Carlostól.

– Fent a hídon – mutatott Carlos a jobbra emelkedő lépcsősorra.

– Sok szerencsét – szalutált, mielőtt *a* lépcső felé indult és nekivágott a fokoknak. Odafentről már ráláthatott a megvilágított nappali-konyha gyakorlóterepre, amely éppen üresen állt. Felemelte tekintetét, hogy végigpásztázza a futóhidak labirintusát, ami lehetőséget adott az instruktoroknak, hogy közvetlen közelből kövessék nyomon az odalent zajló akciót. Két másik kiképzőtiszt társaságában ki is szúrta Sál Benfatti századost, aki a belső tér túlsó végében, a hálószoba felett támaszkodott a korlátnak, és instrukciókat adott a lenti támadócsapatnak. Gyanította, hogy a fiúk egyszerre kapnak hideget és meleget.

Mire odaért, ahol a csoport várakozott, Sál már végzett a taktikai elemzéssel, és a maga mellett álló két másik instruktorral társalgóit. Odalent a csapat befejezte a szimulációt, melyben a kiképzőtisztek játszották a rosszfiúk szerepét. Idefentről úgy tűnt, mintha egy túszejtés zajlott volna.

– A, Brian Murphy – élénkült fel Sál, amint felfigyelt rá.

Jól ismerték egymást, s nem csupán kadétkorából – azóta is rendszeresen besegített és részt vett az LHG ház gyakorlatain. Sál bemutatta őt a két másik kiképzőnek, akik a leszerelése után kerültek ide.

Szokás szerint végig kellett szenvednie az újabb részvétnyilvánításokat, de

rögtön ezután rátértek jövetele céljára, nevezetesen arra, hogy minél több taktikai szimulációban vegyen részt.

– Remélem, nem várta, hogy még ma elkezdi – csóválta a fejét Sál. – A következő gyakorlat az uccsó.

– Semmi gond. Ha nem bánja, szeretnék jelen lenni az elkövetkező pár napban.

– Pompás. Alig várjuk. Örülünk, hogy meggondolta magát. Szeretne maradni és megnézni a következő akciót?

– Okvetlenül – vágta rá Brian.

A csoport a hálószobák felől a nappali-konyha területe felé tartott. Ezúttal két fegyveres gyanúsított várta őket: egy a konyhában, a sziget mögött, a másik a nappaliban, a kanapén. Amint minden készen állt, Sál egy távirányító segítségével elindította a behatolást. A rákövetkező pillanatban be is törték az ajtót a Halligan eszközzel, és Carlos berontott a szobába védőpajzsával, közvetlenül maga mögött egysége tagjaival, akik teli torokból a „rendőrség” szót kiáltozták, mialatt végrehajtották az előre meghatározott mozdulatsort.

Ez alkalommal, minthogy a két delikvens a lakás elülső részében tartózkodott, azonnal kitört a szimulált fegyveres harc. A Carlos mögött érkező két rendőr pontosan követte az előírt koreográfiát – egyik a konyhára, másik a nappalira összpontosított –, így rövid úton a fegyveresek fölé kerekedett. Ezzel a gyakorlat sikeresen véget is ért.

Húsz perccel később, amikor kisétált az LHG házból, Briant különösen jó érzések töltötték el a látogatás kapcsán. Miután végignézte a gyakorlatot, és tapasztalta a lelkes fogadtatást, mindinkább meggyőződött arról, hogy az ESU-hoz történő visszatérés a követendő út, szemben a vállalkozói lét teljes kiszámíthatatlanságával. Ki akarná azzal tölteni az életét, hogy a tehetős és önelégült pénzeszsákok vagy az elkényeztetett porontyaik nyomában lohol? Szívesebben gondolt magára született kékgalléros melósként, aki cseppet sem bánja, ha be kell koszolnia a kezét. Ebből a szempontból az ESU-t mintha neki találták volna ki.

Miután megkerülte az adminisztrációs tömb északi végét, belefutott a tucatnyi ESU-rendőrbe, akik épp végeztek a könnyűbúvár újraminősítő vizsgával, és szorgalmasan tisztogatták a felszerelésüket. Pontról pontra megismétlődött, ami az LHG házban történt: melegen üdvözölték, részvétet nyilvánítottak Emma elvesztése miatt, és arra bátorították, hogy rukkoljon be újra a csapathoz.

Belépett az ESU-komplexum négy épülete közül a legnagyobba, ahol a könnyűbúvár-gyakorlatokat tartották. A raktáron és karbantartó-helyiségeken át bejutott Jose Garcia nyomozó zsúfolt és igencsak rendetlen irodájába. Az íróasztalon éppen egy kibelezett regulátor feküdt – Jose szerette maga elvégezni a karbantartási és javítási munkákat. Magas, testes és tarkopasz férfiként nagyban hasonlított Michael Comstock-hoz; bőrszínét leszámítva akár az ikertestvére is lehetett volna. A leglátványosabb különbséget a karját elborító számtalan tetoválás jelentette – emlékeztető arra, hogy a középiskola után egyből jelentkezett a haditengerészethez.

Noha Brian legszívesebben egy szóval sem említette volna Emma halálát, ezúttal sem hagytak neki választást. Emma hihetetlenül népszerűnek számított az akadémián és az egységben – talán még nála is inkább, aki igencsak sarkos véleményt formált bizonyos kérdésekben, különös tekintettel a politikai szélsőségekre. Emma csodálatra méltó képességei közé tartozott a másság elfogadása is.

– Szóval, Michael szerint le akarja tenni a minősítő vizsgát – tért a lényegre Jose.

– Így igaz. Nem lényegbevágó, még él a minősítésem, de szívesen megtenném. Amúgy ez is a maga bűne. Kellett átformálni szárazföldi állatból kétéltűvé!

Jose kedélyesen felnevetett.

– Nem hittem, hogy valaha kinő a kopoltyúja, de akkor se adtam fel.

A következő néhány percben felidézték közös merüléseik emlékeit, különös tekintettel azokra az esetekre, amikor az East River hírhedten szeszélyes áramlatai megnehezítették egy-egy öngyilkos holttestének felhozását.

– Oké – kiáltott fel Jose, amikor pillanatnyi csend állt be. Mindkét tenyerével rácsapott íróasztalára, ahogy felállt. – Kezdjük azzal, hogy kijelölünk egy öltözőszekrényt, azután kap egy búvárruhát és minden mást, ami keli, beleértve a legújabb regulátort is. Imádni fogja.

Tizenöt perccel később, miután elzárta felszerelését a szekrénybe, Brian újra végighaladt a nagy hangárszerű épületen. A nyugati oldalon bukkant fel a napfényre, ahonnét már csak rövid utat kellett megtennie, hogy visszajusson az adminisztrációs tömbhöz. Ahogy közeledett, jóleső érzés töltötte el, és mindinkább meggyőződött arról, hogy a nem is olyan távoli jövőben újra az ES U kötelékében szolgál majd.

– Comstock helyettes rendőrfőnöknek váratlanul be kellett mennie a belvárosba, hogy találkozzon az igazi rendőrfőnökkel – előzte meg a kérdését Helen Gurly, ahogy közeledett az asztalához –, de ne aggódjon. Mindent megbeszélt Rodman's Neckkel, szóval nincs más dolga, mint felmutatni a kapuban az igazolványát, azután találkozni Ted Miller századossal, az egyik lőfegyveres és taktikai kiképzőtiszttel. Szívesen látja magát, feltéve, hogy hat előtt odaér. Egy meglepetés is várja a főnök irodájában, bár úgy tudom, már hallott róla.

– A Remingtonra gondol? – kérdezett rá Brian.

– Mi másra? Aztán nehogy ártatlan kiskacsákra lődözzön vele. – Helen felkapta kézitáskáját, még egyszer elmondta, mennyire örül neki, azzal elindult a folyosó túlsó vége felé. Amikor belépett Michael irodájába, Brian egy terepszínű válltáskát talált a helyettes rendőrfőnök asztalán, mellette öt doboz lőszerrel: három 7,62 mm-es NATO kaliber a puskához, két kilencmilliméteres a pisztolyhoz. Amint elhúzta a cipzárt, megcsodálhatta a világosbarna színben kifejezetten halálosnak tűnő mesterlövészpuskát a kihajtható tussal és hangtompítóval. Leginkább a beállítási lehetőségek szédítő választéka és a magától értetődő használat nyűgözte le. Pillanatokon belül igényeire szabta a tus és a ravasz közti távolságot, ahogyan az arcvédő és az irányzók elhelyezkedését is. Ami a távcső finombeállítását illeti, azt a lőtéren végezte el, ahol meggyőződött arról, hogy a régebbi Remington 700-ashoz képest mennyivel fejlettebb a fegyver kialakítása. Behajtotta a tust, visszatette a fegyvert a helyére, és vállára vetette a táskát. Kézbe vette a lőszerrel teli dobozokat, úgy indult vissza a Subaru felé.

Ahogy beült az autóba, elégedettséget érzett az ESU-központban tett látogatása felett, és egyre inkább hajlott rá, hogy jó döntésnek tartsa újbóli csatlakozását a rendőrséghez.

Különösen az bátorította fel, hogy parancsnoka, Michael Comstock felülemelkedett bosszúságán, amelyet az ő és Emma távozása felett érzett. Úgy tűnt, mindenki tárt karokkal várja vissza a testülethez.

33. FEJEZET

Szeptember 2.

Tíz perccel később Brian északnak tartott a Beit Parkway-en, jobbján a Jamaica-öböllel és a szikrázó nyári napfénnyel. Gyér forgalomban autózott, de miután késő délutánra járt és közelgett a csúcs, tudta, hogy a járvány ellenére ez nemsokára drasztikusan megváltozik. Ezzel együtt alkalmasnak találta az időpontot, hogy meglátogassa a Rodman's Neck lőteret. New York-i rendőrként többet járt ide a különféle lőgyakorlatokra és minősítésekre, mint bárki – igaz, rendszerint délelőtt, a legnagyobb tömegben, amikor a hét pályán nemcsak rendőrök gyakoroltak, de az FBI, a büntetés-végrehajtás, a tűzoltóparancsnokság és a határrendészet emberei is.

Menet közben gondolatai visszakanyarodtak Juliette-hez és a nap megelőző részéhez, kezdve a sürgősségi osztályon tett bosszantó látogatással. Roger Dalton felkavaró telefonhívása és a tegnapi orvoslátogatás költségeinek megismerése óta óhatatlanul is azon tűnődött, mennyit számláznak majd ki a mai próbálkozásért. A kórházi praktikákat ismerve nyilván újabb botrányos összeget.

Maradt még egy órája, mielőtt megérkezett a Rodman's Neckre, ezért alkalmasnak találta az időpontot, hogy felhívja Camilát és tudassa vele, nagyjából mikorra ér haza. Felötlött benne, hogy egy füst alatt azt is elárulhatná, újra be akarna állni rendőrnek, hiszen a döntés őt is érinti, de ezt végül elvetette. Ami Juliette-et illette: a korábbi biztató hírek után nem kételkedett abban, hogy nincs semmi gond. Ha bármi történt volna, Camila vagy Jeanne felhívja. Ezért is ütközött meg, amikor Camila azzal indította a beszélgetést, hogy Juliette újra lázas.

– Szent ég! – Riadtan húzta ki magát és markolta meg a kormánykereket. Erre tényleg nem számított. – Mennyi?

– Nem túl magas – nyugtatta meg Camila. – Semmiképp sem annyira, mint reggel. Kerek 38.

– Egyáltalán miért mérted meg a lázát? – Az értéktől kicsit ellazult és hátradőlt az ülésben. Cseppet sem örült a láz visszatérésének, ami újra felszította benne a bosszúságot, amiért nem tudta rávenni a sürgősségi osztály orvosait valamiféle tesztre vagy akár csak egy szimpla laborra. Bár készséggel elismerte, hogy nem gyerekorvos vagy pszichológus, lánya önálló

életet élő szimptómái mindinkább nyugtalanították. Továbbra is vonakodott őket pszichoszomatikus tüneteknek tekinteni.

– Láthatóan reszketni kezdett. Jeanne is felfigyelt rá. Amikor megkérdeztük, azt felelte, hogy nem érzi jól magát, és fel akar menni a szobájába. Meglepődtünk, mert szépen evett, és láthatóan élvezte a társasozást.

– Mi a helyzet a fejfájással? – Ez tűnt az egyetlen állandó társtünetnek.

– Igen, most is azt mondja, hogy fáj a feje, de ennyi. Nem panaszkodik se a torkára, se a hasára. Külön is rákérdeztem. A fejfájásáról is azt gondoltam, hogy elmúlt. Olyan jól elvolt velünk, mintha újra a régi önmaga lenne.

Brianben máris megfogalmazódott a kérdés, hogy mihez kezd, ha újra magasba szökik a láza. Szó sem lehetett arról, hogy visszavigye az MMK Inwoodba. Felötlött benne, hogy elmehetnének egy közeli ügyeletre is, de elhessegette az ötletet, miután ott nem végeznek Covid-tesztet, vagy ha mégis, nem tudnák meg rövid időn belül az eredményét. Inkább fordulna a Washington Heights-i Columbia-Presbiteriánus Kórházhoz, ahogy talán már a legelső alkalommal is kellett volna.

– Az ESU-központban már végeztem – szólalt meg rövid szünet után. – Úton vagyok a lőtér felé, ahol lenne még bő egy órám, de lemondhatom, és egyenesen hazamehetek, ha szerinted úgy jobb lenne.

– Juliette kedvéért nem kell, ha erre gondolsz. Már akkor nyúlt a szája, amikor megmértem a lázát. Azóta fenn van a szobájában. Az imént néztem rá. Szerintem jobb, ha hagyjuk aludni.

– Oké, legyen úgy. – A kellemetlen meglepetés végképp elvette Brian kedvét attól, hogy beszámoljon a rendőr-séggel kapcsolatos terveiről. – Hívj vagy írj rám, ha bármi változás van. Jeanne még ott van?

– Nem, félórája elment, miután Juliette elaludt. Elvitte az iratokat, amiket Grady Quillen hozott. Remélem, nem baj.

– Nem, dehogy.

Miután kinyomta a telefont, felötlött benne, hogy beszélhetne Jeanne-nal, hátha hajlandó lenne ránézni Juliette-re. Végül úgy döntött, ezt neki kell elsőként megtennie, amint hazatér. Nem akart visszaélni Jeanne nagylelkűségével és folyton a nyakán lógni, ha pedig nem pszichológiai, hanem orvosi problémával állnak szemben, sokat úgysem segíthet.

Amint várta, a forgalom számottevően lassult, minél közelebb került az East Riveren átvezető Whitestone hídhoz, a túlsó oldalon azonban újabb

lendületet vett. Végül egy órával később érkezett meg a Rodman's Neckre. Az elkövetkező negyed mérföldön, miután elhagyott egy kiterjedt mezőt – rajta egy baseballpályával és számtalan, a birtokháborítás következményeire figyelmeztető táblával –, áthaladt egy szinte érintetlen erdőségen, amely legalább annyira kilógott New York City közegéből, mint a Floyd Bennet repülőtér.

Olyan kapu és őrbódé tűnt fel előtte, amilyeneket a katonai támaszpontoknál látni. Megállt előtte. Felhúzta a védőmaszkot az orrára és a szájára, mielőtt leengedte az ablakot és megmutatta rendőrigazolványát az előzékeny egyenruhás rendőrnek. Helen Gurly erőfeszítéseinek hála minden simán ment: bebocsátást nyert a lőtér területére, mely a Floyd Bennethez hasonlóan régi, szedett-vedett épületekből állt. Némelyik jobb állapotban maradt fenn másoknál, de valamennyi katonás múltról árulkodott. Ahogy a repteret, korábban a Rodman's Necket is a fegyveres erők sajátították ki – ez esetben a hadsereg és a hadiflotta –, mielőtt a New York-i Rendőrségé lett. A lőtéren kívül kialakítottak szabadtéri LGH létesítményeket, sőt egy 4-es szintű biológiai labort is. A félsziget végében egy félreeső vágat szolgált a bombák és egyéb robbanószerek – köztük lefoglalt tűzijátékok – felrobbantására.

Ahogy várta, ilyenkor késő délután a parkoló szinte üresen kongott, így közvetlenül az adminisztrációs tömb elé állhatott. Bár aggódott, hogyan találja meg Ted Miller századost, a lőfegyveres és taktikai kiképzőtisztet, végül ez bizonyult a legkönnyebbnek: a férfi számított rá, és már várta az épület bejáratánál.

– Nem sok híja, hogy lemaradt a buliról – fogadta. Brian nyomban ráismert a kissé túlsúlyos és őszes sörtehajú századosra, akivel korábban is akadt már dolga. – Több mint egy órája egy lélek se járt a puskás lőtéren. Mark Bellows, a lőtérfelügyelő már le is akarta zárni, szóval az lesz a legjobb, ha egyenesen odamegyünk, és majd utána lődözünk a stukkerrel. Ez így oké?

– Felőlem mehet. – Brian hálás lehetett a férfi segítségéért.

Amint megkapta a kötelező szem- és fülvédő eszközt, Ted autójával kimentek az egy mérföldnyire eső lőtérre. Nem éppen impozáns környezetben tették meg az utat – a szerteszét hagyott járművek és konténerek miatt leginkább elhagyatott roncstelep benyomását keltette –, de miután Brian korábban is használta a löt eret, cseppet sem lepődött meg. Az

egymáshoz kapcsolódó lőállások gyalulatlan és rég elszürkült fájukkal leginkább egy lóversenypálya indítókapuira emlékeztettek, maguk előtt a több mint háromszáz méternyi füves térrel, amelyet dűneszerű dombok határoltak.

Mark Bellows őrmester, a testes fegyverszakértő és lőtérfelügyelő láthatóan megérett már a nyugdíjba vonulásra – és a közelebbi jövőben a hazatérésre –, de ettől még kedélyesen fogadta őket.

– Mekkora legyen a távolság? – tudakolta kissé sürgető hangon.

– Kipróbálom mindet. – Brian tudta, hogy a lőteret egy-, két- és háromszáz méteres távra lehet beállítani, így nem kell távolságmérőt használnia.

– Oké – bólintott lemondóan Mark. – Vegye fel a kívánt tüzelési pozíciót, és vágjunk bele. Az összes táblát frissítettem, szóval felőlem jöhet a mehet. Csak szóljon, ha kész van.

Brian nem válogatott a lőállások között, csak találomra elfoglalt egyet, míg Ted és Mark beszédbe elegyedett a háttérben. Miután elővette a puskát a táskából, kihajtotta a tust és felhelyezte a fegyvert a kétlábú támasztékokra, a táskát pedig a stabilitás növelése érdekében beékelte a puskatus alá. Újra megcsodálta a fegyver hatásos küllemét – valóban halálosnak tűnt, különösen így, perforált kézvédővel és hangtompítóval –, de még inkább lenyűgözte a tudat, hogy akár egymérföldes távon is gyilkos pontossággal használhatja.

A felhőtlen égboltot használta háttérként, hogy beállítsa a dioptriát és pengeélesen kirajzolja a hajszálkeresztet. Ezután ráállította a távcsövet a százméteres célra, majd felnyitotta a lőszeres dobozt, betöltött tíz lőszert, és a tárat betolta a puska aljába.

– Kész vagyok! – kiáltott vissza a válla felett.

– Oké – hallotta Mark válaszát. – Kezdje meg a tüzelést.

A závár segítségével a töltényűrbe juttatta az első lőszert. Impozánsnak találta a könnyű kezelhetőséget és a mechanika olajozott mozgását. Nem is lehetett kérdéses, hogy igazi precíziós fegyvert tart a kezében. Teljesen ellazult, ahogy belenézett a távcsőbe, és tisztán látta maga előtt a célt. Egyenletes mozdulattal elhúzta a ravaszt, hogy kilője az első töltényt és ugyanabban a pillanatban meglássa a céltáblán keletkezett lyukat, valamivel a várt pozíció alatt. Miután állított egy fokpercet a szögön, útjára indított még egy töltényt. A lyuk ezúttal ott jelent meg, ahol várta: a tábla mértani középpontjában. A fegyver hangra és érzetre tökéletesen tette a dolgát,

messze jobban, mint emlékezete szerint a Remington 700-as. Gyors egymásutánban leadott még nyolc lövést, hogy ezzel ki is ürítse a tárat.

Míg tíz lőszerrel újra betárazott, továbblépett a kétszáz méteres célra. Amikor megismételte a procedúrát, azt találta, hogy minden további beállítás nélkül is hasonló pontosságot érhet el. Továbblépett háromszáz méterre, és leadott tíz újabb lövést – ezalatt el kellett végeznie egy hasonló finomhangolást, mint a legelső alkalommal.

Abban a tudatban, hogy a lőtérfelügyelő tűkön ül, és ő ugyanígy igyekszik haza Juliette-hez, még egyszer ellen őrizte a töltényűrt, mielőtt eltávolította a tárat, és közölte, hogy a maga részéről végzett.

– Tüzet szüntess! – kiáltott fel Mark, mintha rajtuk kívül más is lenne a lőtéren. – Oké, ez tényleg gyors volt – tette hozzá. – Biztos, hogy végzett?

– Teljesen. – Brian felállt, és nekilátott, hogy elcsomagolja a Remington MSR-t a válltáskába. Normál körülmények között kiélvezte volna a fegyver használatát, most mégis furdalta a lelkiismeret, amiért nem ment korábban haza. Úgy gondolta, harminc lőszer elhasználása után megalapozottan jelentheti ki Comstock helyettes rendőrfőnöknek, hogy a fegyver megéri a pénzét. Egyértelműen jobban teljesített az öregebb modellnél – bár a részletek ismerete nélkül nem tudhatta, hogy a könnyebb kezelhetőség pontosan mennyit kóstál.

– Kimegy megnézni az eredményt? – tudakolta Mark.

– Kösz, nem – felelte Brian. – Amit kellett, a távcsövön át is láttam.

A mesterlövészlőtérről Ted fuvarozta el a pisztolylőtérre, melynek gazdája már várta.

A késő délutáni időzítés ellenére féltucatnyi rendőrtiszttel osztozott a pályán, amiatt nem oszthatta be olyan takarékosan az idejét, ha gondosan követni akart minden biztonsági előírást. Ezzel együtt viszonylag rövid idő alatt mind az ötven töltényt ellőtte. Negyven perc múltán vissza is indult az autójához, miután a lőtérfelügyelőnél hagyta védőfelszerelését. A Remington táskája a Subaru csomagtartójába került. A múltbéli gyakorlattal ellentétben nem élt a lehetőséggel, hogy fegyvermester segítségét kérje – a gyorsaság és hatékonyság érdekében úgy döntött, inkább maga tisztogatja meg a pisztolyt az alagsorban. A puska, miután csak elvétve használhatták, még ennyi törődést sem igényelt.

Amint tehette, felhívta Camilát. Bár nem kapott tőle hívást vagy üzenetet, újra elővette a nyugtalanság Juliette miatt. Megkönnyebbülés töltötte el,

amikor Camila azt jelentette, hogy minden a legnagyobb rendben.

– Még alszik? – tudakolta tőle.

– Utoljára félórája néztem – felelte Camila. – Van egy olyan érzésem, hogy reggelig fel sem ébred.

– Már úton vagyok – jelezte Brian. – Húsz perc, és otthon vagyok.

– Nem kell sietned.

– Oké. – A tudat némi könnyebbséggel töltötte el. – Mit szólnál, ha hazafelé hoznék valami mexikói kaját a Tijuanából?

– Szuper ötlet.

– Hívd fel őket, és rendelj valamit három sze-

mélyre. Hátha Juliette is felébred.

– Oké. Te mit kérsz?

– Tökmindegy. – Nem érzett különösebb éhséget, bár a mexikói kaja tényleg jól hangzott. – Csak kérj dupla adagot a tiédből.

– Amikor legutóbb hívtál, elfelejtettem mondani, hogy a mamád és a testvéreid beugrottak a temetés után. Megmondtam nekik, hol vagy. Remélem, nem gond.

– Dehogy – felelte összeszorított fogakkal. A tudat, hogy családja megkereste, csak felszította benne a bűntudatot, amiért elmulasztotta a temetési szertartást. – Biztos anyánál vannak. Majd felhívom őket, ha odaérek.

– Még egy megkeresés jött egy másik lehetséges munka ügyében – jelentette Camila. – Egy újabb decemberi talán lagzi. Az infó ott van az asztalodon, a másik mellett.

– Oké, koszi. – Enyhén szólva ironikusnak tartotta, hogy épp akkor kavarja fel az állóvizet két megrendelés is, amikor arra készül, hogy visszamegy rendőrnek. Óhatatlanul és babonásan arra gondolt, talán az univerzum üzen neki a látszólagos véletlenekkel, és mégsem kellene ilyen sietősen lemondania a Személyvédelmi Ügynökségről.

A feltorlódott forgalom lassan araszolt, helyenként teljesen be is állt. Miután még most sem értette Juliette önkényesen vissza-visszatérő lázát, meggondolta magát, és úgy döntött, mégiscsak felhívja Jeanne-t. Bár korábban tartott tőle, hogy ennyi hívás már zaklatásnak minősül – és azt tervezte, csak akkor telefonál, miután személyesen meggyőződött Juliette állapotáról –, végül arra az elhatározásra jutott, hogy semmiképp nem árt kikérni egy szakértő véleményét, ami talán a maradék nyugtalanságát is

eloszlatja.

– Hogy ment a munkahelyi vizit? – kérdezte Jeanne, mihelyt felvette a telefont. Még a szokott udvariassági körökkel se bajlódott, annyira örült a hangjának. Ennyit arról, hogy túlságosan sokat nyaggatta.

– Jobban nem is mehetett volna. Csak még jobban meghozta a kedvem a visszatérésre. Ami azért is vicces, mert időközben több megkeresést kaptunk, hogy biztosítsunk bizonyos rendezvényeket.

– Mennyire lehet komolyan venni egy ilyen megkeresést?

– Majd kiderül, ha visszahívom őket. Mindkettő decemberi esküvőkre vonatkozik.

– Nem vagyok benne biztos, hogy érdemes a decemberi esküvőkkel számolnia – vélte Jeanne. – Különösen akkor, ha jön az újabb hullám, mint mondják.

– Igaza lehet – fogadta el.

– Nagyon úgy tűnik, hogy jól döntött, amikor ellátogatott a régi munkahelyére.

– Én is úgy látom – értett egyet Brian. – Még arra is maradt időm, hogy kiugorjak a lőtérre, amit tényleg élveztem. Közel egy éve nem jártam arrafelé.

– Akkor teljes a boldogság.

– Csak egy gond van: Juliette. Képzelheti, mennyire nem örültem, amikor Camilától azt hallottam, hogy visszatért a láza. Tudni szerettem volna, mit gondol erről.

– Nem vagyok egész biztos abban, hogy láza volt, bár tény, hogy láthatóan reszketett. Akárhogy is, épp csak elérte a 38 fokot, szóval közelében se járt a 39-nek, amit reggel mért. Megmondom őszintén, engem a hőemelkedéseknél sokkal jobban zavarnak a hangulatingadozásai. Egyik pillanatban még önfeledten szórakozott, sőt kacarászott, amikor éppen vezetett a társasban, azután mintha egy sötét árny borult volna az arcára, teljesen elkedvetlenedett. Be se akarta fejezni a játékot, pedig egyértelműen nyerésre állt.

– Ez különös – értett egyet Brian. – Nem vall rá. Imád versengeni, de még inkább győzni. – Felsóhajtott. – Muszáj azt gondolnom, hogy valami nem stimmel. Talán csak megfázás vagy influenza. Nem tudom. Szerencsére nem Covid, ahhoz túlságosan gyorsan változnak a tünetei, legalábbis az MMK orvosai szerint. Ezzel együtt nem örülök, amiért elintézték annyival, hogy

pszichoszomatikus. Halálosan bosszant, hogy nem csináltak legalább egy labort, a Covid-tesztről nem is beszélve.

– A védelmükre legyen mondva, Juliette-nek van épp elég oka a pszichoszomatikus tünetekre. Most éppen hogyan érzi magát?

– Az előbb beszéltem Camilával, azt mondja, édesen alszik. Én még nem értem haza, beragadtam a dugóban, de nemsokára odaérek. Felhívhatom az aktuális helyzetjelentéssel, ha gondolja.

– Hogyne, persze. Más téma. Belenéztem a listába, amit Grady barátjától kaptunk. Ha meg nem is lepett, azért megdöbbentett, milyen sok inwoodi lakost perelt be az MMK. Hihetetlen, mintha az utolsó centet is ki akarnák szipolyozni a környékből. Alig várom, hogy beszéljek néhány érintettel, és a világ elé álljunk ezzel az egésszel. Ez nem mehet így tovább.

– Egyetértek. – Brian rövidre akarta zárni az MMK piszkos ügyeiről folyó társalgást, minthogy e pillanatban mindennél inkább Juliette problémája foglalkoztatta. A forgalom nemsokára meglódult, és a vezetés lekötötte minden figyelmét, ezért elbúcsúzott Jeanne-tól azzal, hogy hívja, amint alkalma nyílik ránézni a kislányára.

Sajnos a szárnyalás nem tartott soká, a forgalom hamarosan újra megfeneklett Marble Hűlnél, épp a Harlem folyó Inwooddal szemközti oldalán. Mire leállt a Tijuana előtt, az út a Rodman’s Necktő] idáig több mint egy órájába telt – szemben azzal a húsz perccel, amire számított. Nem egészen tíz perccel később hazaérkezett a vacsorával.

– Juliette még alszik? – kérdezte, amint betoppant a konyhába, és az asztalra tette a méretes papírzacskót. Camila is előjött a szobájából, amikor meghallotta az autót, éppen a tányérokat és evőeszközöket készítette ki.

– Az igazat megvallva nem néztem rá, mióta beszéltünk. Az irodában voltam, újra átnyálaztam a könyvelést. – Elfintorodott. – Tényleg nem bánnám, ha ezekből a megkeresésekből lenne valami. Elég ramatyul állunk.

– Ja, gyanítottam – jegyezte meg Brian epésen. – Lesz ez még ramatyabb is, ha nem tudom utolérni magam a jelzáloggal, amit már tegnap meg kellett volna tennem. Minél tovább húzom, annál nagyobb az esély, hogy a ház is rámegy az MMK-val való pereskedésre.

– A számok ott várnak az íróasztalon.

– Vettem – vágta rá Brian minden lelkesedés nélkül. Mióta beszélt Jeanne-nal, nem igazán bízott abban, hogy a decemberi lagzikból lesz valami. S bár furdalta a bűntudat, amiért nem említette meg Camilának, hogy készül

visszatérni a rendőrséghez, nem szívesen hozta volna fel a témát, amíg nem győződött meg arról, mi a legjobb a számára.

Míg Camila kicsomagolta az ételt, ő felkapaszkodott a lépcsőkön, hogy ránézzen Juliette-re. Hangtalanul benyitott a szobába. A félhomályban alig tudta kivenni az alvó kis alak körvonalait, ezért közelebb lépett és az ágy fölé hajolt. Most már láthatta, hogy kislánya a hátán fekszik, pufók kis karjaival a takarón, jobb kezében a mellkasához ölelt Jeannot Lapinnel. Ahogy szeme kezdte megszokni a sötétséget, az angyali arc vonásai is kirajzolódtak a szeme előtt. A világ leggyönyörűbb gyermekét látta maga előtt, akiről hirtelen eszébe jutott, milyen imádattal csüngött rajta Emma azon a végzetes délutánon, a massachusettsi Wellfleetben.

Felesége szavainak emlékétől a lélegzet is a torkán akadt. Alig két hét telt el a végzetes grillparti óta, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Némi küszködés árán összeszedte magát, és tovább gyönyörködött Juliette-ben, aki nagy megkönnyebbülésére szabályosan és szuszogva lélegzett.

Önmaga megnyugtatására óvatosan, hogy fel ne ébressze, a homlokára fektette tenyerét. Nem érzett sem sugárzó meleget, sem gyöngyöző verítéket. Elvette kezét, de továbbra is az ágy fölé görnyedt, ahogy szinte megrészegítette az apai szeretet és a boldogító tudat, hogy Emmával még kapcsolatuk elején gyereket vállaltak. Noha Juliette máris önálló egyéniséggé nőtte ki magát, úgy érezte, mintha Emma lénye benne élne tovább.

Felegyenesedett és kilopódzott a szobából, hogy nesztelenül betegye maga mögött az ajtót. Mérhetetlen megkönnyebbüléssel töltötte el a tudat, hogy lánya békésen szundikál és nincs láza. Arra az alapra kívánta felépíteni új életét, hogy az ő jóléte az elsődleges a számára. Amíg Juliette nem vallott kárt, elég erőt érzett magában ahhoz, hogy szembenézzen a közelgő bírósági tárgyalással, a Személyvédelmi Ügynökség és a rendőrség közti választással, és nem mellesleg az egész koronavírus-járvánnyal. Mindennek a tetejébe úgy érezte, ha Jeanne-nal egyesítik az erőiket, talán kezdhetnek valamit ezzel a toxikus egészségügyi rendszerrel, mely egyszerre felel saját fájdalmáért, Juliette szenvedéseiért és Emma haláláért.

34. FEJEZET

Szeptember 3.

Valóságosnak tűnő álomból ébredt, melyben minden megerőltetés nélkül futott egy elhagyatott járművekkel teliszórt helyen, amely nagyban emlékeztetett a Rodman's Neck lőterére. Ahogy felnyitotta szemét, legelőször a gézfüggönyön át beszűrődő utcai fény tudatosult benne. Visszatartott lélegzettel próbált rájönni, mi riasztotta fel a legmélyebb álmából. Odakint gumiabroncsok csikorogtak panaszosan a felmart úttesten, és lágy szellő is összeborzolta a könnyű függönyt, de ezenfelül nem talált semmit, ami megzavarhatta.

Vetett egy pillantást az éjjeliszekrényen álló órára. 3.25-öt mutatott. Hátára fordult és a mennyezetre meredt, míg elhallgatta az utcán távolodó kocsi hangjait. Felötlött benne, hogy talán egy újabb szúnyog jutott át a hálón. Hegyezni kezdte a fülét, de nem hallotta a jellegzetes zümmögést, felfigyelt viszont egy távoli és ütemes dobolásra, amelyet inkább csak érzett, mintsem hallott. Percekig próbálta meghatározni a forrását. Talán nem stimmel valami a hűtővel vagy a mosógéppel lent az alagsorban? Vagy Camila nem tudott aludni, és berakott egy adag szennyest?

Miután nem talált épkézláb magyarázatot, hasra fordult, és fejére húzta a párnát. Próbált visszaaludni, mielőtt még számtalan gondja tudatosult benne és minden álmot kivert a szeméből, de az ütemes dobolás a párna dacára továbbra is elért hozzá. Dühösen felült, és ahogy kezdett magához térni, a fojtott hang hirtelen értelmet nyert.

– Ne! – nyögött fel, ahogy felpattant az ágyból. Egy szál alsónadrágban rontott ki a hálóból és iramodott el a folyosón Juliette szobája felé. Amikor felkattintotta a lámpát, a legszörnyűbb rémálmával szembesült: Juliette görcsök közt fetrengett, s miközben egész teste hátraívelt, ütemesen beverte fejét az ágy támlájába. Azt remélte, soha többé nem kell látnia ezt a képet. Camila nevét kiáltozva az ágynál termett, és elrángatta Juliette rázkódó testét a fejtámlától. A kislány arca egészen eltorzult, de őt még inkább megrémítették elkékülő ajkai. Ahogy kapkodva az oldalára fordította, összeszorított fogai közül nyál csordult a lepedőre.

Camila is pizsamában bukkant fel a szoba ajtajában. Ahogy meglátta Juliette-et, az iszonyat rádermedt az arcára.

– Hívjam a 911-et? – sikoltott szájára tapasztott ujjai között.

– Nincs rá idő. – Az elkékült ajkakból tudni lehetett, hogy a görcsroham túlságosan régóta tart. – Be kell vinnünk az MMK-ba.

Camila eltűnt az ajtóból, míg ő próbálta felvenni Juliette-et, amit az összerándulások a végletekig megnehezítettek. Amikor végül a karjaiba kapta, még nehezebbnek találta, hogy megtartsa és leszaladjon vele a lépcsőn. Ahogy végigrohant a földszinten és elért a konyhába, megkönnyebbülten látta, hogy Camila résnyire nyitva hagyta az ajtót. Odakint is kinyitotta nekik a kocsi hátsó ajtaját, míg ő a volánnál ült és a motort járatta.

Karján a rázkódó Juliette-tel fejest ugrott az autóba, s miután landolt a hátsó ülésen, legjobb képessége szerint behúzta az ajtót.

– Hajts! – rivallt Camilára, mialatt meggyőződött arról, hogy Juliette feje nem érhet el semmilyen kemény felületet. Camila szélsebesen kitolatott, és nekivágott a Nyugati 217. utcának. Ahogy rákanyarodott a Park Terrace Eastre, majd jobbra a Nyugati 218. utcára, Briannek minden erejét latba kellett vetnie, hogy megőrizze a saját és Juliette biztonságát.

Bár a lehető legrövidebb idő alatt odaértek – Camila még a piros lámpáknál is csak lassított megállás helyett –, a nyolcperces út egész örökkévalóságnak tűnt a számára, miközben magához szorította görcsösen rángó gyermekét.

– Legyen vége, kérlek, legyen vége – fohászkodott egész úton, amíg csikorgó gumikkal le nem fékeztek a sürgősségi kapujánál.

Amint megállapodtak, Camila kipattant a kocsiból, és a túlsó oldalra került, hogy kinyissa az ajtaját. Minden erejére szüksége volt, hogy Juliette-tel a karján kiszabaduljon az autóból. Rohanni kezdett a bejárat felé, még azt se győzte kivárni, hogy az automata ajtó kinyíljon előtte. A korai időpont ellenére tucatnál is több pácienst látott a váróteremben. Habozás nélkül egyenesen a betegfelvételi pulthoz rohant, ahol Juliette görcsei láttán egy triázsnővér azonnal intett neki, hogy kövesse a vizsgálóba. Pillanatokon belül beterelte őket az egyik sürgősségi ellátóhelyiségbe.

– Tegye az asztalra! – rendelkezett, miközben kesztyűs kezével megpaskolta az említett helyet.

Brian a lepedővel takart vizsgálóasztalra fektette Juliette-et, azután megtartotta vonagló testét, nehogy a padlóra zuhanjon. Szerencsére gyorsan terjedt a hír: az orvosi személyzet tagjai pillanatokon belül elözönlötték a vizsgálót, és az asztal körül tolongtak. Mindenki műtősruhát viselt. Egy fiatal

nő kapkodva megkérdezte Briant, mióta tartanak a rohamok.

– Nem tudom – kiáltott kétségbeesetten. – Öt-tíz percen át hallhattam a tompa ütődéseket, mire rájöttem, mi okozza őket. Sejtelmem sincs, mikor kezdődött a roham, csak azt tudom, mikor riadtam fel rá. Lehet, hogy félóra is eltelt, talán még több!

– Oké. – A nő sietve a többiek felé fordult. – Azonnal be kell kötnünk az infúziót és intraosszeális kanült. Indítsuk az oxigént, és tegyük fel a pulzixométert. Kell az EKG, a glükóz és a testhőmérséklet. Intubációhoz előkészülni. Négy milligramm midazolám. Tempó!

Ahogy lázas munka kezdődött a kislánya körül, a nővér elhúzta és hátrébb terelte Briant az asztaltól. Ellenállt, nem akarta magára hagyni Juliette-et.

– Sürgősségi technikusi képesítésem van… – próbálkozott.

– Az most mindegy. – A nővér a kezébe nyomott egy védőmaszkot. – Nem maradhat itt. Menjen a betegfelvételre, és adja meg a páciens adatait.

– Már egy csomószor jártunk itt! – méltatlankodott, ahogy felrángatta magára a maszkot. – Ha már itt tartunk, huszonnégy óra se telt el a legutolsó alkalom óta. A neve Juliette Murphy. Nézzen csak rá a tabletjére.

– Attól még be kell jelentkeznie a betegfelvételen – közölte a nővér színtelen hangon, ahogy próbálta lenyugtatni.

– De miért? – Tudta, hogy elragadja a hév, és nem gondolkodik, de már ez sem érdekelte. – Tegnap dr. Arnsdorf vizsgálta meg, előtte pedig dr. Kramer. Nézze már meg! Minden benne van a gépben. – Beszéd közben próbált átnézni a nővérek válla felett, hogy rálásson Juliette-re. A lázas sietség egyszerre bátorította fel és rémítette meg.

– Mit találtak az előző két alkalommal? – tudakolta a nővér.

– Semmit! – fakadt ki Brian. – Semmit sem találtak, és semmit sem csináltak! Mindkét alkalommal több mint három órát várakoztattak, azután még egy nyamvadt laborra se voltak hajlandók. Váltig állították, hogy csak pszichoszomatikus tünetei vannak. Hát mégsem azok! – Felfigyelt rá, hogy mind többen érkeznek, ami eszkalálódó válsághelyzetre utalt, és csak felnagyította a félelmeit. Egyre sürgetőbb parancsok hangzottak el. Aneszteziológus és neurológus után kiáltottak.

– Azt akarja, hogy hívjam a biztonságiakat? – kérdezte a nővér higgadt, mégis határozott hangon, miközben az előtér felé terelte.

Végül, miután úgyis hiába ellenkezett volna, engedte, hogy kivezessék a sürgősségiről a váróterembe. Amikor utoljára látta Juliette-et, az orvosi

személyzet tagjai ott tülekedtek rángatózó teste felett. Néhány perccel később azon kapta magát, hogy az egyik betegfelvételi ügyintézőre vár. Eközben a nővér, aki kikergette a sürgősségiről, visszatért egy fehér orvosi nadrággal, pólóval és papuccsal. Minden szorongása és bosszúsága dacára köszönetét mondott neki, mielőtt felvette pizsamájára a kórházi öltözéket.

Amikor végül eljutott az ügyintézőhöz, igazi baleknak érezte magát, de sokadik alkalommal is megnevezte a Peerlesst mint az egészségbiztosítóját. Miután letudta a formaságokat, keresett egy helyet, és próbált lehiggadni. Mintha megállt volna az idő. Minden pillanat egyre inkább leterhelte, miközben hiába igyekezett megállni, hogy ne gondoljon arra, ami a vizsgálóban történik.

Nem sokkal később észrevette Camilát, aki belépett a váróba és őt kereste. Felállt és intett neki. Amint meglátta, Camila elindult felé, kezében egy nagy papírzacskóval.

– Hogy van Juliette? – kérdezte aggodalomtól összeráncolt arccal, amint a közelébe került.

– Még nem mondtak semmit, de talán hamarosan. Nem úgy volt, hogy majd értünk jössz, ha hívlak?

– Én is úgy képzeltem – magyarázkodott Camila –, de mikor hazaértem, eszembe jutott, hogy pizsamában jöttél el. Hoztam a szobádból nadrágot, inget, zoknit és cipőt. – Felemelte a nagy papírzacskót. – Oké, most látom csak, hogy elláttak kórházi ruhával. Ha nem kell, vissza is vihetem…

– Nagyon rendes vagy. – Őszintén megindította Camila gondoskodása. – Koszi, de a kórházi gönc is megteszi. Itt különben is bajos lenne olyan helyet találni, ahol átöltözhetek.

– Ja, igazad van. – Camila beleásott a zsebébe, mielőtt hozzátette: – Elhoztam a telefonodat is az éjjeliszekrényről. Én is csupasznak érzem magam az enyém nélkül.

– Ennek már nagyobb hasznát veszem. – Brian elvette és bekapcsolta a telefont. – Még egyszer kösz a kedvességed. Nem tudom, mire mennénk nélküled Juliette-tel. Komolyan. – Bármennyire mardosta a félelem, amiért nem tudta, mi történik éppen a lányával, hálát adott a sorsnak, amiért összehozta Camilával. Komolyan úgy érezte, hogy egy családdá kovácsolódtak – főként az utóbbi vészterhes időkben.

– Ezzel mindenki csak nyer – mosolygott bágyadtan Camila. – Maradjak még, hogy ne legyél egyedül? Ha kellek, muszáj lesz kezdenem valamit a

kocsival. Tilosban parkolok.

– Nem, menj csak. Majd hívlak, ha készen leszünk.

– Mit gondolsz, itt fogják Juliette-et a kórházban?

– Sejtelmem sincs. – Brian próbált nem gondolni a közeljövőre. – Elég komolynak tűnik, szóval elképzelhető.

– Talán így lesz a legjobb. Akkor várom, hogy hívj.

Sokáig nézett Camila után, miközben arra gondolt, hogy amilyen elveszettnek érzi magát, talán mégis marasztalnia kellett volna. Ahogy a tolóajtóra várt, Camila megfordult és integetett neki. Enyhén szólva is felzaklatta a felvetése, hogy talán a kórházban tartják Juliette-et. Miután kislányának még sosem volt görcsös rohama, és Emma KLE-je is így kezdődött, a megjegyzés jelentősége csak most tudatosult benne. Mostanáig azt hitte, egyszerű influenzával van dolguk – miközben Juliette éppúgy elkaphatta ezt a szörnyű betegséget azon a két héttel ezelőtti végzetes grillpartin.

Reszkető kézzel kereste vissza a Wikipedián a keleti lóenkefalitiszról szóló cikket, amelyet Emma diagnózisa után olvasott. Amikor a lappangási időhöz ért, szíve kihagyott egy ütemet – a szimptómák négy-tíz nap elteltével is jelentkezhettek, ami azért elég nagy szórás. Sürgősségi technikusi képzéséből ráadásul tudta, hogy ez az intervallum a statisztikai valószínűségnek felel meg, vagyis adott esetben hosszabb és rövidebb egyaránt lehet.

Elfehéredett ujjakkal markolta telefonját és meredt a semmibe, amint lassan tudatosult benne, hogy Juliette nagy valószínűséggel végig KLE-ben szenvedett – főként, ha visszagondolt az előző tíz napban tapasztalt influenzaszerű tünetekre. Emma betegsége gyorsabban jutott el a végkifejlethez, de ugyanúgy influenzaként kezdődött.

– A rohadt életbe – mormolta összeszorított fogakkal. A hirtelen nagyon is kézenfekvő lehetőség nem csupán elborzasztotta, de elgondolkodtatta: az orvosok vajon miért nem foglalkoztak vele, miután Emma a kezük alatt halt meg KLE-ben?

Visszatért a telefonjához, és gyorsan utánanézett, kiszúrható-e a KLE vérvizsgálattal. A válasz csak felszította az MMK Inwooddal szembeni ellenszenvét. A helyi hatalmasságok nem csupán kétszer három órát váratták őt és Juliette-et, de megtagadták a teszteket is, melyek révén eljuthattak volna a megfelelő diagnózishoz és kezeléshez.

Kényszerítette magát, hogy újra elolvassa a Wikipedia-cikket, és növekvő rettenettel tudatosult benne, hogy a görcsrohamban vagy egyéb súlyos neurológiai tünetben megnyilvánuló enkefalitisz esetén a páciensek jelentős részénél súlyos értelmi fogyatékosság, személyiségzavar, paralízis és agyi-idegrendszeri diszfunkció alakulhat ki.

Felpattant a hirtelen késztetéstől, hogy berontson a kezelőbe, és mindenkivel tudassa: a lányának nagy valószínűséggel KLE-je van. Csak az a felismerés állította meg, hogy a diagnózis most másodlagos a görcsroham kezelése mögött. Fellépésével több kárt okozna, mint hasznot – vélhetően kidobnák a sürgősségiről, és nem lehetne Juliette mellett, amikor a dolgok végre rendeződnek –, ezért bármily nehezére esett is, uralkodott magán. Addig is önmagát hibáztatta, amiért nem gondolt a KJLE-re már a legelső alkalommal, amikor Juliette rosszullétre panaszkodott, és főként, amiért nem ragaszkodott a laborvizsgálathoz. Ha nem hagyja annyiban a dolgot, a két orvos nem úszta volna meg azzal, hogy pszichoszomatikus tünetnek tulajdonítsa Juliette panaszait.

Ahelyett, hogy berontott volna a vizsgálóba, idegesen járkált fel-alá. Megőrjítette az ülés és a tétlen várakozás. A közelben ülők óvakodva méregették, de ügyet sem vetett rájuk.

Közelgő mentőautó szirénázására lett figyelmes, ahogy kitartóan hangosodott, mielőtt a kinti ajtónál hirtelen elhallgatott. Néhány perccel később újra lázas sietség tört ki a sürgősségi vizsgálóterében, de hamarosan ez is abbamaradt.

Húsz perc múltán, amikor már nem bírta tovább, visszasietett az információs pulthoz. Miután a biztonsági őr jelenléte rákényszerítette, hogy kivárja a sorát, fennhangon azt tudakolta, mi van a lányával. Sikerült véget vetni a rohamnak?

– A páciens neve? – kérdezte fáradt hangon a véreres szemű ügyintéző, akinek műszakja a végéhez közeledett.

– Juliette Murphy! – Brian harsogva üvöltötte a nevet.

Az ügyintéző a szemét forgatta, mielőtt végtelennek tűnő ideig meredt a monitorjára.

Közvetlenül azelőtt, hogy Brian elérte volna a robbanáspontot, unottan felnézett.

– Úgy tűnik, még nincs semmi fejlemény. Az orvosok megfelelő időben bizonyára tájékoztatni fogják. Következő! – A férfi oldalt billentette a fejét,

hogy a mögötte várakozó személyre nézzen.

Csalódottan tért vissza a helyére, hogy tovább tépelődjön a helyzeten. Merő kétségbeesésében vette elő a telefonját. Beszélnie kellett valakivel, csak azt nem tudta, kivel. Még most is csak reggel öt órára járt. Először Camilára gondolt, aki tudott a történtekről, de már nyilván visszafeküdt aludni, és különben is eleget segített. Eszébe jutott az anyja is, de őt nem szívesen izgatta volna fel a hírrel, amikor nála is jobban hajlott az idegeskedésre. Az ESU-s haverjei azért estek ki a képből, mert hónapok óta nem beszélt velük, és amennyire tudhatta, talán éppen dolgoztak. Jeanne lett volna a legkézenfekvőbb választás, aki láthatóan mindent tudott a gyerekekről – mégis habozott.

Dacára tartózkodásának, hogy kihasználja az ismeretségüket és jelét adja tehetetlenségének, végül ösztönösen őt hívta, mert tudta róla, hogy saját veszteségei miatt leginkább ő érez vele együtt. Mialatt kicsörgött a telefon, borzongva gondolt bele, hogy a legszebb álmából veri fel, ráadásul azt se tudja, mit mondjon. A negyedik csengetésre, amikor már készült kinyomni a telefont, Jeanne végül felvette.

– Szent ég – szólt bele álmos hangon a telefonba –, ez biztos nem jó hír…

– Ne haragudjon, amiért felkeltettem… – kezdett bele Brian.

– Ne butáskodjon – szakította félbe Jeanne, aki minden pillanattal éberebbnek tűnt. – Mi történt? Megint felszökött Juliette láza?

– Rosszabb. Görcsrohamot kapott álmában, rettenetes volt nézni is. Nem tudom, mennyi ideje tartott, mielőtt felriadtam rá.

– Mon Dieu! Hol van?

– Ahová a lábamat se akartam többé betenni: az MMK Inwood sürgősségijén – felelte Brian. – A világ legótvarabb helyén.

– Juliette már jobban van?

– Még nem tudni. – Brian idegesen beletúrt a hajába. – Félórája bent van, de nem mondanak semmit. Még azt sem árulják el, sikerült-t leküzdeni a rohamot.

– Szegény ember. – Jeanne hangjából őszinte empátia szűrődött ki. – Szeretné, ha odamennék, hogy ne legyen egyedül?

– Igazán kedves magától, de sose kérnék ekkora szívességet. Különben is, most már csak mondanak valamit. Egyszerűen beszélnem kellett valakivel. Bocs, hogy felébresztettem.

– Ne butáskodjon – ismételte meg Jeanne. – Örülök, hogy hívott.

Odamegyek, és maga mellett leszek, ha akarja, ha nem. Nincs vita.

– Biztos benne? – Brian nem szívesen kért szívességeket, és nagy erénynek találta az önállóságot, de ez a helyzet teljesen kiszolgáltatottá tette. Egyébként sem érzett magában annyi erőt, hogy tiltakozzon.

– Negyedóra-húsz percen belül ott vagyok – közölte Jeanne ellentmondást nem tűrően. Brian némi meglepetéssel szembesült azzal, hogy rátették a telefont. Lassan elrakta a mobilját, mielőtt előregörnyedt és a kezébe temette arcát. Életében nem érezte magát ennyire gyengének és kiszolgáltatottnak. Azon kapta magát, hogy imádkozik, ha nem is úgy, mint gyerekkorában tanulta – sokkal inkább alkudozni próbál Istennel, akinek a létezésében sem hisz. Esküvel fogadta, hogy megpróbál együtt élni felesége és lelki társa elvesztésével, csak a kislánya ússza meg sértetlenül.

Hirtelen kiabálás szakította félbe a gondolatait, amire felkapta a fejét. A zűrzavart egy szemlátomást illuminált egyén váltotta ki, aki gyűrött öltönyben támolygott be a sürgősségire. Az egyenruhás biztonságiak haladéktalanul reagáltak: elősietettek üvegkalitkájukból, hogy hatékonyan kitereljék a sürgősségiről. Ezután visszatért a várakozástól terhes csend.

Brian próbált visszatérni az alkudozáshoz, de a közjáték után már hiába igyekezett. Juliette iránti aggodalma kioltott benne minden tudatos gondolatot. Húsz perccel később Jeanne sietett be a váróba. Felállt és intett neki. Amint kiszúrta, a nő odasietett hozzá. A szociális távolságtartás és rövid barátságuk ellenére összeölelkeztek. Nem is váltak szét, csak mikor Brian már kezdte kínosan érezni magát.

– Bocs – sikerült kinyögnie, amint szétrebbentek.

– Nem kell elnézést kérnie. – Mindketten helyet foglaltak. – Tudni már valamit?

– Semmit az égvilágon – nyögött fel. – Nem tudom, miért hagynak a sötétben tapogatózni. Mintha szántszándékkal gyötörni akarnának. Legalább annyit megtennének, hogy elém állnak és elmondják, hogy a görcsöt sikerült leküzdeni, most ez vagy az következik. Azt is megérteném. Én a tesztelésben hiszek. Lehet, hogy most is MRI-t vagy valami időigényes tesztet végeznek rajta. Bár tudnám, mi van!

– Hamarosan kiderül – próbálta bátorítani Jeanne.

– A görcsroham miatt rettenetesen aggódom, hogy ugyanazzal a betegséggel fertőződött meg, mint Emma. Talán még akkor éjjel. Valahol azt olvastam, hogy a szúnyogok a nőket szeretik.

– Nem mondja komolyan…

– Nagyon is. Ez az igazság. A nőstény szúnyogok csípik az embert, azok pedig a nők 0-s vértípusát kedvelik leginkább. Ha Juliette-nek KLE-je van, az megmagyarázza a korábbi panaszait, még a fejfájást is. Az bosszant halálra, hogy nem egyszer, de kétszer is behoztam ide, mégsem akarták letesztelni.

– Így utólag tényleg meglepő – ismerte el Jeanne.

– Több mint meglepő! Mi ez, ha nem orvosi műhiba? Különösen akkor, ha jó eséllyel azért nem végezték el a tesztelést, mert egy rakás pénzzel tartozom nekik, és féltek, hogy nem fizetem ki. Mindennek a tetejébe úgy kezeltek minket, mintha másodrangúak lennénk, és órákig várattak.

– Talán az lenne a legjobb, ha valami másról beszélnénk, míg várakozunk – vetette fel Jeanne, ahogy érzékelte Brian idegességét.

– Képtelen vagyok másra gondolni!

– Esetleg beszélhetnénk a közelgő nyomozásunkról. Szántam egy kis időt arra, hogy áttekintsem a barátja, Grady listáját. Megszámoltam az ügyeket, és kiderült, hogy közel ötszáz inwoodi család ellen indítottak keresetet. Hitte volna?

– Én már nem lepődöm meg semmin. Belegondolni is, hogy valaha azt hittem, szerencsések vagyunk, amiért itt ez a kórház…

– Aminek a közösséget kéne szolgálnia – fejezte be helyette Jeanne. – Egyszer így is lesz.

– Bárcsak… – kezdte. Nem tudott hinni ebben, legalábbis addig, amíg a Kelley-félék ültek az igazgatói székben, de már nem fejezhette be a gondolatot, mert abban a pillanatban két orvos lépett ki a vizsgálótér ajtaján és indult el felé. Mindketten műtősruhát viseltek; a férfi emellett hosszú fehér köpenyt is. Ahogy közelebb értek, a védőmaszk ellenére ráismert a nőre – nem sokkal korábban ő irányította a többieket a vizsgálóban. Mindketten komor arccal közeledtek. Felpattant a páni rémülettől. Jeanne is követte a példáját, mielőtt a két orvos tőlük kétméternyire megállt. A férfi – névtáblája szerint dr. Anish Singh főorvos – dallamos indiai akcentussal beszélt, amikor bemutatkozott és megkérdezte tőle, hogy ő-e Juliette Murphy apja.

– Én vagyok. – Vadul vágtatott a pulzusa. Érezte, ahogy Jeanne megmarkolja a karját.

Dr. Singh megköszörülte a torkát. Láthatóan kellemetlenül érezte magát.

– Rettenetesen sajnálom, de a lánya minden erőfeszítésünk ellenére nem élte túl a rohamot. Mi tényleg mindent megpróbáltunk…

A villám sebességével és még mielőtt az orvos befejezhette volna a mondatot, előrevetette magát, megmarkolta dr. Singh gallérját, és gyakorlatilag a levegőbe emelte a vékony testalkatú doktort. A férfi védőmaszkos arca centikre került az övétől, ahogy beleüvöltött:

– Nem! Nem! Nem!

Jeanne sikertelenül próbálta lefeszegetni a kezét, miközben őt is megdöbbentette a kirohanás hirtelensége és a férfi testi ereje. A biztonsági őrök újra kirontottak a fülkéjükből, hogy feléjük szaladjanak. Mindenki megdermedt a váróban, ügyintézők és páciensek egyaránt, hogy úgy meredjenek a kibontakozó drámára, mint egy film kimerevített képkockáján.

– Maguk felől megdögölhet mindenki! – vicsorgott Brian összeszorított fogakkal a maszkja mögött. – Tegnap is felállíthatták volna a diagnózist, de nem, nem tették, akármit mondtam! Csakis a rohadt pénz miatt!

A két biztonsági őr befutott, és szintén megpróbálta lefejteni ujjait a doktor hajtókájáról, de nem boldogultak, amíg magától el nem engedte.

– Nyugi, haver… – csitítgatta az egyik őr.

Míg higgadt mozdulatokkal visszarendezte ingét és köpenyét, dr. Singh közölte a biztonsági őrökkel, hogy minden rendben, nyugodtan visszavonulhatnak. Az őrök vonakodva eleresztették Briant, aki továbbra is leplezetlen indulattal meredt dr. Singhre. Jeanne újra megmarkolta a karját, noha őt is elborzasztotta és megnémította a hír.

– Mindent megpróbáltunk, hogy megmentsük a kislányát – bizonygatta nyugodt hangon dr. Singh. – Nem tudom, mire utalt azzal a pénzzel, de biztosíthatom arról, hogy az anyagi megfontolások semmilyen szerepet nem játszanak abban, ahogyan a sürgősségi osztály pácienseit kezeljük. Ez alól a lánya sem kivétel. Elkövettünk, amit tudtunk.

– Nem hiszek magának – förmedt rá Brian, mire a két őr újra közelebb lépett.

Dr. Singh hátrébb parancsolta őket.

– Nem hiszi el, hogy az elmúlt órában mindent elkövettünk a lánya megmentése érdekében? Ezt akarja mondani?

– Tegnap és azelőtt is jártunk itt. Nem végeztek semmilyen vizsgálatot. Nem csináltak semmit, csak mert százezrekkel tartozom a kórházuknak. Megállapíthatták volna, hogy ugyanúgy elkapta a KLE-t, mint az anyja, aki napokkal ezelőtt éppen itt, a sürgősségi osztályukon halt meg. Ha rendesen ellátják, kiderülhetett volna, hogy neki is bármikor lehet görcsrohama, de

nem! Charles Kelley és a pénzhajhász emberei gondoskodtak róla, hogy egyik alkalommal se végezhessenek el rajta semmilyen tesztet!

– Biztosíthatom, nekünk sejtelmünk sincs arról, ha tartozik a kórháznak. Minden ide érkezőt egyformán kezelünk és látunk el. Ami az elmaradt diagnózist illeti, ez engem se hagy nyugodni, ezért utána fogok járni. Addig is meg kell kérdeznem: szeretné látni a kislányát?

Brian hirtelen úgy érezte, mintha minden erő kiszaladna a testéből. A tomboló indulatot, amely egy perccel korábban teljesen a hatalmába kerítette, felváltotta a veszteség bénító tudata. Nem létezik, hogy elragadták tőle a lányát is, az élete értelmét és Emma távozása óta az egyetlen vigaszát.

– Mit gondol? – kérdezte tőle csendesen Jeanne. – Szeretné megnézni?

– Nem tudom – felelte erőtlenül. – Nem tudom, képes vagyok-e rá, de azt hiszem, meg kell tennem.

– Akarja, hogy magával menjek?

Brian csak egy hosszú pillanat után döntötte el.

– Igen – felelte végül. – Sokat segítene. Köszönöm.

Ernyedt karjával Jeanne-ra támaszkodott, ahogy követték az orvost a folyosón egészen a vizsgálóig. Tiszta fehér lepedőt terítettek a vizsgálóasztalra, hogy befedjék Juliette apró testét. Dr. Singh az asztalhoz lépett, és megmarkolta a lepedő szélét, mielőtt visszanézett Brianre és Jeanne-ra.

– A kórházi szabályzat rendelkezéseinek értelmében figyelmeztetnem kell önöket, hogy a hatósági törvényszéki szakértői vizsgálat megtörténtéig nem távolíthatjuk el az olyan orvosi eszközöket, mint az endotracheális tubus és az infúziós kanül.

Se Brian, se Jeanne nem adott hallható választ, csak bizonytalanul bólintott.

Dr. Singh mély kegyelettel vonta félre a lepedőt, hogy a köldökéig felfedje Juliette sápadt és törékeny testét. Ahogy az orvos előre megmondta, az intubáláshoz használt tubust még nem távolították el a szájából. Infúziót kötöttek mindkét karjába, és az EKG érintkezői most is kapcsolódtak a mellkasához. Megindító és elborzasztó látvánnyal szembesültek.

– Neki is KLE-je volt, mint a feleségemnek? – fordította el róla a tekintetét Brian.

– A neurológus kolléga szerint nagy valószínűséggel – felelt dr. Singh lemondó sóhajjal. – Biztosan csak a vérvizsgálat eredménye alapján

jelenthetjük ki.

– Miért bajlódnának vele? – kérdezte Brian keserű hangon. – Nincs már túl késő ehhez?

– Igen, igaza van, már késő. – Dr. Singh meghajtotta a fejét. – Magukra hagyom önöket. Nem kell sietniük. Maradjanak, amíg gondolják.

– Sarkon fordult, és kilépett a folyosóra.

Brian és Jeanne összenézett, ahogy ott álltak magukban a csúcstechnológiás felszereltségű vizsgálóban. A férfi szemében megcsillantak a visszafojtott könnyek.

– Nem tudom, nekem miért nem jutott eszembe a KLE – nyögött fel. – Tudhattam volna. – Felkapta a lepedő szélét, és ráborította Juliette testére, miközben sehogy sem értette, hogyan lehetett ennyire vak.

A könnyek végigperegtek Jeanne arcán is, ahogy mindkét karjával magához ölelte Briant. Percekig egyikük sem mozdult.

– Nem tehet róla. Nem maga az orvos.

– Nem…

– Igaza volt abban, amit az orvosnak mondott-jelentette ki Jeanne. – Végső soron az egész Charles Kelley hibája.

– Charles Kelley-é és Heather Williamsé – tette hozzá Brian. – Nehéz lenne megmondani, melyiket terheli nagyobb felelősség.

Mindketten a másikba kapaszkodtak, és egymásnál kerestek vigaszt, ahogy lassan elindultak a folyosóra vezető ajtó felé. Egyikük sem tudta, mi lesz ezután.

HARMADIK KÖNYV

35. FEJEZET

Szeptember 3.

– Mihez kezd a dolgaival? – kérdezte Jeanne. Briannel Juliette szobájának nyitott ajtajában álltak, a feldúlt ágy előtt. Jeannot Lapin a padlón hevert, ahová Juliette görcsrohama juttatta. Jeanne meglepődött, amiért Brian egyenesen ide akart jönni.

Brian nem válaszolt, csak belépett a szobába, és felkapta a plüssnyulat, mielőtt visszatért a folyosóra. Halkan behúzta maga mögött az ajtót.

– Nem kezdek velük semmit – felelt végül. – Legalábbis egyelőre. Talán majd valamikor…

– Egész biztos benne? – húzta fel a szemöldökét Jeanne.

– Ha gondolja, összecsomagolhatok. Félek, fájdalmas lesz, ha minden szem előtt marad.

– Kedves magától, de igazán felesleges. Majd zárva tartom az ajtót, csak előtte vissza akartam adni Jeannot Lapint. Tudom, hogy sokat jelent magának, máskülönben nem tartotta volna meg. – Felé nyújtotta a plüssjátékot.

Jeanne elvette, és habozott, mielőtt válaszolt. Őt is megviselte ez a nap; el se tudta képzelni, mit érezhet most Brian. A néhány napban, mióta ismerte, nagyon megkedvelte Juliette-et, akiben – döbbent rá – talán sosemvolt lányára ismert. Jeannot Lapin immár örökre úgy maradt meg benne, mint Juliette barátja, nem az övé.

– Értékelem a gesztust – bólintott. – Remélem, megérti, de jobban szeretném, ha Jeannot Lapin Juliette mellett maradna. – Kinyújtotta kezét, és megfogta a kilincset, de még nem nyitotta ki az ajtót, csak felnézett Brianre.

– Nem bánja?

– Egyáltalán nem.

Jeanne résnyire nyitotta az ajtót, és belépett Juliette szobájába. Miután elsimította a takarót, gondosan az ágyra helyezte Jeannot Lapint. Amint visszatért a folyosóra, behúzta maga mögött az ajtót.

– Sajnálom, hogy belekeveredett ebbe – jegyezte meg Brian, amikor már lefelé tartottak a lépcsőn.

– Ugyan. A legjobb menedék az önsajnálat elől mások fájdalmának átérzése. Tanúsíthatom, hogy a társunk elveszítése rettenetes dolog, de egy

gyermek elveszítése még annál is szörnyűbb lehet. Szeretné, ha elmennék? Vagy inkább beszélgessünk? Vagy csak üljünk csendben?

– Nem tudom – vallotta be Brian –, de azt nem akarom, hogy elmenjen. Ebben biztos vagyok. Talán beszélgessünk.

– Hol üljünk le?

Brian megvonta a vállát. A következő pillanatnál távolabb nem látott el.

– Mehetünk az irodába is.

Ahogy beléptek, Jeanne-nak feltűnt a testes, különös formájú válltáska Emma íróasztalán.

Már csak a félhomály miatt sem tudta kivenni, mi az. A korábbi étkező ablaka magasan nyílt és színezett üvegből készült, így a legtöbb fény a nappaliba nyíló boltív alatt szűrődött be. Briannek megfelelt így, nem kapcsolta fel a csillárt.

– Fegyvertáska – árulta el, amikor felfigyelt Jeanne érdeklődésének tárgyára. Nehézkesen leült az íróasztalhoz, és felnyögött. Emma halálának napján úgy érezte, ennél rosszabb már nem történhet vele, de Juliette elveszítése nyomán a fájdalom még mélyebb örvénye nyílt meg alatta.

– Fura – állapította meg Jeanne, miután közelebb hajolt hozzá, és megvizsgálta. A táska egyik vége hengeres alakját és méretét tekintve leginkább porszívóra emlékeztette. – Pisztolynak túl hosszú, puskának túl rövid.

– Különleges fegyvernek készült. Mesterlövészpuskának. Sokkal könnyebb így szállítani, hogy a tus rá van fordítva a csőre.

– Mit ki nem találnak – csóválta a fejét Jeanne. Elfoglalta az egyik széket, és akárcsak Brian, ő is felnyögött, ahogy leült.

Mindketten a végletekig kimerültek, testi és lelki értelemben egyaránt. Briannek 3.25-kor, Jeanne-nak 4.45-kor kezdődött ez a hosszú nap – talán a leghosszabb egész életükben.

Érzelmileg leginkább az viselte meg őket, amikor a holttest megtekintése után a sürgősségin arra vártak, hogy elkészüljön a papírmunka. Egyszerre több mentő is befutott, többek közt egy reggeli tömeges autóbaleset áldozataival, akik lekötötték a legtöbb orvos, nővér, sőt ügyintéző minden figyelmét. A helyzetet csak bonyolította, amikor valamivel tíz előtt megérkezett Aimée és Hannah, mindkettő páni rémületben. Aimée Camila telefonhívása nyomán tudta meg, hogy Juliette az éjszaka folyamán rohamot kapott, ezért be kellett vinni a sürgősségire. Nyomban felhívta Hannah-t,

majd mindketten besiettek a kórházba anélkül, hogy előtte szóltak volna. Miután megérkeztek, Briannek kellett elmondania, hogy Juliette nincs többé. Ettől mindketten hisztérikus állapotba kerültek, ezért még Briannek kellett vigasztalnia őket ahelyett, hogy megélte volna a saját gyászát.

Szerencsére Hannah rövid úton átvette az irányítást. Bár Emma temetése után alámerült a legmélyebb depresszióba, az újabb tragédia kibillentette a holtpontról, s ezúttal is magára vállalta a stratégiai tervezés feladatát. Brian eleinte vonakodott attól, hogy újra végigcsinálja a teljes temetési procedúrát, mint Emma halála után, de Hannah és Aimée fokozatosan felőrölte minden ellenállását. Végül beadta a derekát – az ellenkezés túl sok nem létező energiáját kötötte volna le, és egyébként sem akarta önző módon megtagadni tőlük, hogy teljesíthessék vélt vagy valós kötelességüket. Mindketten fájdalmasan nyilvánvalóvá tették, hogy a ceremónia megtervezése az egyetlen, ami segíthet nekik megbirkózni szeretett unokájuk elvesztésével.

Miután végeztek a papírmunkával és a többi formalitással, a testet kiadták a Riverside ravatalozónak. Brian és Jeanne csak úszott az árral, de nem sokat szóltak, és nem is nagyon kérdezték a véleményüket. Kicsit mindkettőjüket meglepte, hogy Aimée és Hannah egy pillanatig sem kérdőjelezte meg Jeanne jelenlétét, noha nem is ismerték.

A ravatalozóból O'Brienékhez mentek, hogy Brian tudathassa Ryannel unokája halálát, amit értelemszerűen újabb virrasztás követett. Nem kérdezte, hogy miért neki kell beszélnie Ryannel Hannah helyett, de miután anyósa felajánlotta, hogy az újabb búcsúztató költségeit is ők állják, kötelességének érezte tolmácsolni a rettenetes hírt. Jeanne-nal csak mindezek után mentették ki magukat, hogy gyalogosan hazafelé induljanak. Olyan nyugalom ereszkedett rájuk, mint miután egy pusztító vihar mindent kiadott magából.

– Miről beszélgessünk? – tudakolta most Jeanne néhány percnyi hallgatás után.

– Nem tudom – csóválta a fejét Brian. – Nehezemre esik összpontosítani. Összevissza kavarognak a gondolataim és az érzéseim.

– Majd én megmondom, miről beszélgessünk – jelentette ki Jeanne. – Arról akarok beszélni, hogy rohadtul ki vagyok bukva, amiért az MMK Inwood és a Peerless Egészségbiztosító lényegében végzett mindkettőnk társával és a gyönyörű kislányával. Ahogy ott ültünk a sürgősségin, úgy láttam magam előtt a férjem kínszenvedését és halálát, mintha csak tegnap lett volna. Ha tudná, hányszor kellett várakoznunk azon a helyen, miközben ő

csak gyötrődött és végül meghalt!

– Minden jogunk megvan a felháborodásra – élénkült fel Brian. – Még soha nem éreztem magam ennyire dühösnek. Oké, ez nem teljesen igaz. Emma halála is kiborított, de ez még rosszabb. Kicsit még kételkedtem is abban, hogy a kórház lenne a felelős Emma haláláért, de a mai nap után biztos vagyok a dolgomban. Rendesen meg kellett volna vizsgálniuk Juliette-et, és rohadtul felcseszi az agyamat a tény, hogy nem tették meg. Pszichoszomatikus tünetek? A francokat! – Brian tekintete úgy járt körbe a szobában, mintha azt keresné, mit pusztíthatna el.

– Legszívesebben összetörnék valamit. Bármit.

– Tudom, milyen érzés – bólogatott Jeanne. – Emlékszem, mikor Riley meghalt, ugyanezt a késztetést éreztem, és nem szívesen vallom be, de jó pár tányért össze is törtem. Nem mintha megoldott volna bármit. Én azt mondom, adjuk ki a haragunkat azzal, hogy nyilvánosságra hozzuk ezt az egészet. A barátja listája pont kapóra jön. Mármint ötszáz olyan eset, mint a miénk, csak Inwood-ban? Mit jelent ez az egész városra vagy akár az országra nézve? Tutira nem elszigetelt jelenségről van szó.

Mialatt őt hallgatta, Brian próbálta egyetlen pontra koncentrálni a dühét. Jeanne kétséget kizáróan igazat mondott. Csak bele kellett gondolnia Nolan O'Reilly szívfacsaró történetébe, amelyet éppen Grady Quillen osztott meg vele.

– Szerintem ebből hatalmas leleplezés lehet – folytatta Jeanne szenvedélyesen. – Különösen, ha felteszik a kérdést, hogyan történhet ilyesmi a világ leggazdagabb országában. Számomra nem kétséges, hogy mindenről a befektetőcégek kielégíthetetlen pénzéhsége tehet.

– Charles Kelley és Heather Williams a legjobb példa erre – értett egyet Brian.

– Az döbbent meg a legjobban, hogy egyetlen politikus se törődik ezzel. Nagy általánosságban persze sok szó esik az egészségügyről, csak épp azt hallgatják el, mit tesz ez a helyzet a hozzánk hasonlókkal, meg hogy a Kelley- és Williams-félék mindig megússzák, bármit csinálnak.

– Ha engem kérdez, minden csak a rohadt pénzről szól – csóválta a fejét Brian. – Már azelőtt is hallottam, hogy az egészségipar, vagyis a kórházak, egészségbiztosítók és gyógyszergyártók milliókat költenek a status quo fenntartására. Profitot akarnak, nem változást, ezért aztán szépen megveszik maguknak a politikusokat.

– Vajon mennyi pénz megy el a lobbizásra? Biztos több, mint Franciaországban…

– Nézzük meg! – Brian mohón vágyott rá, hogy tegyen valamit – bármit. A monitorhoz fordult, és begépelte a „mennyit költ az egészségipar egy évben lobbizásra” kérdést a Google-be, majd leütötte az Entert. A pillanat törtrésze alatt megkapta az eredményt. – Itt is van. Szent ég! Csak 2019-ben 594 milliót! Az több mint másfél millió dollár naponta. Totál képtelenség.

– Nemcsak képtelenség, de kész őrület. Ilyesmi sosem történhetne meg Franciaországban, se más európai országban, erre mérget vehet. Nem csoda, hogy ide jutottunk. Miért engedik ezt a korrupt gyakorlatot? Lehet, hogy hivatalosan lobbizásnak hívják, de ettől még az, ami: megvesztegetés.

– Alkotmányossági kérdést csinálnak belőle. Így értelmezik a szólásszabadságot, amit személy szerint én nevetségesnek találok. – Brian megcsóválta a fejét. – Még ha nyilvánosságra is hozunk ötszáz olyan tragédiát, mint a miénk, egy ilyen mélyen gyökeredző rendszert nem változtatunk meg. Erről nemcsak a lobbisták tehetnek, ilyen a szenzáció természete is. Nagyot robbanna a sztori, nem is kérdés, aztán huszonnégy órával később ráharapnának valami másra.

– Talán lassabban is adagolhatnánk az infót – vetette fel Jeanne.

– Nem hinném, hogy az bármin változtatna – kedvetlenedéit el Brian. – Az első pár szívszorító sztori még a címlapra kerülne, de a többieket egyre hátrébb sorolnák. A média már csak így működik. A tegnapi kaviár másnapra csak moslék.

– Azt akarja mondani, hogy ne is törődjünk a Grady Quillen listáján szereplőkkel? – érezte meg Jeanne Brian fokozódó borúlátását.

– Nem feltétlenül, csak ki kell találnunk, hogy maradjon a sztori az érdeklődés homlokterében. Valamivel fenn kell tartanunk a figyelmet. Percekig se Brian, se Jeanne nem szólt, csak a lehetőségeket latolgatta. A hírek gyorsan veszítettek értékükből, különösen manapság, amikor az internet napi 24 órában ontotta az egyre újabb szenzációkat. Várakozással tekintettek egymásra, hátha a másik előáll valamivel, ami csillapíthatja a haragjukat és szomorúságukat, mégis elég erőteljes ahhoz is, hogy maradandó változást idézzen elő. Egyikük se szólt, csak mikor hosszas töprengés után mindkettőjük pillantása egyszerre akadt meg az Emma íróasztalán heverő válltáskán. Később ők is feltették a kérdést, kinek jutott eszébe, de nem tudták eldönteni. Akárhogy is, mindkettőjükben ugyanaz az ötlet

fogalmazódott meg.

– Azt mondja, egy ilyen mesterlövészpuska nagyon-nagyon pontos? – törte meg a csendet Jeanne. – Mégis, mekkora távolságban?

– Úgy fél mérföldön belül – felelte Brian.

– Mi a helyzet ezzel? – biccentett Jeanne a válltáska felé.

– Van valami neve?

– Remington MSR-nek hívják, és csaknem egy mérföldön belül halálosan pontos.

– Hmm – gondolkodott el Jeanne. – Tartson nyugodtan holdkórosnak, de eszembe jutott egy sztori, amit nem olyan könnyű lesöpörni az asztalról, és amit a média is úgy tálalhat, mint jogos bosszút. Ki ne szeretné a magányos hősöket, akik bosszút állnak a szeretteikért?

– Ha arra gondol, amire szerintem gondol, akkor be kell vallanom, hogy ez már nekem is átfutott az agyamon. Legutóbb tegnap, amikor használtam ezt a puskát a lőtéren.

– Megkérdezhetem, mennyire lenne bonyolult? Felteszem, biztonsági szakemberként van némi elképzelése.

– Pofonegyszerű lenne, ha engem kérdez – vont vállat Brian. – Mindegy, mennyi pénzt vesztegetnek személyvédelemre. Láttam Kelley és Williams biztonsági embereit. Mit mondjak, egyik se nyűgözött le. Poénból még fel is ajánlottam a szolgálataimat Heather Williamsnek.

Érzelmileg kiégett állapotában Jeanne és Brian rezzenéstelen tekintettel meredt egymásra.

– Nem hiszem el, hogy ezt mondom, de tagadhatatlanul van valami vonzó az ötletben – mondta ki Jeanne néhány percnyi hallgatás után.

– Pontosan tudom, hogy érti – bólintott Brian.

– Egyfelől őrültség, másfelől nagyon is van benne rendszer. A Bibliában is szó van a „szemet szemért” elvről, még ha a vasárnapi iskolában azt is tanítják, hogy fordítsuk oda a másik orcánkat. Egyre vonzóbbnak tűnik ez a teológia.

– Akár együtt is csinálhatnánk? – kérdezett rá Jeanne csillogó szemmel.

Brian átható pillantást vetett rá, ahogy próbálta kifürkészni a szándékait.

– Értsem úgy, hogy vállalkozna rá? – kérdezett vissza hosszú szünet után.

– Azt hiszem, igen. Mármint, ha már idáig jutottunk és ilyesmit csinálunk, vagy akár csak beszélünk róla, mindenképpen a cinkosa vagyok, nem?

– Igen, azt hiszem, ütőképes csapat lennénk.

– Brian kezdett megbarátkozni az ötlettel. Mialatt az Emma halála felett érzett haraggal viaskodott, kétségkívül felötlött benne, hogy megszabadíthatná a világot Charles Kelley-től és Heather Williamstől, még ha hosszú latolgatás után le is számolt ezzel a fantáziával. Juliette halálával a bosszúvágy újjáéledt benne, de háttérbe szorította, most azonban Jeanne szavai megint előcsalogatták. – Csapatban mindig könnyebb, különösen, ha riasztókkal is meg kell birkóznunk. Felteszem, jól ismeri a legújabb technológiákat. – Az egyik vérszomjas fantáziájában betört a cégvezetők otthonába, és személyesen számoltatta el őket.

– Hacsak az elmúlt évben meg nem jelent valami világrengető, képben vagyok – nyugtatta meg Jeanne. – Ha már mindketten ezen agyalunk: csak úgy elméleti síkon, mi lenne a leghatékonyabb módszer?

– Mindenképpen nagyon gondos tervezés és hosszas előkészület kell hozzá. Mindkét merényletnek ugyanazon a napon vagy éjszakán kell megtörténnie, egyiknek a másik után. Ha csak egy napot is késlekednénk a másodikkal, a biztonságiaknak esélyük lenne felkészülni, ami megnehezítené a dolgot. Ez az első szempont. Azután el kell kerülnünk, hogy elkapjanak, máskülönben nem tálalhatunk ki a médiának. Az utánunk folytatott hajsza a sztori leglényegesebb eleme. Csak addig miénk a címlap, amíg szökésben vagyunk. Harmadszor pedig a lehető legtöbb fórumon nyilvánosságra kell hoznunk, hogy pontosan miért is követtük el a merényleteket. Azt szeretném, ha minden kórházigazgató és minden egészségbiztosító első embere félelemben élne, hogy ő lesz a következő, ha nem változtat a gyakorlaton.

– De hogyan kerüljük el a letartóztatást? – tette fel a kérdést Jeanne. – A volt kollégái gyorsan összerakják a képet, és a nyomunkba erednek, főként, ha folyamatosan jelen vagyunk a médiában.

– Ha nem találnak meg, nem is tartóztathatnak le – válaszolta Brian egyszerűen. – Ezért is lesz szükségünk egy alkalmas búvóhelyre, amelyet nehezen találnak meg, vagy ha mégis, meg lesz kötve a kezük.

– Hol találunk ilyet?

– Még aznap éjjel, hogy végeztünk a célpontokkal, de legkésőbb másnap reggel el kell hagynunk az országot. A legalkalmasabb hely talán Kuba. Közel van, könnyű odajutni, és már így is épp elég üldözött amerikai él a szigeten, akit a kubai hatóságok nem hajlandók kiadni. Kuba minden alkalmat megragad, hogy bemutasson az amerikai kormánynak. Talán még hősként is kezelnek, amiért bebizonyítjuk, hogy az ő egészségügyi

rendszerük igazságosabb a miénknél.

– Látszik, hogy alaposan átgondolta ezt az egészet. – Jeanne elismeréssel adózott az alapossága előtt.

– Elég álmatlan éjszakán át agyaltam ezen – vallotta be Brian –, csak eddig nem vettem komolyan. Most, hogy Juliette meghalt, és engem is csak a bosszú éltet, már nem is hangzik röhejesen. A saját gazdagodásuk érdekében tönkretették az életem, amit nem úszhatnak meg szárazon. Tudom, hogy nem túl keresztényi, de akkor is így érzek.

– Hadd kérdezzek valamit – élénkült fel Jeanne. – Ha és amikor egy ilyen rohadék ott lesz a célkeresztben, meg tudja majd húzni a ravaszt? Bármennyire örülnék *a* pusztulásuknak, nem biztos, hogy én meg tudnám tenni.

– Jó kérdés – ismerte el Brian –, de szerintem nem haboznék. Szolgálatteljesítés közben is ugyanezt a döntést kellett meghoznom, méghozzá ezredmásodpercek alatt, amikor szembekerültem egy rosszfiúval. Akkor se haboztam, pedig azok a gonosztevők legfeljebb egy-két halálesetért feleltek. Biztos vagyok abban, hogy Charles Kelley és Heather Williams egészen más súlycsoport: sokkal több embert veszejtett el, beleértve a párjainkat és a kislányomat is. Ki tudja, hány további életet tettek tönkre? Hogy válaszoljak a kérdésére: nem, nem hinném, hogy egy pillanatot is haboznék, különösen, ha ezzel leleplezhetem ezt a képmutató rendszert.

– Ismer bárkit is Kubában? – Jeanne érezte, ahogy felgyorsul a pulzusa. Amennyire ő látta, rég túlléptek az elméleti fejtegetéstől a gyakorlati tervezésre.

– Személyesen nem – vallotta be Brian –, de tudom, hogy Camila egész családja ott lakik. Szerintem segítenek, ha megkérjük őket. Persze egy szóval sem említhetjük neki a dolgot, amíg oda nem értünk. Senki sem tudhatja, mit tervezünk, szó szerint senki. Még a család sem.

– Ez kezd komoly lenni – kockáztatta meg Jeanne. – Jól érzem, vagy még most is csak fantáziálunk? De őszintén.

– Nem tudom biztosan – ismerte el Brian –, de minél többet gondolok rá, annál komolyabban veszem.

– Úgy érti, képes lenne teljesen feladni az itteni életét?

– Már úgyis elveszítettem, ami fontos volt a számomra. A feleségem és a gyermekem.

– Mi lesz a házzal?

– Camilára hagyom. Ha maradok, a kórház jó eséllyel perre megy, és megszerzi. Emma és Juliette nélkül már semmit sem jelent a számomra, Camila pedig bőven megérdemli. Ha az övé lesz, a kórház nem teheti rá a kezét. Jeanne nagy levegőt vett, ahogy rendezni próbálta gondolatait. Brian tervének véglegessége totális káoszt teremtett a fejében. Annak idején ő is sokat fantáziáit a bosszúról, de a Riley halála óta eltelt több mint egy évben lassan elfeledkezett erről. Juliette halálával hirtelen új életre éledt benne a bosszúvágy. Akárcsak Brian, ő is úgy érezte, hogy Charles Kelley és Heather Williams tönkretette az életét: elvette a párját, a megtakarítását és minden megélhetését, csak hogy kielégítse saját végtelen pénzéhségét. Ahogy végiggondolta a tervet, egyedül Kubával kapcsolatban maradtak fenntartásai. Férjével többször járt a karibi térségben, ahol kellemesen el is töltött egy hetet, no de egy életet? Cseppet sem találta vonzónak a kilátást.

– Van egy ötletem azzal a búvóhellyel kapcsolatban – s élénkült fel hirtelen. – Nyitott a változtatásra, vagy ragaszkodik Kubához?

– Persze, hogy nyitott vagyok. Mondja csak.

– Amikor először találkoztunk, mintha valami olyasmit mondott volna, hogy az anyja gyerekkorában megcsináltatta a francia útlevelét. Jól emlékszem, hogy kettős állampolgár, vagy csak álmodtam?

Válasz helyett Brian kinyújtotta kezét, és kihúzta az íróasztal középső fiókját. Addig turkált benne, amíg előhúzott egy kis bordó okmányt, és az asztallapra fektette. Az útlevél borítójába aranybetűket és impozáns pecsétet nyomtak.

– Voilá.

– Parfait! Vagyis akkor francia állampolgár.

– No és? – vonta meg a vállát Brian. – Nem arra gondol, hogy Franciaországban bujdokoljunk, ugye?

– Éppenséggel igen. Biztos emlékszik, mi történt Román Poianski rendezővel.

– Nem igazán. Nem vagyok nagy filmguru. így kapásból egy filmet se tudnék mondani, amit ő rendezett. Miért?

– Azt se tudja, hogy az amerikai igazságszolgáltatás elől menekült Franciaországba?

– Most, hogy mondja, valami rémlik. Hová akar kilyukadni?

– Oda, hogy Franciaország nem adja ki az állampolgárait az Egyesült Államoknak. Román Poianski rá az élő példa. Kiskorú megrontásával

vádolták, de mielőtt még ítéletet hirdettek volna, elhagyta az országot.

– Ez érdekes. – Brian kezdett megbarátkozni az ötlettel, hogy Franciaországban menedékre lelhetnek. Minden létező szempontból jobb helyen lettek volna ott, mint Kubában. Kivált egy kubai börtönben, mert ezt a lehetőséget se zárhatták ki.

– Nem vagyok jogász – folytatta Jeanne –, szóval előfordulhat, hogy mégis letartóztatnak és elítélnek, de akkor már inkább tegyék odaát, mint itt az Államokban. Franciaországban a közvélemény biztosan a mi pártunkra állna. A francia népet is felháborítaná mindaz, ami velünk történt, ebben nem kételkedem.

– Akkor is rejtőzködnünk kellene, legalábbis rövid távon, mondjuk egy hónapig. Hogyan oldanánk meg?

– A Camargue-nál jobb helyet sehol sem találnánk – érvelt Jeanne. – Távol esik mindentől, és a családomnak több félreeső, elhagyatott tanyaháza is van. A legelők felvásárlásával jutottak hozzájuk. Emlékszem, az egyik nincs is túl messze a várostól, Saintes-Maries-de-la-Mertől. A tengerpart közelében van, a maga módján egészen festői hely. Szeret lovagolni?

Brian akaratlanul is elnevette magát. Ellenállhatatlanul mókásnak találta a kérdést, miközben két egészségügyi felsővezető meggyilkolását tervezgették.

– Az az igazság, hogy nem sokat próbáltam – vallotta be –, de biztos ráéreznék az ízére.

– A családomnak rengeteg lova van. A Camargue-ban a legtöbben így közlekednek. Én már öt-hat évesen megültem a lovat. Akárhogy is, szerintem Franciaország a legjobb választás. Ha megindul a nyomozás, magához jutnak el azonnal, nem hozzám. Ha magának nyoma veszik, félrevernek minden harangot, főként úgy, hogy nemrég vesztette el a feleségét és a gyermekét. Mégiscsak egy képzett kommandósról van szó. Az én sztorim már ősrégi, semmivel sem fog több vizet zavarni, mint az ötszáz másik. Se munkám, se vállalkozásom, nyugodtan felszívódhatok, a kutya se fog keresni, leszámítva néhány barátot és Riley családját. Egyébként pedig bármikor mondhatom azt, hogy torkig vagyok Amerikával, és visszatérek a szülőföldemre. Ügy lezárva.

– Mondom is, hogyan képzelem – melegedett bele. – A kérdéses napon vagy éjszakán külön szállunk fel, hogy ne kapcsolhassanak össze minket, és eltérő útvonalon elrepülünk valami nagyobb európai városba, Frankfurtba, Madridba vagy Rómába, de semmiképp nem Franciaországba. Bérelek egy autót, és felveszem, így, ha követik is, nem lesz min elindulniuk. Azután

szépen leautózunk a Camargue-ba. Amíg rá nem akadnak magára – ami sosem következik be, ha vigyázunk –, kétlem, hogy a bűntársaként kezelnének.

Brian végiggondolta a tervet, amely óhatatlanul is lenyűgözte. Napok óta merengett az elméleti felvetésen, hogyan keltse fel a média érdeklődését és érje el az egészségügyi rendszer megváltozását, Jeanne viszont alig néhány perc alatt előállt egy briliáns menekülési tervvel, hogy ezzel valóra váltsa az ábrándot.

– Szerintem ez nagyszerű ötlet – talált rá a hangjára. – Mi több, zseniális. Kezdjük el a tervezést, azután meglátjuk, mi lesz belőle. Szerintem már maga ez is felér egy terápiával.

– Ahogy mondja. – Jeanne hátradőlt a széken.

– Szóval, hol kezdjük?

36. FEJEZET

Szeptember 5.

Miután lefordult a Broadway-ről, Brian nekiindult az MMK Inwoodhoz vezető hosszú behajtónak. Kettesben ültek a Subaruban. Otthon csak annyit mondott, hogy kocsikázik egyet, amit Camila kérdés nélkül elfogadott. Sok szempontból őt is ugyanúgy lesújtotta Juliette halála, ezért minden erejével azon igyekezett, hogy segítsen Aimée-nek és Hannah-nak a virrasztás megszervezésében.

– Tudja, hogy néz ki egy Maybach, ugye? – kérdezte Brian, ahogy megkerülték a kis dombot, mely mögül előtűnt a teljes kórház és szerény léptékű szabadtéri parkolója. Amikor Jeanne azt tudakolta, hogyan vágnak bele, azt felelte, hogy első lépésben kiderítik a célpontok lakóhelyét, ehhez pedig hazáig követniük kell őket. Feldobtak egy érmét, így választották ki az első célszemélyt, Charles Kelley-t.

– Azt hiszem – felelte Jeanne, noha minden meggyőződés nélkül. Nem érdekelték különösebben az autók. Az ő szemében nagyjából mind ugyanolyannak tűnt, legfeljebb kisebb vagy nagyobb méretben.

– Nem, nincs itt – csóválta a fejét Brian. Nyilván az Upper East Side-on, az MMK Midtownnál kellett keresniük Kelley Maybachját, előtte mégis engedélyezett egy tízperces kitérőt az MMK Inwood felé, hátha most kerül sor a kórházigazgató ritka látogatásainak egyikére. A fiaskó nem szegte kedvét, csak a körforgalom ívét követve visszaindult a Broadway felé.

– Vajon meddig tart a tervezési szakasz? – érdeklődött Jeanne, ahogy délnek tartottak a Hudson folyó mentén haladó Henry Hudson Parkway-en. – Most, hogy hivatalosan is belevágtunk, szeretnék minél előbb túl lenni rajta.

– Az az eredménytől függ – felelte Brian. – Szinte biztos vagyok benne, hogy valami proccos környéken laknak Long Islanden, New Jersey-ben vagy Connecticut déli részén. Minél előkelőbb, annál jobb, mert annál távolabb esnek egymástól a házak, közöttük a zöldellő pázsittal, úszómedencével, teniszpályával és hasonlókkal. Legalábbis erre számítok. Az is jó lenne, ha nem laknának túl messzire egymástól, különösen, ha egy füst alatt mindkettővel végezni akarunk. Persze azzal főzünk, ami van.

– Esetünkben ezzel a puskával – bólintott Jeanne. – Ennyinek elégnek kell lennie, de ha mégsem, tud másikat szerezni?

– Nem hinném, hogy gond lenne. Most, hogy hozzáférésem van az ESU központjához, megkaphatunk bármit. Ha véletlenül be kellene törnünk valahová, arra is van külön céleszköz. Kicsit furdal is a lelkiismeret, amiért visszaélek Comstock helyettes rendőrfőnök jóságával, de ez most mindegy. Bár ha ennek az egésznek vége lesz, a családom mellett legjobban a bajtársaim fognak hiányozni.

– Mekkora az esély arra, hogy be kell törnünk valahová? – ráncolta a homlokát Jeanne.

– Ki tudja? Minden attól függ, milyen körülmények között élnek. Ha erre kényszerülünk, magáé lesz a főszerep, szóval meg kell kérdeznem: megvan minden eszköze egy betöréshez, vagy még be kell szereznünk valamit?

– Sok mindenre nincs szükség – nyugtatta meg Jeanne. – Van egy nyolcwattos nagy teljesítményű hordozható rádióm, annak elégnek kell lennie.

– Komolyan? – hitetlenkedett Brian. – Ez minden? Ezek az emberek milliókat visznek haza. Biztos a legdrágább és legmenőbb riasztórendszerek vigyáznak rájuk.

– Nem is kérdés, de ha elvonatkoztatunk a pénztől, minden rendszer ugyanarra a technológiára épül, azaz vezeték nélkül kommunikál a bázisállomással vagy vevőegységgel. Csak annyit kell tennünk, hogy kisakkozzuk a frekvenciát, és megberheljük.

– Egy szót se értek ebből, de maga remélhetőleg igen.

– Bízzon bennem – mosolyodott el Jeanne. Néhány percen belül átvágtak a Central Parkon, és tíz perccel ezután elérték a Park Avenue-n álló Manhattan Memória! Kórházat. Brian megkönnyebbülésére azonnal egyértelmű lett, hogy Charles Kelley még itt tartózkodik. Kicsit nyugtalanította az eshetőség, hogy nem így lesz, de a Maybach ott állt a várakozni tilos zónában, közvetlenül a kórház előtt, ahol a pácienseket kitették és felvették – éppen úgy, mint az MMK Inwoodnál, Emma halálának napján. Ha ez sem lett volna elég, ugyanaz a túlsúlyos sofőr/testőr támasztotta a kocsi oldalát. Ahogy elsuhantak előtte, Brian láthatta, hogy most is fújja a füstöt, és önhitten méricskéli az arra járókat.

– Ez a beszéd – mutatott az autóra. – Kelley Maybachja.

– Melyik? – fordult el Jeanne, hogy körülnézzen. Mindenfelé autók parkoltak, a legtöbb egymás útjában, kitett vészvillogóval.

– A limó közvetlenül a főbejárat előtt, ahol amúgy tilos parkolni. Nem

látja? Az egyetlen Maybach.

– Nekem mind egyforma. – Jeanne tovább pásztázta a környéket. – O, már látom. Az egyetlen sofőrös autó.

– Az az. – Brian továbbhaladt a Park Avenue-n, és megtett még néhány tömbnyi utat, mielőtt visszafordult. Miután ellenkező irányban is elhagyta a kórházat, csinált egy újabb U-kanyart. Végül egy saroknyira a Maybachtól lehúzódott, megállt egy tűzcsapnál, és leállította a Subaru motorját. – Most pedig várunk. Jeanne megnézte az időt a telefonján.

– Tökéletes időzítés – jegyezte meg. – Öt múlt. Minden kórházigazgató ilyenkor indul haza a kastélyába.

Brian bólintott.

– Találkozott már Charley Kelley-vel? – kérdezte.

– Nem tudok róla – felelte Jeanne.

– Magas fickó. – Brian felidézte a férfi képét, amely beleégett az emlékeibe. – Homokszőke hajú. Elég kirívó jelenség.

– Remélem, az a kocsi, amellyel követni fogjuk, nem az.

– Tökéletes a célra – nyugtatta meg Brian. – Jellegtelen, amennyire csak lehet.

– Gondolja, hogy így is kiszúrhatnak minket?

– Attól függ, mennyire profi a sofőr. Kelley-é, aki szerintem a testőr szerepét is játssza, nem nyűgözött le. Egy vérprofi minden pillanatban a lehető legrosszabb eshető-ségre készül. A mi esetünkben az a legrázósabb rész, amikor lehajtunk a főúttól, különösen, ha Kelley valami isten háta mögötti helyen lakik. Az a legfontosabb, hogy lehetőség szerint mindig tartsunk egy-két autónyi távolságot a célszemélytől.

– Logikusan hangzik.

Az időzítés valóban tökéletesnek bizonyult: nem kellett sokat várniuk Kelley felbukkanására. A sofőr – akire éppen ráláttak az előttük álló autók teteje felett – hirtelen megmerevedett, igazított csálén álló sapkáján, és elpöckölte cigarettáját. A következő pillanatban már a nagyon magas, homokszőke hajú Kelley-t is láthatták, amint kilép a kórházból. Szemvillanás alatt eltűnt a szemük elől, vélhetően beült a limóba. Brian sietve beindította a kocsit.

– Jöhet a mehet.

Besoroltak a forgalomba, majd lelassítottak, ahogy az MMK Midtownhoz közeledtek, a mögöttük haladó taxis legőszintébb sajnálatára – a férfi dudálva

és az öklét rázva előzte ki, épp csak annyi időre állt meg mellettük, míg bemutatott nekik. Brian, akinek feltétlenül maga elé kellett engednie Kelley autóját, ügyet sem vetett rá.

– Rá keli tapadnunk, amíg nagyjából biztosak nem lehetünk abban, merre tart.

– Értem – bólintott Jeanne.

Miután a kisoroló Maybach egyértelműen északnak haladt, Brian felgyorsított, hogy utolérje. Négy-öt háztömb után Jeanne-hoz fordult.

– Azt hiszem, South Jersey-t kizárhatjuk. Akkor az ellenkező irányba, a Lincoln alagút felé menne.

Jeanne nem válaszolt, csak görcsösen kapaszkodott. Briannek agresszívan kellett vezetnie, hogy ne veszítse el Kelley kocsiját.

Csak mikor átkeltek a Róbert F. Kennedy hídon és ráhajtottak a Long Island Expressway-re, akkor lehettek nagyjából biztosak abban, hová mennek. Minden nagyobb kereszteződésnél egy autónyira csökkentették a távolságot a Subaru és Kelley Maybachja között, azután újra lemaradtak, amint kiderült, hogy Kelley nem fordul le.

– Ez azt jelenti, hogy Long Islandre megyünk.

– Brian kezdett ellazulni, és négy autót is maguk közé engedett. Jeanne lassan lefejtette ujjait a Subaru kapaszkodójáról.

Negyven perccel később ráfordultak a Long Island Expressway-ről a Community Drive-ra. Brian valamelyest ismerte a környéket; olykor besegített a Great Neck-i rendőrőrsnek.

– Szerintem tudom is, hová megyünk – élénkült fel. – Kings Pointra fogadnék. Az biztosan elég proccos. Most kezd rizikós lenni a dolog. Csökkentjük a távolságot.

Eddig szerencsésen sűrű maradt a forgalom, de minél távolabb jutottak a félszigeten, annál inkább megritkult. Mire elérték a Kings Point-i Shore Drive-ot, a Subaru és a Maybach kettesben maradt. A viszonylag egyenes úton Brian engedte nőni az őket elválasztó távolságot, majd lelassított, amikor látta kigyulladni a Maybach féklámpáit, mielőtt az autó rákanyarodott egy kapuval lezárt felhaj – tóra. Mire egy vonalba került vele, a kovácsoltvas kapu már kezdett bezárulni. Tovább fékezett, egy pillanatra le is állt. Ahogy átkémlelt a kapu rácsain, jókora új mediterrán stílusú otthont látott.

– Mint egy erőd – jegyezte meg Jeanne.

Az egész birtokot legalább háromméteres vasbeton fal övezte, a tetején

üvegcserepekkel. A fal felett pengekerítés is körbefutott.

– Innét nézve inkább tűnik luxusbörtönnek, mint otthonnak – horkant fel Brian –, de akkor se hinném, hogy olyan áthatolhatatlan, mint látszik. Még az út neve is biztató.

– Amennyiben? – kérdezett rá Jeanne.

– Egy pillanat és mutatom. Most, hogy megvan a cím, nézzünk rá a Google műholdképén.

Száz méter után félreállt a padkára. Köröttük a legtöbb ház magas falak, kerítések és sövények mögé rejtőzött. Elővette telefonját, és a Google-térkép szolgáltatást használta. Jeanne közelebb hajolt, hogy láthassa a kijelzőt.

– Amennyire emlékszem, a Shore Drive pontosan az, aminek gondolnánk: part menti út a Long Island-szoros vonalában. – Ráközelített Kings Pointra, majd jobbra mutatott a kocsi ablakán át. – Az útnak ezen a felén minden ház a vízre néz.

– Már értem.

Miután visszafordult a telefon felé, Brian még jobban ráközelített a környékre, és a térképre mutatott.

– Ez itt Kelley háza, látja?

– Teljes pompájában. Nem kicsi.

– Nem bizony, de legalább hivalkodó. Tökéletes a céljainkra. Van úszómedencéje, vendégháza és különálló garázsa, meg egy teniszpályája kosárpalánkkal. Mr. Kelley láthatóan nagy sportemberként tekint magára. Nézze csak azt a mólót a parton. Nem semmi.

– Hát a fal? – kérdezett rá Jeanne. – Nem lesz gond, ha használni akarjuk azt a mesterlövészpuskát?

– A szárazföldről megbonyolítaná a dolgot – engedte meg Brian –, de a víz felől egészen más történet. Ezért is örülök neki, hogy Kelley ingatlana a parton fekszik. Látja, ahogy a fal véget ér a víznél? A biztonságiak már csak így gondolkodnak: rengeteg erőfeszítést szánnak a szárazföld felőli védelemre, de rá se bagóznak a tenger felőli oldalra. Érthető persze, ha nem akarják tönkrevágni a mesés panorámát. Pont ezért kerül ennyibe itt egy telek.

Míg Brian telefonjára tapadtak, nem vették észre a mögéjük beálló járőrautót, csak mikor a villódzó fények bevilágították a Subaru belső terét.

– Basszus – mormolta Brian, ahogy felpillantott a tükörre.

Jeanne a hátsó ablakon át nézett vissza a rendőrautóra.

– Mi az? – kérdezte nyugtalanul. – Csak nincs valami baj?

– Egyelőre nincs – nyugtatta meg Brian –, de ha felvesznek, kapcsolatba tudnak hozni a helyszínnel.

– S az gond?

– Nem szükségszerűen, csak jobb lett volna, ha nem történik meg. – Brian elővette a jogosítványát, a forgalmiját és a rendőrigazolványát, hogy szükség esetén bemutathassa.

Eltelt néhány perc.

– Most mit csinál? – sandított vissza Jeanne újra a hátsó ablakon át.

– Biztosan hívja a diszpécsert – felelte Brian.

– A Kings Point-i őrs alig néhány emberből áll. Szerintem egyedül van, és ilyenkor le kell jelentenie, hogy mire készül.

Néhány perccel később az egyenruhás rendőr kiszállt a járőrautóból, felvette sapkáját és megigazította fegyverövét, mielőtt a Subaru felé indult. Brian leengedte az ablakot, ahogy közelebb ért.

– ’ napot – köszönt a járőr, egy idősebb férfi ősz hajjal és húsos tokával. – Láthatnám a jogosítványt és a forgalmit, kérem?

– Természetesen – felelt Brian megnyerő hangon, és átnyújtotta az iratokat az ablakon.

Külön gondot fordított rá, hogy a rendőrigazolványa legyen legfelül, ami a járőr figyelmét sem kerülte el.

– Hmm. Nyugalmazott rendőr?

– Tíz hónapja szereltem le az ESU-tól, hogy saját személyvédelmi vállalkozást indítsak.

– Nem mondja – sóhajtott kedvtelenül a rendőr. – Elnézést, mindjárt visszajövök.

– Most mi a fenét csinál? – izgult Jeanne, ahogy látta a rendőrt visszaülni a járőrautóba.

– Csak megnézi, hogy van-e rólam valami a gépben. Alapos, meg kell hagyni.

Néhány perccel később a rendőr újra kiszállt autójából, és visszatért a Subaruhoz. Brian visszakapta a jogosítványát, a forgalmiját és az igazolványát.

– Elnézést a zavarásért – szabadkozott a férfi –, de az itteni háztulajdonosok nagyon érzékenyek az idegenekre, különösen, ha az út szélén parkolnak. Folyton hívogatnak. Eltévedtek? Kéne egy kis

útbaigazítás?

– Nem, megvagyunk – biztosította Brian. – Köszönjük. Lassan indulunk is haza.

– Hát, legyen szép estéjük – köszönt el a rendőr.

Brian eltette iratait a megfelelő helyekre, zsebre vágta a telefonját, és sebességbe tette a Subarut.

– Ezt nem láttam előre, de jó lecke volt. Kiszámítani a kiszámíthatatlant, ez a lényeg. Akárhogy is, komoly előrelépést könyvelhetünk el. Már csak azt kell megtudnunk, hol lakik Heather Williams. Miután az is megvan, rátérhetünk a lényegre.

– Mi lenne, ha holnap csinálnánk? – vetette fel Jeanne.

– Benne vagyok – bólintott Brian. – Addig se gondolok arra, ami reggel történt.

37. FEJEZET

Szeptember 11.

Minthogy nem tudtak hová leállni a panziónál, amit Jeanne talált a Seaman sugárúton, nem messze egykori lakásától, Briannek egy másik kocsi mellé kellett parkolnia. Inwoodban – ahogy Manhattan többi részén – ez teljesen bevett szokásnak számított, sőt olykor egy harmadik autó is beállt a másik kettő mellé. Miután felkapcsolta a vészvillogót, innét írt rá Jeanne-ra, hogy odakint várja.

Valamivel több, mint egy hét telt el, mióta követték Charles Kelley Maybachját a Kings Point-i előkelő ingatlanig. Azóta egyetlen percig sem unatkoztak, csak folytatták az aprólékos és átfogó tervezést, miközben mindinkább elkötelezték magukat amellett, hogy bosszút állnak Charles Kelley-n és Heather Williamsen. Brian csak ezeknek az erőfeszítéseknek tudta be, hogy végig tudta csinálni a Juliette halála óta eltelt időt. Ha a tervezés nem követelt volna tőle ekkora koncentrációt, aligha vészelte volna át a virrasztással, búcsúztatással és temetéssel járó érzelmi vihart. Még így sem ment könnyen – távolról sem. A virrasztáson minden tőle telhetőt elkövetett azért, hogy a pillantása véletlenül se vetüljön Juliette testére, de még a temetésen is mindvégig behunyta a szemét, és nem gondolt másra, csak a terv esetleges buktatóira.

Miután délután kettő körül eljött a virrasztásról, autóba ült, és felvette társát a Seaman sugárúti lakásnál. Jeanne nem vett részt a szertartáson – úgy döntöttek, az lesz a legjobb, ha a család és Camila többé nem látja őket együtt, így senkinek sem jut majd eszébe megemlíteni a nevét, miután elszabadul a pokol. Háromkor már ott parkoltak egy Hatodik sugárúti tűzcsapnál, ahonnét éppen ráláthattak a Peerless Egészségbiztosító székházára. Türelmük kifizetődött, amikor délután négykor meglátták a sleppjével kifelé vágtázó Heather Williamst, aki beült egy várakozó Mercedesbe.

Mialatt követték a Kelley-nél már bevált procedúrát, fogadást kötöttek, hol fognak kilyukadni. Brian a connecticuti Greenwichet favorizálta, miután Heather Williams szemlátomást kedveit a lovakat, míg Jeanne New Jersey mellett tette le a voksát ugyanezen az alapon. Mindketten tévedtek. Amikor újra Long Islanden találták magukat, feléledt bennük a remény, hogy a két

hasonló gondolkodású cégvezető ugyanabban a tehetős városrészben lakik, ami nagyban megkönnyítené a dolgokat, de megint csak tévedtek – ahogy a Long Island Expressway-en haladtak, még csak lassítaniuk sem kellett a Kings Point-i lehajtónál.

A Mercedes ehelyett északnak tartott, a második északra néző Long Island-i félsziget felé. Mint kiderült, Heather Williams a Manhasset-öböl túlsó felén fekvő Sands Pointban lakott, gyakorlatilag szemközt Charles Kelley házával, amiről E Scott Fitzgerald *A nagy Gatsbyjének* képzeletbeli East Eggje és West Eggje jutott Brian eszébe. Az elrendezés éppoly logikusnak tűnt, mint ha egy városban laktak volna, vagy még annál is inkább, miután Heather Williams háza szintén a vízparton állt. Csak annyiban különbözött, hogy jóval nagyobb birtok vette körül, a területén istállóval és bekerített futtatóval, amit szintén a műholdas térképen fedeztek fel. Az útról egyik sem látszott. Ahogy Kelley házánál, itt is találtak távirányított kaput, betonfalat, úszómedencét és hosszú mólót.

Brian telefonja most azt jelezte, hogy az üzenet célba ért és a címzettje máris elindult felé, ennek megfelelően kiszállt az autóból, és felnyitotta a csomagtartót. A hátsó üléseket előrehajtották, hogy növeljék a tárolókapacitást. Mindent, amit csak berakodtak, egy takaróval fedtek le, amit most félrevont Jeanne holmijának. Az ő csomagja már a helyére került: a válltáska a Remington MSR-rel, az ESU akadémiáról kölcsönzött támadófegyverek, az éjjellátó készülék, a kábítópisztoly, a kötél és a horgony a gyors meneküléshez, a SIG Sauer P365 egy másfajta csővel és hangtompítóval, valamint néhány egyéb kellék, amire talán szükség lehetett. A bőröndjében ott lapult francia útlevele és annyi készpénz, amennyit feltűnés nélkül össze tudott szedni. Ruha gyanánt az ESU fekete taktikai uniformisát viselte.

Várakozás közben kiterjedt tapasztalataira támaszkodott, és igyekezett úrrá lenni az érzésein. Egykori ESU-rendőrként, aki számtalan veszélyes küldetésben vett részt, pontosan tudta, mennyire fontos a tiszta fej, ha nem akar hibázni. Szabályoznia kellett a légzését, sőt a szívverését is, ám ami mindennél fontosabb: egy pillanatra sem feledkezhetett el a terv részleteiről.

Jeanne felbukkant a szecessziós stílusú üvegajtóban. Azután költözött ebbe a hatszintes épületbe, hogy elhagyta bérelt lakását, melynek minden bútorától és berendezési tárgyától megvált. Amikor látta, hogyan küszködik nagy válltáskájával, guruló bőröndjével és még egy méretes táskával, Brian

nyomban a segítségére sietett. Ahogy kérte, társa is sötét öltözéket viselt.

– Hadd segítsek – tárta ki előtte az üvegajtót. Elvette az útitáskát, amely jóval nehezebbnek bizonyult a vártnál. – Mi van ebben? – kérdezett rá a homlokát ráncolva.

– A könyvek, amelyek nélkül nem tudok élni – felelt kacagva Jeanne, jóllehet minden mozdulata arról árulkodott, hogy még nála is feszültebb.

Miután mindent berakodtak a csomagtartóba, Brian újra leterítette a ponyvaként szolgáló takarót. Órákra el kellett majd hagyniuk az autót, és nem akarta kiprovokálni, hogy feltörjék. Szerencsére biztonságos helyen álltak meg.

Néhány perccel később már északnak tartottak a Broadway-en, a Bronxhoz tartozó City Island felé. Hat nappal korábban a Butler Maríné-tői béreltek egy felfújható Zodiac csónakot negyven lóerős motorral, horgászengedéllyel és pecabotokkal.

– El se hiszem, hogy tényleg megcsináljuk! – Most, hogy belevágtak az akcióba, Jeanne hiába próbált ellazulni. – Ennyi tervezés és előkészület után csak úgy megtörténik?

– Nagyon remélem. – Még Brian sem barátkozott meg a ténnyel, hogy élete eddigi szakasza örökre lezárul.

– Még mindig olyan dühös, mint aznap, amikor Juliette meghalt?

– Annál is dühösebb – vágta rá Brian. – Minél többet látok ezeknek a vérszívóknak az életéből, annál inkább felháborodok. Én elvesztettem mindent, ami fontos volt nekem, ő meg az úszómedencéikben koktélozgatnak. Hogy mást ne mondjak, az MMK még a történtek után sem hajlandó kiadni a tételes kórházi számlát Megan Doyle-nak.

– Én is ugyanígy érzek – bólintott Jeanne.

– Tudnia kell, hogy nem mindig alakul minden a tervek szerint – figyelmeztetett Brian. – Akadhatnak váratlan zökkenők, bár egyelőre minden tökéletesnek tűnik, még az időjárás is. Szerencsére Kelley és Williams a szokások rabja, ami csak megkönnyíti a dolgunkat.

Miután kiderítették a két cégvezető címét, legelőször is kibérelték a csónakot City Islandben, a Long Island-szoros túlsó oldalán, alig kétmérföldnyire a célpontoktól, és az elkövetkező négy napban a Manhasset-öböl számos pontján horgászatot imitáltak. Nem használtak csalit, így nem is kellett foglalkozniuk a halakkal, ugyanakkor távcsöveikkel gondosan megfigyelhették mindkét házat. Brian gyanúja megerősítést nyert: a víz felől

egyik birtokot sem kerítették el. Noha mozgásban maradtak, hogy ne keltsenek feltűnést, rövid úton kiderítették, hogy mindkét cégvezető kiszámítható napirendet követ, miután hazatér otthonába.

Habár Heather Williams valamivel távolabb élt Manhattantól, öt óra tájban elsőként érkezett haza. Amint ez megtörtént, több sötét öltönyös fickó járta körül a területet, hogy még a hosszú mólónál horgonyzó hatalmas vitorlást is átkutassa. Néhány perccel a távozásuk után maga a lovaglóruhát viselő Williams jelent meg egy falkányi beagle társaságában, hogy egyenesen a közeli istállóhoz és futtatóhoz menjen, ahol lovásza köszöntötte. Félórával ezután lóháton bukkant fel újra. Az elkövetkező órában váltakozó tempóban körbe-körbe lovagolt, még néhány műugratást is bemutatott. Egy órával később következett az úszómedence, ahol egymás után rótta a hosszokat. Miután napokig követték az esti programját, biztosak lehettek abban, hogy meleg időben, ha a Sands Point-i házban tartózkodik, mindig ezt a rutint követi. Jeanne kiderítette a neten, hogy a júliust és augusztust jellemzően a Hamptonsban tölti; gyakran lovas pólózik is a Meadowbrook klubban. Amennyire Brian látta, a lovaglás és az úszás egyaránt kecsegtető lehetőséget kínált egy mesterlövész számára.

Charles Kelley rutinja se különbözött sokban, csak ő hazatérés után személyesen, libériás sofőrje társaságában ellenőrizte a birtokot. Félórával később a belső és a házat kívülről körülölelő teraszon jelentek meg, mindketten pólóban, rövidnadrágban és magas szárú sportcipőben. Miután a sofőr nem a házból lépett ki, gyaníthatóan a birtok területén álló vendéglakban élt. Vele mindenképpen számolniuk kellett, ha be kellett törniük a házba.

Miután felbukkant, Charles és a sofőr a teniszpálya felé vette az irányt, noha nem teniszeztek, hanem kosaraztak – hogy, hogy nem, de mindig Charles nyert. Ellentétben a magányosan lovagló Heather Williamsszel, a kosarazó Charles Kelley nem tűnt ideális célpontnak, s nem csupán társasága, de a pályát körülvevő drótkerítés miatt sem, amely minden valószínűség szerint eltérítené a lövedéket, így talán csak megsebesítenék a célpontot ahelyett, hogy végeznének vele.

Nagy csalódásukra Charles Kelley, miután kiszámítható győzelmet aratott a kosárpályán, nem vágódott be sportmedencéjébe, mint remélték. Türelmük mégis kifizetődött, amikor napnyugtakor váratlanul újra felbukkant az emeleti terasz egyik mór stílusú boltíve mögül, méghozzá egy szál

törölközőben, amit ráadásul a vállán viselt. A Kings Point-i földhivataltól megszerzett alaprajznak köszönhetően kiderült, hogy az ajtó a legnagyobb hálóra nyílt. Amikor az első és a rákövetkező három napon megfigyelték, Charles Kelley minden alkalommal hosszas szabadtéri zuhanyt vett, és tekintélyes magasságának hála deréktól fejtetőig látható maradt. Egy jó mesterlövésznek több se kellett.

– Remélem, nem felejtette el a francia útlevelét – törte meg a csendet Jeanne, amint ráfordultak a Cross County Parkway-re, és keletnek autóztak tovább. Szemlátomást szétvetette az idegesség.

– Nem bizony – felelte Brian. – Remélem, maga is elhozta.

– Abban bízhat. Magammal hoztam mindent, amim csak maradt. Maga viszont hátrahagy egy szépen berendezett házat, egy kiterjedt családot, csupa személyes holmit… egy egész életet. Igazat mondott. Az elmúlt napokban Brian nem győzte utolérni magát, ahogy próbált elintézni mindent. Egyebek mellett átíratta a házat és az autót Camilára, amiben szerencsére Patrick McCarthy is segített, aki abból a téves feltételezésből indult ki, hogy így próbálja kimenteni az ingatlant a végrehajtók karmai közül. Miután a nagy értékeket letudta, próbálta eldönteni, mit tartson meg előző életéből. Végül beérte néhány ruhadarabbal – egyéb személyes tárgyai túlságosan nagy fájdalmat és még nagyobb haragot ébresztettek benne. Egyedül a családja és néhány egykori kollégája hiányát szenvedte meg, bár nem kételkedett abban, hogy valamikor a nem túl távoli jövőben még látják egymást.

Tervei szerint, amennyiben minden a várakozásnak megfelelően alakul, egyenesen a JFK repülőtérre viszi Jeanne-t, aki felül az Európába tartó utolsó éjszakai járatra, a Turkish Airlinesszal Londonba repül, majd innét egy átszállással eljut Frankfurtba, és autót bérel. Miután kitette Jeanne-t a JFK-n, ő maga meg sem áll a Floyd Bennett reptérig, ahol visszajuttatja az ESLJ akadémiájáról kölcsönzött Remingtont. Csak ezután hajt a newarki repülőtérre, hogy a Delta hajnali járatával Londonba utazzon. Őt is várja egy Frankfurtba tartó gép, hogy miután találkozik Jeanne-nal, együtt induljanak Dél-Franciaország felé.

Tíz perccel később délnek tartottak a Hutchinson River Parkway-en, amikor Jeanne újra megtörte a csendet.

– Mit gondol, mekkora az esélye, hogy be kell törnünk mindkét házba?

– Úgy számolom, hogy elhanyagolható – felelte Brian. – Kelley és Williams olyan ember benyomását kelti, aki rögeszmésen követi a bevett

szokásait. Ha be kell törnünk, alighanem Charles Kelley lesz az áldozat, de csakis akkor, ha mégse zuhanyozna a szabadban. Elhozta a rádió adóvevőjét?

– Még szép. – Jeanne megpaskolta válltáskáját. – Van itt egy magának is, hogy szükség esetén kommunikálhassunk.

– Jó ötlet – bólintott Brian.

Miután meghatározták a cégvezetők lakóhelyét, már másnap reggel elhajtottak mindkét otthon előtt, hogy Jeanne meghatározhassa a vezeték nélküli biztonsági rendszerek rádiófrekvenciáját. A laptopját használta ehhez, amikor egy szállítónak kinyitották a külső kaput. Eközben elmagyarázta, hogy ha rááll a frekvenciákra, képes lesz megzavarni az egyes rendszereket, melyek így szükség esetén lehetővé teszik számukra, hogy észrevétlenül behatoljanak és hatástalanítsák a benti mozgásérzékelőket is. Csak arra kellett ügyelniük, hogy időnként egy-két másodpercre megszakítsák a jelzavarást, mielőtt még a központi riasztó érzékeli a külső beavatkozást. Brian nem feltétlenül értette a működési elvet, de bízott Jeanne-ban, hogy tudja, mit csinál.

– Tudom, mekkora butaságnak hangzik ahhoz képest, amire készülünk… – jegyezte meg Jeanne, miután további mérföldeket tettek meg egyetlen szó nélkül. Brian hozzászokott a hallgatáshoz, ami akció előtt megkönnyítette számára a koncentrációt és az érzelmek kordában tartását, ő azonban nem bírta tovább a fülsüketítő csendet. – Szóval örülök neki, hogy mindketten nemrég váltak el.

– Értem, mire gondol – bólintott Brian. Mialatt alaposan megfigyelték Heather Williamst és Charles Kelley-t, egy sor váratlan dolgot is megtudtak róluk, melyek némelyike akár a hasznukra is válhatott. Kiderült, hogy még a koronavírus előtt mindkét cégvezető átment egy zajos és nagy nyilvánosság előtt zajló válási procedúrán, melynek következtében az érintett gyerekek felügyeletét – cseppet sem meglepő módon – a volt házastársaknak ítélték. Az információ csak megszilárdította bennük a benyomást, hogy mindkettő egyformán egoista, pénzéhes, nárcisztikus – és ezek szerint rossz szülő is.

Néhány perccel később áthajtottak a City Island hídon és ráfordultak a City Island sugárútra, mely nyílegyenesen tört előre a sziget teljes hosszán. A gyalogos- és járműforgalom miatt érezhetően lassabban haladtak, de a számtalan rendőrlámpa is ugyanúgy az előrehaladásukat lassította, mint a szabálytalanul parkoló autók.

– Szeretem ezt a részt – jegyezte meg Jeanne, ahogy elhaladtak a kis helyi

éttermek előtt, melyek a járványügyi korlátozások óta lényegében kiköltöztek a járdára. – Ez még igazi régi vágású környék, egy kicsit Jersey Shore. Talán lerobbant, de megvan a maga varázsa. – A rozoga kalyibáktól a viktoriánus palotákig mindent megtalálhattak itt.

Brian a gondolataiba feledkezett, és nem válaszolt. Utazásuknak ez a szakasza hosszabb ideig tartott a tervezettnél, mert még sosem hajtottak végig a City Island sugárúton a délutáni csúcsban. Lassan fél öt lett, ő pedig a helyén akart lenni legalább öt órára, mire Heather Williams hazatér. Azt tervezte, hogy kivárja, amíg a biztonsági emberek végeznek a birtok rutinszerű átvizsgálásával, mielőtt elfoglalja helyét a Heather Williams mólójának végébe állított sötétzöld kerti székek között. Hason fekve akart tüzelni, fedezékként használva a székeket. Jeanne eközben a móló alatt, a vitorlás mellett várakozott a Zodiackel, készen arra, hogy szükség esetén gyorsan elmeneküljenek. Hasonló stratégiát alkalmaznak Charles Kelley-nél is, csak ott a medence partján álló napozót használja, ami sokkal jobb fedezéket kínál.

– Jesszusom! – nyögött fel, ahogy kezdte elveszíteni a türelmét, amiért az Original Crab Shanty előtt várakozni kényszerült egy szabálytalanul parkoló furgon miatt. A szemközti irányból vég nélkül jöttek az autók.

– Kezd ideges lenni? – vetett felé egy óvatos pillantást Jeanne.

– Csak fogy az idő. Remélem, nem terveztünk túl szűkösen…

Végül talált egy rést a szemben jövő kocsisorban, ami lehetővé tette, hogy megkerülje az utat eltorlaszoló furgont. Beletaposott a gázba, majd azonnal fékeznie is kellett, amikor a lámpa épp a legrosszabbkor váltott pirosra.

– Szerintem jók vagyunk – nyugtatgatta Jeanne. – Már nem sok kell.

Néhány perc múlva le is fordultak a Butler Marine elé. A kikötő az utca keleti oldalán nyílt, és a Hart-sziget felé tekintett. Ahogy átvágott a parkolón, igyekezett közei maradni a rakparthoz, ahol a Zodiac ringatózott a vízen. Amint odaértek, csinált egy ipszilont, és a lehető legközelebb tolatott.

– Oké – pattant ki az autóból. – Gyorsan pakoljunk át. Innét már nincs visszaút. – Vetettek egymásra egy sokatmondó pillantást.

A pecabotokkal és evezőkkel együtt óvatosan elővette a Remington MSR táskáját is, hogy a vállára dobja. Jeanne összeszedte a többi horgászkelléket, mielőtt elindultak a gumicsónak felé. Próbálták nem felkelteni a parton tartózkodó féltucatnyi vitorlázó érdeklődését. Míg Jeanne felmászott a fedélzetre, hogy mindent elhelyezzen és előkészítsen, Brian visszatért a

kocsihoz, elhozni az ESU-tól kölcsönzött eszközöket – köztük a kábítópisztolyt –, melyekre akkor lehet szükség, ha be kell törniük valamelyik otthonba. Az altató hatású ketamint Charles Kelley két pitbulljának szánta, melyek létezéséről szintén csak az átfogó felderítés során szerzett tudomást.

Miután a gumicsónak bevetésre készen állt, és a motor alapjáraton forgott, visszatért a Subaruhoz, és a takaróval befedte poggyászaikat, majd amennyire közel csak tudott, a kikötőmester irodája mellé parkolt. Ezt gondolta a legbiztonságosabb helynek – tizenegyig nyitva tartott, és addig ki-be jártak itt az emberek. Az egész vállalkozás befuccsolhat, ha épp most törnék fel az autót.

– Még időben vagyunk? – kérdezte Jeanne idegesen, amint elindultak, hogy kikeveredjenek a vízi útvesztővel felérő kikötőből. A szabályok értelmében csak egészen lassan haladhattak, hogy ne kavarjanak hullámokat.

– Jók vagyunk. – Brian tudta, hogy a kikötőt és Heather Williams mólóját alig két mérföld választja el egymástól. Ilyen lanyha szélben és sima vízen legfeljebb öt-tíz percbe került a Manhasset-öböl átszelése.

Miután kiértek a nyílt vízre, előretolta a gázkart, és engedte, hogy a negyven lóerős motor elvégezze a többit. A hirtelen felerősödő zaj és ellenszél csaknem lehetetlenné tett minden társalgást. Nem is próbálkoztak ilyesmivel, inkább mindketten azon merengtek, mit hoz az elkövetkező néhány óra. Még így sem tudták megállni, hogy ne élvezzék ki a tökéletes késő nyári napot és a tenger sós illatát. Miután elhagyták City Island déli csücskét, és a nyílt vízen jártak, jobbról megcsodálhatták az impozáns manhattani panorámát is. Más körülmények közt felhőtlenül boldognak érezhették volna magukat.

Ahogy beléptek a Manhasset-öböl torkába, Brian visszavett a gázból, amíg a csónak lelassult és megállapodott a vízen. A közelben többen is horgásztak, és semmiképp sem akarta magukra vonni a nemkívánatos figyelmet. Pár száz méternyire Heather Williams mólójának végétől teljesen leállította a motort, és Jeanne kezébe nyomta az egyik horgászbotot, míg a másikat ő emelte fel. Mindketten vízbe dobták a horgot, és pecázást színleltek.

Az uralkodó nyugati széliránynak köszönhetően egyenesen a kiszemelt célpont felé sodródtak. Százméternyire a mólótól kivetettek a horgonyt, ettől a csónak sodródása drámaian lelassult. Lassan öt óra lett. Mintha csak erre

vártak volna, felbukkantak a biztonsági emberek, ami Heather érkezésére utalt. A csónakból végignézték, ahogy követték a szokott rutint, és átfésülték a birtokot, a medence környékét, a csónakházat. Ahogy egyikük felszállt a vitorlásra, Brian önkéntelenül is arra gondolt, hogy korábban adódott vele valami probléma – talán egy hajléktalan költözött a hajóra, vagy valami hasonló gond indokolta ezt az átfogó ellenőrzést.

Ennél is fontosabb, hogy a biztonsági ellenőrzés során ügyet se vetettek rájuk. Ha fel is tűnt nekik, hogy egy pár a mólótól alig százméternyire horgászik, nem adták jelét. Ez meglepte Briant, mégsem ítélte el őket, hiszen rajtuk kívül is akadt errefelé elég pecás. Amint a biztonsági emberek visszafelé indultak a mólón, és ezzel lényegében befejezettnek nyilvánították az ellenőrzést, sietve felhúzta a horgonyt. Ennek következtében a hajó tovább sodródott nyugat felé.

Mire Heather felbukkant a házból lovaglóruhájában – mellényben, fekete lovaglósisakban és testhez simuló fehér bricseszben –, Brian és Jeanne már olyan közel sodródott, hogy maga a móló korlátozta a látóterét. A cölöpök a víz állásától függően kétméternyire is a víz fölé magasodhattak, bár most még nem állt be a teljes apály. A beagle-öket nem láthatták, de hallhatták izgatott lihegésüket, amint Heather mindennapi rutinját követve az istálló felé indult.

Miután ilyen közel kerültek a mólóhoz, és el akarták kerülni, hogy a szomszédok kiszúrják őket, kézbe vették az evezőket, és sietve a móló T alakú végéhez vitték a csónakot. Mintha egy bűvös erdőben jártak volna a cölöpök között, melyek a móló fedélzetében bontották ki lombjaikat. Brian suttogva, jobbára gesztusok útján utasította Jeanne-t, hogy segítsen megfordítani a Zodiacet, azután várakozzon az öböl felé néző orral arra az esetre, ha menekülőre kéne fogniuk. Azt már korábban eldöntötték, hogy ő a csónakban marad.

Gondosan kiemelte a Remingtont védőburkolata alól. Mielőtt elindult otthonról, visszaállította a távcsövet a százméteres távhoz, ami becslése szerint a móló végét elválasztotta a futtató víz felőli oldalától. Csak annyit kellett tennie, hogy kihajtotta és rögzítette a tust; minden más beállítást már azelőtt elvégzett, hogy felkereste a Rodman’s Necket. Jeanne kezébe nyomta a bevetésre előkészített fegyvert, míg kimászott a csónakból és a felvezető létra külső oldalára került. Amint megvetette a lábát, Jeanne visszaadta neki a puskát.

– Bonne chance – suttogta, ahogy megszorította a karját.

Miután felemelt hüvelykjével jelzett neki, Brian óvatosan felkapaszkodott a tökéletesen merőleges létrán. Bal kezében a fegyvert szorongatta, ezért ez korántsem ment olyan egyszerűen, mint ha a puskának vállszíja is lett volna – jobb híján egész testével a létrához simult, és minden foknál jobb kézzel váltott fogást. Amikor végre felért a fedélzetre, lekuporodott a nagy kerti székek mögött, míg lassan és hangtalanul kifelé néző U alakba rendezte őket. Meggyőződött róla, hogy marad elég helye hasra feküdni. A lenti viszonylagos sötétség után hunyorognia kellett a késő délutáni élénk napfényben. Miután elrendezte a székeket, arccal a part felé lefeküdt, gondosan kitolta a fegyver csövét az U talapzatát alkotó szék alól, és ráállította a kétlábú támasztékra. Amint kényelmesen elhelyezkedett, az arcvédőhöz simult, és belenézett a távcsőbe. A závár segítségével betöltött egy lőszert a töltényűrbe.

Mivel Heather Williams még nem bukkant elő az istállóból, arra használta fel az időt, hogy a távcsővel az úszómedence környékét pásztázza. Ha a futtató valamiért nem válik be, készen akart állni az új tervvel. Mialatt ezzel foglalatoskodott, a bal szeme sarkából észrevette a nőt, aki máris lóháton közeledett felé. Sietve elfordította a fegyvercsövet, hogy behozza a távcső látómezőjébe. Ahogy máskor is tette, felé poroszkált és az óra járásával megegyező irányban haladt körbe a futtatón, mielőtt felgyorsított és ügetni, sőt vágtázni kezdett. Miután a poroszkálás során ült legnyugodtabban a nyeregben, minél előbb túl akart esni a lövésen. Kicsit aggasztotta, hogy a lovaglósisak milyen hatással lesz a lövedék röppályájára, ezért inkább nem vállalta a kockázatot, és úgy döntött, hogy hátulról és a sisak pereme alatt egyenesen az agytörzset célozza be. Míg kivárt, a nő elérte a futtató ívelt végét, és jobbra fordult. Kutyái ezen a ponton levágták a kanyart, és elébe kerültek. Némi nehézség árán, mégis rutinosan megtartotta légzése szabályos ütemét, habár a pulzusa érezhetően felgyorsult. Minden tervezés és előkészület ehhez a pillanathoz vezetett. Anélkül, hogy ellazított testének egyetlen más izomrostját mozdította volna, a ravaszvédő kengyel mögé csúsztatta mutatóujját. A távcsövön át követte Heather Williams kanyarvételét és ütemes, függőleges irányú mozgását.

Nemsokára már profilból látta, és ahogy kezdett elfordulni, fokozatosan növelte a ravaszra nehezedő nyomást, míg a hajszálkereszttel követte a nő koponyájának alapját. Épp a megfelelő pillanatban húzta el a ravaszt. A hangtompító miatt csak halk puffanás hallatszott. Reflexből kilökte az

elhasznált töltényhüvelyt, hogy ugyanezzel a mozdulattal újabb lőszert juttasson a töltényűrbe – feleslegesen. Heather Williams olyan hirtelen bukott le, hogy lova nélküle is egyenletes ütemben poroszkált tovább.

A távcsövön át gyorsan meggyőződött arról, hogy a test nem moccan többé. Abban a tudatban, hogy nincs elvesztegetni való ideje, visszahúzta a fegyver csövét a kerti szék alól, és zsebre vágta az üres hüvelyt. Gyorsan visszavonult a létrához, és ahogy felmászott rajta, ugyanúgy leereszkedett. Nem sokkal később leadta a puskát Jeanne-nak.

– Hogy ment? – kérdezte a nő fojtott hangon. Most is felemelt hüvelykujjal jelzett, ahogy beszállt a csónakba. Kapkodva beindította a motort, előretolta a gázkart, és kimanőverezett a móló alól. Csak jó tizenöt méterről néztek vissza. A futtató túlsó végében látták a kutyákat, ahol a ló békésen legelészett. A lovaglómellényt és fehér bricseszt viselő Heather Williams pontosan abban a testhelyzetben feküdt, ahogy a földre zuhant.

Ezúttal Jeanne emelte fel a hüvelykujját, míg Brian újra megnövelte a sebességet. Csak jó három-négyszáz méterrel később lassított le annyira, hogy kiabálás nélkül is értsék egymást.

Több más vízi jármű is leelőzte őket, úton a Long Island-szorosból a Manhasset-öböl felé. Egyikük még egy vízisít is vontatott.

– Tökéletesen ment, minden zökkenő nélkül – nyugtatta meg Brian Jeanne-t, mielőtt visszatekintett a Williams-birtokra, csak ezúttal távcsővel. A ló a kutyákkal együtt a futtató túlsó felén maradt, míg Heather Williams teteme a közeli végében hevert. Még nem találták meg, de ez csak idő kérdése volt. – Még sosem csináltam ilyet. Nagyon gyorsan ment, és sokkal könnyebben, mint azokban a zűrös helyzetekben, amelyekben szolgálatteljesítés közben részt vettem. Nem tudnám megmondani, milyen érzés, leszámítva, mekkora megkönnyebbülés, hogy egy önző seggfejjel kevesebb.

– Szerintem ez megható gesztus, ami a felesége és a kislánya iránt érzett szeretetéből fakadt – vélte Jeanne. – Én is megkönnyebbültem, amikor hallottam a lövést, amit mellesleg alig hallani.

– Hála a hangtompítónak – bólintott Brian. – Ezzel mindenképp nyertünk egy kis időt.

– Talán nem kellene ezt mondanom, de nagyszerű érzés, hogy ilyen simán megy. A világ egy kicsivel máris jobb helynek tűnik.

– A gondos tervezés gyümölcse. Kettőből egy. Reméljük, a Charles

Kelley-rész is zökkenőmentes lesz.

Tényleg nem szívesen törtek volna be hozzá. A mesterlövészpuskával sokkal kisebb eséllyel adódtak komplikációk és következtek be járulékos veszteségek.

Jeanne javaslatára újra kitették a pecabotokat a csónakfar villáiba, mialatt lassan átsiklottak a Manhasset-öböl vizén, úton Charles Kelley háza felé. Miután jó félmérföldnyire eltávolodtak Heather Williams birtokától, és a környéken számos más hajó is szelte a vizet, már nem siettek annyira, csak kiélvezték a kellemes időt. Nem szívesen érkeztek volna túl korán a célzónába, hiszen Kelley csak napnyugtakor vagy nem sokkal azután lépett ki a szabadtéri zuhanyozóba. Még csak pár perccel múlt hat. Egy teljes órájuk maradt, hogy felvegyék a pozíciójukat.

– A szülei örülnek, hogy hazaköltözik? – Brian egy kis beszélgetésre vágyott, nehogy erőt vegyen rajta az idegesség. Tudta, hogy Jeanne csak néhány nappal korábban írta meg szüleinek a nagy hírt, amikor már biztos lehetett abban, hogy semmi nem jön közbe.

– El se tudja képzelni – lelkendezett Jeanne. – Már teljesen lemondtak rólam, szóval ugrálnak örömükben. Máris nekiláttak rendbe tenni a házat, amelyikről beszéltem.

– Mikor tesz említést rólam? – Brian egész életében tartozott valahová, a tanulásban és a sportban egyaránt – részben ezért is lépett be rendőrnek közvetlenül a főiskola után. Még meg kellett szoknia a gyökértelenséget, magányt és kiszolgáltatottságot.

– Ahogy mondani szokás: ezen a hídon majd akkor megyünk át, ha odaérünk – felelte Jeanne. – Emiatt aggódom a legkevésbé.

Amikor már csak jó száz méter választotta el őket Charles Kelley mólójától, Brian leállította a motort, és újra kivetette a horgonyt. Az öböl sekélyebb részén jártak, ahol a vasmacska azonnal megakadt. Horgászbottal a kézben újra elővették a távcsövet.

– Jó látni, hogy megint lealázza a sofőrjét – jegyezte meg Jeanne, amikor rá került a sor, hogy felmérje a terepet.

– Egyetértek. Követi a bevett rutint. Reméljük, a későbbiekben is így lesz, különös tekintettel a holdfényes zuhanyra.

– Én nem aggódom.

– Jó magának – mosolygott bágyadtan Brian. Valamivel hét után akcióba lendültek. A Heather Williamsnél fényesen bevált módszert követve

beeveztek Charles Kelley mólója alá, és előkészítették a Zodiacet a gyors menekülésre, mielőtt Brian felmászott a létrán. A fedélzeten egyenesen a napozóhoz sietett, ahol sokkal több fedezéket talált, mint néhány faszék mögött. A kerti lak kis zsalus ablaka praktikus módon a ház felé nézett, mögötte asztallal, mely hosszába forgatva tökéletes alapként kínálkozott a felállított Remington számára. Miután résnyire nyitotta a redőnyt, és beült egy székbe, a távcsöven át tökéletesen láthatott mindent. A mór stílusú ház víz felőli oldala még nagyobb gazdagságról és kifinomultságról árulkodott, mint Heather Williams hivalkodó otthona.

Az okozta a gondot, hogy Charles Kelley csak nem akart megjelenni. Bár korábban lelkesen kosarazott sofőrtestőrével, azóta színét sem lehetett látni, pedig már a nap is lement. Brian kezdett kétségbe esni, és vonakodva bár, de már a betörést tervezgette, amelyhez teljes sötétség kellett, amikor a nagy hálószobában hirtelen felkapcsolták a lámpát.

Próbált optimista lenni, ahogy ráhajolt az arcvédőre, és a távcsövön keresztül nézte a jelenetet. Tökéletesen rálátott az emeleti teraszra és a kültéri zuhanyzóra, ezért úgy számolta, olyan távolságra lehet tőle, mint ahonnét lelőtte Heather Williamst: nagyjából százméternyire. Belökött egy lőszert a töltényűrbe, és a ravaszra csúsztatta kezét, miközben remélte a legjobbakat.

Lassan peregtek a percek, de Charles Kelley-t továbbra se látta. Legendásan jól viselte a stresszt, de most neki is veríték gyöngyözött a homlokán, és érezhetően felgyorsult a pulzusa. Ezzel együtt uralkodott magán, és lassan, ütemesen lélegzett.

Azután az ívelt erkélyajtó váratlanul felpattant, és Charles Kelley előbukkant, bár a kezében fogta törölközőjét, nem a vállára terítette. Még száz méterről, a napozó fedezékében is hallani lehetett a házból kiáradó rockzene lüktetését, melyre önfeledten ringott és csápolt. Teljesen kiszámíthatatlan mozdulatokat tett, ezért Brian kivárt, és a távcsövön át figyelte, ahogy megnyitotta a csapot és beállította a hőmérsékletet. Végül, amikor ez sikerült, belépett az üvegfülkébe, behúzta az ajtót, és a vízpermet alá dugta fejét.

Miután deréktól felfelé látszott és neki háttal állt, szinte felkínálkozott egy újabb agytörzsi lövéshez. Brian kínos alapossággal célozta be a hajszálkereszttel a koponyáját, s csak egyetlen pillanatig várt, míg Emmára és Juliette-re gondolt. A fel toluló érzelmek elvégezték a többit.

A mesterlövészpuska ugyanolyan tompa hangon sült el, mint Heather

Williamsnél. Megszokásból máris betöltötte az újabb lőszert, a második találatra azonban ezúttal sem volt szükség. Akárcsak Heather, Charles is nyomban elterült, hogy eltűnjön a zuhanyfülke ajtaja mögött. Brian tisztán látta a nagy körkörös vérfoltot a szemközti csempefalban nyíló méretes kráter körül. Semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy a páncéltörő lövedék szabályszerűen lerobbantotta Charles arcát, ahogy a homlokán át távozott.

Zsebre vágta a tárat, és eltávolította a lőszert a töltényűrből. Vett egy nagy levegőt, mielőtt felállt és visszahátrált a létrához. Egy pillanattal később már el is indult lefelé.

– Na, hogy ment? – suttogta izgatottan Jeanne, elég hangosan ahhoz, hogy a cölöpöket nyaldosó hullámok mellett is hallani lehessen. Elvette tőle a fegyvert, amint visszatért a gumicsónakba.

– Jobban nem is mehetett volna. Eltűntek a föld színéről. Most már vége. Bosszút álltunk Emmáért, Juliette-ért, Riley-ért meg a többi névtelen áldozatért, és talán, de csak talán elindítottunk egy folyamatot, amely végül meggyógyíthatja ezt a reménytelenül beteg egészségügyet.

– Úgy legyen – bólintott Jeanne. – Azért most már jobb lenne eltűnni innét…

– Igaza van. – Brian beindította a motort.

Öt perccel később teljes sebességre kapcsoltak, és megkerülték a motorcsónakkal Kings Point csücskét, hogy onnét egyenesen nyugatnak tartsanak. Másfél mérfölddel maguk előtt láthatták City Island pislákoló fényeit. Noha a nap már lenyugodott, az égbolt még ezüstös szürkében játszott. Brian felkapcsolta a Zodiac fényeit, noha visszaértek a Butler Marine-be, mielőtt még beállt volna a teljes sötétség.

A motor zúgása lehetetlenné tett minden beszélgetést, így mindketten a gondolataikba feledkeztek, amit Brian cseppet se bánt. így legalább maradt ideje arra, hogy összeszedje magát. Ahogy arcában érezte a sós tengeri levegőt, furcsamód mély békesség szállta meg, jóllehet sejtelme sem lehetett arról, hogyan alakul életének következő fejezete.

EPILÓGUS

Október 18.

Ahogyan immár több mint egy hónapja, Brian megpróbált ugyanazzal a könnyedséggel a nyeregbe szökkenni, mint Jeanne. Szokás szerint hiába igyekezett, és az állat megindult alatta, amint átvetette volna hátán a lábát. Miközben feltápászkodott a földről, hogy tegyen egy újabb próbát, készen állt a lovat hibáztatni a fiaskóért, ha Jeanne egyetlen rossz szót szól – de nem tette. Következő kísérletre már nem is pottyant le, bár meggyőzőnek így sem lehetett nevezni a teljesítményét, és mintha fojtott kuncogást hallott volna, ahogy elhelyezkedett a nyeregben.

Ezen a lusta vasárnap délután, valamivel négy után fehér camargue-i lovaik hátán indultak útnak, és a Földközi-tenger alig kilenc mérföldre eső partját vették célba. Most először látogattak a tengerhez, mióta öt héttel korábban Camargue-ba érkeztek. Jeanne vetette fel, hogy a változatosság kedvéért piknikezhetnének a tengerparton. Alig várta, hogy megmutassa neki a partszakaszt, kamaszkorának egyik nagy kedvencét.

A Camargue épp olyan érdekesnek bizonyult, mint azt Jeanne ígérte. Brian nem gondolta volna, hogy Franciaországban létezhet ilyen vad és lakatlan vidék, ahol a lovak, marhák és birkák száma messze felülmúlja az emberekét. Franciaország északi részén, ahová gyermekként a rokonaival ellátogatott, minden talpalatnyi helyet kisajátítottak a régi kőfalak, gondosan ültetett sövények, kövezett utak, bevetett földek és patinás épületek, annak bizonyságaként, hogy az ember évszázadokkal korábban elfoglalta és a saját képére formálta a vidéket. Ezzel szemben a Camargue 800 négyzetkilométerét a töretlen síkság foglalta el, körben a végtelenbe vesző látóhatárral. Egyharmadát tavak, sós lagúnák és ingoványok tették ki; az emberi beavatkozás nyomai többnyire az északi területek megművelt földjeire, a természetes vízfolyásoknál szabályosabb mestersé-ges csatornákra és az áradásokat távol tartó védőgátakra korlátozódtak. Az itt élő kevéske helybéli egyszerű, fehérre mázolt, festői nádtetővel lezárt építményekben lakott – olyanokban, amilyet Jeanne és Brian érkezése óta használt.

A merényletek éjszakája hihetetlenül simán lezajlott, amit egyfelől a módszeres tervezésnek, másrészről Charles Kelley és Heather Williams

rigorózus napirendjének köszönhettek. Ehhez járult a jó szerencse – egy egész rakással. Mire aznap éjjel visszatértek a Butler Marine-be, ahol visszakapták a Zodiacre és a horgászfelszerelésre letett kauciót, majd felvették a Subarut, még mindig csak fél nyolcra járt. Ilyen hatékonyság mellett arra is maradt idejük, hogy megálljának bevásárolni City Islanden, mielőtt kiautóznak a brooklyni Floyd Bennett reptérre, visszavinni a kölcsönvett ESU-felszerelést. Az eredeti terv szerint Brian egyedül ejtette volna meg a látogatást, miután kitette Jeanne-t a JFK-nél, de miután ennyi fölös idejük maradt, Jeanne szívesebben maradt vele, mint hogy a repülőtéren téblábolj on.

Még a felszerelés visszaszolgáltatása is kevesebb időbe telt, mint tervezte. Alighanem a járvány miatt, de az ESU akadémiáján csak két ügyeletes tiszt teljesített szolgálatot, akiket akkor látott először. Máskor rengeteg rendőr lógott itt és várta az újabb bevetést, most viszont a legtöbb idejét az rabolta el, hogy köszönőlevelet írt Comstock helyettes rendőrfőnöknek, amiért esélyt kínált neki, hogy visszatérjen az ESU kötelékébe. Levelében Juliette tragikus és váratlan halálával indokolta döntését, amiért mégsem tér vissza a rendőrséghez. Utóiratában hozzátette, hogy a Remington MSR fantasztikus mérnöki munka, melynek a bekerülési költségtől függetlenül helye van a New York-i Rendőrség fegyvertárában. Michael asztalán hagyta a puskát, rajta az üzenettel.

Miután kitette Jeanne-t a reptéren, még mindig annyi ideje maradt, hogy úgy döntött, hazamegy, a felhajtón hagyja a kocsit, és kiereszti a gőzt az alagsori konditeremben, azután fél hét körül egy Uberrel megy ki Newarkba. Eredetileg azt tervezte, hogy a reptéren hagyja az autót, ahonnét Camila később elhozhatja.

– Gyerünk, lustaság! – incselkedett most vele Jeanne, hogy félbeszakítsa gondolatmenetét. Váratlanul lefordult a csapásról, vágtázni kezdett az ingoványon át, és ezzel felzavarta a nagy testű flamingók egész raját. Érkezése óta Brian azt is megtanulta a Camargue-ról, hogy több vadmadárnak ad otthont, mint amennyit a legtöbb ember egész életében lát.

Hátracsapta a bokáját, de az állatnak nem akaródzott felvenni a gyorsabb tempót, és nem igazán tudta, mivel bírhatná rá erre. Csak az ügetésig jutott, így le kellett mondani a vágtáról. Jeanne végül visszafogta hátasát, hogy bevárja. Mindketten heteken át lovagoltak a *gardianokkal*, vagy másként a camargue-i cowboyokkal. A *gardianok* akkor kezdték befogni a Jeanne

szüleinek földjén élő félvad marhákat, ennek köszönhetően ő is megtanult lovagolni, és felfrissíthette franciatudását.

Mindent egybevetve kezdett beleszokni újdonsült életébe. Lassan feloldódott, és hihetetlenül szerencsésnek érezte magát, amiért találkozott Jeanne-nal. Másként talán Kubában kötött volna ki, annak minden hozadékával együtt. Amikor megérkeztek Arles-ba – a Camargue-tól északra eső nagyobb francia városba, ahonnét egészen Frankfurttól vezettek –, még nem sejtette, mit tartogat számára a jövő. Amiatt is aggódott, hogy Jeanne szülei befogadják-e, de végül gördülékenyen ment minden. A szülők eljöttek a lányukért Arles-ba, ahol leadták a bérautót, és ha meg is lepődtek az ő jelenlétén – vagy a tényen, hogy Frankfurttól idáig vezettek, amikor közvetlenül Franciaországba is repülhettek volna –, nem adták jelét. Annyira meglepődtek és örültek, amiért lányuk visszatért a szülőházájába, hogy nem kérdőjelezték meg a részleteket – beleértve vele való kapcsolatát.

– Előre kell dőlnöd a nyeregben, ha azt akarod, hogy vágtasson – emlékeztetett Jeanne, amint sikerült beérnie. – És ne félj használni a lábadat.

– Mintha olyan könnyű lenne – panaszolta fel. A kiterjedt ingovány túlsó végében egy újabb délnek vezető csapáson haladtak tovább, amelyet mindkét oldalról tamariszkuszok és nyárfák szegélyeztek. Jeanne-től megtudta, hogy ez a közvetlenebb út a tengerhez, csak már elfeledkezett róla.

Mialatt dél felé tartottak, folytatta a tűnődést. Heather Williams és Charles Kelley halálának utóhatása meghaladta minden várakozásukat. A hír másnap a címoldalon szerepelt, az elkövető személyét övező vad találgatásokkal együtt. Egyes újságírók – különösen a Fox News háza táján – szélsőbalos terroristákról szóló kreatív összeesküvéselméleteket szőttek, melyek alapjául az áldozatok vagyona és pénzügyi világban játszott szerepe szolgált. A második napon a gyilkosságok kissé háttérbe szorultak, harmadnap azonban újra ez a sztori vitte a prímet – köszönhetően a kiáltványnak, amelyet Brian és Jeanne juttatott el a *New York Times*-nak, hogy napvilágra kerüljön, milyen szerepet játszott a két cégvezető az üzleti szemléletű egészségügyi szolgáltatások kialakításában. Ez a cikk közölte az inwoodi lakosok listáját is, akiket a Manhattan Memória! Kórház irreálisan magas összegekre perelt be. Az egészségügyi költségek és azok hatásai mindenkit érintettek, így rövid úton vezető hír lett a hatóságok tétlenségéből és tehetetlenségéből, amit Charles Kelley és Heather Williams meggyilkolása fájóan aktuálissá tett.

Noha a médiavisszhang túlhaladta mindent reményüket, egyvalami nem

hagyta nyugodni. Az ő szerepe sehogy sem akart a rivaldafénybe kerülni. Erre egyedül azt a magyarázatot találta, hogy a New York-i Rendőrség nyomozói nem a szokott elánnal vetették magukat az ügyre, miután rengeteg barátja maradt, különösen az ESU soraiban. Csak annyit lehetett tudni, hogy hirtelen eltűnése és az MMK felé fennálló tetemes adóssága okkal keltett gyanakvást, ezért egészen Frankfurtig követték a nyomait, és az Interpol jelenleg is nyomoz utána. Egyelőre ennyi. A lapok szerint a szüleit és a testvéreit is kihallgatták. Belőlük ugyan nem szedtek ki semmit – gondoskodott róla, hogy semmit se tudjanak, így teljes értetlenséggel álljanak az eltűnése előtt.

Pedig alig várta, hogy leleplezzék. Azt akarta, hogy tragikus története napvilágra kerüljön, és közelebb vigye az olvasókhoz a másként talán túlságosan is általános sztorit. Innét nézve a kellemes camargue-i nyaralás csupán előjátéka volt a későbbi, fontosabb történésnek, amikor hivatalosan vádat emelnek ellene és kérelmezik a kiadását. Az amerikai egészségügy katasztrofális helyzete kizárólag ekkor válhatott világszerte felkapott hírré.

– Na, mit gondolsz? – kérdezte Jeanne, amikor végül megérkeztek a tengerpartra. Végtelen és teljesen kihalt homokos fövenyen álltak. A késő délutáni napfény aranysárgára festette a látóhatáron úszó gomolyfelhőket, míg a langy parti szellő az arcukat cirógatta.

– Csodálatos. – Habár a partvonal mentén csak kis dűnék húzódtak, a jelenet és a napszak arra a két hónappal korábbi végzetes Cape Cod-i délutánra emlékeztette. Nem is kis erőfeszítéssel, de száműzte a gondolatot. Nem akart most az augusztusi nap tragikus következményeire gondolni. – Hol van mindenki? – próbált a jelenben maradni.

Jeanne válasz helyett felkacagott, és hátravetett fejjel szabadjára engedte lovát, hogy bevágtázzon a partot nyaldosó hullámok közé. Brian megkísérelte követni: felágaskodott a kengyelben, előredőlt és használta a lábait, ahogy Jeanne korábban mutatta neki. Nagy meglepetésére és örömére az állat ezúttal engedelmeskedett neki, így egy pillanattal később már ott vágtatott Jeanne mögött, és úgy kapaszkodott a gyeplőbe, mintha az élete múlna rajta. A paták által felvert sós tajték a szemét mardosta.

A megrészegítő szabadságérzet olyan erővel ragadta el, hogy percekig az égvilágon semmire sem gondolt. Sajnos ez is véget ért, amikor Jeanne megrántotta a kantárt, ő pedig követte a példáját. Néhány percig csak poroszkáltak, hogy az állatok kifújhassák magukat.

– Álljunk meg itt – mutatott Jeanne a távolabb álló göcsörtös tamariszkuszok kis ligetére. Leszálltak a nyeregből, és hagyták, hogy hátasaik felkutassák a kis dűnék közt lappangó vadfüvet.

Brian meglepetésére Jeanne kockás pokrócot húzott elő a hátizsákjából, amit egy helyi sajtféleség, néhány bagett és egy palack fehérbor követett.

– Meglepi! – kiáltott fel a nő cinkos mosollyal.

– Megérdemlőnk egy kis kényeztetést.

Brian kiterítette a pokrócot, míg Jeanne felnyitotta a bort. Egy pillanattal később leheveredtek, hogy kiélvezzék a tengeri panorámát és a bort. A jókedv és az önfeledtség sajnos nem tartott soká. Brian rövid úton rájött, hogy nincsenek egyedül. A megtörő hullámok zajongása és a szél zúgása mellett is hallotta a szúnyogok jellegzetes döngését, majd egy pillanattal később az egyik rovar a karjára is telepedett, hogy kiszívja a vérét. Páni rémülettel ismert rá sajátos azonosítójelére: a fekete törzs fehér pöttyeire és a lábak fehér sávjaira. Nem lehetett kétsége, a rettegett ázsiai tigrisszúnyogot látta.

– Uramisten! – Felpattant lázas izgatottságában, ahogy próbálta elhajtani feje fölül a rovarfelhőt. – Már megint itt vannak.

Jeanne hátrahőkölt.

– Ezek csak szúnyogok. Az egész Camargue tele van velük.

– Ezek nem közönséges szúnyogok. Ázsiai tigrisszúnyogok. El kell tűnnünk innét!

Jeanne kiérezte hangjából a kétségbeesést és sürgetést, ezért felkapkodta az ételt, a bort és a poharakat. Brian felrángatta a pokrócot. Felszaladtak a dűnén, hogy hozzák a lovakat.

Nem sokkal ezután, ahogy elügettek a vízparton addig a helyig, ahol meglátták a tengert, Jeanne lovaglás közben felé fordult.

– Csak most esett le, mitől rémültél meg annyira. Amikor megismerkedtünk, meséltél nekem az ázsiai tigrisszúnyogokról és a grillpartiról.

– Ezek a kis mocskok hordozzák a vírust, amely megölte Emmát és Juliette-et – csóválta a fejét elkeseredve Brian. – Nem tudtam, hogy már Franciaországban is itt vannak.

– Én se – ráncolta a homlokát Jeanne –, de keleti lóenkefalitisz tutira nincs. Legalábbis én még nem hallottam róla.

– Már semmiben sem lehetünk biztosak. Két hónapja még én se tudtam,

hogy a KLE jelen van az Államokban. Köszönhetően a klímaváltozásnak és annak, hogy a világon minden összefügg mindennel, a betegségek ugyanúgy bárhol jelen lehetnek, mint az ázsiai tigrisszúnyogok. A Covid-19 is azt mutatja, hogy élet-halál harcot vívunk a vírusokkal, és attól tartok, nem nálunk van az előny.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Jeanne.

– Az ember még meg se jelent ezen a bolygón, amikor a vírusok már több mint egymilliárd éve folyamatosan fejlődtek és alkalmazkodtak a környezetükhöz. Biológiai szempontból hatalmas előnyben vannak velünk szemben. Csak az Isten tudja, végül ki fog győzni.

– Egészen megrémítesz. – Jeanne nyugtalan pillantást vetett felé.

– Minden okunk megvan a rémületre. Akármi lesz is a vége, a vírusok örökre velünk maradnak.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a regény nem születhetett volna meg családtagjaim és barátaim támogatása, segítsége nélkül. Ezúton köszönöm nekik, hogy elolvasták a korai változatokat, és hasznos tanácsokkal, javaslatokkal szolgáltak. Két személynek külön is szeretnék köszönetét mondani, amiért bevezettek a New York-i Rendőrség vészhelyzeti egysége, az ESU zárt világába, ahová másként csak hihetetlen energia befektetésével és a kimerítő képzési program elvégzésével lehet bejutni. Ez a két személy természetesen semmilyen felelősséggel nem tartozik a hibákért, melyeket én követtem el a regény megírása során, ugyanakkor az ő közreműködésük nélkül sosem lett volna lehetőségem felkeresni és munka közben megfigyelni az ESU akadémiáját. Ezúton mondok tehát köszönetét Tóm Janow nyugalmazott rendőrnyomozónak – immár a Critical Care Pandemic munkatársának – és Dávid Reillynek, a New York-i Rendőrség vészhelyzeti egysége hadnagyának.

BIBLIOGRÁFIA

A regény célja a szórakoztatás, ezért a *Vírus* arra az alapvetésre épít, hogy a legtöbben szeretik a bosszúdrámákat – még ha a bosszú nem is orvosolja az igazságtalanságot –, ugyanakkor abban reménykedem, hogy fikcióként is képes felszítani a közvélemény haragját az amerikai egészségügyi rendszer sajnálatos állapota felett. Sajnos ma már egyértelmű, hogy az amerikai egészségügy sokszor képtelen megadni a várt támogatást és segítséget, ellenben irracionálisán magas áraival csődbe viszi a családokat, méghozzá pofonegyszerű okból: olyan behemóttá nőtte ki magát, melynek vezetőit kizárólag a pénzügyi eredményesség foglalkoztatja. Regényként a *Vírus* lehet az első, mely célzottan foglalkozik ezzel a problémakörrel, van viszont számos értekezés, mely ugyanezt igyekszik feltárni. Olvasóim számára, ha szeretnének mélyebbre ásni, az alábbi könyveket ajánlom, melyek egytől egyig rendkívül olvasmányosak és felkavaróan érdekfeszítők:

Brill, Steven: *America's Bittér Pill: Money, Politics, Backroom Deals, and the Fight to Fix Our Broken Healthcare System.* New York: Random House, 2015.

Makary, Marty, MD: *The Price We Pay: What Broke American Health Care – and How to Fix It.* New York: Bloomsbury Publishing, 2019.

Rosenthal, Elisabeth: *An American Sickness: How Healthcare Became Big Business and How You Can Take It Back.* New York: Penguin Press, 2017.

Tartalomjegyzék

A szerző előszava
ELŐHANG
ELSŐ KÖNYV
- 1. FEJEZET
- 2. FEJEZET
- 3. FEJEZET
- 4. FEJEZET
- 5. FEJEZET
- 6. FEJEZET
- 7. FEJEZET
- 8. FEJEZET
- 9. FEJEZET
- 10. FEJEZET
- 11. FEJEZET
- 12. FEJEZET
- 13. FEJEZET
- 14. FEJEZET

MÁSODIK KÖNYV
- 15. FEJEZET
- 16. FEJEZET
- 17. FEJEZET
- 18. FEJEZET
- 19. FEJEZET
- 20. FEJEZET
- 21. FEJEZET
- 22. FEJEZET
- 23. FEJEZET
- 24. FEJEZET
- 25. FEJEZET
- 26. FEJEZET
- 27. FEJEZET
- 28. FEJEZET
- 29. FEJEZET

30. FEJEZET
31. FEJEZET
32. FEJEZET
33. FEJEZET
34. FEJEZET
HARMADIK KÖNYV
35. FEJEZET
36. FEJEZET
37. FEJEZET
EPILÓGUS
Köszönetnyilvánítás
Bibliográfia
Copyright

A mű eredeti címe:
Robin Cook: Viral
Pan Macmillen, London 2021
Fordította: Babits Péter
Geopen, Budapest, 2021

ISBN 978 963 516 096 9

Minden jog fenntartva.